

СВЕТОВНА ПРОЗА

ДЖКОЙ ФИЛДИНГ

ВИШК
ДЖКЕИИ
БЯГА

ДЖОЙ ФИЛДИНГ ВИЖ ДЖЕЙН БЯГА

Превод: Людмила Берих

chitanka.info

Джон Ъпдайк през шейсетте, Джой Филдинг през деветдесетте — върхове в световната проза.

След „Заеко бягай“ романът „Виж Джейн бяга“ е най-вълнуващото произведение на нашето съвремие, безспорен бестселър според класацията на „Ню Йорк Таймс“.

А всеки бяга различно...

„Световна проза“ ще поднася на своите читатели само най-стойностните, най-значими произведения на световноизвестни писатели, издържали проверката на времето и наши съвременници.

Изключителният талант на Джой Филдинг създава главозамайващи, напрегнати, шокиращи истории за най-новото ни съвремие, преведени в почти всички страни по света.

„Виж Джейн бяга“ е безспорен връх не само за авторката, а и за световната съвременна проза.

Никой не предава така добре атмосферата на кошмар, в който живеят героините ѝ.

Джейн се оказва неочаквано в него, тя не знае нито името си, нито на колко години е, нито дори как изглежда.

Животът ѝ се е превърнал в загадка, в която не може да надникне. Объркана и изплашена търси своето „аз“.

И го намира, преминала през ада на собствените си преживявания.

На Уорън, Шенън и Ани

ПЪРВА ГЛАВА

В един следобед на късната пролет Джейн Уитакър отиде до магазина за мляко и яйца и забрави коя е.

Това стана изведнъж, без предупреждение или какъвто и да било намек от страна на Съдбата. Просто си стоеше на ъгъла на Кеймбридж и Боудън в центъра на Бостън. Поне за града бе сигурна. За себе си обаче нямаше дори най-бегла представа. Коя бе всъщност? Продуктите ѝ трябваха, заради шоколадовата торта, която се канеше да прави. Защо и за кого, не можеше да каже. Беше абсолютно наясно точно колко грама готова смес изисква рецептата, а не помнеше собственото си име. Нещо повече — не знаеше дали е омъжена или не, дали е вдовица или разведена, дали има близнаци или е бездетна. Бе загубила представа за собственото си тегло и ръст, както и за цвета на своите очи. Не помнеше рождената си дата, нито на каква възраст е. Можеше да определи цвета на листата по дърветата, но дали е блондинка или брюнетка — нямаше дори най-бегъл спомен. Ясна ѝ беше посоката, в която отива, но не и онази, от която идва. Какво, за Бога, ставаше с нея?

Движението по Боудън забави своя ход и спря. Джейн усети как минувачите, дърпани от невидим магнит, се втурват да пресекат платното. Само тя стоеше като закована, неспособна да продължи. Едва си поемаше дъх. Внимателно, сякаш се опасяваше да не счупи нещо по себе си, наведе глава и плахо се огледа. Пешеходците препускаха край нея — никой не я забелязваше. Мъже и жени, чиито лица не издаваха никакво съмнение относно собственото им аз, стъпки, в които нямаше и следа от колебание... Единствено тя бе напълно неподвижна, без желание и способност да продължи. До слуха ѝ достигаха звуци — бръмчене на мотори, клаксони, човешки смях, шум от влачещи се или бодро потропващи нозе, преустановяващи своя ход с отприщването на автомобилния поток.

Внезапно вниманието ѝ привлече гневно женско изсъскване.
— Малка мръсница!

За миг си помисли, че става дума за нея, но непознатата явно разговаряше с жената до себе си.

Въобще не забелязваха, че тя е до тях. Невидима ли беше?

Помисли си, че може би е умряла — също като в онзи стар сериал „Зоната на здрача“, където героинята се обажда на собствените си родители, но те не я познават и казват, че дъщеря им е загинала при катастрофа, с тон на възмущение, заради среднощното безпокойство. Предположението, че е мъртва скоро бе опровергано. Жената, току-що просъскала думата „мръсница“, вежливо ѝ се усмихна, обърна се към спътницата си и двете продължиха напред.

Повече от ясно! Бе жива и при това видима. Защо помни идиотщини като този стар епизод от „Зоната на здрача“, а не името си?!

Край нея се подредиха няколко нови фигури, нетърпеливо чакащи поредния зелен светофар. Която и да бе, тя е сама! До нея няма човек, готов да улови ръката ѝ, да я поведе напред, нито на отсрещната страна чака някой, обезпокоен, че е изостанала. Беше сама и толкова!

— Спокойно! — прошепна на себе си, надявайки се интонацията на собствения ѝ глас да я подсети за нещо. Напразно... Той звучеше чуждо. Не ѝ припомняше нито на каква възраст е, нито дали има семейство. Изразяваше единствено напрежение. Тя вдигна ръка пред устните си и промълви в шепа — Не се паникьосвай! Всичко ще се изясни само след минута!

Дали и преди е имала навика да говори на себе си?

— Всичко по реда си — продължи, но за какъв ред може да става дума, след като нищо не знае?

— Не, това не е вярно — побърза да обори собствените си думи — Знаеш доста неща. Не може да се отрече.

Усети се, че говори все по-високо. Огледа дали прави впечатление. Насреща ѝ идваше група от около десет човека.

Сега ще ме върнат там, откъдето съм избягала, помисли си тя.

Екскурзоводката — млада жена, малко над двајсетте — започна да говори с познатия широк бостънски акцент, който необяснимо защо на нея ѝ липсваше. Даде си сметка, че няма нищо общо с тези хора. Нито с двете жени, които неволно бе подслушала преди малко. Въпросът е — съществува ли някой, с когото има нещо общо?

— Както виждате, — долетя гласът на младата жена, — Бийкън Хил е една от зоните, в които жителите на Бостън ходят пеша на работа. Дълго време смятан за елитен квартал, Бийкън Хил е характерен със стръмните си, павирани улици, красивите къщи с тухлена облицовка и неголемите сгради с апартаменти, строени между 1820 година и втората половина на ХІХ-ти век.

Групата с интерес оглеждаше характерната архитектура, а екскурзоводката продължаваше своето добре зазубрено изложение.

— Повечето от по-големите и елегантни сгради, през последните години са дадени под наем, поради недостига на жилища и баснословните цени на недвижимите имоти в Бостън. Някога истинска крепост на янките, днес в Бийкън Хил, заедно със старите местни фамилии, живеят и хора от най-различен произход, стига наемът или високите полици да са по джоба им.

Групата оживено зашумя.

— Извинете, госпожо, — разцъфна в пресилена усмивка младата екскурзоводка, смешно кокорейки очи. — Струва ми се, вие не сте от нашата група?

Извивките на гласа ѝ напълно съответстваха на накъдрените като току-що разпукнала се розова пъпка устни.

— Ако се интересувате от екскурзията, записването става в офиса ни. Той се намира в Градската градина.

Щастливото ѝ лице трепна за миг, усетило далечна, необяснима опасност.

— В Градската градина ли? — механично попита тя.

Начинът, по който младата екскурзоводка се обърна към нея, ѝ подсказа, че не е на по-малко от трийсет години.

— Продължете в южна посока по Боудън, до Капитола. Ще го познаете по позлатеното кубе. И да искате, не можете да го пропуснете.

Не бъди толкова сигурна, помисли си тя, докато групата пресичаше на другия тротоар. „Щом мога да загубя себе си, значи мога да загубя всичко.“

После бавно запристъпва с усилието на човек, което нагазва в непознати, опасни води. Продължи по Боудън, без да обръща внимание на старата архитектура край себе си. Пресече Дърн стрийт, мина през Либъртън без никакви усложнения, макар че нито улиците, нито

внезапно изникналия пред погледа и Капитол, ѝ говореха нещо. Зави по Бийкън стрийт, точно както я насочи напомнящата розова пъпка екскурзоводка и видя градината. След това се спусна край гробището Гренъри — без никакво усилие си спомни, че в него почиват останките на личности като Пол Ривер и Мадър Гуус — добрата разказвачка на вечните детски стихчета. Продължи покрай Визитър сентър, към големия градски парк, усещайки интуитивно, че маршрутът ѝ е твърде познат от миналото. Очевидно градът ѝ бе по-малко чужд от собствената персона.

Почувства, че коленете ѝ се подкосяват. С усилие се добра до първата пейка и отпусна тялото си върху нея.

— Не се паникьосвай! — повтори си нееднократно, сякаш тези думи криеха някакво заклинание.

Нямаше кой да я чуе. Залови се да изрежда на ум известните ѝ, макар и незначителни факти:

Понеделник е. 18 юни 1990 година. Температурата е необикновено ниска за сезона — 68 градуса по Фаренхайт. При 33 градуса по Фаренхайт водата замръзва. На 100 градуса по Целзий може да се свари яйце. Две по две прави четири. Четири по четири — шестнайсет, дванайсет по дванайсет — точно сто четирийсет и четири. Хипотенузата на квадрат е равна на сбора от квадратите на двата катета. Е е равно на М по С на квадрат. Корен квадратен от триста шейсет и пет е...

Не знаеше отговора, но нещо я подсети, че това е нормално. Сигурно никога не го е знаела.

— Не се паникьосвай! — заповяда си на глас, приглади гънките на бежовия си шлифер и усети под него стройните си бедра.

Фактът, че бълва ненужна информация като истински фонтан ѝ вдъхна убеденост — невъзможно е човек с толкова познания да не помни собственото си име?! Трябваше да си го спомни. Беше само въпрос на време.

През тревната площ на парка към нея се втурна момиченце с разперени ръце, следвано от дебела, черна гувернантка. За миг си помисли дали това не е нейната дъщеря. Дори протегна инстинктивно ръце, но негърката улови момиченцето и го помъкна към близките люлки, хвърляйки недоверчиви погледи назад. Имам ли свои деца,

питаше се тя, възможно ли е една майка да забрави собственото си дете?

Огледа ръцете си. Ако на тях имаше халка, щеше да разбере, че е омъжена. Пръстите ѝ бяха голи, макар че върху безименния пръст на лявата ръка личеше белег от пръстен. Внимателно го разгледа. Не можеше да се каже нищо определено. Пастелният лак на ноктите ѝ бе започнал да се люци. Те бяха изгрязани до кръв. Свали поглед към краката си. Ниските ѝ, нови обувки имаха цвят на слонова кост. Дясната я убиваше на палеца. Тя я събу и прочете марката — „Чарлз Джордан“. Номерът на обувката говореше, че ръстът ѝ е не по-малък от 160 см. Макар и със закопчан догоре шлифер, ръцете усещаха, че тялото ѝ е слабо. Какво друго знаеше за себе си? Беше бяла, от женски пол, ако разцъфналата розова пъпка и дланите ѝ не я лъжеха, възрастта ѝ бе доста над 20-те.

По алеята се появиха две хванати подръка жени, с големи чанти, полюшкващи се отстрани. Чантата ми, сети се тя с облекчение. Провери дали виси на рамото ѝ. Чантата щеше да ѝ каже всичко — коя е, къде живее, кой номер червило употребява? Вътре трябваше да се намира портфейла с документите за самоличност, шофьорската книжка, кредитните карти. Изобщо всички тайни на нейния живот! Оставаше само да я отвори.

Оставаше само да я намери.

Тя нахлузи обратно обувката си, облегна се на тъмнозелената облегалка и осъзна — всъщност, през цялото време си бе давала ясна сметка — нямаше чанта. Просто страхът ѝ пречеше да го признае. Каквито и документи да носеше, тя вече не ги притежаваше. Беше ги загубила. За да се увери, че не е изтървала чантата си по невнимание, огледа веднъж и втори път тревата около пейката. Дори пообиколи наоколо. Единственият резултат бе, че отново привлече подозрението на черната детегледачка. Тя ѝ се усмихна смутено и обърна гръб. Когато след секунди отново отправи погледа си натам, гувернантката припряно се мъчеше да отведе шумно протестиращото дете.

— Ето на, изплаших я — рече и механично опипа лицето си, сякаш търсеше по него някакъв недостатък, предизвикал такава реакция. Нищо не откри. Продължи да опипва кожата на лицето си, като слепец, който чете Брайлово писмо.

Лицето ѝ бе тясно, овално, с леко изпъкнали скули и гъсти вежди, носът — малък, миглите — подсилени с туш, на места доста неравномерен. Може би беше плакала.

Изправи рамене, стана и с бързи крачки излезе от парка, без да се съобразява с червения светофар. Затича се към една банка на ъгъла на Бийкън стрийт. Шумно почука на стъклената врата, привличайки вниманието на мениджъра. Той бе преждевременно оплешивяващ млад човек, с несъразмерно малка глава. Реши, че е мениджърът, тъй като носеше костюм и връзка и бе единственият мъж в салона.

— Съжалявам — рече любезно той. През малкия отвор на вратата се подаваше само върха на големия, му нос. — Вече минава четири, а ние затваряме в три.

— Знаете ли коя съм? — попита отчаяно тя, изненадана от собствения си въпрос.

Изражението на мъжа показваше, че въпросът ѝ изисква особено внимание.

— Наистина съжалявам — повтори с недвусмислен нюанс мъжът. — Сигурен съм, че ако дойдете утре, бихме могли да ви обслужим, както се полага.

Непознатият се усмихна — упорството върху устните му показваше, че разговорът е приключил.

Тя продължи да стои пред стъклената врата, вперила поглед в касиерките. Видя как започват да си шушукат. Дали някоя не я познава? Дори да беше така, те скоро се умориха от присъствието ѝ и се заеха с работата си. Все едно, че не съществува! А съществуваше ли наистина?

Пое си дъх и се запъти към Ривър стрийт, обратно по стръмните, павирани улици с малки, стари къщи — мястото, където за първи път се бе озовала без спомени и напълно объркана. Дали не живее в някоя от тези исторически забележителности? Финансовите ѝ възможности отговарят ли на високите наеми? Богата ли е? Работи ли, за да изкарва прехраната си или други се трудят за нея? А може би е чистачка някъде тук?

Едва ли. Изглежда твърде добре облечена, пък и ръцете ѝ, макар позанемарени, са доста нежни за жена на физическия труд. Не е изключено по-скоро да продава къщите. Какво ли би било, ако тук я е довела среща с непознат клиент? Тогава? Тухла ли я е ударила по

главата? Бързо опипа темето си за цицини или подутини. Установи единствено, че косата ѝ виси на кичури около врата. Свърна в дясно по Маунт Върнън, после вляво по Сидър стрийт. Надяваше се все отнякъде към мозъка ѝ да полетят чаканите сигнали.

— Дано позная нещо — каза си тя, оглеждайки редиците от дървета по улиците.

Със същата надежда се спусна към крайморския булевард. Слънцето се скри зад голям, сив облак. Почувства хлад, въпреки че температурата не се бе променила. Спомни си, че зимата бе сравнително мека, а метеоролозите предвиждаха още едно горещо лято. Парниковият ефект — отново напомняха за него. Парници... Екология... Киселинни дъждове... Спасете тропическите гори! Защитете китовете! Пестете водата! Любов във ваната...

Изведнъж почувства силна умора. Обувките ужасно я стискаха. Палецът ѝ изтръпна напълно. Стомахът ѝ започна да къркори. Всъщност — откога не беше яла? Каква храна обичаше? Дали мозъкът ѝ не бе засегнат от някаква диета? От наркотици? Или от алкохол? Напивала ли се е някога? По какво би разбрала?

Тя закри очите си с длани — дано туптящата болка в главата означава най-прост махмурлук. Спомни си „Пропилияният уикенд“ на Рей Миланд. На колко ли години може да е, щом си го спомня?

— Помогнете ми! — едва чуто изкрещя тя в шепите си. — Моля ви, помогнете ми!

Погледна часовника си — беше почти пет. Обикаляше от близо час и нищо не я подсещаше коя е. Нищо не събуждаше в нея спомени. Никой не я спря, не я позна.

Озова се на Чарлз стрийт — смесица от привлекателни магазинчета — бакалница, бижутерия, антиквариат... Всичко — от простата железария до галериите с пластично изкуство. Насам ли бе тръгнала да купи мляко и яйца?

Някакъв мъж леко се докосна до нея, усмихна ѝ се, но това не бе нищо повече от усмивката на една уморена душа към друга, в края на един уморителен ден. Нищо повече. Въпреки това тя бе готова да сграбчи мъжа за раменете и да изкопчи от него признание, че я познава. Остави го да отmine. Мигът отлетя. Можеше ли да спре напълно непознат? Ами ако извика полиция и я арестуват? Още една психопатка, която иска да намери себе си!

Луда ли е наистина? Дали не е избягала от някоя психиатрия? Или от затвора? Не се ли укрива от неизвестен преследвач? Изсмя се на собствените си измишльотини. Ако е била нормална преди, бе повече от сигурно, че докато свърши всичко това, ще е луда. А ще свърши ли изобщо?

Бутна вратата на малък магазин за хранителни стоки и влезе. Ако жилището ѝ е наблизо, не е изключено често да се е отбивала тук. Надяваше се мъжът зад щанда да я познава. Тръгна бавно към него покрай редиците с консерви.

Магазинерът — млад мъж с вързана на опашка коса, груби черти и тънки, равни устни беше зает с няколкото клиенти, всеки от които претендираше, че е преди останалите. Тя се нареди най-отзад с надеждата, че, когато продавачът я забележи, ще чуе нещо като „Здравейте, госпожо Смит“. Вместо това, някой поиска картон с цигари и той обърна към нея кокалестия си гръб. Погледна над рамото си към редицата ослепително красиви млади жени, усмихващи ѝ се от кориците на модни списания. Приблужи рафта и впери очи в нафуканото лице на една от моделките. „Синди Крауфорд — супермодел“ — гласеше надписът с ярки, розови букви. Нейната самоличност, очевидно не подлежеше на съмнение.

Взе списанието и се загледа в лицето на снимката: кафяви очи и коса, бенка в ляво над устните... Именно тя я отличаваше от стотиците други, не по-малко красиви жени. Красива, млада, самоуверена.

Отново се сети, че няма представа нито как изглежда, нито на каква възраст е. Пръстите ѝ стиснаха списанието, прегъвайки корицата.

— Хей, госпожо! — чу гласът на продавача. Заканваше ѝ се с пръст. — Не пипайте списанията, ако няма да ги купувате!

Почувства се като дете, хванато да краде бонбон. Кимна с разбиране, притисна списанието до гърдите си, но не помръдна от мястото си.

— Е, ще го купите или не? — попита младежът.

Останалите купувачи си бяха тръгнали. Двамата останаха сами. Сега бе най-добрия, може би единственият шанс да го попита. Втурна се към щанда и видя как той отстъпи крачка назад.

— Познавате ли ме? — попита, потискайки с усилие вълнението в гласа си.

Продавачът я гледаше неподвижен, с леко присвити очи. После наклони глава, опашката докосна дясното му рамо. По устните му се прокрадна усмивка.

— Да не сте някоя знаменитост?

Възможно ли е, помисли си тя, но не каза нищо, изчаквайки с притаен дъх.

Младежът погрешно прие мълчанието ѝ като съгласие.

— Знам, че в града се въртят няколко филма в момента — отстъпи в дясно, за да огледа профила ѝ. — Не ходя много на кино. По телевизията обаче не съм ви виждал. Да не сте от някой сериал? Знам, че артистките си падат по луксозните магазини. И сестра ми веднъж ме накара да я водя. Искаше да получи автограф от Ашли Абът — от „Младите и неспокойните“. Аз му викам „Младите и ненужните“. В него ли участвате?

Тя поклати глава. Какъв бе смисълът да продължава този цирк? Ясно е, че и той като нея не знае нищо.

Видя как тялото му се напруга и застива.

— Която и да сте, трябва да платите списанието. Два долара и деветдесет и пет цента.

— Аз... съм си забравила портмонето — прошепна. Усети, че ѝ се повдига.

Мъжът се ядоса.

Какво си въобразявате? Че като играете в някакъв тъп сериал, можете да не носите пари, така ли? Или защото сте хубавка, трябва да ви подаря, каквото си изберете?

— Не, разбира се, че не...

— Или плащайте за списанието, или се махайте от магазина. Не ми губете времето. Не съм тук за подигравка.

— Никой не ви се подиграва. Наистина.

— Два долара и деветдесет и пет цента — повтори той с протегната длан.

Тя знаеше, че просто трябва да му подаде списанието, но нещо я караше да се съпротивлява. Синди Крауфорд беше толкова красива, щастлива и самоуверена. Дали не се надяваше част от безграничното ѝ самочувствие да се прехвърли върху нея? Бръкна във вътрешните джобове на шлифера с надежда да намери поне дребни. Ръцете ѝ

опипаха ту единия, ту другия — не можеше да повярва — в тях се оказаха цели пачки нови, шумящи стодоларови банкноти.

— Брей — подсвирна мъжът зад щанда. — Да не сте обрели някоя банка, а? Или сама си ги печатате?

Тя не отвърна, неспособна да откъсне поглед от парите.

— Във всеки случай стотачки не ми трябват. Ако ви върна, няма да останат дребни за другите клиенти. Колко имате от тези каймета?

Почувства, че въздухът излиза от устата ѝ на кратки хрипове. Какво, за Бога, прави с два джоба пълни със стотачки? От къде са всичките тези пари?

— Добре ли сте, госпожо? — мъжът зад щанда нетърпеливо поглеждаше към вратата. — Няма да ви стане лошо, нали?

— Имате ли тоалетна?

— Тя не е за външни хора — троснато отвърна продавачът.

— Моля ви!

Сигурно отчаянието в гласа го накара да се смили, защото ѝ посочи склада отдясно.

— Току-що измих там. Гледайте да не повърнете на пода, става ли?

Бързо намери тоалетната, разположена точно до склада. Беше тясна — почти килер, със стара клозетна чиния и счупено огледало над мръсния умивалник. Край стените бяха наредени кутии чак до тавана. Зад вратата стоеше полупълна кофа с вода, а до нея — внимателно опряна дръжка с парцал.

Втурна се към мивката. Пусна студената вода, мушвайки под мишница списанието. Пълнеше шепи с ледената вода и плискаше лицето си, докато почувства, че би могла да се изправи, без да припадне. Какво ѝ става? Ако това е кошмар, време е да се събуди!

Повдигна бавно лице към огледалото. Наложил се да се хване с две ръце за мивката, за да не падне. Жената, която я гледаше от него, ѝ беше напълно непозната. Нямахше нито една черта, която да събужда каквото и да било спомен. Разгледа бледата кожа, тъмнокафявите очи, малкия, леко вирнат нос, плътните устни, с червило в тон с лака на ноктите. Кестенявата коса бе един нюанс по-светла от очите, прибрана на опашка с разхлабена шнола, която можеше да падне всеки момент. Свали я, разтърси косата си и тя се разпиля на вълни върху раменете ѝ.

Лицето е привлекателно, помисли тя, оценявайки го, сякаш отново гледа корицата на списанието със Синди Крауфорд. Хубавка сте, беше казал младежът преди малко. Сега това ѝ се струваше слабо. Нищо не ѝ липсваше. Всяка черта бе на точното си място — нито по-голяма, нито по-малка от необходимото. Оцени възрастта си на около трийсет години, но дълго мисли дали не е по-възрастна или пък по-млада.

— Всичко е толкова объркано — прошепна тя на собственото си, затаило дъх отражение. — Всъщност, коя си ти?

— Не те познавам — отвърна ѝ огледалото и двете жени сведоха глави над мръсния умивалник.

— О, Господи! — прошепна едва чуто, усещайки прилив на гореща вълна. — Моля те, не припадай! Която и да си, само не припадай!

Почти изкрещя тези думи. Горещата вълна още по-силно заля тялото ѝ, достигна ръцете и врата, притисна гърлото ѝ. Почувства, че се разтапя отвътре навън. Всеки миг можеше да избухне в пламъци. Плисна още вода на лицето си. Това не я охлади, нито ѝ подейства успокояващо. Започна да къса копчетата на дрехата, за да освободи тялото си — да му даде възможност да диша поне малко по-свободно. Списанието падна на земята. Наведе се бързо да го вземе. Когато се изправи, шлиферът ѝ се бе отворил.

Пое дълбоко дъх и замря.

Бавно, сякаш бе марионетка, дърпана от неизвестна сила, сведе глава върху гърдите си. Видя онова, което не бе убягнало от нейния поглед, още при навеждането — беше облечена в семпла синя рокля, цялата в кръв.

Изписка тихо като животинче, уловено в капан. Писъкът ѝ бързо се превърна в стон и премина във вик. Чу стъпки и гласове, после усети, че е заобиколена от надвесени над нея хора.

— Какво става тук? — каза продавачът и застина със зяпнала уста.

— О, Боже! — простена някакво момче до него.

— Ужасно! — възкликна приятелката на момчето.

— Какво сте направили? — продавачът оглеждаше тясното помещение за следи от счупено стъкло.

Не отвърна нищо. Само впери поглед в окървавената си рокля.

— Вижте, госпожо — започна човекът от магазина, — докато избутваше младежите през вратата. — Не зная какво сте извършили и не ме интересува. Вземайте си кръвта и стотачките и изчезвайте от тук, преди да съм извикал полиция.

Тя не помръдна.

— Чухте ли какво ви казах? Ще извикам полиция, ако не се разкарате моментално.

Погледна изплашения продавач. Той рязко грабна парцала от кофата и го размаха пред лицето ѝ като тореадор.

— Кръв! — прошепна тя, свеждайки невярващ поглед към роклята си.

Кръвта беше сравнително прясна, почти влажна. Дали бе от нея или от някой друг?

— Кръв! — повтори, сякаш произнасянето на тази дума щеше да постави всичко на мястото му.

— Имате десет секунди, госпожо! После викам ченгетата. Не искам неприятности! Само се махнете от магазина ми!

Тя вдигна очи към него. Гласът ѝ бе толкова тих, че продавачът трябваше да се наведе, за да я чуе.

— Не знам къде да отида — проплака. Усети как тялото ѝ се смачква като ненужна салфетка в нечий груб юмрук.

— А, не! Без този номер! — мъжът бързо я улови, миг преди да се строполи на пода. — Няма да припадаш в моя магазин!

— Моля ви! — едва отрони тя.

Нямаше ясна представа точно какво иска, съчувствие или просто да я оставят в безсъзнание.

Младият мъж, макар да не изглеждаше нито особено висок, нито кой знае колко добре сложен, се оказа изненадващо силен. Хвана я здраво през кръста и я поведе към вратата. Спря изведнъж и подозрително огледа магазина.

— Това, да не е скрита камера? — в гласа му се прокрадна колебание — Не се ли е хванал в твърде плитък капан?

— Трябва да ми помогнете — повтори тя.

— Трябва да се чупите от магазина ми — окопити се продавачът и я избута навън.

Чу как вратата хлопна зад гърба ѝ. Видя продавача ядосано да ѝ прави жестове да се разкара.

— О, Господи, какво да правя сега?! — прошепна сама сред забързаната улица.

Отново усети кукловода. Той закопча шлифера, мушна списанието под мишницата ѝ и насочи погледа ѝ към обезумялото движение. Приблужи някакво такси. Дори не си даде сметка как краят дръпна ръката ѝ нагоре. Автомобилът веднага спря до тротоара пред нея. Без да се замисля, отвори задната врата и скочи в него.

ВТОРА ГЛАВА

Не беше сигурна какво я накара да избере точно хотел Ленъкс. Може би защото беше от по-старите и в центъра — някак по-човешки в сравнение с модерните гиганти. Може би скъпи спомени от предишни посещения блуждаеха в подсъзнанието ѝ — не знаеше. Няма да се учудя, ако вече съм регистрирана, рече си тя обнадеждено. Пристъпи към рецепцията, молейки се, както преди да влезе в магазина, да я посрещнат като позната — с усмивка.

Трябваше да изчака семейство с две малки момчета в еднакви моряшки костюмчета. Докато бащата уреждаше формалностите, децата се притискаха в мощните бедра на майка си и огласяха с хленч цялото фойе.

— Гладен съм — мрънкаше по-малкият и повдигаше полата на майка си, сякаш се канеше да я ухапе.

— Искам в Макдоналдс — присъедини се и малко по-голямото му братче.

— Макдоналдс, Макдоналдс! — започнаха да обикалят те около безпомощните си родители, които с неимоверни усилия се правеха на глухи.

— Нека мама и татко първо наемат стая. После ще отидем в някой хубав ресторант — успокои ги младата майка, като подкани с поглед съпруга си да побърза, докато все още издържа.

— Макдоналдс, Макдоналдс! — ехтеше гласът на децата.

После изчезнаха в асансьора като по чудо, предвождани от пиколото. Във фойето отново се възцари тишина и европейска изисканост.

— С какво мога да ви услужа, госпожо?

— Извинете, — рече Джейн, разбирайки, че мъжът на рецепцията се обръща към нея.

Явно трябваше да привикне с това обръщение.

— Искам стая.

— За колко дни? — попита мъжът и ръцете му заиграха по клавиатурата на компютъра.

— Не знам точно — тя прочисти гърлото си и добави: — Поне за една, две нощи.

— Единична стая ли? — регистраторът хвърли един поглед, за да се увери, че е сама.

Тя също се огледа.

— Сама съм — прошепна сякаш на себе си и отговори: — Да, единична стая, ако обичате.

Трябва да се държа възпитано, каза си на ум. Едва не се разсмя.

— Имаме стая — започна да чете от екрана на монитора мъжът. — За осемдесет и пет долара на нощ. Осми етаж. За непущачи. Двойно легло.

— Отлично.

— Как ще стане заплащането?

— В брой.

— В брой? — за първи път мъжът я погледна право в очите.

По-сини очи не беше виждала. Поне така реши. Но не можеше да е сигурна. Само Господ знае какво точно е виждала.

— Защо? Не приемате ли в брой?

— Разбира се, че приемаме. Просто рядко се случва. Повечето клиенти предпочитат кредитни карти.

Кимна мълчаливо. В другия си живот вероятно и тя ги е предпочитала. Сините му очи отново приковаха вниманието ѝ.

— Какво има? — попита мъжът.

Останалата част от невзрачните му черти изразяваха недоумение.

— Много се извинявам — заекна тя. — Учудвам се на очите ви. Толкова сини!

Вдигна към тавана смутения си поглед. Която и да съм, аз съм кръгла идиотка, рече си на ум, ще помисли, че го свалям!

— Не са мои — отвърна регистраторът и отново се наведе над компютъра.

— Моля? — в ума ѝ започна да се оформя мисълта, че може би е дошла от друга планета.

— Контактни лещи — весело обясни мъжът. — За две нощи ли казахте?

Беше ѝ доста трудно да следи разговора. Чувството на паника, позатихнало за кратко в таксито от Бийкън Хил, отново я обземаше.

— Да. Не повече от две нощи.

А после? Къде ще отиде след това? Особено, ако все още не знае коя е? В полицията? Всъщност, защо не отиде направо там?

— Трябва да попълните това — мъжът плъзна към нея лист хартия. — Име, адрес и т.н.

Улавяйки смущението ѝ, той добави:

— Добре ли се чувствате?

Тя пое дълбоко въздух.

— Много съм уморена. Това необходимо ли е? — върна обратно празния лист.

Беше негов ред да се смути:

— Боя се, че е необходимо. Просто напишете името и адреса си.

Очите ѝ стрелкаха ту мъжа, ту въртящата се входна врата. Найсетне погледът ѝ спря върху списанието, което все още стискаше в ръка.

— Синди — каза неочаквано високо, после се овладя и повтори по-меко. — Синди.

— Синди?

Кимна, наблюдавайки неохотата, с която той записа името върху адресната карта.

— А фамилията?

Защо постъпва така с нея? Нали му каза, че е уморена? Нима не разбра, че ще плати в брой? Нужно ли е да знае неща, които не са негова работа? Сети се за младото семейство и момчетата, хленчещи за Макдоналдс. Нищо чудно, че бяха толкова нетърпеливи.

— Макдоналд — чу собствения си глас, още преди да реши, че ще го каже. — Синди Макдоналд.

Пое дъх и едва тогава продължи:

— Мемори Лейн 23, Ню Йорк.

Пръстите му спряха на думата „мемори“. Тя прехапа устни, за да удържи напирателната истерия. След секунди обаче, картата бе попълнена. Оставаше само нейният подпис и заплащането. Видя как ръката ѝ изписва буквите и приятно се изненада от собствената си решителност. После бръкна в джоба на шлифера, извади две нови, шумящи стодоларови банкноти. С усилие потисна израза си на

наслада, наблюдавайки как мъжът от регистрацията става все по-объркан.

— Имате ли багаж? — тонът му издаваше, че знае верния отговор.

Тя поклати глава. Той вдигна рамене и ѝ подаде ключа и рестото.

— Приятно прекарване в нашия хотел! Ако имате някакви желания, просто позвънете.

— Разбира се — усмихна се тя.

Щом влезе в стаята, захвърли списанието на леглото, свали шлифера и го пусна на пода. Кръвта върху роклята ѝ я блъсна като презрял плод, запокитен в лицето. Усети как гърлото ѝ се стяга. Издаде едва чут, потиснат вик.

— О, не, махни се! Моля те, махни се!

Като котка започна да дере с ноктите си плата. В следващия миг дрехата се свлече на пода. Огледа тялото си за рани. Нямаше нищо.

— Господи! Какво означава това? Какво означава? — впери поглед в синьо-белите шарки по стените, сякаш там можеше да прочете отговора.

— Чия може да е тази кръв, щом не е моя?

Изтича до гардероба срещу леглото, отвори го. От огледалото, на гърба на вратата я гледаше собственото ѝ изплашено отражение.

— Коя си ти, дявол да те вземе? Чия е тази кръв по теб?

Образът от огледалото не отвърна. Само повтори трескавите ѝ движения, отново търсеци рани; Макар по ръцете си да откри леки одрасквания, нищо не говореше, че кръвта е от тях.

Бързо изви ръце и разкопча дантеления сутиен. Хвърли го настрани. Загледа се в малките си, стегнати гърди — дали някога са кърмили бебе? Хубави гърди, си каза на ум и се опита да се успокои. Искаше ѝ се да се концентрира върху нещо ежедневно и просто. Може би така щеше да намери пътя към собственото си аз?

Не се получи. Гърдите ѝ не подсказваха нищо. Нито спомен за дете, нито спомен за мъжка ласка, нито дори за поглед, изпълнен с възторг. В гърлото ѝ се надигна ѝ умря изблик нервен смях.

Полудявам ли, помисли си тя. Намираше се в хотелска стая в центъра на Бостън — явно познат за нея град. Какво правеше обаче?

Джобове, пълни е пари... Окървавена рокля... Отражението на голите ѝ гърди в огледалото на гардероба... Някой беше ли им се наслаждавал?

Защо пък не, каза си тя. После свали чорапогащника, бежовите бикини и се взря в голото си тяло. Какво искаше да ѝ подсказе то?

Красиво е, прецени го мислено — стегнато, добре оформено, почти атлетично. Силни, издължени крака с приятно изпъкнали прасци, плосък корем, не силно подчертана талия... Тяло — по-скоро детско, отколкото женско, неочаквано за възрастта ѝ. Определено не става за корица на списание, каза си, хвърляйки поглед към кревата. От него Синди Крауфорд я гледаше снизходително. Изяж се от яд, сякаш ѝ казваше тя. Жената от огледалото кимна примирено.

Вдигна смачканата в краката си рокля, внимателно избягвайки напоеното с кръв деколте. Дали роклята няма да ѝ подсказе нещо? Върху етикета пишеше: размер осем, чист памук, Ан Клайн. Имаше голяма, кръгла извивка на врата и бели копчета, чак до кръста. Полата бе разкроена. Сигурно струваше доста скъпо, заради семплата си елегантност. Която и да бе, очевидно разполагаше с достатъчно пари, за да купува, най-доброто.

— Парите? — извика на глас и се втурна към захвърления на пода шлифер. Измъкна банкнотите от дълбоките му джобове. Даде си сметка, че представлява наистина ненормална гледка.

Стодоларовите хартийки сякаш нямаха брой. С колко пари разполага? Откъде са се взели?

— Какво общо имам с тези банкноти? — чудеше се тя, докато опитваше да ги подреди.

С изненада видя, че повечето са в тънки, стегнати пачки, сякаш идват направо от банката. Как и защо? Възможно ли е да е обрала банка? Да е участвала в обир? Да е взела парите? Да се е опръскала с нечия кръв при последвал инцидент? Възможно ли е да е застреляла някого?

От ужас тялото ѝ потрепери. Мисълта, че е способна да убие, не ѝ се стори чужда.

— Господи, Боже! — простена тихо и се сви като ембрион върху синия килим.

Нима бе застреляла някой нещастник по време на нескопосан обир? Сама ли е действала или със съучастник? Можеше ли да е

някаква нелепа, съвременна Бони, загубила смахнатия си Клайд?

Смехът ѝ отекна в хотелската стая. Седна отново. Нищо чудно да е изпратила някой на онзи свят, но чак обир на банка — изглеждаше прекалено. Освен ако не е била напълно отчаяна. Какво би могло да накара една добре облечена жена на около трийсет да стигне до убийство?

Макар и без памет, знаеше отговора. Някой мъж. Но какъв, трескаво се питаше тя, без да очаква отговор.

Прокара трепереща длан през косата си — беше се спластила от нервна пот. Повдигна се и легна на леглото. Гърдите ѝ докоснаха деветте стегнати пачки, подредени като бебешко дюшече.

Грабна първата от тях, скъса лентата, започна да брои. След няколко неуспешни опита стигна до заключението, че всяка съдържа по десет стодоларови банкноти. Девет пачки по десет правеше девет хиляди. Като се прибавеше вече похарченото за хотела и таксито, плюс още няколко банкноти и дребни монети, събираха се общо девет хиляди и шестстотин долара. Какво е правила с почти десет хиляди в джобовете на шлифера си?

Почувства хлад — кожата на ръцете ѝ настръхна. Изправи се с усилие, обиколи леглото и вдигна дрехата от пода. По хастара, докато го обличаше, забеляза изсъхнала кръв. Мушна ръце в джобовете. В тях имаше още пари, които не бе извадила. Измъкна ги и ги хвърли на леглото при другите.

На едната банкнота видя нещо странно. Беше парче хартия. Изглади я с нокът. Ни в клин, ни в ръкав се зарадва, че може да чете без очила. Позна същите едри букви, които бяха излезли изпод ръката ѝ върху адресната карта на хотела. Значи тя е писала тези наглед несвързани думи. Кога ли е направила това? Листчетата хартия понякога остават със седмици, дори месеци из джобовете. Не можеше да се разбере преди колко време е писано. „Пат Ръдърфорд, ст. 31, 12:30, мляко, яйца“, гласеше надписът. Какво означава този текст?

Очевидно ѝ бяха трябвали мляко и яйца — тръгнала е на пазар. Тогава е изгубила паметта си. Но кога бе излязла? Преди да я изгуби, срещнала ли се е с Пат Ръдърфорд? Каква, по дяволите, бе тази личност?

С нарастваща болка повтори името няколко пъти. Мъж или жена се криеше зад него? Не беше ли нейното собствено име? Но защо ще

го пише върху листче? Защо до името се мъдри номер на стая? И по каква причина го носи в джоба си? Освен, ако губеше паметта си не за първи път и опитът вече я е научил. Как ли не?! Да определя срещи на самата себе си! Чисти глупости!

Дали е отишла на тази среща? Беше ли се видяла с Пат Ръдърфорд в уречения час? Мисълта ѝ, като развален грамофон, повтаряше едни и същи въпроси. Може би са се срещнали и тя е пречукала това нещастно създание, вземайки парите му. Кръвта на Пат Ръдърфорд ли е върху роклята ѝ? Не беше ли шантажирана от Пат Ръдърфорд? Или пък обратното?

— Пат Ръдърфорд, кой си ти?

Извади телефонният указател на Бостън от нощното шкафче до леглото и затърси на „Р“: Раклен, Ребик, Роситър, Рул, Ръмбъл, страници с Ръсел, Русо, Ручински, най-сетне и Ръдърфорд — половин страница само в центъра на града, без да се включват предградията. Имаше един Пол и двама Питъровци, но не и Пат, макар че даваха три телефона с неясни съкращения П. Помисли дали да не се обади на всеки от тях, но бързо се отказа. Какво щеше да каже на вероятния господин, госпожа или госпожица П. Ръдърфорд? Здравейте, вие вероятно не ме познавате, но Бог ми е свидетел, че и аз самата не се познавам. Случайно да сме имали среща неотдавна в стая 31, точно в дванайсет и трийсет? Да, а случайно, да съм ви наранила тежко?

Толкова по тази идея.

Остави указателя и заоглежда определено старомодната стая — с мъка се задържаше повече от няколко секунди на едно място.

— Така. Какво трябва да направя сега? — попита се тя с очи, вдигнати към високия таван.

Чувстваше се уморена и гладна.

— В полицията ли да отида, или да се оправям сама? Накъде да поема? Към най-близката лудница, или най-близката вана? Сега ли да предприема нещо, или да почакам до утре заран? Какво да правя? — разсеяно зачете списъка на услугите, които предлагаше хотелът.

— Криво ли ти е, налапай се! — чу се да изрича на глас.

Нямаше представа откъде се взе тази мъдрост, но решението не бе по-лошо от останалите. Вдигна телефона, избра ресторанта — поръча стек и голяма салата. Трябваше ѝ пауза от една секунда, за да добави, че го иска алангле, със сметана на картофите и минерална вода

вместо вино. Изключи вероятността да е вегетарианка. Помоли се да няма никаква алергия от храна. Беше твърде гладна за усложнения.

Отвърнаха ѝ, че ще бъдат готови след двацет минути. За това време трябваше да оправи всичко край себе си. Пое към голямата баня, облицована с бели плочки. Остави шлифера пред вратата.

Колко хубаво би било просто да изчезна, помисли си. Топлата като сълзи вода, започна да облива лицето ѝ.

— Онзи, който отне паметта ми, защо не вземе и тялото ми!

Каквото и да беше извършила, която и да е... Нямах ли да е по-добре да не знае?

— Може би е по-добре да ме няма? Може би си струва да не съм там, откъдето бягам?

Сигурно ще липсва на някого. Сигурно някой я търси и също като нея не знае къде да я намери. Родителите ѝ или мъжът ѝ, ако има такъв, шефът ѝ, или някой неин подчинен; учител, ученик, приятел или враг... Може би дори полицията! Несъмнено някой някъде я търси! Защо просто не се обърне към полицията? Все ще разбере нещо.

Всичко ще се изясни на сутринта, рече си тя. На излизане от душа чу, че на вратата се чука. Уви се в хавлията, сложи отгоре шлифера и пристъпи напред. Знаеше кой е, но все пак попита с тих, дрезгав глас.

— Услуги по стаите — прозвуча очакваният отговор.

— Една минута — гласът ѝ доби повече увереност.

Видя наредените върху леглото пачки, точно когато вдигаше ръка към бравата. Замръзна на място. Само за миг се изкуши от идеята да зареже всичко, както си е. Нищо неподозиращият келнер щеше да влезе, да остави вечерята на масичката пред леглото. Как ли щеше да реагира при вида на толкова пари, небрежно оставени пред него? Дали щеше да се престори на сляп, или ще изиграе някакъв театрален етюд от сорта: „Разбира се, че това е нормално! Нещо повече — изисканите гости на нашия хотел редовно постилат леглата си със стодоларови банкноти!“

Отново се почука. Колко беше стояла така? Погледна китката си, но си спомни, че когато се съблече, свали и часовника. Роклята ѝ все още лежеше като кървава купчина на пода.

— Един момент — провикна се тя, грабна смачканата дреха и я мушна в гардероба.

Бързо закопча верижката на часовника и измъкна хавлиената кърпа изпод шлифера. Покри с нея банкнотите. В последния момент съобрази да грабне една от тях.

Стигна до вратата запъхтяна, сякаш бе участвала в маратон. Отвори я. Направи крачка назад, за да пропусне келнера. Това ѝ коства невероятни усилия. Очите ѝ постоянно се стрелкаха между възрастния господин и леглото. Макар да бе забелязал, че е неспокойна и твърде странно облечена за почти домашната обстановка и къпания вид, той не каза нищо. Очите му нито за миг не се отклониха от количката, която буташе пред себе си.

— Къде да оставя това? — попита възрастният келнер с безразличен глас.

— Най-добре тук — тя посочи писалището до прозореца, изненадана от лекотата, с която изрича думите.

Мъжът постави таблата на писалището. Припряно му подаде смачканата стодоларова банкнота и каза да задържи рестото. Той се поколеба, после с неодобрение огледа леглото.

Сърцето на Джейн падна в петите ѝ. Трябваше да се опре на бюрото, за да не се срути на пода. Дали беше видял парите? Дали банкнотите не му бяха дали знак изпод влажното прикритие, както в разказа на Едгар Алан По?

— Ще пратя някой да оправи леглото — каза мъжът.

— Не! — извика тя с пронизителен глас, стряскайки и двамата.

Прокашля се, неочаквано се засмя, измърмори, че има работа и моли да не ѝ пречат. Той кимна, сви банкнотата в ръка и бързо излезе.

Поизчака, за да е сигурна, че си е отишъл, отвори вратата и закачи табелката „Моля, не ме безпокойте“. После се върна при писалището, вдигна сребърния похлупак и седна да се храни. Само след няколко хапки почувства, че предишното изтощение се връща отново. Бавно пристъпи към леглото, пиана от умора. Без да си прави труд да махне парите и да свали шлифера, тя отметна кувертюрата и се мушна под дебелия синьо одеяло. Последната ѝ мисъл, преди да заспи бе, че когато се събуди, ще завари всичко по местата си.

Всичко най-сетне щеше да се изясни!

ТРЕТА ГЛАВА

Първият час беше най-труден. На сутринта тя отвори очи и осъзна, че пречистващата сила на съня не е успяла да възвърне паметта ѝ. Втурна се, превивайки се към банята, за да повърне остатъците от насила погълнатата вечеря. Когато донесоха закуската — пресен портокалов сок, кроасани и кафе — поръчани от нея в пристъп на глад, тя забеляза, че на таблата има и сутрешен вестник. Докато се хранеше, очите ѝ се лутаха между него и телевизора като се бояха да се съсредоточат и над едното, и над другото.

От какво се страхуваше? Наистина ли очакваше да види снимката си на първа страница? Или да чуе, че е новина номер едно в информационните емисии?

С усилие пръстите ѝ включиха телевизора. Вместо нея, на екрана се появи красива, млада блондинка, която четеше новините с такъв жизнерадостен глас, че ѝ се прищя отново да ѝ прилошее, само и само да не слуша за изчезналата трийсетгодишна брюнетка. Разбира се, говорителката смени бързо темата и разказа, как същата сутрин им се обадил някакъв мъж, за да съобщи, че е видял Елвис, докато хвърлял боклука си. В сутрешния вестник също нямаше нищо за нея. Не пишеха нито за избягал затворник, нито за пациент на психиатрията. Не се търсеше жена за разпит във връзка с някакъв инцидент. Не се споменаваше някой да е изчезнал от местопрестъплението или местопроизшествието. Хрумна ѝ, че щом не е жителка на Бостън и е дошла от друга част на страната, просто е безсмислено да гледа тукашния вестник. Това обаче, не зачеркваше факта, че върху роклята ѝ, кръвта до снощи бе все още влажна. Нещо се бе случило — скоро и недалеч.

Спомни си за листчето намерено в джоба на шлифера — „Пат Ръдърфорд, ст. 31, 12:30.“ Споменаваше ли се това име във вестника? Отново го прелисти. Не откри нищо. Ако кръвта е от Пат Ръдърфорд, лицето или незабелязано се е оправило, или все още лежи неоткрито. Реши, че повече няма какво да търси в колонките. Загледа се в

телевизора — започна да превключва от канал на канал, от „Добро утро, Америка!“ до рубриката „Днес“, заедно с всичките им достопочтени водещи. Научи, че съществуват специалисти по проблемите на лесбийството, травеститството и клептоманията, че има цяла армия от млади момичета, родили не по едно, а по няколко деца, още преди да са навършили тринайсет години. Че е пълно със съпрузи, които отказват да правят любов със законните си съпруги. Узна всичко това, защото тези хора говореха и изливаха сърцата си пред цялата сюррия телевизионни водещи. Тайни повече не съществуваха. Както и интимни неща...

Хрумна ѝ да позвъни в телевизията. Можеше да им каже, че има страхотна идея за предаване — разговор с жени, които не знаят дали са лесбийки, травестити, клептоманки, дали са родили преди да навършат тринайсет години, както и по-късно. Нито пък имат представа спят ли с тях мъжете им повече от два пъти в годината — изобщо предаване за жените, които не знаят кои са. О, оставете това, щяха да ѝ отвърнат отегчено, — такива с лопата да ги ринеш.

Може би, съгласи се тя. Но колко от тях имат почти десет хиляди долара в джобовете на шлифера си, а роклите им са подгизнали от кръв?

Това променя нещата, чу във въображението си възбудения хор на телевизионните водещи. „Богати, подгизнали от кръв жени — не помнят кои са“ — не звучи зле, нали? Идеята идва точно навреме!

Разговори в студиото, весели състезания, сапунени опери — екранът се изпълваше с образи на красавци. Плътен мъжки глас обяви поредният епизод на „Младите и неспокойните“. „Младите и ненужните“ — в главата на Джейн прозвуча отново гласът на продавача от вчерашния магазин. Нагласи се да погледа. Кой са тези угрижени и прекрасни същества? Защо са така наконтени още от следобед?

С неохота извади роклята си от гардероба. Огледа кървавото петно, сякаш беше платно на самия Джексън Полак. Но и то като абстрактното изкуство, не ѝ говореше нищо. Сви дрехата в плътна топка и я запокити към стената. Проследи как тя се разгъна и падна на пода, сякаш ѝ се подиграваше. Върна се обратно на кревата. Впери невиждащ поглед напред. Седя така, докато косите лъчи на слънцето не ѝ подсказаха, че приближава вечерта.

Новините в шест и трийсет бяха все така пълни със събития и проблеми, но за самотна жена с кръв по роклята и натъпкани с долари джобове, не обелваха и дума. Никой от водещите нямаше дори най-малка представа за нейното съществуване.

— Коя съм аз? — изкрещя тя и ядосано щракна копчето на телевизора.

Поръча вечеря, учудена от нарастващия си апетит.

— Какво се е случило с мен? Какво съм направила с живота си? Знаеше, че до сутринта трябва да намери отговора.

* * *

Квартал Копли съчетава внушителни сгради с офиси и магазини по едноименния площад в сърцето на Бек Бей. Тук се извисява огромен хотел, има няколко ресторанта и стотици магазини, разположени на две нива, всяко — с дължина на улица. Наистина смайваща гледка.

Тя не бе смаяна. Само — изплашена.

Под шлифера нямаше нищо друго, освен бельо. Обувките стискаха босите ѝ крака. Бързаше към ултрамодерния универсален магазин „Ниймън Маркъс“ в далечния край на площада. В ръцете си стискаше найлоновата торба за пране от хотелската стая, в която бе сложила стегнатите пачки стодоларови банкноти. Под парите се намираше друг плик. Там бе изцапаната с кръв рокля.

— С какво мога да ви помогна?

Огледа се. Някак бе стигнала до етажа за дамски облекла. Кимна на дребната като врабче продавачка — ако сега има нужда от нещо, то наистина е нейната помощ.

— Трябват ми нови дрехи — гласът ѝ прозвуча престорено спокоен. — Нямам какво да облека.

Продавачката се приближи.

— Искате да кажете, че се нуждаете от цялостна смяна на гардероба си? — попита тя, опитвайки да прикрие своето задоволство.

— Не. Искам нещо за днес.

Надеждата за солидна комисионна се стопи върху лицето на жената.

— Желаете ли да разгледате роклите или предпочитате нещо по-непретенциозно? — не можеше да разбере, дали клиентката просто не я пързала.

— Нещо по-непретенциозно — отвърна неочаквано. — Може би панталони и някаква блуза.

— Насам — поведе я жената към щанда с красиви летни облекла. — Какъв размер носите?

Замълча за миг, докато си спомни какво пишеше върху марката на роклята ѝ.

— Осми.

— Наистина ли? — продавачката огледа недоверчиво шлифера, сякаш искаше да проникне под него. — Аз бих казала, че сте шести размер.

— Може и да сте права. Сигурно съм отслабнала последните няколко дни.

— Браво на вас! Това не е лесна работа. Аз лично никога не съм била пълна, но горката ми дъщеря, нали се е метнала на бащиния си род, все е на диета. Браво на вас!

От комплиментите се почувства глупашки горда.

— Искате да си направите хубав подарък — продължи жената. — Заслужавате си го! Макар, че на ваше място, повече не бих отслабвала. След една възраст жените са по-красиви, ако имат по някое и друго кило в повече.

Тя извади чифт светлокафяви, памучни панталони и бежова памучна блуза с къси ръкави и кафява шарка в долния край.

— Това харесва ли ви?

Харесваше ли ѝ наистина?

— Защо не ги премерите? После ще знаем какво търсим.

Кимна, пое дрехите и последва продавачката до пробната. — Ще съм отвън, ако ви потрябвам.

Влезе в малката кабинка, внимателно затвори завесата и свали шлифера. Обу панталоните, облече блузата — панталоните ѝ бяха точно по мярка. Блузата легна удобно на раменете ѝ. Тя отстъпи крачка назад и се огледа доволна в огледалото. Никак не беше зле! Продавачката имаше набито око.

— Как е там вътре? — прозвуча гласът ѝ отвъд завесата.

— Повече от добре! — отвърна и излезе в новите дрехи. — Ще ги купя. Бихте ли отрязали етикетите им?

— А, искате да излезете с тях от магазина?

Тя кимна.

— Да, ако не възразявате...

Жената повдигна рамене.

— Малко е странно, но се е случвало. Как ще стане плащането?

— В брой.

— Така и предполагам.

Продавачката я отведе до касата.

Толкова отдавна никой не е плащал в брой, дано не съм забравила как става — огледа се притеснено и добави: — О, мила, ама вие май си забравихте чантичката в пробната?

— Без чанта съм.

Дъхът на продавачката секна.

— Имам пари — тя потупа найлоновия плик, който носеше, за да я успокои. — Просто съм без чанта. Трябва да си купя нова.

Жената с голямо усилие отклони поглед от плика.

— Изглежда се нуждаете от доста неща?

— Да, така е.

— Дошла сте тъкмо, където трябва. Щандът за чантите е на партера, точно до козметиката. Сметката ви е двеста трийсет и седем долара и двайсет и осем цента.

Бръкна в плика и извади три банкноти. Продавачката опули очи, бързо върна рестото и проследи с поглед как клиентката ѝ небрежно пусна монетите в найлоновия плик. После мълчаливо отрязва етикетите на новозакупените дрехи. Очевидно предпочиташе да не узнава повече нищо, колкото и необичайно да ѝ изглеждаше то.

— Чантите са на партера, до козметиката — напомни ѝ на тръгване.

Следващият час премина в пазаруване. Без бавене тя смени убиващите я обувки. Новите бяха ниски, отворени на пръстите, от ленена материя. Купи си бельо — бледо розово на цвят, стилна, кожена чанта — слонова кост, тъмносин портфейл и слънчеви очила с кокалена рамка. Заплащането в брой я бавеше доста — и клиенти и продавачи отдавна бяха скъсали с тази практика. Отби се в отдела за

козметика. Там младата продавачка я убеди да вземе руж с цвят на праскова, червило в същия тон и черна спирала за мигли.

Занесе всичко това в тоалетната, смени бельото си с новозакупеното, облече се, премести няколкостотин долара от найлоновия плик в кожения портфейл и заедно с очилата ги постави в чантата. После уви старото бельо в шлифера и излезе от кабинката. Усмихна се самоуверено на някаква синекоса, възрастна дама, която съсредоточено нагласяваше изкуственото си чене пред огледалото. Хвърли вързопа стари дрехи в кофата за боклук. Застана пред огледалото, почти до възрастната жена и се зае с грима си.

— Какъв хубав цвят е червилото ви — възкликна синекосата, наместила най-сетне своята протеза. — Как се нарича точно?

Погледна марковия надпис и отвърна:

— Праскова.

— Просто праскова? — учуди се възрастната и излезе.

— Просто праскова — механично повтори тя, замислена за своите проблеми.

Продължаваше да се изненадва, че познава толкова добре града. Знаеше точно къде отива, дали може да стигне до там пеша, с превозно средство или се налага да вземе такси. Чувстваше се напълно в свои води. Но нито веднъж не видя познато лице. Никой не я спря на улицата. Нищо не предизвика каквато и да било реакция. Чувстваше се анонимна и сама, като загубено дете, очакващо небрежните си родители.

Премина покрай вестникарска будка, но вече знаеше, че в днешния брой не пише нищо за нея. Не само не я търсеха — никой не знаеше, че е изчезнала.

— Просто праскова — измърмори отново. Беше се озовала на оживената, начална спирка на автобусната компания „Грейхаунд“.

Влезе в сградата и се отправи към дъното на салона, където се намираха багажните клетки. Трябваше да заключи в някоя от тях найлоновия плик с парите и окървавената рокля. В момента, когато се готвеше да пусне нужната монета, прочете надпис, че клетките се изпразват на всеки двама и четири часа. Налагаше се да потърси друго решение.

— Извинете — обърна се тя към възрастен служител с бели бакенбарди и изрядно изгладена синя униформа, — къде бих могла да

оставя нещо за повече от двацет и четири часа?

— Завийте надясно — отвърна той делово. — В дъното на коридора.

Тя последва напътствията на служебното лице и пое нататък, придържайки найлоновия плик така, сякаш бе пълен с кървави късове човешко месо.

— Искам да оставя това на багаж — каза на отегчената жена зад гишето.

Служителката едва повдигна очи от списанието пред себе си.

— Депозит двацет долара.

Подаде исканата банкнота. Жената кисело затвори списанието, написа бележка, излезе от гишето и пусна ключовете в ръката ѝ.

— Става с два ключа — механично обясняваше служителката, докато вървяха към клетките, — вие взимате единия, другият остава при нас. За да можете да отворите, трябва и двата. Затова не го губете! Таксата се плаща, когато си прибирате багажа.

Кимна разбиращо и бързо мушна найлоновия плик в отворения сейф, давайки си сметка, че не може да овладее треперенето на ръцете си. Дали и жената не го забелязва? Нямах ли да я обади в полицията, веднага щом си отиде? Подозрителна жена с треперещи ръце заключи подозрителен плик в сейф № 362. Бъдете внимателни! Сигурно е извършила нещо!

Много важно! Смяташе сама да се предаде. Реши го още сутринта. Бе проумяла, че това състояние може да се окаже по-продължително, отколкото си представя. Нямах сили да прекара още цял ден в самозабрава. Щом не може сама да разбере коя е, трябва да остави другите да ѝ помогнат. Независимо какво я е довело до това състояние. Независимо от какво роклята ѝ е цялата в кръв. Независимо, кой е натъпкал в джобовете ѝ пачките със стодоларови банкноти. Каквото и да се е случило, каквато и да е вината ѝ — нищо не може да е по-мъчително от тази пълна неизвестност.

Беше решила, че преди да се предаде на властите и разбере какво е извършила, не бива сама да разкрива онова, което знае. Полицията щеше да се хване за голямата сума и кръвта — не без основание. Нали и тя направи същото!?

Преди да обърка случая с уликите за своята вина, трябва да разбере какво се е случило. Ако отиде в полицията с парите и

кървавата рокля, те ще се паникьосат също като нея. Трябваше поне известно време да премълчава. Както се казва, всичко по реда си! Първо да научи коя, по дяволите, е тя!

Изчака жената да се върне зад гишето и да отвори отново списанието. Свали едната си обувка. Отлепи подложката и сложи под нея ключа от клетката. После върна подложката обратно и мушна крак в обувката. Ключът леко я убиваше, както става обикновено с тайните. Помисли си, че щом свикне, ще бъде по-добре — дотогава може би ще претръпне и към лъжата.

Хвърли бележката в близкото кошче и бързо напусна сградата. Поколеба се, дали първо да не хапне. Апетитът ѝ не спираше да я учудва. В този миг видя един съвсем млад полицаи на ъгъла на Стюарт и Бъркли и желанието да яде мигом изчезна.

— Извинете — поде тя колебливо. — Мога ли да ви помоля за помощ?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Добре, отпуснете се, няма да боли!

— Какво смятате да правите?

— Предлагам ви малко пътешествие. Лежете спокойно. Обещавам да не почувствате нищо. Ще приключим след десетина минути.

Намираще се в Бостънската градска болница — лечебно заведение с 450 легла, главно за неплатежоспособни и бедни. Полицията я доведе тук, след като се установи, че жена с нейното описание не се издирва, нито я има в списъка на изчезналите. Бяха снели отпечатъци от пръстите ѝ — възнамеряваха да ги изпратят във Вашингтон. Снимката ѝ смятаха да разпространят чрез средствата за масово осведомяване. Първо обаче, искаха да ѝ направят няколко изследвания в болницата. Предпочетоха именно Бостънската, тъй като човек без самоличност естествено няма медицинска застраховка.

Полицайте я оставиха на грижите на нервен интернист, който беше по-безпомощен дори от самата нея. Той ѝ зададе същите въпроси, като в полицията: Кога разбрахте, че сте загубила паметта си? Къде точно се намирахте? Къде отидохте? Пиете ли? Можете ли въобще да ни кажете нещо за себе си? Тя отговори на всички въпроси, с изключение на последния — най-важния.

Интернистът започна прегледа от зениците ѝ — провери реагират ли на светлината. Реагираха. Премери кръвното налягане и пулса — бяха нормални. Направи изследване на урината. После опипа главата за външни травми. Когато приключи, извика лекарят на отделението — мрачен млад човек с брада, чието лице вероятно никога не се е озарявало от усмивка. Поне докато я преглеждаше — цял половин час — това не се случи.

Д-р Клингър, както сам се представи, натъртвайки на всяка сричка от името си, също започна от зениците, пулса и кръвното налягане. На свой ред поръча цял поменик от изследвания на кръвта. Тя го попита за какво са му. С леко раздражение ѝ отвърна, че се

опитват чрез елиминиране да определят възможната физическа причина за амнезията ѝ — алкохол, наркотици, СПИН, наследствен сифилис. От ужас очите ѝ се разшириха. Никога и през ум не ѝ бе минавало за наследствен сифилис.

— Наистина ли мислите, че може да съм сифилистичка? — не се сдържа тя, явно забавлявайки се.

— Едва ли — отвърна с нежелание лекарят. — Вероятността би била по-голяма, ако сте цветнокожа.

Небрежната жестокост скрита в думите му я обиди. Занимават се с мен, защото съм бяла. Ако бях цветнокожа, щяха да ми припишат увреждане от алкохолизъм и да ме изхвърлят на улицата. Усети как ръката ѝ се свива в юмрук. С усилие потисна желанието да цапардоса грижовния доктор право в муцуната.

— За още какво ще ме изследвате?

Гласът му бе сух и абсолютно равнодушен:

Ще направим серия изследвания на обмяната, за да изключим заболявания на щитовидната жлеза, бъбреците и черния дроб. А също за евентуална авитаминоза или химически смущения в организма.

— Колко дълго ще продължи това?

— Резултатите трябва да пристигнат след около час. Междувременно ще направим ЕЕГ.

— Онова дете слагат жици по главата ли?

Той не си направи труд да отговори, докато не приключи с поставянето на електродите.

— Електроенцефалограмата записва мозъчните импулси. По този начин откриваме всички смущения, макар че при вас едва ли ще покаже нещо.

— Защо?

Лекарят мълчаливо вдигна рамене.

— Мислите, че съм алкохоличка, нали?

— Съществува такава вероятност.

Тя толкова се ядоса, че замалко не скочи от кушетката. Към всичките си пациенти ли се отнася с такава ненавист?

— Ако бях алкохоличка — успя все пак да се овладее, — нямаше ли да личи по тялото и поведението ми? Два дни не съм пила друго, освен минерална вода.

— Не виждам смисъл да разсъждаваме. Изследванията ще покажат.

Няма ли кой да набута в задника ти всичките епруветки с кръв, дето си изсмукал през живота си, пуяк такъв, наруга го на ум тя.

ЕЕГ-то показва, че мозъчната ѝ дейност е напълно нормална. Д-р Клингър самодоволно сви устни.

— Сега какво? — попита, докато той драскаше няколко неразбираеми думи върху картона ѝ.

— Ще изчакаме резултатите от кръвта. Дотогава ще се консултирам с д-р Мелоф за преглед на скенера.

Измърмори тези думи с гръб към нея, на излизане от стаята, така че тя не разбра какво смятат да правят, поне до момента, когато не чу същото от самия д-р Мелоф.

Той беше невролог. Използваха го за консултации, в случаите, когато всички останали изследвания не покажат нищо конкретно. Беше хубав мъж с тъмна коса, леко посребряла на слепоочията и вечна усмивка, подобаваща на не принуденото му държание.

— Аз съм д-р Мелоф — представи се той, прегледа картона ѝ и едва не изцъка като видя резултатите. — И какво? Днес не сте във форма, така ли?

Тя само се изсмя.

— Така е по-добре — окуражи я д-р Мелоф.

Прегледа зениците ѝ както двамата си предшественици, завъртя главата ѝ в ляво и дясно и попита:

— Как ми е името?

— Д-р Мелоф — отвърна тя бързо като автомат.

— Отлично. Сега следи с очи пръста ми — той започна да движи ръката си.

В един момент пръстът му излезе от полезрението ѝ.

— Не върти глава! Така. Отлично.

— Кое е отлично?

— Няма признаци за физически увреждания. Не си ли спомняш нещо? Да си удряла главата си, да си падала? — пръстите му опипваха темето ѝ, масажираха вратните жили.

— Не! Поне не си спомням.

— Всъщност, какво точно си спомняш?

Тя въздъхна.

— Отново ли да повтарям всичко? Правих го пред полицията, пред другите лекари... Сигурна съм, че вече е записано в картона.

— Няма значение.

Каза го толкова мило, че не можеше да му откаже. Д-р Клингър има какво да научи от този човек, помисли си. Но той бе напуснал стаята.

— За себе си не помня абсолютно нищо — започна тъжно тя. — Знам само, че се озовах на ъгъла на Кеймбридж и Боудън без всякаква представа какво правя там. Не мога да кажа откъде съм дошла, нито коя съм. Бях без документи, съвсем сама. Не знаех какво да предприема. Няколко часа обикалях. После отидох в хотел Ленъкс.

— Под какво име се записа?

— Измислих някакво... Синди Макдоналд. Полицията вече извърши проверка. Аз не съществувам.

Докторът се усмихна.

— Съществуваш, разбира се. Малко си недохранена, но си съществуваш. Как ми е името?

— Д-р Мелоф.

— Добре. Значи прекара няколко нощи в Ленъкс и се предаде в полицията?

— Да.

— Как плати за хотела?

— Намерих пари в джобовете си — за малко не се изсмя.

— Защо не отиде веднага в полицията?

Тя пое дъх, за да се подготви за лъжата, която ще изтърси. В полицията я питаха същото. Повтори отговора си.

— Бях объркана. Мислех, че паметта ми ще се върне всеки момент. Не знам защо постъпих така.

В представата ѝ изплуваха малките стегнати пачки с нови стодоларови банкноти и кървавата рокля. Знаеше — и то много добре!

Дори да не ѝ вярваше, д-р Мелоф не го показва.

— Но си спомняш всичко от последните няколко дни, така ли?

— Да. Без проблеми.

— А събития от политиката? Кой е президент на Щатите?

— Това знам. Само че не помня дали съм гласувала за него.

— Стани — каза той и ѝ помогна да се вдигне от кушетката. — Затвори очи и застани само на десния крак. Добре. Сега на другия. Как

ми е името?

— Д-р Мелоф. Защо непрекъснато ме питате? Нямам проблеми. Другите помня кои са. Въпросът е, че не помня аз коя съм.

— Можеш да отвориш очи.

Когато го направи, с неудоволствие забеляза, че д-р Клингър отново е влязъл.

— Скенерът за пациентката чака — рече той, сякаш тя не присъстваше.

Лишаваше я и от последните остатъци от чувството, че все пак я има.

— Добре, докторе — каза Мелоф, улови ръката ѝ и я поведе към стаята със скенера. — Аз ще придружа г-жа Макдоналд.

Рентгенологията се помещаваше в мазето на болницата. По дългите, сякаш уморени от времето коридори се лутаха забравени от персонала, объркани и изплашени пациенти. Те изглеждаха ужасно измъчени — явно копнееха само за едно — да бъдат някъде другаде.

В стаята, където щяха да ѝ правят изследванията, имаше голяма, подобна на тунел машина, разположена в средата и нищо повече. Казаха ѝ да легне върху дълга, тясна маса, която се вкарва в машината. Инструктираха я да прилепи ръцете си плътно до тялото, да не мърда. Лаборантката прегледа дали няма фибри в косата и предаде новата ѝ чанта на сестрата.

— Какво ще ме правите сега? — почти изхленчи тя.

— Нищо. Отпусни се. Няма да боли.

— Какво смятате да ме правите?

— Ще те изпратим на малко пътешествие.

Тя се надигна, готова да се кара.

— Легни и мирувай! — успокои я д-р Мелоф. — Обещавам ти, че няма да усетиш нищо. Отпусни се. Ще свършим за десетина минути.

— А после? — попита, усещайки, че масата се плъзга към отворената паст на апарата.

— Не мърдайте! — настоя и лаборантката. — Затворете очи. Просто си почивайте.

— Ще се видим след десет минути — прозвуча гласът на д-р Мелоф.

Тъмнината я обгърна отвсякъде.

Тялото едва-едва вибрираше в синхрон с лекото бръмчене на машината. Бавно навлизаше в тунела. Искаше ѝ се да отвори очи, да се огледа, но не смееше. Бяха ли я предупредили да не го прави? Искаха само да лежи неподвижно.

Не мърдай, прошепна сама на себе си, не върти глава, не се паникьосвай. Не се паникьосвай. Не се паникьосвай. Не се паникьосвай. Не се паникьосвай. Не се паникьосвай...

Само десет минути, напомни си отново. Изпитваше желание да крещи. Само десет минути — проклетата измишльотина ще се отвори. Десет минути в края на краищата! Не може да не издържи. Какво са някакви си десет минути!? Всеки би ги изтраял!

Десет минути са вечност. Безкрайна поредица от секунди, които трябва да бъдат изтърпiani. Една по една. Не трябваше да се съгласява. За какво са ѝ притрябвали тези изследвания? За кой дявол изобщо дойде тук!? Лошо ли ѝ беше в хотела? Трябваше да стои, докато ѝ свършат парите.

Трябваше да избяга, още щом я доведоха в болницата.

Колко са хората, които могат да започнат чисто нов живот? Малко ли са онези, дето се мъчат сами да се справят с миналото си — да изтрият дъската, да започнат отново?

Съдбата ѝ предостави шанс, за който други са готови да убиват. Дали и тя не го е направила?

Не започвай да мислиш за това, упори сама себе си. Поне не сега! Престани да се питаш коя си, престани да се питаш какво си направила! Нали затова дойде тук? Да ти помогнат другите.

Защо държиш да разбереш коя си? Виж, хората около себе си. Те знаят кои са — и какво? По-малко нещастни ли изглеждат? Даде ти се шанс да започнеш всичко отначало. Ти го изхвърли в кофата, заедно с шлифера и бельото си! Сега те приклециха в ужасната си машина и тя снима твоите вътрешности. Опитва се да надникне дори в душата ти. Прикована си в сърцевината на някаква странна мистерия. Не е ли по-добре въобще да не бъде разгадавана? Обречена си на един живот — защо се опитваш да го напуснеш?

Не се паникьосвай, нашепва вътрешният ѝ глас, още няколко минути и всичко ще свърши.

Какво ще свърши, пита тя, какво точно ще свърши?

Успокой се. Вземи се в ръце. Опитай се да не се тревожиш. Знаеш, това усложнява нещата.

Какво искаш да кажеш? Какво усложнява?

Отпусни се. Стой спокойно. Няма полза от избухване — знаеш.

Откъде знам? Откъде знаеш ти? Ти кой си?

Гласът се стопява в бръмченето на апарата. Не чува нищо, освен тишината. Чувства се като в утроба. Плува в безтегловност и очаква да се роди. Зад спуснатите си клепащи вижда цветове — огромни петна от лилаво и зелено — калейдоскоп, танцуващ пред нея. Хиляди петна, които потъват в мрака и изплуват отново. Следвай ни, шепнат те, ще те водим в тъмата!

Тя ги следва, докато не изчезват в ярката слънчева светлина. Оглежда се. Намира се сред тропически лес. Екзотични дървета, големи мокри листа — поема нанякъде, спъва се непрекъснато в гъстата растителност. Лепкава кал обгръща краката ѝ като високи зимни ботуши. Потъва ли? В тресавище ли се намира?

Вятърът се уви около врата ѝ — истинска боа-удушвач. Бавно затихна. Стопи се в пространството. След секунди се върна отново. Вече не представляваше заплаха.

— Видя ли, не беше толкова страшно — стресна я познат глас.

Тя отвори очи.

— Д-р Мелоф?

— О, дори без да те питам! — усмихна се той.

Изправи се замаяна. Къде се намираше? По-точно откъде се завръщаше?

— Май съм заспала.

— Много добре. Значи си се нуждаела от почивка.

— Сънувах много странен сън.

— Не ме изненадваш — потупа я по ръката лекарят. — Сестрата ще те заведе горе, а аз ще прегледам резултатите. Няма да се бавя.

Наистина се появи скоро. Резултатите от скенера бяха съвсем нормални.

— И сега какво?

— И аз не знам — отвърна той.

Тя се засмя на откровеността му.

— Не отговорихте защо все ме питате за името си?

Докторът вдигна вежди и добродушно обясни.

— Проверявам за така наречения синдром на Корсаков.
— Звучи като от книга на Робърт Лъдълъм.
Той се засмя.
— Така е. Чела ли си го?
— Не знам.
— Просто проверявам.
— А този синдром на Корсаков какво представлява?
— Пациентът загубва паметта си. Не помни какво е станало преди една минута и непрекъснато съчинява.
— Искате да кажете, лъже.
Той кимна.
— Съчинява — повтори тя. — Хубава дума.
— Нали? — съгласи се д-р Мелоф. — Казваш му името си, след минута, той не го помни и измисля друго.
— Защо?
— Така болните от амнезия се опитват да се прикрият. Срамуват се. Събират информация за себе си, без да се издават.
— Никак не им е лесно.
— Никой не е казал, че загубата на паметта е удоволствие.
Тя се усмихна.
— Значи решихте, че не страдам от този... Корсаков?
— Да, можем спокойно да го забравим. Обикновено той е свързан с алкохолизъм. Тази възможност вече елиминирахме.
— Има ли нещо, което още не сте елиминирали?
— Моето най-сериозно предположение е, че твоята амнезия се дължи на психологическа травма. Това е.
— Мислите, че съм луда, така ли?
— Не съм казал такова нещо.
— Мислите, че всичко е от главата ми? — почти гневно изрече тя... и се разсмя. — Искате да кажете, че в главата ми няма нищо, защото всичко е от главата ми?
Д-р Мелоф оцени шегата ѝ.
— Искам да кажа, че може би страдаш от остър непсихотичен синдром.
— Бихте ли го казали на разбираем език, докторе? — нетърпеливо помоли тя.
Той започна бавно, внимателно подбирайки думите си.

— Всеки човек има граница на поносимост спрямо състоянието на депресия. Когато тази граница бъде прекрачена, някои хора несъзнателно избират бягство чрез загуба на паметта. Състоянието се нарича хистерична амнезия. Когато животът стане твърде стресов, индивидът предпочита да избяга, вместо да се бори.

— Какво говорите, д-р Мелоф? Хората живеят в такъв невероятен стрес. И то цял живот. Но не хукват да се шляят безпаметни като мен.

— Някои хукват, други получават нервни кризи, бият децата си, удрят го на секс, обират банки, дори убиват. Хистерията се проявява в много форми. В различни степени.

Тя погледна към тавана, потискайки сълзите си. Образът на кървавата рокля затанцува пред очите ѝ.

— Искате да кажете, че съм някакъв вид истеричка?

— Има съществена разлика между истерик и страдащ от хистерична амнезия. Хистеричната амнезия е механизъм за справяне с проблема, начин за самосъхранение, ако щеш. При нея се стига до загуба на паметта в определен период от живота, когато човек изпитва непоносим страх, гняв или срам и унижение.

— Звучи като току-що прочетен урок.

Д-р Мелоф не скри усмивката си.

— Като идвах насам, поговорих с един от нашите психиатри.

— Може би не вие, а аз трябва да поговоря с психиатър.

Той кимна.

— Разбира се, но след още няколко изследвания. Трябва да сме сигурни, че не пропускаме нищо.

— Например?

— Ще те сложим на един друг скенер, с магнитен резонанс. За разлика от рентгеновия, при него картината на мозъка се получава чрез магнитни импулси. Възможен е и трети вид. Електроангиография. Използва се за компютърен анализ на мозъчната дейност. Прилича на ЕЕГ-то. Можем да помислим и за позитронна томография. С помощта на радиоактивни елементи се изследва метаболизмът на мозъка, т.е. процесите на обмяната на веществата.

— Ще ме облъчвате ли?

— Вероятно все пак ще се откажем.

— А ако всички тези изследвания не дадат нищо?

— Можем да направим пункция на гръбначния мозък, за евентуална инфекция на нервната система или артериограма на кръвоносните съдове, хранещи мозъка.

— Най-добре ме пратете при психиатъра — предложи тя.

На фона на всичко останало, този вариант ѝ се виждаше по-поносим.

— Да, май наистина е най-добре да те изпратим при психиатъра — кимна д-р Мелоф.

— Какво би могъл да направи той? Просто не знам какво повече мога да разкажа.

А парите, а кръвта, прошепна познатият тих глас.

Тя тръсна глава и го отпъди.

— Психиатърът вероятно ще направи серия психологически тестове, както и тестове на паметта — отвърна лекарят.

— Още изследвания?! — възкликна тя.

— Ами нас за друго не ни бива.

— И колко време ще отнеме всичко това?

— Зависи как ще го организирам. Най-вероятно, поне няколко дни.

Тя ужасено изпъшка.

— Какво има? — усмихна се д-р Мелоф. — Да не би да имаш неотложна среща?

— Надявах се този кошмар да свърши дотогава.

Д-р Мелоф приближи и взе ръката ѝ в своята.

— Нищо чудно и да свърши. В състоянието на хистерична амнезия, ако разбира се, случаят е такъв, може да настъпи неочакван обрат. Не съм чувал да е продължавала повече от няколко месеца.

— Няколко месеца!?

— Обикновено изчезва така, както се е появила. За дни или седмици. Хайде, — рече той, върна ръката ѝ обратно в нейния скут и положи отгоре своята. — Вместо да гадаем, да се залавяме с изследванията.

Пресегна към близкия стол и взе оставено от някого списание.

— Отпусни се и почети, ако искаш да разбереш какво става със света. Може да си забравила — погледна датата върху корицата и добави: — По-точно, какво е ставало със света преди година и половина. После ще те препитам.

Д-р Мелоф напусна стаята.

Тя седеше на медицинската кушетка, облечена в новите си дрехи, стискаше новата си чанта, чувстваше как ключът, скрит в новата обувка, убива стъпалото ѝ и разсъждаваше дали да не разкаже на д-р Мелоф цялата истина. Пари. Кръв по роклята. Не, много трудно се връзва всичко това с неговата, как беше, да — хистерична амнезия. А после? Няма ли да изтича право в полицията или лекарският морал все пак ще надделее, за да не му позволи да спекулира с признанието на своя пациент? Какво ще спечели, ако му се довери? Освен, че ще се почувства по-добре, сигурно ще си спести пункцията и артериограмата.

Бяха ли достатъчни тези причини?

Пое дълбоко дъх и реши да направи пълни признания. Междувременно — ще послуша съвета му, като попълни празнотите в своята памет, доколкото изтърканото списание можеше да свърши тази работа.

Запрелиства измачканите страници. Изцъка с език пред снимката на Дан Куейл и неговата латиноамериканска визита. Спря възхитен поглед на Том Круз, усмихна се на екстравагантните за времето си модели на Кристиян Лакроа. Внезапно видя млада жена в бяла колосана престилка, застанала в рамката на отворената врата. Списанието падна от ръцете ѝ.

— Извинете — втурна се да го вдигне жената. — Мисля, че ви познах, когато минахте преди малко, но не бях сигурна. Вие едва ли ме помните...

— Коя сте вие? — почти извика тя.

— Д-р Айрини Боровой — отвърна без колебание непознатата. — Запознахме се в детската болница преди повече от година. Стажувах при вашия съпруг.

Тя спря изведнъж и притисна устата си с длан.

— Нали вие сте съпругата на д-р Уитакър? Джейн Уитакър, нали не бъркам? Аз съм добра физиономистка.

— Джейн Уитакър — нагаждайки езика си към непознатото име повтори тя.

— Съпругът ви е такъв прекрасен човек.

— Джейн Уитакър...

— Погрижиха ли се за вас, госпожо Уитакър? — внимателно попита д-р Боровой. — Чувствате ли се добре тук?

Тя погледна младата лекарка в сините очи и тихо произнесе:

— Джейн Уитакър.

ПЕТА ГЛАВА

Очакваше мъжа, който твърдеше, че е неин съпруг да приключи разговора с лекарите и полицията, за да се срещнат.

— Джейн Уитакър — повтори за кой ли път с надеждата, че името ще измъкне от главата ѝ спомена за собствената ѝ идентичност.

Напразно. То отекваше кухо и безследно изчезваше в нищото. Нямахше емоции, нямахше възкресяване на видения от миналото — само странно, почти болезнено безразличие.

— Джейн Уитакър — прошепна, удължавайки всяка от сричките.
— Джейн Уитакър.

Стори ѝ се, че е просто смешно да се казва така. Не наричаха ли с това име всеки неопознат женски труп, изхвърлен от вълните в Бостънския залив? Или пък открит в някоя тясна, смърдяща улица?

— Джейн Доу... — промърмори едва чуто тя.

Или Джейн Еър, която очаква да се появи мистериозният господин Рочестър? Дали мъжът, обявил се за неин съпруг, няма да се появи по същия славен начин — на кон. Няма ли подобно на него да падне от седлото му и да изкълчи крака си пред своята любима? И той ли ще е такъв тъмнокос, силен и суров? И тя ли като Джейн Еър няма да познае веднага голямата любов на своя живот?

И още една Джейн. Лейди Грей — невръстната претендентка за английския трон, обезглавена, когато се е правила на онова, което не е. Или Джейн — скитницата, тръгнала из джунглата да намери своя Тарзан. „Аз — Тарзан, ти — Джейн“... Дали това не обясняваше странния ѝ сън в тунела на скенера? Дали подсъзнанието не използваше виденията на джунглата, за да събуди собственото аз? „Ти — Джейн...“ Толкова просто ли беше наистина?

Ти — Джейн... Просто — Джейн... Виж Джейн... Виж Джейн бяга.

Потисна внезапно желанието да скочи от стола, да избяга от болницата. Щеше да потърси спокойната анонимност на хотела, да поръча храна в стаята, да се мушне под завивките, скрита от целия

свят. Щеше да живее с „Младите и неспокойните“, а нощите да прекарва в компанията на Джони Карсън и Дейвид Летърман. Не искаше да се среща с мъжа, представящ се за нейния господин Рочестър. Майкъл Уитакър — така ѝ бяха казали. Лекар, явно заслужаващ уважение. И то детски хирург. Голяма късметлийка беше!

С усилие се задържа на стола. Къде може да избяга в последна сметка? Полицията, лекарите и мъжът ѝ са се събрали в съседната стая, за да разнищят миналото ѝ, да вземат решение за нейното бъдеще. Защо трябва да очаква, че ще ѝ позволят и тя да участва, след като толкова категорично бе отхвърлила отговорността за собствения си живот? Не се ли е отказала от реалната действителност, за да предпочете бягство в хистеричната амнезия?

— Стига толкова! — извика тя.

Огледа се виновно. Дали я бяха чули? В стаята нямаше никой. Лекарите излязоха, след като полицаят събщи, че д-р Уитакър чака във файето. Тя отново не съществуваше. Ако едно дърво, хрумна ѝ внезапно, падне в гората и няма кой да го чуе, трясък имало ли е наистина? Ако този човек не ме познае, ще бъда ли по-малко реална?

Как ли изглеждаше този д-р Майкъл Уитакър? Този известен детски хирург, познат на всички и предизвикващ постоянно възхищение? Медицинският персонал изричаше името му с респект, почти го боготвореше. Дори по безизразното лице на д-р Клингър се появи одобрение, граничецо с усмивка. Д-р Мелоф веднага реши да задържи изследванията, докато не поговори с уважавания си колега.

— Вашият съпруг е чудесен човек — бе възкликнала д-р Айрини Боровой.

После хукна да извика д-р Мелоф. По въпроса единодушието бе пълно. Безспорно качествата на съпруга ѝ не подлежаха на съмнение. Страхотен късмет!

Защо обаче, не носеше неговата халка?

Логично е, реши тя, ако наистина е жена на известния Майкъл Уитакър да носи някакво доказателство върху безименния пръст на лявата си ръка. Но то липсваше. Освен часовника, нямаше други бижута. Следователно, д-р Уитакър едва ли ѝ е съпруг. Пък и когато му се обадиха преди няколко часа, самият той бе казал, че жена му е на гости при своя брат в Сан Диего.

Брат в Сан Диего, замисли се тя. Нима е възможно? Не беше ли нападната и обрана тъкмо на път за Сан Диего? Нищо чудно. Но това не обяснява нито пачките долари в джобовете ѝ, нито чуждата кръв по роклята.

Брат! Брат и съпруг! Двама срещу един... На каква цена, недоумяваше тя.

Вратата се отвори, влезе д-р Мелоф, последван от няколко полицаи. Усмиваха се, но изглеждаха напрегнати. Тя също им се усмихна. В главата ѝ нахлуха безброй въпроси. Когато се опита да ги зададе, от устата ѝ не излезе нито звук.

— Името ти е Джейн Уитакър — нежно изрече д-р Мелоф.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Съпругът ти чака в съседната стая, изгаря от нетърпение да те види. Искаш ли да го повикам?

Напрегна се до краен предел — въпреки това д-р Мелоф трябваше да се наведе, за да не пропусне отговора ѝ.

— Сигурна ли си? Защо мислиш така? Носи снимки, паспорта ти, брачното ви свидетелство. На тях си ти, Джейн, няма грешка...

— Чух, че жената на д-р Уитакър е на гости при своя брат в Сан Диего.

— И той мислел същото, но ти не си стигнала до там.

— Защо брат ми не се е обадил да пита къде съм? Нали е трябвало да пристигна още преди няколко дни?

Един от полицаите не можа да сдържи смеха си.

— Ставаш за детектив — рече д-р Мелоф. — Офицер Емерсън му зададе същия въпрос.

— И той очевидно намери задоволителен отговор — отсече Джейн.

— Без съмнение! Посещението е трябвало да изненада брат ти. Затова не е знаел нищо до позвъняването на съпруга ти.

Настъпи тишина.

— Значи аз наистина съм Джейн Уитакър — с хладно примирение произнесе тя.

Да, наистина си Джейн Уитакър.

— И мъжът ми ме чака в съседната стая.

— Няма търпение да те види.

— Така ли?

— Естествено, той се притеснява за твоето състояние.

Тя почти се усмихна.

— Беше толкова сигурен, че си в Сан Диего...

— А сега е сигурен, че съм тук. Ами ако бърка отново?

— Не бърка.

— Какво каза за мен? — опитваше се да отложи неизбежната среща Джейн и същевременно да се въоръжи с факти.

— Защо не изслушаш него самия? — д-р Мелоф пое към вратата.

— Моля ви! — категоричността в гласа ѝ го спря. — Не съм готова.

Д-р Мелоф се върна, прилекна до нея и впери поглед в очите ѝ.

— Няма от какво да се плашиш, Джейн. Той е твой съпруг и много те обича.

— А ако не го позная? Какво ще стане, когато го погледна и лицето му ми се стори по-непознато, дори от вашето?! Ужасно! Непоносимо!

— Нима е по-непоносимо от това да не познаеш себе си в огледалото?

Тя нямаше отговор.

— Вече готова ли си, Джейн? Мисля, че не е честно да чака повече.

— Ще останете ли с мен? Не ни оставяйте сами! — молбата ѝ звучеше почти заповедно.

— Добре. Надявам се, сама да ме помолите да изляза — той се изправи.

— Д-р Мелоф! — този път гласът ѝ го спря с ръка върху дръжката на вратата. — Искам да ви благодаря!

— За мен беше удоволствие! — той замълча, премисляйки следващите си думи. — Ако имате нужда, ще съм на ваше разположение.

Отвори вратата и излезе. Тя затаи дъх, заслушана в приближаващите се гласове. Стана. Седна отново. Внезапно скочи на крака и застана до отсрещния прозорец. От другия край на стаята, полицаите я гледаха с нескрито любопитство.

— Всичко ще се оправи, г-жо Уитакър — каза Емерсън. — Той изглежда наистина мил човек.

— Но ако не го позная? — повтори напрегнато Джейн. — Какво ще стане, ако не го позная?

Тя не го позна.

Мъжът, който влезе в стаята с д-р Мелоф, можеше да бъде всеки. Беше около четирийсет годишен, висок, слаб, с дълга светла коса, която вероятно е била руса в детството му. Макар и напрегнато, лицето му определено бе красиво със светлозелените си очи и чувствени устни. Единственият минус, в тази перфектна картина, бе леко удълженият нос — точно това обаче, го правеше симпатичен. След като той, не е абсолютно свършен, помисли си тя, значи и от мен няма да се изисква да бъда кукла Барби.

Той инстинктивно се втурна към нея. Тя инстинктивно се дръпна. Двата се заковаха на място.

— Извинявай — промълви съпругът ѝ.

Гласът му бе нежен и властен.

— Толкова съм щастлив, че те виждам — после замълча и я огледа, потискайки сълзите си. — Не ме позна, нали?

Беше неин ред да изрече някакво извинение.

— Но бих искала... — едва промълви тя.

— Оставяме ви — каза офицер Емерсън и се отправи заедно с колегите си към изхода.

— Благодаря ви за всичко! — провикна се след тях Джейн.

Погледът ѝ умоляваше д-р Мелоф да остане.

— Ако не възразявате, ще поседя още малко — каза той.

— Мисля, че така ще е по-добре за Джейн — пое дъх Майкъл Уитакър и почти успя да се усмихне. — А и за мен. Изглежда съм доста напрегнат.

— Ти? Защо? — мисълта, че Уитакър може да се чувства като нея ѝ се струваше странна.

— Имам усещането, че съм на първа среща — отвърна откровено той. — И държа да направя добро впечатление. Мислех, че съм подготвен за всичко. Трябва да призная обаче... в момента просто не знам какво да правя.

Уитакър вдигна очи от пода и отново се загледа в притесненото лице на жена си.

— Не знам как да постъпя.

— Значи не ми се е случвало преди — констатира Джейн.

— Не, слава Богу!

— Защо според теб стана именно сега?

Той поклати глава — нямаше отговор.

Беше във всекидневно облекло — сиви панталони и синя риза без вратовръзка. Направи ѝ впечатление, че е леко прегърбен, вероятно поради безчетните часове, прекарани над операционната. Дългите му ръце висяха непохватно отстриани на тялото. Тънките пръсти неловко се свиваха — сякаш се опитваха да уловят онова, което става с живота им — да го направят по-разбираемо и ясно. Има ръце на хирург, помисли тя. Добре поддържаните нокти правеха веднага впечатление. Представи си как с виртуозна прецизност оперира някое малко дете. Нежни ръце, силни пръсти, рече си на ум. Върху безименния на лявата ръка се забелязваше тънка златна халка.

— Защо аз не нося такава? — попита неочаквано.

Въпросът ѝ изненада всички, включително и нея самата.

— Ти носиш, а аз не. Странно, нали... — гласът ѝ потъна в неловка тишина.

Мина една тягостна минута, докато той отговори...

— От известно време я беше свалила — тя го погледна въпросително. — Заради алергия към златото. Кожата на пръста ти се зачервяваше. Един ден я свали и повече не я сложи. Смятахме да я сменим, да купим нещо с диаманти. Но така и не го направихме. Откровено казано, съвсем бях забравил.

Съпругът ѝ поклати недоумяващо глава, сякаш не можеше да проумее как не е свършил толкова важно нещо!

— Какво ли само не забравя човек — окуражи го тя.

Д-р Уитакър се засмя. Джейн — също, колкото и изненадващо да ѝ се струваше това.

— Мисля, че е време да си тръгвам — обади се д-р Мелоф и тя му кимна. — Обади се на сестрата преди да те изпишат. Искам да те видя.

— Изглежда много симпатичен човек — отбеляза Майкъл Уитакър, когато лекарят излезе.

— Така говорят и за теб — усмихна се тя.

Той въздъхна.

— Какво мога да направя, за да ти вдъхна увереност? Как да ти помогна?

Тя леко пристъпи към него, внимавайки да не скъсява разстоянието твърде много.

— От колко време сме женени? — попита неловко.

— От единайсет години — отвърна Уитакър, без да се впуска в подробности.

Това ѝ хареса.

— Кога точно се оженихме? На каква възраст бях?

— Оженихме се на 17-ти април, 1979 година. Ти беше на дваайсет и три.

— Сега на трийсет и четири ли съм? — попита въпреки очевидността на отговора.

— Ще станеш на тринайсети август. Искаш ли да видиш копието на брачното ни свидетелство?

Тя кимна и приближи, докато той изваждаше от джоба си документа.

— Пише, че сме се оженили в Кънектикът — кимна тя, долавяйки топлината на тялото му.

— Ти си родена там. Майка ти живееше в Кънектикът.

— А баща ми?

— Починал е, когато си била тринайсетгодишна.

Внезапно я обзе тъга — не защото рано бе загубила баща си. Защото изобщо не го помнеше. Чувстваше се двойно по-ощетена.

— Как съм дошла в Бостън?

Майкъл се засмя.

— С мен, след сватбата ни.

Тя прехапа устни. Беше ѝ рано да обсъжда съвместния им живот. Трябваше да асимилира първо себе си, чак тогава ще стигне до брака им.

— Това е копие на паспорта ти — подаде ѝ го той, сякаш ставаше дума за веществен доказателство от съдебен процес.

Очите ѝ бързо огледаха малката книжка. Моминското ѝ име бе Лорънс. Външното описание съвпаднаше напълно с образа, който сама бе открила в огледалото. На снимката несъмнено бе тя, макар да изглеждаше като изплашена от фаровете на автомобил сърна.

— Имаш ли още снимки? — каза Джейн. От д-р Мелоф знаеше, че носи.

Уитакър измъкна няколко от джоба на панталона си. Когато ѝ ги предаваше, ръцете им се докоснаха. На първата фотография се виждаха те двамата на морския бряг. Той имаше отличен тен. Тя бе побяла. Бяха облечени в семпли черни бански — личеше, че едва сдържат желанието си да се хвърлят един към друг.

— Това къде е? — попита Джейн.

— На носа... При вилата на родителите ми, преди пет години — изпревари следващите ѝ въпроси Майкъл. — Тогава още вярвахме, че слънцето не може да бъде вредно. Косата ти беше малко по-дълга, а аз — с няколко килограма по-слаб.

— Не изглеждаш по-пълнен — Джейн усети, че навлиза в интимна територия и побърза да премине на следващата снимка.

И на нея бяха двамата — плътно прегърнати през кръста, сияещи пред фотообектива. Облеклото им бе значително по-официално — Майкъл носеше смокинг ѝ черна вратовръзка, тя — розова вечерна рокля.

— Тази е по-нова — отбеляза Джейн, докато умът ѝ отчиташе хода на годините.

— Правена е преди Коледа, на бала на болницата.

— Изглеждаме много щастливи — с удивление каза тя.

— Ние бяхме щастливи — потвърди той и меко допълни. — И смятам, че отново ще бъдем.

Джейн прихлупи с другата ръка снимките и му ги подаде. Върна се при прозореца, хвърли поглед към улицата. После се обърна към този съвършено непознат човек, за когото бе щастливо омъжена от цели единайсет години.

— Значи съм израсла в Кънектикът — след дълга пауза продължи тя.

— Да. Там си живяла до постъпването в колежа.

— Какво съм завършила, можеш ли да ми кажеш?

Съпругът ѝ не скри усмивката си.

— Естествено! Английска филология. Завърши първа по успех.

— А после?

— После реши, че нямаш кой знае какъв избор. Не ти се ставаше учителка и си намери работа в издателство Харвард прес.

— В Бостън?

— В Кеймбридж.

— Защо не се върнах в Кънектикът? Защо не избрах Ню Йорк?

— Е, мисля, че и аз имам известен принос за това.

Тя се обърна към прозореца. Боеше се да обсъжда общия им живот.

— А брат ми?

Въпросът ѝ сякаш го стресна.

— Томи ли? Какво да ти кажа?

— На колко години е? С какво се занимава? Защо е в Сан Диего?

— На трийсет и шест — търпеливо заизрежда отговорите Майкъл. — Има яхтклуб. Живее там от десет години.

— Женен ли е?

— Да. Всъщност, това е вторият му брак. Жена му се казва Елинър, но от колко години са заедно, не съм сигурен...

— Имат ли деца?

— Две момченца. И пак се боя да не сбъркам възрастта им.

— Значи съм леля?

— Точно така.

— Още какво съм? — сякаш изтърва въпроса Джейн.

— Не разбирам...

Тя преглътна, като че ли искаше да върне думите си обратно.

— Леля съм — промълви след пауза, концентрирайки всичките си сили. — Не съм ли и майка?

— Да — кимна той, готов да продължи по темата.

— О, Боже! — изстена Джейн.

Как бе могла да забрави, че има дете?! Що за майка е?

— О, Боже! — почувства как тялото ѝ се свива като хармоника. Обгърна с ръце треперещите си рамене, главата ѝ се отпусна пред гърдите.

— Няма нищо, няма нищо! — шепнеше развълнувано Майкъл.

Тихият му глас и действаше успокояващо. Джейн опря глава върху гърдите му. Почувства неговата топлина, усети ударите на сърцето му и разбра колко силна е уплахата му за нея.

Майкъл я остави да поплаче няколко минути, галейки я по гърба, сякаш е дете. Хлиповете ѝ постепенно утихнаха.

— Колко деца имаме? — почти без глас попита Джейн.

— Само едно. Момиченце. Казва се Емили.

— Емили — повтори бавно тя, сякаш дегустираше скъпо вино.
— На колко години е?

— На седем.

— На седем — недоумяващо повтори Джейн. — На седем...

— В момента е при родителите ми — уточни Майкъл. — Реших, че е по-разумно да остане там, докато нещата се огледат.

— Благодаря ти! — сълзите от срам се превърнаха в сълзи на облекчение. — Не би било добре да ме види в това състояние. Нито пък аз нея.

— Разбирам.

— Би било ужасно да види как майка ѝ я гледа като непознатата! Едва ли има нещо по-кошмарно за едно дете.

— Погрижили сме се за всичко — увери я той. — Заведоха я на вилата. Може да остане там цялото лято.

Джейн избърса сълзите си.

— Кога успя да свършиш толкова работи?

Майкъл вдигна рамене.

— Някак се подредиха от само себе си — призна той. — Бяхме планирали, докато ти си в Сан Диего, Емили да е при родителите ми.

Думите му замряха като цветни балони, губещи постепенно въздуха си.

— Разкажи ми още нещо за мен — подкани го тя.

— Какво би искала да знаеш?

— Нещо хубаво — отвърна Джейн.

— Чакай да видим — каза той и без колебание продължи: — Ти си умна, целенасочена, весела...

— Весела ли?

— Да, имаш чудесно чувство за хумор.

Тя се усмихна с благодарност.

— Готвиш страхотно, умееш да бъдеш истински приятел, бива те за компания.

— Звучи прекалено хубаво, за да е вярно.

— Обаче пееш ужасно фалшиво. Колкото и да се напъваш нищо не излиза — захили се Майкъл. — Въпреки това, не спираш.

— Това ли е най-големият ми недостатък?

— Когато те прихванат, ставаш истинска вещица.

— Избухвам ли?

Той се усмихна добродушно.

— Скромно казано... Да, избухваш!

Джейн преглътна думите му и продължи.

— Кой е любимият ми цвят? Любимото ми ядене?

— Синият — отвърна бързо той — И всичко италианско.

— Как вървят служебните ми неща? Каза, че работя в издателство — въпросите ѝ следваха един след друг.

— От както се роди Емили си на половин работен ден. Когато тръгна на училище, успях да те убедя да работиш по няколко дни в седмицата при мен.

— Работя при теб?

— Да. Само вторник и четвъртък. Отговаряш на телефонните обаждания, занимаваш се с кореспонденцията, подреждаш документацията.

— Звучи невероятно удовлетворяващо.

Не искаше да бъде саркастична. Добре, че Майкъл се направи, че не чува.

— Всъщност, ти прие тази работа, само за да бъдем по-дълго заедно. Аз съм ужасно зает. Невинаги мога да разчитам дори на почивните дни. Просто не искахме да губим близостта помежду си. Така поне вторник и четвъртък са наши. През останалите дни не излизам от операционната.

— Значи имаме идеално семейство?

— Е, няма идеални неща — настъпи кратка пауза. — И ние сме се карали, като всички останали, но струва ми се, отношенията ни са изключителни.

Джейн почувства силно желание да повярва в думите му.

— Къде живеем? На Бийкън хил ли?

— Не — усмихна се той. — Решихме, че градът не е най-подходящото място за семейство с дете. Имаме чудесна къща в Нютън.

Тя си припомни, че Нютън е луксозно предградие на Бостън — двайсет минути по магистралата.

— Искаш ли да се приберем в къщи? — попита той.

— Сега?

Майкъл нежно обгърна раменете ѝ. По кожата ѝ, чак до мозъка пробяга ток.

— Довери ми се, Джейн — прошепнаха устните му. — Обичам те.

Тя погледна добродушното му, изпълнено с преданост лице и изпита желание да му каже, че също го обича. Но как можеше да обича човек, когото абсолютно не познава? Джейн нежно докосна устните му. Усети как те целуват върховете на нейните пръсти.

— Вярвам ти — промълви тя.

ШЕСТА ГЛАВА

— Съжалявам, че има задръстване — извини се Майкъл, сякаш той бе виновен за колоната коли, които пълзяха като мравки по магистрала №9.

— Сигурно някъде е станала катастрофа — спокойно отвърна Джейн.

Чувстваше, че се радва на всичко, което отлага връщането ѝ към онзи неин живот, за който не знаеше нищо. Усети, че Майкъл я гледа втренчено.

— Какво има? — изплашено попита тя.

— Нищо — отсече той.

— Не, има нещо. Разбрах по очите ти.

Той замълча, загледан в движението.

— Помислих — започна колебливо, — че ако това задръстване се беше случило преди, вече щеше да натискаш клаксона.

— Да натискам клаксона, докато ти си зад волана?! — в гласа ѝ прозвуча изненада.

— Така правеше преди.

— Нима съм била толкова невъздържана?

— Искаше ти се да се прибереш, колкото е възможно по-бързо. Задръстванията те подлудяваха — той говореше в минало време, като за мъртвец.

— Защо толкова бързах?

— Защото си такава — смени глаголното време Майкъл.

— Разкажи ми за себе си — помоли Джейн.

— Какво искаш да знаеш?

— Всичко.

Той се усмихна леко, непринудено. Докато се съсредоточаваше, тя огледа лицето му. В профил удълженият му нос личеше още по-ярко. Челото му се криеше под кичур коса, който стигаше почти до очите. Това придаваше на вида му небрежност. Но д-р Майкъл Уитакър несъмнено внушаваше респект и достойнство и те нямаха нищо общо

с облеклото. Малцина имаха такова излъчване. То се получаваше без усилие, вероятно защото бе вродено.

— Откъде да започна — поколеба се той, после се облегна на кожената седалка на черното си бе ем ве и продължи: — роден съм и израснах в Уестън, само на десет мили от днешния ни дом. Имах щастливо детство. Това ли искаше да чуеш?

Лицето му се озари от нова усмивка.

— Точно това. Единствено дете ли беше в семейството?

— Имах брат.

— Имах?

— Умря, когато учех в университета. Всъщност никога не съм го познавал. Беше с четири години по-голям, с вродени деформации. От раждането си беше в здравно заведение.

— Ужасно съжалявам — прошепна тя напълно искрено.

— Стари работи — повдигна рамене Майкъл. — Всъщност, той никога не е бил част от живота ми. Когато се родих, родителите ми вече бяха свикнали с отсъствието му. Гледаха ме като писано яйце. Бях единствено дете и трябваше да имам всичко.

— Включително и задължението, родителите ти да са щастливи — допълни Джейн, схващайки веднага ситуацията.

Той я погледна с изненада и респект.

— Хубаво е, че в някои неща не си се променила.

— По-точно?

— Така би реагирала предишната Джейн.

— Предишната Джейн... — изсмя се нервно тя. — Разкажи ми за вашите.

— Баща ми беше учен-маниак — този път той се изсмя — Като че ли пък има други!? Сега е пенсионер, но когато бях дете, не виждаше нищо, освен науките си. Все го нямаше. Майка ми носеше цялата тежест.

Майкъл се отплесна в спомени.

— Баща ми казваше, че ако не се бил намесил, майка ми щяла да ме кърми до пет години.

— Значи те е кърмила по-малко.

— Не знам. Но се къпехме заедно чак до втори клас — усмихна се лукаво той. — Това поне го помня.

— Искала е по-дълго да останеш малък — разсъждаваше на глас Джейн. — Заради брат ти.

— Вероятно неговата болест беше сложила отпечатък над много неща. Във всеки случай на повече, отколкото сме предполагали. Може би именно той е причина да запиша медицина, да специализирам детска хирургия. Оперирам главно деца с вродени недъзи. — Майкъл млькна за момент, после продължи: — Приеха ме в медицинския факултет на Харвард. Това беше страхотно, означаваше, че няма да се местя. Струваше скъпо, но имах неголяма стипендия.

Върху лицето му пак се появи неочаквана, широка, почти младежка усмивка.

— Невероятно! От години не съм говорил на тази тема. Сякаш се запознаваме отново.

— Разкажи ми за първата ни среща. Как се запознахме?

— Беше нагласено.

— От кого?

— Май от една обща приятелка. Марси Танер. Милата Марси Танер! Какво ли прави сега? Когато я видяхме последния път, беше женена за третия си съпруг и живееше в Южна Африка.

— Любов от пръв поглед, така ли?

— Глупости. Ние се мразехме! Мразехме се, презирахме се, ненавиждахме се!

Джейн опита да не се изненадва. Инстинктивно се дръпна към прозореца, за да е по-далеч от този човек. Нима е възможно да изпитваш подобни чувства при първа среща!?

— Точно ме беше зарязала една млада хубавица — заобяснява той. — На теб пък ти беше писнало от егоцентрични докторчета. И двамата изглеждахме доста измъчени. Намирахме се на някакъв купон. Спомням си дори как беше облечена. Сива рокля с розова фльонга на яката. Ужасно ми хареса. Но понеже разочарованието ми бе съвсем прясно, бях решил да не се впускам в нова авантюра. Демонстрирах ти го ясно и недвусмислено. „Здравей, аз съм еди-кой си, но стой настрана и ми се възхищавай отдалеч, без да си въобразяваш много, много.“

Джейн се разсмя.

— Не е в твоя стил.

— Мненията ни по нищо не съвпадаха. Аз харесвах екшъни, ти ходеше само на чуждестранни филми. Аз обичах бира и сандвичи със салам, ти — вино и сирене. Слушаше единствено класическа музика, а аз — рок и блус. Обичаше да говориш за литература, аз пък признавах само една библия — анатомията на Грей. Бях луд по спорта. Докато ти не различаваше Бостън Селтикс от Бостън Ред Сокс.

— В един момент явно сме се помирили.

— Всеки дебнеше другият да направи някакъв гаф, за да си тръгне с гръм и трясък. Не стана. Изведнъж се усетих, че танцуваме. Звучеше онова бавно, старо парче на Джони Матис. Все си мисля, че то обърна нещата.

— Химията винаги е побеждавала здравия разум — отбеляза Джейн с усмивка.

— В началото, може би. Много скоро обаче, открих, че свиквам с книгите ти. Ти пък започна да оценяваш сандвичите със салам. Дори се научи да различаваш хокей от баскет. Как да не те заобичам?! Разбрах, че освен списанията по медицина, съществува и друг вид литература. Можеше ли при това положение да устоиш и да не се влюбиш в мене?!

— И се оженихме и заживяхме от щастливо по-щастливо?

— Така мисля — искрено рече той, и понечи да вземе ръката ѝ в своята.

Пусна я моментално. Тялото ѝ се стегна от близостта му.

— Извинявай — каза той. — Повече няма да избързвам.

— Съжалявам — прошепна тя. — Толкова ми се иска да си спомням всичко това.

Джейн обърна поглед към бързо прелитащите коли по насрещното платно на магистралата.

— Каква ли е причината за това задръстване?

— Сигурно скоро ще научим. Виждам светлини на линейки — той огледа внимателно лицето ѝ в очакване на нейната реакция.

— Какво има? — отново попита тя.

— Нищо — поклати глава той.

— Има ли още нещо, което би искал да ми разкажеш?

Майкъл отметна глава назад, сякаш държеше вдъхновението си върху покрива на колата.

— Много се палиш по разни движения.

— Какви точно?

— Напоследък се вълнуваше за защитата на околната среда и тропическите гори. От този род... Разбира се, не си от дилетантите, които само дрънкат. Когато нещо наистина те засегне, му се отдаваш изцяло. Страхотна си да изправяш кривици! — с видимо възхищение добави той.

В съзнанието ѝ моментално изникна образът на окървавената рокля и пачките с долари. Дали не ги е получила именно, докато е изправяла кривици? Последната ѝ приумица не е ли била да се превъплъщава в някакъв съвременен Робин Худ, който ограбва богатите и раздава на бедните!?

— Разкажи ми какво правим заедно? — опита се да прогони мислите си Джейн.

— Играем тенис, ходим на кино, на театър, дори ме мъкнеш по концерти. Още... виждаме се с приятели, когато имаме възможност, обичаме да пътуваме.

— Къде по-точно?

— Напоследък не сме почивали истински, но преди четири години, успяхме да отидем до Ориента.

— А да сме ходили до джунглите? — попита Джейн.

Въпросът ѝ бе продиктуван от онзи непонятен сън в скенера.

— До джунглите ли? — изненада се той.

— Нали каза, че се боря за спасяването на тропическите гори? Не сме ли пътували до там?

— Мисля, че искаше да участваш в опазването им, а не да се разхождаш из тях.

Джейн се усмихна — миналото по твърде странен начин се мъчеше да се инфилтрира в подсъзнанието ѝ. Интересът ѝ към тропическите гори бе проникнал в нейните сънища. Щом подсъзнанието изваждаше наяве такива незначителни подробности, несъмнено щеше да изплува и останалото. Най-вече, когато се върнеше в своята позната среда.

Не трябваше ли да сподели с Майкъл за кръвта и парите? Смяташе да разкаже това на д-р Мелоф, но онази млада лекарка — д-р Боровой — я позна и обърка всичко. Моментът бе пропуснат. Може би мъжът ѝ знаеше нещо? Нищо чудно, цялата работа да е невинна, а обяснението — съвсем просто. Сигурно Майкъл ще ѝ помогне. Нали е

неин съпруг, в края на краищата. Имат общ живот, дете, той я обича... По този въпрос, в мислите ѝ нямаше и капка колебание. Тогава защо продължаваше да мълчи? Защо и сега нещо я възпираше?

Знаеше отговора. Беше излишно дори да го формулира: Инстинкт за самосъхранение! Да спасяваш тропическите гори е едно, но да се самозащитиш — съвсем друго. Май горите ще трябва да потърпят. Както и Майкъл — докато му сподели цялата истина.

— Не гледай! — чу гласа му.

Като дете, за което забраните имат обратен ефект, тя се обърна точно, накъдето не трябваше. Видя три автомобила, няколко полицейски коли. До пътното платно имаше спряла линейка. Мярнаха ѝ се смачкани тенекии, изпочупени стъкла. Забеляза млад мъж, който плачеше с ръце, притиснал лицето си. Носилката с ранения потъна във вътрешността на линейката, преди да влезе в полезрението на Джейн. До младежа стоеше полицай, убеждаваше го да се качи в една от колите.

Движението съвсем спря. После линейката потегли с включена сирена. Младежът, подхванат от двама полицаи, се настани в полицейския автомобил и той моментално замина. Останалите явно трябваше да изчакат паяка, за да натоварят катастрофиралите коли. Мястото на произшествието постепенно се разчисти. Джейн се питаше какво е станало и колко са ранените. Как ли щеше да се промени животът им?

— За какво мислиш? — прекъсна я Майкъл, с поглед вперен в лицето ѝ.

Гледаше я така, сякаш се опасяваше, че може да скочи от колата.

Джейн му разказа и той се поуспокои.

— Къде бяхме на сватбено пътешествие? — реши да смени темата след известно колебание.

— На Бахамските острови — отвърна Майкъл.

Очакваше движението най-сетне да се възстанови.

Въображението му веднага го върна при белите пясъчни плажове, прозрачната синя вода и пъстрите риби, плувачи без страх на самата повърхност. Пред погледа му изникнаха изящните ниски хотели в жълто и розово, прегърнатите влюбени двойки, едва откъсващи се един от друг, за да почувстват хладната тръпка на водата.

Джейн видя себе си в семплия черен бански, сякаш скочила от онази снимка, направо на плажната ивица в Насо. До нея се намира Майкъл. Дватама вървят прегърнати — неволно се настъпват — не могат да изравнят крачка. После падат на хладния пясък и дълго се търкалят по лекия наклон.

Фантазията ѝ ги пренася в уютната хотелска стая. Банските лежат хвърлени на пода, а те се прегръщат, с лъскави от пот тела. Ръцете ѝ нежно докосват неговия гръб. Устните му целуват връхчетата на гърдите ѝ. После главата му се спуска надолу и спира между бедрата ѝ. Тя плъзва език по свивката между двете заоблени части на задника.

Джейн силно изстена.

— Какво ти е? — попита Майкъл.

Моля те не ме питай, говореха очите ѝ. Той не настоя.

— Няма нищо — отвърна тя, опитвайки се да прогони натрапчивото видение.

Наистина ли им е било толкова добре заедно? Нима тя е толкова дръзка в секса? Толкова ли са нежни ръцете му, както в представата ѝ?

Джейн извърна поглед към страничното стъкло и с изненада видя, че се движат доста бързо. Сякаш прочел мислите ѝ, той каза:

— След няколко минути сме у дома.

Опита се да се усмихне, но чувството за тревога бе по-силно. Страхът отново нахлу в тялото ѝ като силна ледена струя, премина от гръдната кост до стомаха — за миг Джейн помисли, че трябва да помоли Майкъл да спрат. В този миг спазъмът заглъхна. Но не и страхът.

— Разкажи ми за нашите приятели — изрече тя с колеблив глас.

— От най-близките ли да започна? — засмя се той.

Джейн кимна развеселена.

— На първо място са Хауърд и Пеги Роуз. Както винаги през последните десет години, те са на почивка в Южна Франция. След тях са може би, семейство Таненбаум — Питър и Сара, дете всеки път ги бием на тенис, но никога не се сърдят. После са Дейвид и Сюзън Карни, по професия са лекари. Следват Пън и Джанет Харт, Ийв и Рос Макдърмът. Говорят ли ти нещо тези имена?

Тя поклати глава — не си ги спомняше.

— А приятелките? — попита отново.

— Моите или твоите?

— Да започнем с моите — отчете двусмислеността на усмивката му Джейн. — Имам ли приятелки?

— Да. Няколко. Лорейн Апълбай. С нея на времето сте работили заедно. Даян еди-коя си... никога не помня фамилиите.

Джейн се сети за бележката, която бе открила в джоба на шлифера си. Името Пат Ръдърфорд с невидимо мастило се изписа върху предното стъкло.

— А някой с име Пат?

Майкъл се замисли преди да отговори.

— Не се сещам. Защо? Нещо говори ли ти това име?

— Просто име — излъга тя.

Беше написано върху парче хартия и мушнато в джоба ми заедно с десетте хиляди долара, като наизустено стихотворение си припомни тя. Дали не пропуснах и окървавената рокля?

Майкъл вдигна рамене. Човек на име Пат не присъстваше в общия им живот. Може би беше прав. Никой не можеше да каже, колко дълго тази бележка е преседяла в джоба ѝ.

— Ето го и отклонението — той посочи табелата с надпис Нютън, предградие на Бостън, оградено от три страни от река Чарлз.

Нютън се състоеше от четиринайсет различни селца, обединени без усилие в единно цяло.

— Ние живеем в Нютън Хайлендс — пое по отклонението Майкъл. — Нещо изглежда ли ти познато?

Джейн за миг се изкуши да излъже, да си поиграе — да изтърси, че си спомня някоя от улиците или красивите градини, но се отказа. Не, всичко изглеждаше чуждо. Улица Хартфорд не ѝ говореше повече от Линкълн, Стендиш или, която и да било от останалите. Градините си приличаха. Къщите — големи, красиви, облицовани с дърво постройки — една синя, друга — боядисана в сиво, скрита между огромни, стари дъбове... — внушаваха чувство на благоденствие и спокойствие. Никакви признаци за бъркотиите, скрити зад прага! Нито за проблемите! Чудеше се, ще познае ли собствената им къща, улицата пред нея... Дали тези неща нямаше да изплуват от подсъзнанието ѝ, както мокрите тропически лесовете? Да ѝ намигнат от нищото, подобно на скрита картинка от детска книжка?

— Това е нашата улица — сложи точка на разсъжденията й Майкъл.

На табелата пишеше Форест стрийт. Не се отличаваше с нищо от останалите. Къщите по продължението на двете й страни — също.

— Пристигнахме — отбеляза той и посочи с ръка. — Третата от ъгъла.

Къща като къща — с нищо не бе нито повече, нито по-малко забележителна от другите — привлекателна двуетажна сграда, боядисана в бяло, цялата опасана от леха с червено и розово мушкато. То й придаваше почти приказен вид. На всеки прозорец имаше тъмни капаци и сандъчета с цветя. До голямата тъмна врата водеха няколко стъпала. От лявата й страна се намираше двоен гараж в същия цвят. На един от прозорците на горния етаж, Джейн забеляза стъклопис.

Къщата изглеждаше удобна. Кварталът наоколо — изискан. Не можеше да отрече, че й е провървяло — красив, чувствителен мъж, бе ем ве, изискан дом, хубав квартал...

Тогава каква е причината за несъзнателното й бягство в света на хистеричната амнезия? Какво я е накарало да напусне всичко това?

— Коя е тази? — попита Джейн.

В двора на отсрещната къща жена във вехти бермуди поливаше своята градина. Така се беше вторачила в колата на Майкъл, че струята на маркуча биеше право във входната й врата.

Майкъл махна с ръка. Жестът му означаваше едновременно поздрав и уверение, че всичко е наред.

— Казва се Карол, Карол Бишъп. Семейството й се премести тук от Ню Йорк преди няколко години. Баща, мъж, тя и две деца, които вече са в горните класове на училището... За жалост, миналата есен съпругът й ги напусна. — Майкъл зави в двора и допълни: — Предполагам, това не ти напомня нищо?

— Трябва ли?

— Ами... ти и Даниел тичахте рано сутрин няколко дни в седмицата. Даниел е нейният съпруг, по-точно беше — поправи се той. — Още по-точно разводът им е съвсем скоро.

— Значи и тичам?

— От време на време. Всъщност, откакто Даниел го няма, почти се отказа.

— Защо ни гледаше така?

— Как така?

— Мисля, че разбираш. Ти й даде знак, че всичко е наред.

Майкъл поклати глава.

— Никога, нищо не може да ти убегне! Както винаги! — гласът му изразяваше едновременно изненада и възхищение.

— Разбирам, че тя е наясно за моето изчезване?

— Да, знае — кимна Майкъл и натисна дистанционното управление на гаража.

Двойната врата автоматически се вдигна. Вътре проблесна сребриста хонда.

— Това моята кола ли е? — прехвърли вниманието си към нея Джейн.

— Да, твоята.

Значи не беше я зарязала на някоя градска улица. Стоеше си цяла-целеничка в къщи, където всъщност бе мястото и на нейната стопанка. Майкъл бавно влезе в гаража. За миг Джейн получи усещането, че се намира в гроб.

— Изплаши ли се? — попита той.

— Ужасно.

Майкъл протегна ръка. Този път тя не се дръпна.

— Не бързай! — рече Майкъл. — Ако не се сещаш за нещо, не се притеснявай. Аз съм до теб. Няма да позволя да ти се случи нищо лошо.

— Трябва ли да се качим веднага горе?

— Можем да седим тук колкото щеш.

Те постояха няколко минути хванати за ръце, заслушани в тишината, нарушавана единствено от ускореното им дишане. Първа заговори Джейн.

— Глупаво е. Не можем да прекараме тук цял ден.

— Какво ти се прави? — попита той.

Тя отвърна:

— Искам да си отида у дома.

СЕДМА ГЛАВА

Майкъл отвори входната врата и се дръпна, за да й направи път. Тя за миг се поколеба — сякаш очакваше да я грабне на ръце и пренесе през прага като младоженка.

В много отношения се чувстваше точно така. Сърцето ѝ биеше напрегнато в очакване на новия живот. Трепет съпътстваше тази първа крачка в неизвестното. Дали сегашните младоженци пренасят булките си на ръце? Сигурно не, помисли си Джейн и погледна човека, който ѝ беше съпруг от единайсет години. Той и се усмихваше нежно, окуражително. Светът беше станал прекалено изискан и преситен за такива прости удоволствия. Освен това, както успя да разбере от водещите по телевизията, съвременните жени не искаха или нямаха нужда да бъдат пренасяни през някакви символични прагове. Съвременните мъже пък, чисто физически, невинаги бяха в състояние да го направят.

— За какво мислиш? — Майкъл долавяше нещо, макар да не се издаваше. — Искаш ли да влезеш?

Джейн въздъхна и насочи очи към неголямото входно антре. То бе декорирано с тапет на нежни, червени цветя. Главното стълбище беше бяло, постлано със светлозелена пътека, в тон с целия долен етаж. Къщата безспорно изглеждаше уютна — сякаш сама подканяше госта да влезе. Джейн пое дълбоко въздух и прекрачи прага.

Веднага ѝ направи впечатление обилната светлина. Тя струеше отвсякъде — от огромния прозорец на всекидневната в ляво, от също толкова големия прозорец на столовата в дясно, от широкия еркереен прозорец над централното антре. След стълбите коридорът се стесняваше — отвеждаше до стаите във вътрешната част на къщата.

Джейн бавно пристъпи, спря насред антрето — краката просто не я държаха.

— Искаш ли да те разведа? — попита Майкъл, като този път ѝ спести въпроса дали си спомня нещо.

Тя кимна и го последва в широката трапезария. Стените бяха с тапети на червено-бели райета — ярки и елегантни. Масата за хранене представляваше зелена мраморна плоча. Столовете, тапицирани в същия десен, хармонираха със стените. В стъкления бюфет лежаха добре подредени, фини порцеланови сервизи на червени и бели цветя. Върху подвижната масичка за сервиране, се мъдреха безброй разноцветни бутилки. Пред прозореца в ориенталски кашпи се извисяваха изящни зелени растения.

— Всичко е много красиво — промълви Джейн.

Дали не сме донесли тези кашпи от пътуването си, хрумна ѝ за миг, докато следваше Майкъл към всекидневната. Тя представляваше голямо помещение, разположено по протежение на цялата къща. Тапетите на цветя по стените, отлично се преливаха с онези от коридора. Срещу голяма каменна камина в единия край имаше диван и фотьойли, а на стената зад тях — масивна библиотека и модерна стереоуредба. На срещуположната стена се виждаше лъскаво, черно пиано. Джейн плахо приближи и прокара пръсти по клавишите. Прозвуча известен мотив от Шопен.

Деликатните тонове я стреснаха, тя погледна пръстите си. Ръцете ѝ изведнъж станаха непохватни, някак безпаметни... Сякаш звуците, които бе сътворила, можеха да се появят, единствено като далечен, неконтролиран от мисълта рефлекс, угасващ при първия допир на съзнанието.

— Спокойно — прошепна Майкъл. — Всичко ще се възвърне. Опитай се да вършиш нещата без напрежение!

— Не знаех, че мога да свиря — в гласа ѝ се прокрадна тъга.

— Взимала си уроци още от дете. От време на време сядаш зад пианото и започваш... Все тази пиеса от Шопен — той се засмя. — Честно казано, надявахме да си я забравила.

Усмивката му моментално се стопи.

— Извинявай, не исках да бъда груб!

— Няма нужда да ми се извиняваш — погледът ѝ се насочи към снимките, подредени върху пианото.

Сред тях имаше три от училище — деца, строени по височина с горди и щастливи лица като за пред обектива. Едно момченце държеше табела — „Частно училище Арлингтън“. Без съмнение между тези невинни създания се намираше и дъщеря ѝ.

— Можеш ли да я познаеш? — досети се Майкъл и приближи.

Тя усети топлия му дъх по врата си. Взе една снимка, пропусна момчетата и заразглежда прилежните момичета. Дали нещо все пак нямаше да ѝ подсказе верния отговор?

— Втората от края на задната редица — постави край на мъките ѝ Майкъл.

Момиченцето, което ѝ посочи бе крехко, със светла дълга коса и големи очи. Цялото облечено в жълто, то изглеждаше най-много на три-четири години.

— За първи път в детската градина — обясни Майкъл, долавяйки какво иска да го попита. — Тук е четиригодишна.

Той взе друга снимка и посочи същото момиченце, но малко по-голямо, облечено в розово и бяло, с коса на опашка.

— Тази е от втората година в забавачката.

— Височка е — с пресипнал глас каза Джейн.

— Винаги е на задната редица.

Джейн взе още две фотографии, на които бързо разпозна Емили. Беше в първи клас, облечена в черно-бял пепит, с пусната коса и усмивка, далеч не толкова широка, както на предишните. Гледаше с притеснени, срамежливи очи. Моето дете, помисли Джейн. Намираще я красива, но с нищо не събуждаше майчинските ѝ чувства, както бе редно. Шестгодишната Емили Уитакър не бе нищо повече от едно хубаво лице сред многобройните си връстници. Тази мисъл я натъжи. Очите ѝ се насълзиха.

— Къде е снимката от тази година? — попита Джейн.

— Какво? — стресна се Майкъл.

— Не трябва ли да има още една снимка? — тя мислено проследяваше годините. — Щом на четири е в първа група, на пет — във втора, на шест — първи клас. Нали каза, че сега е на седем?

— Да, току-що завърши втори клас — очите му се плъзнаха по пианото. — Ами... изглежда от тази година нямаме снимка.

Гласът му звучеше странно.

— Може би е отсъствала по болест или кой знае... — Майкъл взе една фотография... Емили в скута на дядо Коледа.

Джейн забеляза, че изящните му ръце леко потрепват.

— Тази е правена преди няколко години — продължи той. — А тази, миналия юни.

Подаде ѝ още една фотография в голяма сребърна рамка.

Джейн закова поглед върху тримата засмени непознати — съпругът ѝ, дъщеря ѝ и самата тя. После я върна и остави Майкъл да я отведе от пианото.

— Искаш ли да си полегнеш? — гласът му бе мек и топъл.

Прииска ѝ се да се сгуши в него като в пухкаво одеяло, но поклати глава.

— По-добре ми покажи останалата част.

Майкъл сложи ръка на кръста ѝ и я поведе към вътрешността на дома им. Минаха покрай банята и няколко килера, за да стигнат до кухнята — голямо, слънчево помещение, с прозорци от единия до другия край. Беше изцяло в бяло — кръгла бяла маса, четири бели стола, бял теракотен под, бели стени... Единственият контраст идваше от множеството дървета отвън и ярките плочки над мивката, с ръчно изрисувани ябълки и дини.

— Много е хубава — въздъхна Джейн, пристъпи напред и се загледа към великолепия двор.

С голямо усилие потисна желанието си да отвори вратата за градината и да избяга.

— Още нищо не си видяла — доволен от оценката каза Майкъл.

Сложи ръка на рамото ѝ и я поведе през вратата от ляво към друга стая.

— Това е вашата зимна градина, мадам — гордо произнесе той.

Джейн боязливо пристъпи. Пред очите ѝ се разкри истинско чудо от стъкло и зеленина.

— Пристроихме я преди три години — обясни той.

Тя занемая от удивление.

— Никога не съм виждала такава красота! — промълви Джейн. Звучеше така, сякаш бе напълно убедена, че миналият ѝ живот изобщо не е съществувал.

Поласкан, Майкъл широко се усмихна.

— Казваш това, всеки път, когато влезеш тук — гласът му бе пълен с надежда.

Хора в стъклени къщи, помисли си Джейн, хора, които вярват, че към такова място никой не може да запокити камък. И нищо лошо не може да им се случи!

Южната и западната стена бяха изцяло от стъкло. Подът — покрит с малки бели и черни плочки. Екзотични растения и дървета в саксии гледаха отвсякъде. Пред северната стена, отвъд която бе всекидневната, се спускаше широка, плетена люлка с възглавници в зелено и бяло. От двете ѝ страни стояха наредени шезлонги в същия тон, а пред тях — малки масички от стъкло и камъш. Джейн приближи люлката и се отпусна в нея. После бавно се залюля — недоумяваше как е могла да забрави този земен рай.

— Моята собствена джунгла — рече тя и видя как Майкъл одобрително кимна.

— Паметта ти ще се възвърне! — гласът му звучеше уверено.

Той седна на един шезлонг, протегна дългите си крака и продължи:

— Само не се пренапрягай! Спокойно!

— Спомена ли ти д-р Мелоф колко ще продължи това състояние? Джейн не беше сигурна, че лекарят ѝ е казал цялата истина.

— Според него, при хистеричната амнезия нещата се обръщат спонтанно и неочаквано. Касае се за дни или дори часове.

— Или седмици и месеци...

— Вероятността да трае месеци не е голяма, но точно разписание не съществува. Състоянието се променя, в зависимост от готовността на организма.

— Все пак къде е причината за всичко това? — очите ѝ трескаво заопипваха обстановката.

Зелените растения сякаш изникваха като щитове пред виденията на кръв и пари.

— Няма никаква логика. След като съм имала толкова много... чудесна къща, любящ съпруг, красива дъщеря... Защо изведнъж е трябвало да забравя всичко това? Какво се е случило? Какво ме е накарало да изтрия от съзнанието си този живот?

Майкъл слушаше със затворени клепачи. Пръстите му механично опипваха дългия нос. После отвори очи и я загледа, преценявайки дозата истина, която би могла да понесе.

— За какво мислиш? — попита Джейн. — Какво не ми казваш?

Той рязко скочи и седна до нея на люлката.

— Мисля, че имахме дълъг и труден ден. Наистина съм уморен. Трябва просто да зарежем всичко и да се насним. Разполагаме с

достатъчно време за разговори.

— Значи премълчаваш нещо? — упорстваше Джейн.

Майкъл приятелски я потупа по ръката.

— Нищо не премълчавам.

Звънецът на входната врата силно иззвъня.

— Кой може да бъде? — попита тя.

Майкъл стана от люлката.

— Нямам представа.

Джейн неохотно го последва по обратния път през кухнята. После се дръпна встрани и скрита в сянката на стълбището впери поглед в отварящата се врата. На прага стоеше същата съседка от къщата насреща. Майкъл на идване я бе представил като Карол Бишъл.

— Как е тя? — попита жената и прекоси прага.

— Объркана: — отвърна Майкъл, въвеждайки гостенката във всекидневната. — Нищо не си спомня.

— Божичко! Значи нищо?

Той кимна.

— Лежи ли?

— Не, тук съм — излезе от сянката на стълбите Джейн.

Новодошлата все още бе в своите торбести бермуди, под които се очертаваха пълните ѝ колене.

Изглеждаше на около четирийсет, ниска, с не по-малко от десет наднормени килограма — но това не ѝ пречеше да бъде от жените, на които безспорно прилягат етикети като — симпатяга, сладкиш или още, Бог знай какво... Когато видя Джейн, кръглото ѝ лице преbledня от страх и тревога.

От какво се смущава, разсъждаваше Джейн. Опасява се, че може да изтърве нещо неподходящо или пък аз...

— Майкъл ми разправи за твоята амнезия — започна Карол и погледна за подкрепа към него.

— Обадох ѝ се от болницата... — поясни той. — Набързо ѝ разказах как стоят нещата. Помолих я да се отбие. Мислех, че ако има още някой, ще се чувстваш по-малко заплашена.

В очите на Джейн отново се появи сълза на благодарност.

— Не чувствам заплаха — прошепна изпълнена с желание да потъне в прегръдките му тя.

— Сигурно ти е доста страшно? — рече Карол.

— По-скоро съм объркана. Искам да знам каква е причината за състоянието ми.

Джейн нервно закрочи из хола. Стъпките ѝ оставяха следи в мекия, зелен килим.

— Ако я разбера, всичко ще си дойде по местата.

— Не помниш нищо, така ли?

— Нищо.

— Е, може би ще мога да ти помогна — Карол улови Джейн, поведе я към дивана и двете се настаниха в него. — Казвам се Карол Бишъп. Съседка съм ви от... Колко стана?

Тя отново погледна Майкъл. Той все още стоеше прав.

— Три години ли вече?

— Нещо такова — отвърна той.

— Значи от около три години... Та, още като дойдохме, ти се появи с чудесна шоколадова торта, твоя специалитет. По-хубава, не съм яла в живота си. Бог ми е свидетел, хапнах си доста повече, отколкото е редно! После ти ми даде рецептата и съм я правила сигурно безброй пъти. Всякога, щом имахме гости... — Карол преглътна и продължи: — Разбира се, откакто Даниел ме напусна, у дома не е много оживено. Няма да повярваш колко бързо те забравят, тъй наречените приятели. Даниел беше мой съпруг. Заедно тичахте сутрин, не си ли спомняш?

— Боя се, че не.

— Де да можех и аз да забравя някои работи! — тежко въздъхна Карол и пицната ѝ гръд потрепери. — Отиде си в края на октомври. Опитах се да го убедя да си вземе и децата...

Това трябваше да прозвучи като шега.

— ... Или поне кучето. В краен случай, баща ми... Той каза: „Който взима къщата, взима ѝ съдържанието ѝ!“ Това е положението. Разбираш ме, нали? — Карол приглади с длан русата си, къдрава коса и добави: — Е, вече можеш да питаш. Аз нямам тайни.

Джейн се вгледа в ръцете ѝ. Те притеснено се движеха в скута. Все още носеше венчалната си халка, както и годежния пръстен.

— Не знам какъв въпрос да ти задам — призна Джейн.

Карол премести поглед към Майкъл, а после го върна обратно на Джейн.

— Просто искам да знаеш, че съм тук. Ако имаш нужда от нещо...

— Благодаря ти.

— Ти беше по-близка с Даниел, но когато той замина, наистина ме подкрепяше. Винаги намираше време за мен. Щукнеше ли ми, можех да дойда и да поплача на рамото ти. Така, че ако имаш нужда от нещо, аз съм насреща.

— Благодаря — почти едновременно отвърнаха Джейн и Майкъл.

— Мога да донеса нещо за хапване — усмихна се Карол. — В къщи е пълно с ядене. Аз едно знам... криво ли ти е, налапай се!

Очите на Джейн се разшириха от ужас.

— Какво? — попита Карол. — Нещо лошо ли казах?

Джейн стана неспокойна. Не можеше да стои на едно място. Майкъл веднага клекна пред нея.

— Какво има, Джейн?!

— Това, което казахте... — трескаво започна тя.

Думите ѝ едва се разбираха. Млъкна, за да подреди мислите си. После започна отново:

— Когато бях в хотел Ленъкс и се чудех какво да правя, си помислих същото... „криво ли ти е, налапай се!“ Сякаш някакъв глас ми го нашепваше. Чудех се откъде знам тази фраза.

— Моето завещание — иронично рече Карол.

— Страхотно — каза Майкъл и нежно погали Джейн по главата. — Това означава, че всичко си е вътре. Прибрала си го на сигурно място. Само трябва да намерим ключа.

Джейн се усмихна, обладана от внезапна надежда.

— Ще изтичам вкъщи да донеса нещо за вечеря — рече Карол.

— Без мен — прекъсна я Майкъл. — Не мога да сложа и троха.

— Аз също — отказа на свой ред Джейн, макар да чувстваше глад.

Само голямото вълнение потискаше апетита ѝ.

— Все пак благодаря! — каза Майкъл. — Благодаря ти за предложението.

— Ако промените намеренията си, аз съм вкъщи. Можете да звъннете. Имам много ядене — засмя се малко изкуствено Карол. — Децата ми са като вълци. Баща ми не иска да чуе, че възрастните

страдат от липса на апетит. За кучето пък, въобще да не говорим! Готвя за цял полк. Е, не го приемайте като оплакване. Децата скоро заминават на лагер... Поне всички сме здрави. Изгладнеете ли, аз съм насреща!

— Дадено — отвърна Майкъл и се изправи.

Разговорът беше приключил. Той я придружи до изхода.

На раздяла Карол Бишъп улови ръцете на Джейн и ѝ пошепна:

— В добри ръце си. За по-добър мъж не би могла и да мечтаеш — после потисна напиралците сълзи и добави: — Всичко ще се оправи, Джейн. Просто се довери на Майкъл.

Джейн стоеше като вдървена, докато Карол поемаше по алеята.

— Ще ми се обадиш, ако имаш нужда, нали? — чу гласа на отдалечаващата се съседка.

— Вижда ми се доста симпатична — каза Джейн, когато останаха сами.

— Да, така е.

— Сигурно не ѝ е лесно да се грижи за толкова много хора.

— Истински човек-сандвич — потвърди Майкъл.

Джейн кимна. В главата ѝ, неизвестно откъде изплува епизод от някакъв филм, в който жените бяха притиснати като в сандвич между нуждите на децата — от една страна и на възрастните си родители — от друга. Не беше ли и Карол същият случай?

Бащата на Джейн беше починал, когато е била тринайсет годишна — поне по думите на Майкъл, казани в болницата. А майка ѝ? Все още ли живееше в Кънектикът? Или се беше преместила около Бостън, за да е по-близо до единствената си дъщеря? Дали не бе предпочела слънчевата Калифорния? Там би могла да влезе в ролята на част от сандвича, притиснал брат ѝ Томи?

Това е по-логично, прецени Джейн. Ако майка ѝ живееше наблизко, несъмнено Майкъл щеше да позвъни първо на нея. Нямаше да търси Карол.

— Майка ми още ли живее в Кънектикът? — попита тя.

Майкъл се стовари върху един стол и се загледа в прозореца.

— Майкъл? — повтори Джейн. — Попитах те дали майка ми продължава да живее в Кънектикът.

Той поклати глава, събра пръстите на двете си ръце и ги приближи към устните си.

— Майкъл!?

Очите му срещнаха нейните. Джейн веднага разбра, че майка ѝ не е жива. Въпреки това попита отново:

— Майка ми е починала, така ли?

Майкъл кимна тъжно.

— Да.

— Кога?

— Миналата година.

— На каква възраст?

— Шейсет и три годишна.

— Много млада — отбеляза Джейн, макар да се улови, че не чувства никаква емоционална връзка с жената, която я бе родила.

— Да — съгласи се той.

— От какво почина? Рак? Удар?

— Не.

— Какво тогава? — Джейн усети, че цялата се напряга. В дъното на стомаха ѝ се надигаше неясна тревога.

Той се колеба само секунда.

— Загина при нещастен случай.

— По-точно?

— Автомобилна катастрофа.

— Автомобилна катастрофа — повтори тя, припомняйки си странния начин, по който Майкъл я бе погледнал по време на инцидента на магистралата, сякаш очакваше да види ще ѝ напомни ли този инцидент нещо. — Разкажи ми за катастрофата!

Той пое дълбоко дъх.

— Майка ти ни гостуваше за няколко седмици. Всъщност убеждавахме я да се премести в Бостън. Тя твърдеше, че бридж клубът ѝ в Хартфорд ще пропадне без нея и толкова! Не можа да я убедиш.

Той замълча усмихвайки се на спомена.

— Един следобед решила да отиде до Бостън, за да направи последните си покупки, преди отпътуването за Кънектикът и ти... — Майкъл спря за миг, после продължи: — Този ден ти имаше ангажименти с Емили. Нещо около училището...

Тук направи нова пауза.

— Затова взела твоята кола.

— Моята хонда? — Джейн си спомни сребристия автомобил в гаража.

Трябваха ѝ подробности, за да осъзнае реално чутото.

— Не. Ти имаше волво. Тъмнозелено. Както и да е... Тя взела колата и тръгнала. — Майкъл млъкна отново, не можеше или не искаше да говори.

Джейн не беше сигурна на себе си или на нея се опитва да спести болката.

— Продължавай.

— Инцидентът станал на няколко преки от тук. Дори не успяла да стигне до магистралата. Някакъв човек подминал стопа и се врязал в нея с деветдесет километра в час. Починала на място. — Майкъл седна до Джейн и тя видя в очите му сълзи.

Нейните също се навлажниха. Но не от скръб. Джейн не проумяваше как може да се забрави подобно нещо, как може дори да не се вълнува от чутото?

По същия начин бе реагирала на онова, което ѝ бе разправил за смъртта на родния ѝ баща. Никакво чувство. Сякаш ставаше дума за далечен познат, когото не бе срещала много отдавна.

— Близки ли бяхме? — попита тя.

Той кимна с глава.

— Изобщо не знаех как да те утеша.

Джейн рязко скочи на крака.

— По дяволите! Защо не мога да си спомня?!

— Ще си спомниш, Джейн — опита се да я успокои Майкъл. — Когато си готова...

— Беше те страх да ми разкажеш това. Защо? — в гласа ѝ звучаха осъдителни нотки.

— Боях се да не се разстроиш.

— Не, не е това. Кажи ми истината, моля те!

Майкъл погледна към предното антре, сякаш се надяваше от там да изскочи Карол Бишъп и да му помогне.

— Инцидентът — започна той, — стана точно преди година.

— Какво искаш да кажеш? Мислиш, че годишнината от смъртта на мама е причинила амнезията ми?

— Не е изключено. Ти беше много възбудена, не спеше, ужасно се тревожеше. Затова ти предложих да отидеш малко при брат си.

Джейн напрегнато мислеше. На Майкъл това обяснение му се струваше логично. Годишнина от смъртта на майка ѝ, разстроена е, има проблеми с паметта... в края на краищата решава да я загуби напълно. Повече от ясно. Само дето не обяснява откъде са се взели кръвта и доларите в джобовете ѝ. От пъзъла определено липсваха парчета.

Почувства се безкрайно уморена.

— Мисля, че е време да си легнеш — промълви Майкъл, сякаш бе прочел мислите ѝ.

— Хайде! — подкани я той. — Ела да те сложа да спиш.

ОСМА ГЛАВА

Майкъл я поведе по стълбите към спалнята. Джейн спря под големия еркереен прозорец и се загледа във все още светлото небе, после хвърли поглед на часовника си. Беше почти осем. Бавно започваше да се стъмва. Луната — едва видима върху синеещото още небе, скоро щеше да се налее като голям, царствен плод, пръскащ ярката си светлина над смълчания нощен свят. Къде се беше изгубило времето?

— Насам — подкани я Майкъл.

Водеше я към спалнята от ляво на коридора.

— А другите стаи?

Джейн спря пред първата врата от дясната страна.

— Не е ли по-добре да отложим разглеждането за утре? — сериозно попита той.

Очевидно смяташе, че ако продължат, ще се наруши деликатното равновесие в душата ѝ.

— Предпочитам сега — настоя тя. — Моля те!

— Както искаш — нежно отвърна Майкъл.

Влязоха в средно голяма стая за гости в жълто и зелено. Широко двойно легло, насреща му — старинен скрин, над него огледало в резбована рамка, закупено вероятно от някой антиквариат. Джейн поглади красивата, несъмнено скъпа кувертюра на леглото, избегна огледалото, подпря се на стария стол и пристъпи към прозореца със стъклопис. На фона на зелени и червени тонове, изобразяващи поляна, бял еднорог се изправяше на задните си крака. Еднорогът е животно от митовете, даде си сметка Джейн. Дали същото не можеше да се каже за нея? Джейн Уитакър е животно от митологията, повтори на ум. Метафората ѝ хареса.

От размислите ѝ я извадиха силни крясъци. Погледна през съседния прозорец. Две възбудени хлапета нахлуваха в двора на Карол Бишъп с шум и ръкомахане. Джейн възприе тази сцена почти като инсценирана.

— Ендрю и Силайн — обясни Майкъл, приближавайки прозореца. — Ендрю е на четиринайсет. Силайн през есента ще навърши шестнайсет. Когато Емили беше малка, идваха да ни помагат.

— Идваха?

— Все по-трудно е да ги хванеш. Пубертетът... Не дават на никой да се бърка, в личния им живот.

Тя се усмихна, облегна чело на стъклото. По кожата ѝ полази хлад. В този миг някакъв възрастен мъж със смачкана пижама на райета, излезе на двора, следван от голямо лаещо куче. Двата се намъкнаха право в лехата с цъфнали петунии. Карол Бишъп се завтече след тях, хвана кучето за каишката, с другата ръка сграбчи пижамата на стареца и започна да ги дърпа назад.

— Прибирай се в къщи, татко! — опитваше се да надвика силния кучешки лай тя.

Пубертетите гледаха от края на алеята и се превиваха от смях.

— Съвсем като затворник, който се опитва да избяга — изкоментира състрадателно Джейн.

— Едва ли се чувства иначе — добави Майкъл. — Тъжна работа. Карол прави всичко възможно, но колкото и да се стараеш, понякога...

За Карол ли говори или за себе си, недоумяваше Джейн.

— Прибирай се в къщи, татко! — продължаваше да моли жената. — Хайде! Съсипваш цветята, правиш сцени... Целият квартал ли трябва да те види!?

Карол, интуитивно усети присъствието на Джейн и вдигна очи към техния прозорец. Джейн рязко се дръпна, настъпи Майкъл и се опря на гърдите му.

— Извинявай — каза тя.

До слуха ѝ достигнаха ударите на неговото сърце. За кратко изпита желание да се изгуби в него, да остане така, без да се отдръпва.

— Няма защо да се извиняваш.

Тя тръгна обратно към вратата, старайки се да избегне срещата със собственото си отражение в огледалото.

— Не бива да се боиш от това, Джейн! — не пропусна да я окуражи Майкъл. — Ти съществуваеш. Не си вампир.

Джейн влезе в стаята отсреща. Представи си как впива огромни, остри зъби в гърлото на безпомощна жертва, докато кръвта се стича по роклята ѝ.

— Това твойт кабинет ли е? — попита тя.

Стараеше се да се отърве от кошмара, като съсредоточи мисълта си над голямото дъбово писалище до прозореца, коженият фотьойл и библиотечните лавици, отрупани с медицински книги.

— Моят втори кабинет.

Тя погали с длан финото, красиво обработено дърво. На единия му край се мъдреше компютър — последна дума на техниката. Тъмният екран я гледаше като лице, още неоформило чертите си. Клавиатурата се губеше под купища листове. От една разтворена книга стърчеше елегантна сребърна химикалка.

— Работиш ли над нещо?

— Ще изнасям доклад на един конгрес през есента. Опитвам се да подреда мислите си.

— И аз ти помагам с рухването си.

— Ти ми помагаш с присъствието си.

Джейн се опита да разгледа отражението му в екрана на монитора.

— Винаги ли си толкова мил?

Образът му изчезна от полезрението ѝ. Почувства ръката му да се допира до нея. Той стоеше редом, загледан към градината на семейство Бишъп.

— Виж ти, все пак успя да го прибере! — възкликна Майкъл.

Джейн отправи поглед навън. Карол Бишъп натика кучето и баща си през вратата и я захлопна. Пуберите останаха на алеята, продължавайки кръшния си смях.

— Попитах те наистина — каза Джейн.

Той се обърна към нея недоумяващо.

— Какво точно?

— Винаги ли си толкова мил? — повтори тя и зачака отговор.

На лицето му грейна усмивка.

— Понякога имам такива изблици.

— Май са доста често?

— С теб не е трудно човек да бъде мил — простичко рече той.

— Дано да е вярно.

— А защо не?

Джейн се престори, че гледа към Ендрю и Силайн. Те бяха започнали да се гонят по улицата.

— Къде е стаята на Емили? — попита след малко, изчаквайки хлапетата да се скрият зад ъгъла.

— До нашата спалня.

Тя го последва по коридора, покрай банята в жълто и бяло, към още две стаи на ляво от стълбите.

— Специалист по вътрешна архитектура ли е правил обзавеждането? — не скри възхищението си Джейн.

— Да. Един много голям специалист — потвърди Майкъл. — Казва се Джейн Уитакър.

Тя се усмихна. Изпитваше глупава гордост заради добре свършената работа, макар да нямаше никакъв спомен.

Това е стаята на Емили — каза той и застана до вратата.

— Страхотно! — възкликна Джейн. — Прекрасна стая за момиче. Надявам се, че и на нея ѝ харесва.

Джейн бавно оглеждаше подробностите. Нови бели тапети на синьо-зелени цветчета, месингово легло с бяла, плетена кувертюра, кош за бельо във формата на голямо кенгуру, плюшени играчки и кукли, разпиляни навсякъде, масичка и столчета до единия прозорец към задния двор, витраж на другия... Подът бе покрит с бледозелен килим, както останалата част на къщата. По стените висяха копия от картини на импресионистите — Моне, Реноар, Дега.

— А това е нашата стая — каза Майкъл.

Без Джейн да усети, той я бе въвел през друга, свързваща двете помещения врата.

Тя плахо пристъпи, стараяйки се да спазва някаква дистанция между себе си и мъжа, с когото цели единайсет години бе споделяла едно легло. Стаята беше в успокояващо бледолилаво и зелено, с голямо легло, разположено в средата. Едната страна бе цялата в прозорци, другата — вграден гардероб с огледални врати, в които се отразяваше пищната зеленина на задния двор. Човек добиваше усещането, че помещението няма граници и се слива с околността.

Джейн нямаше никакъв шанс да избяга от собственото си отражение. Опита се да отклони поглед към литографиите на Шагал, подредени над леглото, но очите ѝ постоянно, някак инстинктивно се връщаха към стената от огледала.

— Какво виждаш? — изненада я гласът на Майкъл.

Отражението ѝ подскочи в сребрилата повърхност.

— Едно изплашено, малко момиче — отвърна тя.

Опитваше се да възприеме собствения си образ — напразно. Започна да отваря вратите на гардероба една след друга, само и само той да не бъде пред очите ѝ.

Намираше се лице с лице срещу дрехите от своя предишен живот. Разглеждаше ги като безценен музеен реквизит от някаква далечна епоха. Ръцете ѝ възбудено опипваха платовете, търсеха следи от нея самата. В гардероба висяха около половин дузина рокли, още толкова блузи, поли, панталони... Някои от тоалетите бяха много стилни, други изглеждаха по-подходящи за съвсем младо момиче — не и за жена над трийсетте. Очевидно невинаги изборът ѝ е бил добър. Редица вградени чекмеджета разделяше нейните дрехи от неговите. Започна да ги отваря едно по едно. Очите ѝ поглъщаха финото, копринено бельо, украсените с нежна дантела комбинезони. Смутено мушна някакъв черен колан за жартиери в дъното. Не искаше Майкъл да го види. Нима е носила и такива неща? Почувства, че се изчервява. Добре си спомняше, че в хотелската стая съблече от тялото си най-обикновен чорапогащник. А може би предпочиташе такъв тип бельо само в интимната обстановка на своята спалня? Най-вероятно това бяха предпочитанията на Майкъл.

Сведе поглед към пода и преброи точно дванайсет чифта обувки.

— Имам доста хубави неща — отбеляза с тих глас.

— Така е — кимна той, — макар че облеклото, в което си сега виждам за първи път.

Джейн хвърли поглед на дрехите, които си бе купила тази сутрин и каза:

— Аз също.

Той се изсмя.

— Уморена ли си?

Тя кимна. Изпитваше неистово желание да се отпусне в леглото. Само не беше сигурна иска или не в него да се намира и Майкъл.

— Не се притеснявай, Джейн — сякаш прочете мислите ѝ той. — Ще се преселя в стаята за гости, докато ти сама не ме повикаш.

— Не ти, аз ще отида там — отсеке тя.

— В никакъв случай — настоя Майкъл. — Това е твоята стая.

— Това е нашата стая — коригира го Джейн.

— Пак ще бъде наша, сигурен съм — той извади една дълга бяла нощница от гардероба и внимателно я сложи на леглото. — Тази е любимата ти. Облечи я. Ето там е банята.

Майкъл посочи с ръка вратата до гардероба.

— В това време аз ще направя чай.

Той излезе преди да е успяла да му поблагодари.

Джейн бавно отпусна тяло върху леглото. Протегна ръка към бялата памучна нощница и внимателно я огледа. Как би могла жена, която се кипри с черен колан за жартиери, да харесва толкова стерилна вещ — броня за девственици? Била любимата ѝ нощница!?

— Е — изрече на глас, — все е по-добре, отколкото да спиш в шлифер.

Съблече се и надяна дългата до земята, памучна броня. Събу новите обувки, провери подложката на дясната — ключът от багажната клетка беше на място. Подреди новите си дрехи в гардероба и изтича в банята.

Не беше трудно да си представи коя е нейната зъбна четка. Майкъл едва ли би си служил с розовата. Джейн енергично изми зъбите си, дълго плиска лицето си, докато се зачерви. Взе една четка за коса от масичката до двойната мивка и дълго се сресва, разглеждайки голямата, удобна вана, кабинката с душа, бидето. Всички удобства са налице, заключи тя. Наистина ли това място ѝ принадлежеше, както и тя на него?

Върна се в спалнята, приседна на леглото, искаше да се мушне под завивката, но ръцете ѝ трескаво, неконтролируемо се заловиха със съвсем други неща. Приглаждаха колосаната нощница, посягаха към будилника, избутваха белия, със златни орнаменти телефон към края на нощното шкафче, а после го връщаха обратно, търкаха порцелана на малката нощна лампа, сякаш от нея трябваше да изскочи духът, като от приказката за Аладин. Стори ѝ се, че чу Майкъл по стълбите, но когато погледна, на вратата нямаше никой. Изправи се, после пак легна, насочвайки отново вниманието си към нощното шкафче. Помисли дали не трябва да нагласи будилника, да светне лампата, да позвъни по телефона... Реши да отвори чекмеджето — не, че търсеше нещо, просто ръцете сами ѝ заповядваха.

Видя го веднага, без никакво колебание за какво служи — всички тефтерчета с телефони си приличат. Това беше средно голямо, с

подходяща обложка. Предпазливо го вдигна, като гост, който наднича там, където не му е работата. Поддържа го няколко секунди в скута си. Хайде, рече си нетърпеливо, тефтерчето е твое. Отвори го. От какво се боиш? За Бога! Та там има само един азбучник — букви и списък от имена. Те не означават абсолютно нищо! Най-сетне отгърна на А. Лорейн Апълби, прочете тя. Спомни си думите на Майкъл. Според тях, това бе стара нейна приятелка. Арлингтън — частно училище... Арлингтън — частно училище? Естествено! Училището на Емили. Виждаш ли? Не е трудно, рече си Джейн и събрала смелост, прелисти на Б. Спря се на името Даян Брюстър — може би това беше онази приятелка, на която Майкъл не помнеше фамилията. Бързо откри останалите имена, които той бе споменал — Дейвид и Сюзън Карни, Джанет и Иън Харт, Ийв и Рос Макдърмот, Хауърд и Пеги Роуз, Сара и Питър Таненбаум. Всички ги имаше черно на бяло и по азбучен ред.

Откри и името на брат си — Томи Лорънс от улица Монтгомери в Сан Диего, после с разтреперани ръце се върна на Р.

Когато провери за първи път, не го беше видяла. Защо очакваше да го открие сега? Въпреки всичко, очите ѝ внимателно изчетоха страницата отгоре до долу. Отмина Хауърд и Пеги Рос, защото помнеше, че са в Южна Франция на почивка. Нямахше представа чии са останалите половин дузина имена. Прегледа отново написаното на буквите К и С да се увери, че не е записала името погрешно. Напразно. Никъде нямаше Пат Ръдърфорд. Който и да беше — той или тя — в най-добрия случай бе само случаен познат. Дори не заслужаваше номерът на телефона му да бъде отбелязан в личното ѝ тефтерче.

Още ровеше из страниците, когато се появи Майкъл.

— Откри ли нещо интересно? — попита той, докато слагаше таблата с чашите чай и сладкишът на малката кръгла маса до прозореца.

Джейн прибра тефтерчето и отиде при него. Отпусна се на една табуретка.

— Може би трябва да се обадя на брат си тя пое от Майкъл чашата чай и отпи от горещото питие. — Сигурно се тревожи.

— Вече свърших това. Уверих го, че всичко е наред. По-добре изчакай до утре.

Джейн се усмихна с благодарност — още не се чувстваше готова да говори с когото и да било. Не познаваше този човек — нейният брат

от другия край на страната. Какво би могла да му каже? „Ние сме добре, жалко, че не си с нас!“ Жалко, че не те познавам — ето какъв бе истинският отговор! Нямах ли да го разтревожи допълнително? Явно и досега не му е било малко. Не, по-добре да изчака, да се обади, когато си спомни кой е! Ако той позвъни междувременно, ще се преструва, че го познава. Ще изфабрикува цял куп лъжи.

— Хубав чай! — отбеляза тя.

Майкъл се засмя и Джейн си даде сметка, че е нужно съвсем малко, за да го направи щастлив.

— Специалитетът на заведението. Ето, вземи — той сложи в дланта ѝ няколко малки бели таблетки.

— Какво е това?

Успокоително. Възможно най-безобидното.

— Успокоително? Нямам проблеми със съня.

— Малко за отпускане.

Джейн се загледа в дланта си. Хапчетата ѝ се сториха тежки.

— Д-р Мелоф не спомена за успокоителни.

— Тъкмо той ги предписа — търпеливо обясни Майкъл. — Само ще те отпуснат. Наистина са съвсем слаби. Няма да ти навредят.

— Имам фобия към таблетки.

Той се засмя.

— Това го повтаряш от край време. Виждаш ли, започваш да се поправяш.

На свой ред се засмя и Джейн. Защо го измъчвам, помисли си.

— Страхувам се да не изгубя контрол над себе си — опита се да обясни поведението си тя.

— Какъв контрол? — вдигна ръце Майкъл.

За какво ставаше дума наистина? Как би могъл човек, който няма и хабер за себе си, да дрънка подобни работи? Джейн нагълта таблетките и отпи от чая.

— Вземи си сладкиш — подкани я той. — Много е вкусен. Направи го Паула в петък.

— Паула?

— Паула Маринели. Идва няколко пъти седмично. Чисти, оправя прането и приготвя по нещо. Помолих я да ни посещава всеки ден, докато се почувстваш добре.

— Искаш да кажеш, докато си спомня коя съм.

Майкъл оцени шегата и повтори през смях.

— Докато си спомниш коя си.

Джейн взе парче сладкиш. В краката ѝ, върху килима се изсипа цял рояк трохи.

— Господи, толкова ли съм несръчна!?

Наведе се да ги събере, но ѝ се зави свят. Спалнята се завъртя като виенско колело пред очите ѝ.

— О-у!

Той се втурна да ѝ помогне и я отведе до леглото.

— Сигурно си ужасно уморена — чу го да казва, докато вдигаше завивката и я полагаше върху постелята. — Не може тези хапчета да са подействали така бързо.

— Наистина — прошепна тя и затвори очи.

Умората я беше победила. Трябваше да си даде сметка, че твърде отдавна се бореше с нея.

— Почини си — тихо прошепна Майкъл и я целуна по челото, сякаш бе дете. — Искаш ли да остана, докато заспиш?

Тя се усмихна — чувстваше се като малко, глезено момиченце.

— Не се притеснявай! Сигурно имаш достатъчно работа.

— Работата може да почака.

— Тръгвай — с натезжали клепащи, едва отрони Джейн. — Добре ми е.

Той стана.

— Ако ти потрябва нещо, само викни. Ще дойда веднага.

Знам, помисли си тя в полусън. Опита се да се усмихне, но нямаше сили дори за това. От крайниците към мозъка пълзеше приятна отмала. Смътно долови как Майкъл оправи завивката ѝ и изчезна. Премигна с клепащи и отново ги затвори. Само след миг Джейн спеше.

Сънува, че стои наред пусто поле. Зад гърба ѝ се намира ниска сграда, нещо като мотел, но без табела. Безименен мотел, мисли си тя. От отворения прозорец на една от стаите долита музика. Изведнъж до нея се появява Майкъл. Ръцете му нежно докосват нейните.

— Искаш ли да се поразходим? — пита той.

Тя кимва и се притисва в гърдите му.

— О, не! — чува се глас зад тях. — Не бива да се разхождате.

— Разбира се, че ще се разходим — отвръща Джейн троснато, опитвайки се да разпознае гласа.

— Не бива!

— Защо? — вбесена пита тя. — Защо да не бива?

Настава Тишина. После отново се обажда гласът:

— Полето е пълно с кобри.

Обръща се. Майкъл го няма. Гигантска змия, изправена като за атака, се надига пред голите ѝ крака. Джейн отстъпва назад и пада в покритото с кобри поле. Чувства как телата им се надигат едновременно сред жълтите стръкове трева. Как се плъзват към нея. Змийските им езици заплъщават по краката ѝ. Гледа като втрещена. Гигантската змия се изправя в цял ръст и се хвърля към нея. Джейн изкрещява.

Тя крещеше.

— Джейн! — чу гласа на Майкъл.

От страх не смееше да отвори очи.

— Джейн! Добре ли си? Джейн, събуди се! Това е сън. Имаш кошмари. Събуди се, Джейн!

С усилие отвори очи. Ръцете ѝ се размахваха на всички страни, за да попречат на Майкъл да я докосне.

— Аз съм, Майкъл. При теб съм. Всичко е наред.

Беше ѝ необходима цяла минута да се успокои, да прогони кобрите на долната земя, където беше мястото им, да осъзнае, че не е в никакъв безименен хотел, а у дома — жива и здрава в собственото си легло.

— Сънувах ужасен сън — простена тя. — Навсякъде плъзяха змии.

— Всичко свърши — прегърна я успокояващо той. — Прогоних ги до една.

Тя се притисна към него.

— Беше като наяве.

Почувства, че е плувнала в пот и се дръпна.

— Цялата съм мокра.

— Отивам за кърпа и идвам веднага.

Приседна в леглото, тръпнеща от треска и страх. Докато Майкъл се върне, подробностите от съня започнаха да избледняват. Джейн не се опитваше да ги задържи — напротив, искаше да се освободи от тях, колкото може по-бързо. Чувството на ужас обаче не я напуснаше — беше проникнало във всяка нейна пора, заедно с вледеняващото усещане, че пада назад в гнездо на отровни змии. От отвращение ѝ се повдигаше.

— Дишай дълбоко — нареждаше Майкъл и бършеше с хладна кърпа челото ѝ. — Точно така. Продължавай. Отпусни се. Вече всичко е наред.

— Беше ужасно.

— Знам — той ѝ говореше, сякаш беше една от неговите малки пациентки. — Вече свърши. Вече си добре.

Забеляза, че е само по джинси — нахлузил ги е, когато е чул виковете ѝ. Какво ли е сънувал той, мислеше тя. Майкъл подпря гърба ѝ с нова, чиста възглавница. Хладната материя се докосна успокояващо до ръцете ѝ.

Изведнъж нещо леко я прободеше. Нима кобрите все още бяха в леглото? Пое глътка въздух и вдигна очи — една тънка змия се отдалечаваше с бързо пълзене.

— Инжекцията ще ти помогне да не сънуваш кошмари — успокои я Майкъл.

Остави спринцовката и отново я прегърна.

— Трябва да спиш, Джейн — целуна я по челото той. — Това е най-доброто за теб.

Тя само кимна. Той я сложи да легне и оправи възглавницата ѝ. Видя лицето му съвсем отблизо — по него се четяха прикрит страх и дълбока самота. Искеше да протегне ръце, да го погали. Да притисне тялото му до себе си, да го задържи цялата нощ. Ръцете ѝ не я слушаха — клепачите бавно се затваряха. Знаеше, че Майкъл няма да си тръгне, докато тя не заспи напълно. Опита да победи съня. Полуотвори очи. Видя го как вдига ръка и приглажда назад косата си. Над челото му се откри линия от шевове, прикривани досега от падащия надолу перчем.

Какво е това, опита се да попита тя. Устните ѝ бяха пресъхнали. Какво е станало с главата ти? Тъмнината я обгърна и тя потъна в дълбок, спокоен сън — точно както ѝ беше обещал Майкъл.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тя отвори очи. Слънцето струеше през дървените капаци на прозорците. Седна в леглото, подпря се на лакти и опря гръб на таблата. Изчака погледът ѝ да се избистри, а шума в ушите да позаглъхне. Преглътна няколко пъти. Гърлото ѝ бе толкова сухо, сякаш някой го бе затъкнал с памучен тампон. Опита се да стане.

Стаята се залюля под нозете ѝ. Главата ѝ се килна назад като при рязко блъсване в гръб. Крехкото ѝ тяло не можеше да се държи. „Хъмпти Дъмпти седял на оградата, Хъмпти Дъмпти паднал от там“, натрапчиво се въртеше в ума ѝ старата детска песничка. Джейн се отпусна обратно върху леглото.

Погледна към огледалата. „Цялото кралско войнство“, продължаваше да нашепва вътрешният ѝ глас, „на Уитакър Джейн не може да върне даже и капка достойнство“. Тя се обърна към своите размножени, люлеещи се отражения.

— Джейн Уитакър — произнесе тържествено, опитвайки се да ти застави да спрат безумните си движения, — коя, по дяволите си ти?

Отраженията климнаха напред и изчезнаха. Новият пристъп на световъртеж я беше повалил на възглавницата.

— Не бързай — каза си тя. — По-добре бавно, но сигурно!

Цял лабиринт от паяжини, оплете мозъка ѝ. Ръцете ѝ се протегнаха, разкъсаха ги. На тяхно място веднага изникнаха нови. Джейн отново ги разкъса, а те изникваха и изникваха...

Тя разтърси глава. Отново ѝ се зави свят. Затвори очи, за да не припадне. Върху раменете ѝ стоеше нещо безчувствено, упоено, замръзнало, пълно с отровен газ, готово да експлоадира.

Опита се да въведе някакъв ред:

Намираше се в дома на Джейн Уитакър, спеше в леглото ѝ... Съпругът на Джейн Уитакър беше съвсем наблизко — в съседната стая. Какво по-хубаво? Тя самата бе Джейн Уитакър! Доказваха го и документите — паспорт, брачно свидетелство, семейни фотоси върху пианото... Дори умееше да свири, за Бога! Какво още ѝ трябваше?!

Е, добре. Тя е Джейн Уитакър. Майкъл Уитакър — красив и прочут детски хирург — е любящ и предан неин съпруг! Имат красива дъщеря, прекрасен дом, купища приятели. Тогава защо, когато научи всички тези неща, се почувства потисната? Защо ѝ се иска да се скрие в някаква дупка и тихо да умре?

Потръпна при спомена за снощния кошмар. Винаги бе ненавиждала змиите. Потърка с ръка мястото, убодено от инжекцията. Отвори очи с надеждата да види до себе си Майкъл. Нямахше никого.

Той ѝ беше обещал сън без кошмари и бе удържал думата си. Спа дълбоко, безпаметно... Защо сега се чувстваше толкова зле? Защо главата ѝ бе като циментирана?

Видя будилника върху нощното шкафче. Не можеше да повярва на очите си — стрелките показваха десет и десет. Възможно ли е да е спала повече от дванайсет часа?!

Приближи часовника. Нямахше съмнение — точно десет и десет! Божичко, помисли си, половината сутрин е минала! Опита се да стане отново, но подът се наклони към нея. Изпъна ръката си. Опря се на нещо хладно и чисто, като ледено езеро. Вдигна очи. Беше се озовала очи в очи със собствения си образ.

Дланта на дясната ѝ ръка, притискаше своето огледално отражение — сякаш то се бе приближило, за да ѝ даде опора.

Къде е Майкъл, почуди се отново. С несигурна походка, подпирайки се, където може, се добра до банята. Отпусна се върху тоалетната, с глава стисната между дланите ѝ. Дори не затвори вратата. Ами ако Майкъл дойде?! Няма ли да му стане неудобно? А на нея? Как ще се почувства? Какви бяха семейните им навици? Затваряха ли след себе си вратите или живееха на показ — пред целия свят — без изобщо да им пука? Нямахше никаква представа. Беше дяволски уморена, за да умува над този въпрос. Всъщност, ако Майкъл се появи, щеше ли изобщо да го забележи?

Стори ѝ се странно, че още не се е появил. Очакваше да го види с отварянето на очите си. Това разочарова ли я? Кара ли я да се чувства потисната?

Може би долу приготвя закуската им. Няма да се учуди, ако Майкъл се окаже такъв спец по кафето, какъвто бе по чая.

Или ще ѝ сервира в леглото бекон с яйца? Настроението ѝ малко се повиши... Но за кратко — тя нищо не можеше сама. Бе абсолютно

зависима.

Пусна водата. Шумът вероятно ще доведе съпругът ѝ. Изми лицето и ръцете си. Дълго плиска очите си, но те сякаш се намираха зад невидима ципа. Мъглата оставаше неотмиваема. Изненада се, когато все пак видя, че не изглежда зле. Върху раменете ѝ падаше свободно дълга, лъскава коса. Кожата ѝ, макар малко бледа, стоеше гладка и хубава. Дори торбичките под очите, сякаш от съчувствие, се бяха поприбрали. Изми зъбите си и се замисли дали да не се облече. Не намери сили да изхлузи дори нощницата над главата си. Е, нали не възнамерява да излиза!

Решително отметна глава — трябва да преодолее този плен на слабостта — да освободи тялото си от него. Отново всичко затанцува пред очите ѝ — с усилие се добра до леглото и падна върху постелята.

— Ще си почина една-две минути — прошепна тя и загуби съзнание.

Когато отново отвори клепачи, беше минал цял час.

— Господи — възкликна Джейн, надигна се и стана от кревата.

Този път подът стоеше стабилно на мястото си. Не ѝ се виеше свят, макар все още да чувстваше лека слабост. В сравнение с изживяния ужас, това бе нищо.

— Напредваш — похвали сама себе си.

Отражението ѝ се усмихна от огледалото. Разсеяно приглади кичур коса над челото си. Осъзна, че неволно имитира снощният жест на Майкъл и застина.

— Боже мой!

Спомни си за шевовете в корените на косата му. Какво означаваха те? Бяха ли свързани с нещо?

Операция ли е претърпял? Или падане с удар в главата? В съзнанието ѝ отново нахлу образът на окървавената синя рокля. Раните по главата кървят силно, даде си сметка тя. Беше ли възможно петната да са от него?

Веднага отхвърли тази мисъл. Ако е така, Майкъл щеше да ѝ е казал, независимо, че се старая да я щади.

А може би никакви шевове, не съществуват? Плод на болно въображение ли са те? Тогава се намираше под въздействието на

кошмара. Беше объркана, беше тъмно! Щом въображението ѝ може да роди полета с отровни змии, какво остава за някаква си линия от шевовете? Мозък, който е способен да забрави сам себе си, може всичко.

Във всеки случай, няма да ѝ е трудно да разбере истината. Ще огледа Майкъл и ако шевовете не са въображаеми, ще го попита откъде са? Животът може да бъде и прост — стига да му хванеш цаката.

Приблужи прозорците и отвори капаците. Докато погледът ѝ бродеше из задния двор, мислеше къде ли се бави Майкъл и възможно ли е все още да спи.

Стомахът ѝ изкъркори и тя се изсмя — хубаво е, че има неща, които не се променят. Например гладът. След като Майкъл все още не качва закуската ѝ, налага се сама да слезе до кухнята и да си я приготви. А защо да не изненада и самия него?

Обърна се към вратата и изкрещя. На вратата стоеше млада жена със загоряло от слънцето лице. Беше средна на ръст — около метър и шейсет — с черна коса, прибрана в стегната плитка. Изглеждаше слаба, макар че краката ѝ имаха заоблен вид.

— Съжалявам — каза тя.

Гласът ѝ бе изненадващо силен.

— Не исках да ви изплаша.

Джейн огледа жената. Не можеха да ѝ се дадат повече от трийсет години. Кръглото ѝ лице не бе нито достатъчно изящно, нито прекалено грубо. Затова пък определено предизвикваше интерес. В него имаше нещо загадъчно. Очите ѝ — тъмни като косата — бяха непроницаеми. Носът — тънък и издължен, устните — пълни и добре открояващи се.

— Аз съм Паула — каза жената без увъртане, — Паула Маринели.

Изчака малко и продължи:

— Чистя дома ви няколко пъти седмично. Д-р Уитакър трябва да ви е казал.

— Да, напомни ми — сети се Джейн. — Съжалявам, но имам проблеми с паметта.

Едва се сдържа да не се разсмее на собствената си формулировка.

Паула Маринели изглеждаше объркана.

— Д-р Уитакър каза, че страдате от амнезия.

— Само временно — добави Джейн. — Поне така ме уверяват. Къде е всъщност д-р Уитакър? Още ли спи?

Паула Маринели зяпна от учудване.

— О, не, д-р Уитакър тръгна за болницата рано сутринта.

— Отиде на работа?

— За спешна операция.

Джейн кимна с разбиране.

— Естествено. Сигурно му се случва доста често.

— Всички държат да ги оперира, именно той. В това няма нищо странно — добави Паула с нотка на гордост. — Той е най-добрият. Искате ли да ви донеса закуската?

— Предпочитам да закуся в кухнята.

Паула я погледна недоумяващо.

— Д-р Уитакър каза, че държи да лежите, колкото може повече.

— Мисля, че ще се справя с пътешествието по стълбите — опита се да звучи бодро Джейн. — Наистина ще се справя.

Двете слязоха долу.

— Вие си починете, докато приготвя закуската — рече Паула и я настани да седне на един от кухненските столове.

— Сигурно мога и аз да помогна с нещо.

Джейн се чувстваше неудобно, докато жената сръчно се справяше с работата си.

— Струва ми се, не съм забравила как се прави кафе.

— Кафето вече е готово — отвърна Паула и наля в една чаша. — Как го искате?

— Не знам — вдигна рамене Джейн. — Последните дни го пиех чисто.

— Точно такава е — постави димящата чаша пред нея Паула.

— Ти няма ли да пиеш?

— Може би по-късно. Друго какво ще желаете? Пържени яйца, препечен хляб, овесени ядки?

— Може би препечен хляб с масло и малко портокалов сок, ако е възможно.

— Разбира се, че е възможно. Точно затова съм тук.

— За да ми налееш портокалов сок? — Джейн се надяваше, върху сериозното лице на жената да се появи усмивка.

Това не стана.

Дали няма нещо общо с д-р Клингър, спомни си вечно нацупения млад лекар от Бостънската градска болница тя.

— За да ви помагам, с каквото мога.

— Какви са обикновените ви задължения, когато идвате тук? — попита Джейн, отпивайки голяма глътка от кафето.

Паула вече сновеше около кухненския плот — сложи филийките, наля сок, върна шишето в хладилника, изчака тестера и намаза опечените хлебчета с масло. Сервира всичко това, заедно с няколко вида конфитюр.

— Обикновено чистя, пера, гладя — отвърна тя, застанала права до Джейн.

Джейн отхапа от филийката.

— Няма ли да си сложите конфитюр? — попита Паула.

Джейн предпочете да си вземе, вместо да се впуска в обяснения и спорове.

— Дайте на мен! — младата, сериозна жена грабна ножа от ръцете ѝ и обилно намаза двете филии.

Джейн я гледаше с безпомощния гняв на малко дете.

Едва се въздържа да не ѝ каже с писклив глас: „Мога и сама, мамо!“ Явно младата жена стриктно се придържаше към наставленията и инструкциите на д-р Уитакър. Нямаше смисъл да всява смут в душата ѝ. В края на краищата, опитваше се само да бъде полезна.

— От колко време работите при нас? — попита Джейн, докато Паула бършеше и без друго чистия кухненски плот.

— Малко повече от година.

— Бих искала да си спомня това — вежливо произнесе Джейн.

— Няма нищо за помнене — отвърна Паула. — Идвам всеки вторник и четвъртък, когато вие помагате на д-р Уитакър в болницата. Появявам се сутрин, след като излезете и си тръгвам преди да сте се прибрали.

— Но все пак аз ви наех, нали?

— Всъщност, нае ме д-р Уитакър.

— Съпругът ми? — струваше ѝ се странно тъкмо Майкъл да търси домашна помощничка.

— Точно така. Срегнах д-р Уитакър в болницата — обясни Паула. — Той оперира моето малко момиченце.

— Имаш дъщеря?

— Да, Кристин. Вече е почти пет годишна, благодарение на доктора.

— Животът ли й спаси?

— На няколко места по гръбначния стълб имаше аневризъм. Както си играеше с децата в задния двор, започна да плаче, че не може да ходи. Закарахме я в болницата и там откриха аневризма. Д-р Уитакър я оперира осем часа без почивка. Няколко дни животът й беше на косъм. Без него нямаше да е жива.

— Сега добре ли е?

— Носи специални тиранти. Може би ще й останат цял живот, но това не влияе на развитието й. Още хляб?

— Моля?

— Искате ли още хляб?

Джейн погледна към чинията и видя с изненада, че е изяла и двете намазани филии.

— Не, благодаря. Беше много вкусно.

— Можете да си позволите още някой и друг килограм.

Джейн огледа слабото си тяло, очертаващите се под нощницата гърди. Може би трябваше да си сложи халат.

— Къде е сега дъщеричката ви? — попита тя, поглеждайки към входното антре — едва ли не очакваше да я види там.

— Майка ми се грижи за нея.

— За да можете вие да се грижите за мен — по-скоро констатира, отколкото попита Джейн.

— За мен е удоволствие.

— Сигурно след някой и друг ден, ще мога да се оправям и сама.

— Ще остана тук, докато се поправите напълно — отсече Паула с тон, който не търпеше възражение.

— А как стана така, че съпругът ми ви нае — върна се към своя първоначален въпрос Джейн.

Паула прибра чиниите от масата и започна да ги мие.

— Д-р Уитакър е много чувствителен към проблемите на хората. Знаеше, че нямам с какво да платя за операцията на Кристин и уреди една благотворителна организация да заплати основната част от парите. После ми предложи да работя при него.

— А съпругът ви къде беше, докато ставаше всичко това? — Джейн усещаше инстинктивно, че Паула е влюбена в Майкъл.

Чувстваше го с цялото си същество, както и това, че Майкъл няма дори понятие за нейните чувства.

— Нямам съпруг — Паула Маринели търкаше с бясно темпо измитите вече съдове. — Мъжът, с който имах връзка, сметна, че не му трябва нито брак, нито дете. С моето католическо възпитание, не можех и да мисля за аборт, така че родих детето на своя глава. Това е всичко.

Тя замълча и погледна към Джейн, за да разбере дали не я укорява.

— В училище много не ми вървеше, така че никога не съм имала кой знае какви възможности за работа. След раждането на Кристин пък — съвсем. Когато трябваше да я оперират, живеех от социални помощи. Повечето лекари дори не биха я погледнали. Мислят само как да си натъпчат джобовете.

Джейн веднага си спомни пачките стодоларови банкноти, в собствените ѝ джобове. Намръщи се.

— Извинете — веднага реагира Паула. — Сигурно имате приятели, които са лекари.

— Няма за какво да се извинявате.

— Опитвах се да ви обясня колко благородно постъпи мъжът ви с нас. Спаси малката ми дъщеря, а после и мен. Помогна ми да се запиша във вечерна гимназия, а Кристин уреди в специално училище за деца с увреждания — Паула прибра чиниите в бюфета и продължи: — Отначало бях нащрек. Нали разбирате? Няма, виках си, идеални хора. Все нещо ще поиска. Оказа се, че просто помага. Вярвал в някаква източна философия: Щом спасиш живота на някого, оттам нататък отговаряш за него.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Според мен, той просто не е способен да стори някому зло. Готова съм на всичко за този човек.

— Знаете ли какво е станало с главата му? — без да разбере как, попита Джейн.

— Имате предвид шевовете ли?

Джейн кимна.

— Някакво дете го замерило с нещо — поклати глава Паула. — Кабинетът му е пълен с какви ли не играчки. Кукли, камиончета... Да се забавляват, докато ги преглежда. Но ето ти на, едно да вземе да го прасне с реактивния самолет. От онези, дето са остри отпред. Разправяше, че видял как хлапето замахва, ама не могъл да се дръпне. Представяте ли си? Цели четирийсет шева от нищо и никакво!

— Звучи ужасно.

— Вие си го знаете д-р Уитакър. За нищо на света няма да се оплаче.

Джейн се усмихна. Надяваше се, Паула да продължи да разказва за мъжа, който беше неин съпруг. Приятно ѝ бе да чува добри неща за него. Щом ме обича такъв човек, мислеше си тя, значи и аз не съм лоша. Откъде тогава тази хистерична амнезия?!

— Не щете ли пак да си полегнете? — попита Паула и приближи. Джейн поклати глава.

— Предпочитам да поседя в зимната градина.

Паула ѝ помогна да излезе от кухнята, макар Джейн да се чувстваше достатъчно силна. Ясно ѝ бе, че да се съпротивлява е безсмислено.

Зимната градина не бе изгубила от великолепието си — истинска страна на чудесата. При това — само нейна. Слънцето я обгърна в прегръдката си. Стопли голите ѝ ръце. Паула я поведе към люлката, настани я на възглавниците — отнасяше се с нея, сякаш бе от фин, чуплив порцелан.

— Ще ви донеса одеяло — рече тя и изчезна, още преди Джейн да отвори устата си.

Ще, не ще — има си бавачка. Предстои ѝ да изтърпява грижите на Паула, независимо дали това ѝ допада. Тя и Майкъл възнамеряват да положат максимални усилия за нейното оздравяване. Трябва да се примири, да свикне с този факт. Колкото по-скоро, толкова по-добре! Какво друго ѝ остава, освен да повярва!?

Държа се глупаво, укори се Джейн. Точно като онова дете, почти пръснало главата на Майкъл с играчката. Нямам право да я мразя, само защото е влюбена в мъжа ми. Не знам кога ми е добре! Не помня какво се прави, когато някой се държи мило с теб и ти помага. Не знам какво е добро за мен. Не знам какво очакват от мен! Не знам какво ми се е

случило! Не знам защо ми се е случило! Не знам! Не знам! По дяволите! Нищичко не знам!

Джейн избухна в необуздан, налудничав смях. Последва поток от сълзи. Паула веднага дотича, загърна я в мекото одеяло.

— Вземете това — подаде ѝ няколко хапчета и чаша вода тя.

— Нямам нужда от хапчета! — каза Джейн и обърса с опакото на ръката носа си.

— Д-р Уитакър каза да ги взимате.

— Нямам нужда от хапчета — повтори тя.

— Не вярвам да искате да тревожите доктора — простичко рече Паула.

Беше безсмислено да се спори. Джейн знаеше, че рано или късно ще ги глътне, Паула — също. Имаше ли смисъл да усложнява живота на жената. И без това не ѝ беше леко.

Пое таблетките, сложи ги върху езика си и бавно преглътна.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сънува, че върви по тъмна, непозната улица, редом до някаква жена, чието лице почти не помни.

Говорят си и се смеят на реплика от филма, който току-що са гледали. Спорят кой пръв е открил Кевин Костнър и на кого принадлежат импресарските права.

— Монограмите на кърпите вече са готови — казва непознатата и тръсва кърпите на буйната си като грива червена коса.

— Страхотна си, Даян — изсмива се Джейн.

Значи името ѝ е Даян, прошепва далечен глас. Даян еди-коя си, прозвучава гласът на Майкъл. „Даян Брюстър“ пишеше в тефтерчето с телефоните.

Джейн хваща под ръка спътницата си. Двете се приготвят да пресекат улицата.

— Идва един, който не си е включил фаровете — тя махва с ръка към тъмнокосия младеж зад кормилото на яркочервен транс Ам. — Прощавайте, движите се без светлини.

Той сваля стъклото. Сякаш ѝ удря шамар.

— Кучко шибана! Какво искаш, дявол да те вземе?!

— Да се махаме — пошепва Даян и я дръпва за ръката.

Джейн упорито стои на място. Сигурна е, че младежът не я е разбрал.

— Искрах да ви кажа само, че фаровете ви не са включени — колкото може по-любезно повтаря тя.

— Шибана кучко! Върви на майната си!

Нещо в мозъка на Джейн изщраква. Тя реагира светкавично:

— Ти върви на майната си, гъз такъв!

— О, Господи! — простенва Даян.

Очите на мъжа сякаш ще изскочат от орбитите си. Размахва средния си пръст и бясно потегля напред.

— Слава Богу! — въздъхва Даян.

— Връща се! — извиква Джейн.

Червеният транс Ам рязко спира. Спирачките изскърцват. Шофьорът светкавично обръща, набира скорост. Понася се към тях. Подава се почти до кръста навън.

— Кучко шибана — не спира неистовите си крясъци той. — Ще те убия!

Джейн грабва Даян за ръката. Двете затичват. Гневните ругатни отекват в ушите им. Обръщат се назад. Мъжът е зарязал колата и тича след тях. Късите му крака бързо набират скорост. Разстоянието помежду им се топи.

— Няма ли някой наоколо! — вика Даян, оглеждайки трескаво пустата улица.

— Помощ! — крещи Джейн — Помощ!

Внезапно пред тях, като изпод земята, изскача огромен, поне двуметров мъж с широк гръден кош и дебел врат. Тъмнокосият, късокрак младеж моментално се завърта и се втурва обратно към своя автомобил, размахвайки безпомощно юмруци.

— Дамите желаят ли да пийнем по едно? — казва гигантът и ги помъква към полутъмното ресторантче, от което е изскочил. — Рик, налей на изплашените дами нещо силно за сметка на заведението.

От дъното на ресторанта иззвънява телефон.

— Ще се обадя и идвам.

— Това е Кийт Джарвис, футболистът! — изчуруликва Даян, когато той се отдалечава. — Не мога да повярвам. Първо някакъв маниак едва не ни убива, после ни спасява самият Кийт Джарвис! Дали е женен?!

— Защо не вдига телефона? — не може да си обясни Джейн.

Звъненето продължава до безкрайност. Изведнъж спира.

— Ало-о! — прозвучава от дълбочината на ресторанта. Това не е гласът на великана, а на някаква млада жена. — Съжалявам, тя не е в къщи. Замина на гости при брат си за няколко седмици.

Джейн отвори очи. Докато се осъзнае, сънят избледня напълно. Бързо се огледа, за да се ориентира. Беше на люлката в красивата зимна градина, покрита с мекото одеяло. Слънцето за миг се бе скрило зад голям облак. Колко е спала? Кой съчинява тези странни сънища?

— Да, наистина го реши спонтанно — каза Паула и Джейн разпозна, същият женски глас, звучал до преди миг в съня ѝ. — Не, всичко е наред. Искаше да го изненада.

Стана от люлката, колкото е възможно по-тихо, задържа я с длан, за да не скърца и пое на пръсти към кухнята.

— Ще ви се обади, веднага щом се върне — продължаваше разговора Паула, без да подозира присъствието ѝ. — Приятен ден. Дочуваме!

Постави слушалката, пое си дълбоко дъх и се обърна.

Дори изникването на Джейн да я бе стреснало, с нищо не го показва.

— Мислех, че още спите.

— Кой беше? — кимна към апарата Джейн.

Паула се смути.

— Ами, не попитах.

— Защо каза, че съм на гости при брат си?

Паула я гледаше с глупав, овчедушен поглед.

— Д-р Уитакър смята, че ще е по-добре да не ви безпокоят по телефона, докато не възвърнете силите си.

— Нямам проблеми със силите си — възрази Джейн, чувствайки точно обратното. — Проблемът ми е в паметта.

— Какъв е смисълът да говорите с някой, който не помните?

Такава логика не можеше да не разгневи Джейн.

— Смисълът е, че може да си спомня нещо.

— Но може и да не си спомните. Само ще се разстроите. Искате ли да обядвате?

— Мисля, че преди малко закусих?

— Закусихте преди няколко часа. Хайде, трябва да...

— Да възстановя силите си! Знам.

Джейн седеше до кухненската маса и гледаше как Паула приготвя обяда.

Тя намери албумите със снимки върху най-долния рафт на библиотеката в хола.

Разгледа един по един и шестте. Разлистваше своя живот в поредици от фотографии — понякога нелепи и наивни, в други случаи — обикновени и съвсем рядко — изключителни. Една година косата ѝ беше дълга, друга — къса, трета и четвърта — накъдрена, прибрана или пусната — в зависимост от модата. Впити джинси, сандали на бос

крак, ботуши до бедрото, кожени якета, раздърпани пуловери... Единственото неотменно нещо бе усмивката ѝ.

Имаше я на безброй снимки заедно с Майкъл — от времето, когато бяха гаджета, от сватбата, от пътешествието в Ориента, в компанията на други хора или сами — навсякъде прегърнати и влюбени. На една от фотографиите Майкъл се бе снимал с по-възрастна двойка — вероятно родителите му. Бяха хубави хора — високи и достолепни. Баща му — леко посивял, майка му — с гъста руса коса. На другата — до нея — Джейн също прегръщаше възрастна жена, която би могла да бъде единствено майка ѝ. Усети как сърцето ѝ подскочи.

— Прости ми, мамо — прошепна Джейн и проследи с пръст силуета ѝ. — Толкова искам да си спомня за теб!

В очите ѝ избиха сълзи. Джейн затвори албума.

— По дяволите, наистина ще си спомня! — ядоса се тя и го отвори отново. — Разбира се, че те помня, мамо — каза на засмяната снимка. — Помня и теб, и брат си Томи! Как си, Томи?

Насреща ѝ се усмихваше русоляв младеж с раздалечени предни зъби. Беше сложил ръце върху раменете на младата Джейн и друга по-възрастна дама — майка им. Колко горд и наперен изглеждаше! От следващата фотография също я гледаше той — тъмнокос и сериозен. Позата му бе подобна на горната. Кой друг можеше да бъде, ако не Томи!?

Разгърна следващия албум. Загледа се в невероятно едрата, бременна жена. Беше в джинси с навити крачоли, блуза на райета и прибрана коса. Глезените ѝ изглеждаха подути.

Джейн инстинктивно поглади корема си. Това беше самата тя като бъдеща майка. Колкото и да се напругаше, не можеше да си спомни нито бременността, нито дните на майчинството. Откри една снимка на Емили — красива, с розови бузки — тя надничаше смешно изпод бебешкото си одеяло. Пред очите на Джейн детето израстваше от снимка на снимка — бебе на четири крака, момиченце, смело гмуркащо се във водите на някакво езеро...

— Красиво малко създание! — прошепна Джейн, бързо прелиствайки последния от албумите.

Очевидно Емили я беше изместила като любим фотомодел на Майкъл. Дали Джейн сама ѝ бе преотстъпила тази роля? Не бе ли

ревнувала от собственото си дете?

Разтърка челото си. Опитваше се да я заболи глава. Моля те, само не се превръщай в една от онези несигурни, кекави майки, които не обичат даже децата си!

— Спри я, за Бога! — извика Джейн, дочула бръмчене на прахосмукачка над главата си.

Паула работеше като истинска фурия — без миг почивка — ако не готвеше, чистеше, ако не чистеше, поливаше цветята, когато свършеше и с това, веднага се залавяше да оправя спалните... През цялото време обаче, не забравяше постоянно да напомня на Джейн, че трябва да си почине, да си глътне хапчетата, да се нахрани... Непрекъснато беше време за нещо!

Защо малко не поспреш, искаше ѝ се да отвърне, раздразнена от неуморната активност на Паула. Господи, що за човек съм всъщност?! Нима завиждам дори на домашната си прислужница? Как мога да се ядосвам за това, че някой предано се грижи за мен и дома ми?

— Нищо чудно! Явно съм депресирана — каза Джейн. — Аз съм просто една нещастна, скапана жена!

Опита се да си представи как младата прислужница мъкне огромната прахосмукачка от стая в стая. Ако се съдеше по бръмченето, — вече бе в кабинета на Майкъл. Навярно старателно подреждаше всичко — лист по лист.

Откога знаеше, че Паула е влюбена в Майкъл? Това беше ли я разтревожило? Имаше ли ѝ зъб? Всъщност какво неестествено виждаше в това, че някой е влюбен в лекаря, спасил собственото му дете? Особено, когато той е красив и очарователен...

Въпреки това, тази жена я притесняваше. Дали по някакъв начин не беше свързана с нейната амнезия?

Разбира се, помисли си Джейн — ти се опита да я убиеш и сега си отъмщава като чисти цялата къща. Милиметър по милиметър! Ясно е — добронамереността ѝ е абсолютно фалшива!

Върна албумите на мястото им в библиотеката. Вече не знаеше с какво да се заеме. Можеше да включи телевизора, да навакса със сериите от „Младите и ненужните“. Но се чувстваше достатъчно ненужна... А ако вземе някоя книга? Джейн бавно пое покрай библиотечните рафтове, мислейки какво вече е прочела и какво не. Каква литература предпочиташе? Романи, биографични книги,

любовни бестселъри? А може би криминалета? Майкъл ѝ бе споменал, че е завършила английска филология, че е работила в книгоиздаването. Какво точно? Като каква?

Дано Майкъл се прибере по-скоро, за да го попитам, каза си тя. И още — дали да не отида при психиатър, дори при хипнотерапевт? Ще ми помогне ли това? Можеше също да го попита как е минал денят му, да сподели какво е правила тя. Изобщо — да се преструват, че живеят нормално... Наистина ли трябва да отсъства чак до довечера, след като това е първи ден на съпругата му у дома?

— У дома, откъде?

Отново се върна в зимната градина. Явно тук беше мястото за размисъл. По всичко личеше, че е живяла чудесно. Какво би могло да се случи? Какво я е накарало да запокити всичко? Да се прави на паднала от Марс?

Пръстите ѝ докоснаха огромните, зелени листа. Очите ѝ инстинктивно провериха дали растенията са полети. Естествено, Паула се беше погрижила.

Трябва да ме е срам, помисли си Джейн и се отпусна върху шезлонга. Една млада жена, с родено без брак болно дете, без пари и бъдеще чисти моята стая... Справя се. А аз — с прочут и прекрасен съпруг, чудесно, здраво дете, великолепна къща — седя безпомощна, самосъжалявам се и не мога да се взема в ръце! Д-р Мелоф ли беше споменал, че хистеричната амнезия е механизъм за самосъхранение при непоносима ситуация — силен страх, гняв, унижение?

От какво, от какво, от какво — удари с юмрук по страничната облегалка Джейн, — от колко време продължава всичко това? Колкото и да е била непоносима онази ситуация, едва ли е по-лоша от сегашната!

— Какво има? — стресна я гласът на Майкъл. — Добре ли си? Нещо боли ли те?

— Нищо ми няма — бързо отвърна тя и стана. — Толкова се радвам, че си дойде.

След миг беше в прегръдките му.

— Липсваше ми — наивно прошепна тя.

Чувстваше се почти глупашки щастлива, че го вижда.

— Много се радвам — отвърна той и я целуна по челото. — Надявах се, точно с това да ме посрещнеш.

Майкъл отстъпи една крачка и внимателно я огледа, без да я изпуска от ръцете си.

— Какво има? Случило ли се е нещо? Паула не се ли грижи за теб?

— Не е от това — отвърна Джейн, но какво всъщност ѝ беше? — Може би просто съм очаквала твърде много. Не знам. Въобразявала съм си, че щом вляза у дома, паметта ми ще се върне за секунди.

— Ще се върне, имай търпение!

— Как мина денят ти? — попита тя и срамежливо се засмя.

Майкъл отново я притегли към себе си.

— В много работа — ръцете му галеха нейните коси. — Ужасно съжалявам, че трябваше да се измъкна толкова рано тази сутрин. Не възнамерявах да ходя на работа, но спешните случаи просто валяха. Всеки път, когато те потърсех, Паула казваше, че спиш.

Джейн странно се изсмя.

— Наистина доста поспах. Сигурно от хапчетата.

— Хапчетата не би трябвало да те приспиват толкова. Повероятно си изтощена.

— Сънувах странни сънища.

— Змиите ли пак?

— Не, слава Богу! Някакъв психопат в червена кола се опитваше да ме прегази.

Майкъл изненадано я погледна.

— Разкажи ми.

Джейн разправи подробно своя сън — детайл по детайл — с цялата му яркост и сила.

— Това не е сън — тихо изрече Майкъл.

— Какво?

— Става дума за истинска случка от преди две години.

— Някакъв маниак се е опитал да ме убие, само защото съм му казала, че кара без фарове?

— Не точно! Побеснял е, защото си го пратила на майната му — обясни той с усмивка. — Не си от най-кротките. Обичаш да се палиш. Знаех, че някой ден ще си изпатиш.

— Значи случката е истинска — повтори тя.

Майкъл я настани на люлката и я зави с одеялото.

— Не разбираш ли какво означава това, Джейн? Ти започваш да си спомняш. Само не се отчайвай и бъди търпелива. Всичко ще си дойде на мястото. Защо не си отдъхнеш малко преди вечеря? Може да си спомниш още нещо.

Може да си спомня още нещо, механично си каза Джейн, затвори очи и видя как яркочервения Транс Ам се носи към нея.

„Не си от най-кротките. Обичаш да се палиш“, бе й казал Майкъл. „Знаех, че някой ден здравата ще си изпатиш.“

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Здравей, как си?

— Мога ли да вляза?

Карол Бишъп отстъпи крачка назад и пропусна Джейн.

— Разбира се, че може. Заповядай да прием кафе. Как се чувстваш?

— Горе-долу — излъга Джейн.

Чувстваше се отвратително. Последва Карол в кухнята, разположена също като при тях в задната част на къщата.

— Не се отбивам, за да не те безпокоя. Майкъл каза, че ще ми звънне, ако имаш нужда от нещо.

— От нищо нямам нужда — ... освен от нормален мозък, добави на ум Джейн. — За мен полагат големи грижи.

Стоя като затворник в собствената си къща, щеше ѝ се да допълни. Въздържа се. Мразеше мелодраматични откровения. Пък и наистина се грижеха за нея. Майкъл беше невероятно внимателен и грижовен, а Паула по цял ден чистеше, готвеше, изпълняваше и най-малкия ѝ каприз. Само дето единственото желание на Джейн бе да я остави на мира. Точно това изглеждаше неосъществимо.

Беше изминала почти седмица, откакто Майкъл я доведе от болницата. Освен, че ядеше и спеше, друго не правеше. Когато не спеше, трябваше да се бори с дрямката си, когато будуваше — да преодолява депресията си. Колкото по-дълго бодърстваше, толкова потиснатата се чувстваше. Единственото спасение бе сънят. Отдаде ѝ се да проспери дори срещата, която Майкъл успя да ѝ уреди с изтъкнат Бостънски психиатър. Като колегиален жест, специално за нея, човекът бе разбутал цялата си програма. Когато Майкъл — на свой ред също разбутал своята програма — дойде да я закара, тя не можеше да се събуди. Определиха ѝ нов час, чак след месец и половина. Психиатърът, естествено не желаше да се хване повторно на въдицата. След толкова време вече нямаше да има нужда от неговите услуги. Поне Джейн така се надяваше. Кошмарът щеше да е свършил.

Вече спеше сравнително спокойно — без ужасяващи сънища. Но и спомените не се завръщаха. Тя съществувахе, ако това можеше изобщо да се нарече съществуване, в абсолютно празно пространство.

— Забравих, какво кафе предпочиташ? — попита я Карол.

— Черно. Слава Богу, не само аз забравям.

Карол се изкиска.

— Като дойдеш на моите години, ще видиш! Всички забравят! Е, може би не всички, но повечето. Твоят случай е само малко по-краен. Има дни, бъкел не помня! Пиша като гламава. Къщата ми е пълна с бележки. — Карол приближи до бюрото в далечния край на хола и извади цяла дузина изписани хартийки. — Не запиша ли нещо, отиде, та се не видя!

Карол приближи масата и наля горещото кафе в чашата на Джейн.

— Сутрин сварявам една голяма доза — заобяснява тя, сочейки кафеварката, — и я оставям да се топли целия ден. Без кофеин е, не ми пречи да спя. Е, казват, че от него се хващало рак, ама то пък рак от какво ли не се хваща? Наздраве!

Чукнаха се, като с шампанско. Карол издърпа един стол и се настани срещу Джейн. Няколко секунди мълчаха и двете.

Джейн небрежно огледа помещението. Кухнята бе почти колкото нейната. Просто плачеше за боядисване. По шкафчетата личаха петна. Плетените седалки на столовете едва се държаха. На линолеума се търкаляха трохи. Отнякъде едва-едва се чуваше парче на Доли Партън. Джейн се обърна. Мелодията идваше от радиото до телефона.

— Обичаш ли кънтри? — попита разсеяно тя.

— О, страхотно! — не закъсня да отвърне домакинята. — Можеш ли да не обичаш парчета като „Ще си наема някой да боядиса къщата ми“?

Джейн чу смях и с удоволствие си даде сметка, че е нейният. От дни не се беше смяла на глас. Майкъл постоянно отсъстваше. Паула никак не си падаше по шегите. Джейн хвърли един поглед към задния двор. Кучето на семейство Бишъп гонеше катеричка. Нямаше да се изненада, ако видеше Паула да наднича зад някой гъст храст.

Беше станало почти два часа — време за следобедния сън. Когато Паула влезе с лекарствата, Джейн се направи на заспала. После прислужницата отиде да шета в банята и тя се измъкна от къщи —

съвсем като непослушно дете. След колко ли време щеше да разбере, че я няма?

Изведнъж къщата на Карол се разтrese от тежки стъпки.

— Излизам! — провикна се някой от коридора.

Карол мигом скочи на крака.

— Ендрю! Чакай малко! Влез за минутка!

Пуберът се появи на вратата — можеше да се каже, че целият е само ръце, крака и нервни движения — тялото му вибрираше в ритъма на въображаема мелодия. Нито мускул по кльоцавото му тяло не спираше и за миг.

— Какво, мамо? Закъснявам.

— Няма ли да кажеш добър ден? — кимна към гостенката Карол.

— О-о, добър ден, г-жо Уитакър! Как сте?

— Благодаря, добре.

— Е, мамо, тръгвам!

Вече беше в коридора, когато гласът на майка му го спря.

— Чакай малко, де! Нали обеща да изведеш дядо си на разходка?

— Да го изведе Силайн.

Вратата се хлопна след него.

Карол вдигна безпомощно рамене.

— Разбира се. Само, че да виждаш някъде Силайн? Не! Тя е на пазар. Като си дойде, ще е толкова уморена, че с топ не можеш я мръдна. Ако въобще благоволи да се покаже тук! Рязка ли ти се струвам? — въпросът ѝ беше почти риторичен.

— По-скоро поуморена — отвърна Джейн.

Карол се усмихна и седна на стола.

— Звучи като комплимент.

— Карол? — глас наподобяващ драскане на котешки нокти прозвуча в тишината. — Карол, къде си?

Тя затвори очи. Главата ѝ се отпусна назад.

— Още четвърт час отиде по дяволите. Тук съм! В кухнята!

На вратата се появи слаба, прегърбена фигура. Джейн позна в нея стария господин, който се опитваше да избяга от къщи още първата вечер след нейното завръщане. Въпреки широките панталони и изцапаната риза той излъчваше достойнство. Сърцето ѝ се изпълни със съчувствие. Отлично разбираше какво изпитва.

— Гладен съм — каза той. — Къде е обядът ми?

— Току-що обядва, татко — търпеливо му напомни Карол.
— Не — заупорства той. — Не съм обядвал! Не си ми дала обяд!
Подозрително погледна към Джейн, сякаш тя бе изяла яденето му.

— Коя сте вие?

— Татко, това е Джейн Уитакър. Живее срещу нас. Тичаха с Даниел сутрин. Помниш я, нали?

— Ако я помнех, щях ли да питам?

Въпросът изглеждаше напълно логичен. Джейн се усмихна. Харесваше ѝ бащата на Карол. Ако не за друго, заради приблизително еднакъвия им хал.

— Извини ме, моля те — намеси се Карол. — Друг път е по-деликатен.

— Каза ли нещо? — тропна той сърдито с крак — Като ме одумваш, барем говори разбрано.

— Ако искаш да чуваш, татко, трябва да си носиш апаратчето.

— Не ми трябва никакво апаратче. Искам обяда си!

— Ти вече яде — посочи пресните лекета върху ризата му Карол
— Нали ти казах да се преоблечеш!

— Че какво ми е на дрехите?!

Карол вдигна ръце във въздуха, сякаш към гърба ѝ бе насочена пушка.

— Нищо ти няма! Дебели зимни панталони, горчица по ризата. Изобщо, последна дума на модата! Какво ще кажеш, Джейн?

Джейн направи опит да се усмихне. Горчицата се препоръчва срещу анемия, помисли си тя. Опитваше се да не гледа към призрачносивата кожа на стареца. Сякаш целият бе покрит с тънък слой пепел.

Бащата на Карол започна да клати нагоре-надолу главата си, като да участваше в някакъв, недоловим за останалите разговор. Разсеяно буташе с език изкуствените си ченета, вадеше ги от устата и ги връщаше обратно в такт с кънтритото от радиоапарата.

— Дръж зъбите в устата си, татко! — Карол погледна смутено към Джейн. — Прави го само да ме нервира.

— Къде е моят обяд? — извреця отново старецът.

Карол пое дълбоко дъх и отвори хладилника.

— Какво искаш?

— Сандвич със стек.

— Стек няма. Мога да ти го направя със салам.

— Какво рече?

— Седни на масата, татко!

Той дръпна един стол и се тръшна на него.

— Направи един и за нея — посочи към Джейн с палец като стопаджия. — Много е кльоцава.

— Не искам, благодаря — бързо отвърна Джейн и огледа дрехите си.

И тя като Карол носеше удобен домашен панталон и фланелка.

— Не съм гладна.

— Той яде преди по-малко от два часа — обясни Карол, докато мажеше филиите.

Наряза салама, сложи го върху хляба и поднесе сандвича в малка чиния.

— Какво е това?

— Твоят сандвич.

— Това не е сандвич със стек — бутна чинията старият с жест на недоволно дете.

— Да, татко. Това е сандвич със салам. Казах ти, че стекът свърши. И без друго ще вечеряш след няколко часа.

— Не искам салам! — отчаяно поклати глава той. — Да не дава Господ да остарееш!

Репликата му бе отправена към Джейн. После се надигна и гордо влачейки крака, напусна кухнята. Джейн слушаше тежките му стъпки — първо по стълбите, а след това над главата ѝ. Чу се хлопване на врата. Едва тогава настъпи тишина.

— От кога е така? — попита Джейн.

Не знаеше на кой от двамата съчувства повече.

— Всяка година става все по-зле. Не чува. Не, че държи да те чува, де! Грубиянства, припира се... Никога не съм сигурна какво ще направи. Предишната нощ се събуждам в три. Не бях спала така добре, откак Даниел ни напусна. Викам си, чакай да го нагледам. Стои моля ти се прав насред хола и гледа втренчено във вратата. Какво правиш, питам го аз. А той, чакам сутрешния вестник, вика. И... защо не ми е готова закуската? Казвам му, ами обикновено посред нощ не закусваме! Ако не щеш да ми я приготвиш, вика, сам ще се оправям. И

какво, мислиш, направи? Набутал няколко яйца в микровълновата и завъртял на най-силното. След няколко, минути чувам — взрив! Тичам долу, цялата кухня в яйца! Микровълновата, сякаш бомба я ударила. Три сутринта! Аз мия яйца от шибания таван! Ако не беше ужасно, щеше да е смешно.

Карол поклати глава също като баща си.

— Ама и аз съм идиотка! Ти имаш проблеми, дето главата ми не побира, аз съм седнала да те занимавам с моите!

— От колко време живее при вас?

— Откак умря мама. Шеста година.

— От какво почина майка ти?

Гласът на Карол стана тих, едва доловим.

— От рак, от какво друго. Започна от стомаха. После плъзна навсякъде.

— Съжалявам.

— Беше ужасно.

Очите на Карол се напълниха със сълзи.

— Помня как ходих в болницата няколко дни преди да умре. Имаше страхотни болки. Никакви лекарства не помагаша. Попитах я за какво мисли, докато лежи по цял ден и гледа тавана. За нищо, вика, не мисля. Просто искам да свърши.

— Искан ми се да мога да си спомня майка си — промълви Джейн.

Тъгата по лицето на Карол се смени с изненада.

— Майкъл ми разказа за катастрофата.

— Наистина ли?

— Не много. Само, че е умряла на място. И че е станало преди една година.

— Вярно, изхвърча цяла година — смънка Карол. — Господи, как лети времето! Ти нищо не помниш за нея, така ли?

Джейн поклати глава.

— Гледам нейни снимки и нищо не ми говорят... Чувствам се сякаш съм я предала.

— Познато чувство — Карол придърпа стола си толкова близо, че колената им се допряха.

После се наведе напред и доверително зашепна:

— Обичам баща си, но напоследък, като че ли гледам времето да мине... Чакам да умре... Господи, толкова съм ужасна! Ти не ме познаваш, ще си помислиш, че съм някоя злодейка.

— Не мисля така. Просто си човек.

Карол светна. Лицето ѝ изразяваше благодарност.

— Затова все у вас кисна, откакто Даниел си отиде. Все намираш как да ме окуражиш.

— Разкажи ми за Даниел. Разбира се, ако не ти е неприятно.

— Майтапиш ли се? Че аз за това живея... Вече нямам приятели. Писна им да ме слушат. Все за Даниел! Смятат, че трябва да заживея свой собствен живот, ама знам, че не съм готова. Призракът му още е тука. Ами, петнайсет години бяхме заедно! Цели петнайсет! Имам още толкова за говорене...

— Кажи, кажи, моля те! — подкани я Джейн. — Ако хората започнат да се отнасят с мен както преди...

За първи път от дни наред подреждаше мислите си в думи:

— ... ще се оправя много по-бързо. Сега всички гледат да са внимателни, стъпват на пръсти, карат ме да почивам. Сякаш живея в епруветка. Разкажи за Даниел, моля те!

— Добре, само да не кажеш, че не съм те предупредила — Карол изчака Джейн да ѝ кимне насърчително. — Оженихме се, когато бях на двайсет и осем. Наистина бях готова за брак. Така е. Бях малко пълничка. Не твърдя, че по-голяма хубавица от мен не можеше да се срещне. Приятелките ми вече се бяха изпоженили. Започвах да се отчайвам. На родителите ми, обаче не им пукаше. Все още се надявах. Ти си десет години по-млада, трудно ще си го представиш. Тогава тъкмо беше станало на мода, че човек може да я кара и без брак. И ето ти, появява се Даниел Бишъп. Той е зъболекар, хубавеляк. Вярно, някоя и друга годинка по-млад, е, и какво? Само пет години! Влюбих се до уши.

— И се оженихте — подсказа Джейн.

— Първо забременях. Чак тогава се оженихме. Роди ни се Силайн. След още пет години и Ендрю. Отначало беше трудно. С годините обаче, отношенията ни ставаха все по-добри. Кабинетът на Даниел процъфтяваше. Здрави бяхме, в къщи влизаха доста пари... После всичко се обърна наопаки. Даниел откри, че един от съдружниците му го краде, та пушек се вдига. Настъпи такава

бъркотия, че работата опря до съда. И майка ми взе, че се разболя. Това сложи капак на всичко. Баща ми се пресели след смъртта ѝ при нас. На Даниел му дойде нанасяно. Виках му, хайде да си поговорим. Не! Беше бая затворен. Гледаше да си избива напрежението с тичане. Аз някак си увиснах. Хич ме няма по спорта. Съвсем се вманиячи по тичането. Подкара го всеки ден. Опита се да подкокороса и мене, ама не. Стара съм, виках, който е млад да тича. Грешка, нали? После получи предложение да отвори кабинет с някакъв негов съученик, което значеше да се преместим в Бостън. Смятахме, че това ще е нещо ново и за двама ни. Така си приказвахме. Купихме тази къща, купихме и едно куче, децата тръгнаха на училище... Май всички бяхме щастливи. Даниел обичаше новите си партньори, работата... Записа се в един тенис и в един голф клуб. Взех пак да тича. Понякога мъкнеше кучето. Така се запозна с теб.

— Разкажи ми! — нетърпеливо каза Джейн.

— Ами, помня, че един ден се прибра след работа и каза, че Джий Ар, кучето, кръстили сме го на оня от „Далас“, има нужда от раздвижване. На сутринта го взех със себе си. Точно преди да излязат обаче, Джий Ар отишъл по голяма нужда във вашия двор. Даниел бил забравил да вземе пликче за акитата. Тичал на едно място, а кучето клечало и си вършело работата на ливадата ви. Изведнъж Даниел чул писък. Съседите също.

— Аз ли? — попита изненадана Джейн.

— Моментално разкарай проклетите фъшкии от моята ливада, така крещеше. Голям вой! Ей, ти, веднага разкарай тези гадни фъшкии, чуваш ли?! Изскочи от входа и заразмахва юмруци. Даниел разправяше, че се изплашил да не го удариш.

— Не е възможно!

— Напротив, възможно е. Една такава, хем хубава, хем бясна, пък и високомерна на всичкото отгоре... Имам малко дете, и то играе на този двор, продължаваше да се дереш... Аз стоях пред вратата, гледах ви и си мислех... Свърши се с шоколадовите торти. Даниел дойде, взех едно пликче, лопатка и отиде да събира акитата. От тогава се спрятехте. Тичахте, когато ти имаше време.

— Изглежда наистина се паля лесно.

Лицето на Карол помрачня.

— Ами, така си е.

— Кога си замина Даниел?

— На 23-ти октомври. Не сме имали скандал, нито пък да не сме се погаждали. Няма нещо, да речеш, ето това е причината. Просто му дойде до гуша. Баща ми, децата, аз... Реши, че още е млад, може да поергенува. Купи някакъв апартамент в центъра на Бостън. Повече от милион хвърли. Сега тича там, вместо да си е тук на чист въздух. Ходи пеша на работа, вижда децата от дъжд на вятър... Живее точно, както си му харесва; Направо сладур, какво ще кажеш?

— Наистина сладур — потвърди Джейн и кой знае защо си спомни за червилото, което си беше купила.

Реши да го потърси като се прибере.

— Как го правят... — Карол стана, отиде до печката, наля си още кафе, взе една ореховка от очукана керамична купа и попита: — Искаш ли сладка?

Джейн поклати глава.

— Как някои хора успяват цял живот да останат деца? Как с лекаръка захвърлят всичко? Задължения, гаджета, с които са се влачили цял живот... А ние трябва да си налягаме парцалите и само по очите на съседите да разбираме колко сме остарели! Питам те, това честно ли е? — Карол си взе нова сладка и продължи: — Какво знаеш ти? Ти имаш идеален мъж.

— Наистина е много добър — съгласи се Джейн.

Чувстваше се като идиотка. Дали след единайсет години брак можеше да каже за него тъкмо това?

Обърна се към Карол. Тя сякаш искаше да сподели нещо.

— Какво? — попита Джейн.

Събеседничката ѝ като че ли се стресна. Засуети се, дойде до масата, седна, вдигна чашата, върна я обратно без да отпие. Цял куп безсмислени движения...

— Какво? — повтори въпросът тя. — За какво питаш?

— Стори ми се, че искаш нещо да ми кажеш.

Карол поклати глава.

— Не, нищо.

— Говори, моля те! Нещо за Майкъл ли? За нашите отношения?

Карол отново се хвана за чашата. Този път отпи дълга глътка.

— Мисля, че за това е по-добре да питаш него. Наистина, не знам нищо.

— А би ли ми казала, ако знаеше?

Настъпи тишина. Джейн следеше реакцията на Карол. По радиото звучеше Рой Орбисън в дует с някаква дама.

— Рой Орбисън не умря ли? — ни в клин, ни в ръкав попита Карол.

— Мисля, че да — отвърна Джейн.

Изведнъж почувства, че губи нишката на разговора.

— Не умря ли преди няколко години?

— Не помня — отвърна Карол. — Точно това имах предвид. Човек остарява и почва да забравя. Винаги съм знаела кой е жив и кой — умрял.

Откъм задния двор се чу силно лаене.

— Млъкни, Джий Ар — изръмжа през затворения прозорец Карол.

Кучето утихна.

— Де да бяха всички толкова послушни — въздъхна тя. — А, сетих се един виц.

Джейн чакаше. Истинският им разговор бе приключил.

— Някаква жена намерила вълшебна лампа, излъскала я и пуснала духа. Той ѝ казал, че за благодарност ще изпълни едно нейно желание. Тя помислила, помислила, пък рекла. Искам бедрата ми да станат стройни! Духът я огледал и попитал: Това ли е най-голямото ти желание? Бедрата! По света има глад, войни, болести, а ти... стройни бедра? Жената се объркала, помислила малко и рекла: Е, добре! Искам стройни бедра за всички жени по света! — Карол избухна в неудържим смях.

Джейн едва се усмихна.

— Ох, какво знаеш ти — продължи Карол, — краката ти са като клечки. Баща ми беше прав, много си кльоцава. Вземи от ореховките.

Джейн тъкмо посягаше, когато на входната врата започна да се чука неистово.

— Карол! — провикна се от горе баща ѝ. — Някой чука!

Тя вече беше станала.

— Или Ендрю си е забравил нещо, или Силайн така се е натоварила, че не може да си намери ключа.

Джейн знаеше, че не е нито единият, нито другият.

— Тук ли е Джейн? — чу почти истеричния глас на Паула.

— Да, тук е — спокойно отвърна Карол. — Тъкмо пием кафе. Да ти наля ли?

— Побърках се! — връхлетя в кухнята Паула. — Защо не ми казахте, че ще излизате?

— Мислех, че не е нужно — излъга Джейн. — Беше заета. Не исках да те отвличам.

— Влязох в стаята ви да видя дали нямате нужда от нещо... Обърнах цялата къща, двора... гаража! Два пъти тичах нагоре-надолу по улицата, докато се сетя, че сте тук! Акъла си изкарах. Помислих, че пак сте избягала — Паула едва удържаше сълзите си.

— Съжалявам, че те изплаших — отвърна Джейн искрено.

Наистина бе постъпила лекомислено. Защо го направи?

— Просто исках за малко да се махна.

— Разбирам — съчувствието на Паула изненада Джейн. — Следващия път само ме предупредете.

— Добре.

— Между впрочем — Паула погледна часовника си, — време е да се прибираме. Трябва да поспите, преди да си дойде докторът и...

— Знам — прекъсна я Джейн — време е за хапчетата.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Събуди се с главоболие.

Тъпа пулсираща болка започваше от вратния прешлен и обхващаше целия ѝ череп, като зимно дърво без листа, чиито оголени клони се разпростират до най-фините нервни окончания. Боляха я дори зъбите.

Още един ден в рая, помисли си Джейн и се опита да свали краката си на пода. Усещаше ги тежки, сякаш някой им бе вързал гири, докато е спала. Погледна към тях. В отговор, босите ѝ палци мръднаха под бялата нощница. Няма никакви гири, помисли си тя. Стана и се опря върху таблата на леглото. Гирите бяха в главата ѝ.

Въздъхна, борейки се с желанието отново да се върне в леглото. Има ли смисъл да става? Чувстваше се отвратително. С напредването на времето, това щеше да се засилва. Скоро ще влезе Паула, за да я нагледа, да я натъпче с хапчета и да ѝ предложи закуска. После Джейн пак ще спи. Или ще разлиства кожените семейни албуми, питайки се кои са тези непознати. Разбира се, с Майкъл бяха минали всички фотографии нееднократно. Вече знаеше добре кой, кой е. Дори, ако срещнеш някой на улицата със сигурност щеше да го познае. За какво ли? Почти не излизаше...

Погледна към вратата. Очакваше в рамката ѝ лицето на надзирателя. Нямахме никого.

— Не си справедлива — каза на своето отражение в огледалото тя. — Паула не ти е надзирател. Сама си си надзирател!

Очите ѝ следяха как непознатият образ насреща сваля с отвращение бялата си нощница.

— Която и да си, имаш ужасен вкус! — рече ѝ непознатата. — Тази дреха е истинска страстоубийка!

Защо продължаваш да я носиш, питаха очите ѝ.

Защото всеки път като я хвърля в коша, знаеш кой я пере и връща обратно... По-лесно е да я облека, отколкото да се преборя за друга. Пък е и по-безопасна, реши Джейн. Няма нужда да се притеснявам, че

може да събудя у мъжа си желания, с които още не съм готова да се справя. И пред самия Уорън Бийти да се появя в тази одежда — резултатът ще е нулев.

Ръцете ѝ се плъзнаха по голото тяло, задържаха се върху гърдите, заслизаха към плоския корем и леко окосмения венерин хълм. Почувства лек трепет. Често ли правеха любов с Майкъл? Беше ли добър в леглото?

Отпусна ръце. Не можеше да си отговори. Какъв е смисълът да събужда подобни желания, ако не може да ги осъществи?

Беше ли в състояние да се люби с един непознат, само защото ѝ е съпруг?

— Ти какво мислиш? — попита тя жената в огледалото.

Отражението вдигна рамене.

— Мръсница — отсече Джейн, засмя се и обърна гръб.

Очакваше да види на вратата неодобряващата физиономия на Паула.

Сети се, че е събота. В почивните дни прислужницата не идваше. Щяха да бъдат сами с Майкъл. Предстоеше им много време заедно — достатъчно за всички нейни желания. Стига да ги има... Да поиска — толкова просто ли е всичко?

Нищо чудно главоболието ѝ да се дължи на наложеното въздържание. Или пък то да е причина за продължаващата депресия. Може би просто не е свикнала да живее толкова дълго без секс?!

Какво лошо има да спи с човека? Намираще го невероятно привлекателен. На всичкото отгоре ѝ е съпруг. Спали са цели единайсет години! Не е като да са се забърсали току-що и — хайде в леглото!

Само че си е точно така!

Нещо повече — сега не го познава по-добре, отколкото преди седмица. Е, знае доста за него. Главата ѝ е пълна с подробности от съвместния им живот. Дава си сметка, че е добър, чувствителен, търпелив — изобщо всичко, което може да се желае от един съпруг.

Ами, може би повече не ѝ и трябва.

Какво като не си го спомня?

Познавала го от седмица... Хората се хвърлят в чуждо легло и за по-малко! Нали го харесва... дори с обърканата си глава. Ясно ѝ е с какво я е привлякъл на времето. Какво ще ѝ стане, ако го пусне в

кревата си? Той, макар да не е обелил и дума, чака точно това. Просто те са двама пълнолетни, които се разбират добре. А освен пълнолетни, са и женени — т.е. бракът им е законен! Никой не може да ги упрекне! Ако преспят заедно, нищо чудно да ѝ се върне паметта. Най-малкото — ще се почувства по-добре. Какво лошо има в това?

— Не знам — прошепна тя, отвори един от шкафовете и затърси черния колан за жартиери.

Показа го на отражението си в огледалото. Размаха го точно пред носа му. Въздействието бе шокиращо.

— Би трябвало да му подейства — каза си тя.

Това ли искаш, питаше я без глас отражението. Наистина ли искаш да го съблазниш? Трябва да си адски сигурна преди да започнеш!

— Не знам какво искам! — троснато рече Джейн, хвърли колана в чекмеджето и блъсна вратата. — Не мога да преценя! Сякаш главата ми е пълна с камъни.

Вдигна ръце и заби нокти в скалпа си. Кожата ѝ беше изтръпнала.

— Боли ме главата — изстена тя. — Боли ме, не мога да мисля! Непрекъснато съм уморена. По дяволите, какво ми е!?

Сигурно е от проклетите хапчета — въпреки уверенията на Майкъл, че са безобидни. Просто не е свикнала да взима лекарства. Хапчетата са причината за състоянието на обърканост и потиснатост. Също и за умората... И за това усещане за безнадеждност! Винаги, когато го попита, Майкъл ѝ отвърща, че са предписани лично от д-р Мелоф и трябва да ги взима още поне няколко седмици.

Наистина ли е така?

— Какво искаш да кажеш? — запита своето отражение. — Че Майкъл те лъже? Че д-р Мелоф не ти е предписал лекарствата? Че Майкъл и Паула те дрогират нарочно? Защо? Как можеш да мислиш такива неща за мъжа, с когото до преди минута беше готова да легнеш?!

От кой ли перверзен ъгъл на мозъка ѝ изскачаха тези съмнения?

— Очевидно полудявам! — дойде отговорът. — Само един луд може да спори със собственото си отражение.

Съществува начин да разбереш, безмълвно рече жената от огледалото. Обади се на д-р Мелоф.

— Какво?

Обади се на добрия доктор. Той ти каза, че можеш да му телефонираш по всяко време. Попитай го, дали ти е предписвал хапчета.

Как да го направя?

Просто вдигни слушалката и избери номера.

Джейн извърна глава към телефонния апарат. Наистина ли е толкова просто? Това ли е всичко? Да вдигне слушалката и да се обади?

Протегна ръка и се спря. Ами, ако влезе Майкъл? Всъщност, къде е той? Минава девет. Възможно ли е още да спи?

Излезе от стаята. Тръгна по коридора. Внимаваше да не вдига шум — не искаше да го събуди. Ако пък правеше нещо из къщата, не искаше да се втурне след нея. Поне в момента. Мина на пръсти по коридора. Надникна в стаята на Емили, в банята, в стаята за гости, в кабинета на Майкъл... Леглото му беше оправено. Компютърът не работеше. Чу лай и надникна през прозореца.

Майкъл говореше с Карол Бишъп в двора ѝ. Джий Ар нетърпеливо лаеше и опъваше каишката. Явно бяха прекъснали разходката му. Разговорът изглеждаше сериозен. Двамата стояха, навели глави, с погледи в тревата пред нозете им. Карол кимна с глава. Майкъл утешително я потупа по ръката. Сигурно пак одумва Даниел, помисли си Джейн, или баща си. Съпругът ѝ както винаги бе внимателен. Наистина ли се съмнява в него?

Върна се в спалнята. Чувстваше срам и гняв. Дал ли ѝ е поне един-едничък повод за подозрение? Не. Единственото, което прави, е да се грижи за нея. И... да я тъпче денонощно с хапчета! Джейн хвърли поглед към телефона.

— Вдигни слушалката и се обади! — каза си на глас.

Внимателно протегна ръка. Никакъв сигнал. Очите ѝ проследиха кабела до контакта на стената. Беше изваден. Жицата лежеше под него, навита като спяща змия. Сигурно Майкъл го е изключил да не я будят, докато спи. Не искаше да я безпокоят. Мислеше за нейното добро. Това бе доказал многократно след завръщането ѝ. Най-сетне дойде моментът да му се отплати... като го подложи на проверка.

Наведе се напред, облегна се на леглото, за да преодолее световъртежа и включи апарата. Сигналът едва не оглуши ухото ѝ.

— И сега?

Сега... се обаждаш на справки, самоинструктира се тя. Седна на леглото и избра 411.

— Кой град моля? — отвърнаха без бавене.

— Бостън — енергично произнесе Джейн. — Бостънската градска болница.

Настъпи пауза. Вместо човешкия глас, прозвуча телефонният автомат. Повтори два пъти номера, докато тя ровеше за телефонното тефтерче.

— Един момент — помоли Джейн. — Трябва да го запиша. Къде ми е бележникът?

Ясно си спомни, че го беше разлиствала лист по лист, когато се завърна от болницата. Сега го нямаше.

— Извинете, бихте ли повторили! — рече отново.

Зарязва търсенето. Искеше да се концентрира, да запомни цифрите, които автоматичният оператор произнася.

— Страхотно! Вече си беседваш не само с огледала — отбеляза на глас.

Избра веднага номера.

— Бостънска градска болница — обадиха се отсреща.

— Мога ли да говоря с д-р Мелоф?

— Извинете, говорете по-силно. Кой доктор търсите?

— Д-р Мелоф — повиши глас Джейн.

— Мисля, че днес не е на работа. Ако почакате, ще позвъня. Разбира се, днес е събота! Няма какво да прави в болницата. Джейн вече се готвеше да затвори, когато в слушалката прозвуча гласът му.

— Д-р Мелоф?

— На телефона. Слушам ви.

— Обажда се Джейн Уитакър.

Последва мълчание.

— Джейн Уитакър, съпругата на д-р Майкъл Уитакър.

— А, разбира се! Джейн... — подчерта името й той, явно доволен, че я чува. — Обикновено в събота почивам, не очаквах да ме търсят... Как сте?

— Извинете за безпокойството...

— Не се извинявай, радвам се, че ми позвъни. Наред ли е всичко?

— Не съм сигурна.

— Разговарях няколко пъти със съпруга ти. Каза, че е отложил прегледа при психиатъра, но че се подобряваш. Спомнила си си някакъв инцидент от миналото.

— Да — Джейн се опита да не звучи така объркано, както се чувстваше. — Не знаех, че сте говорили.

— Е, дано не се сърдиш за любопитството. Съпругът ти, разбира се, се притеснява. Решихме да поддържаме контакт. С какво мога да ти бъда полезен?

— Ами, става дума за хапчетата, които сте ми предписали, д-р Мелоф — започна тя.

Очакваше той да избухне възмутен: какви хапчета!? Не съм предписвал никакви хапчета! Д-р Мелоф обаче не я прекъсна.

— Бих искала да знам какво представляват?

— Мисля, че ти предписах „Ативан“. Чакай секунда, ще хвърля едно око на документацията си.

Последва напрегната тишина. Значи все пак д-р Мелоф и е предписал нещо. Майкъл просто е следвал инструкциите му.

— Да, „Ативан“ — потвърди той. — Главната му съставка е „Лоразепам“. Не знам дали това ти говори нещо. Просто един много лек транквилант. Донякъде прилича на „Валиум“, само че към него не се привиква.

— Но защо трябва въобще да взимам нещо?

— Малко успокоително, винаги действа добре при хистеричната амнезия — д-р Мелоф замълча и Джейн си представи усмивката му. — Виж какво, ти се намиращ в ситуация на силен стрес. Не помниш коя си, омъжена си за човек, когото не познаваш, заобиколена си от чужди... Всичко това поражда изключителна тревожност. Тя може да попречи на връщането на паметта ти. „Ативанът“ ѝ противодейства. Помага на паметта да се върне.

— Но се чувствам ужасно уморена и потисната.

— При твоята ситуация, това не е за учудване. Колкото повече нещата се проточват, толкова повече ще се усилва депресията. Затова е важно да продължаваш с „Ативана“. Що се отнася до умората, според мен тялото ти се опитва да ти каже, че се нуждаеш от сън и почивка. Не му се съпротивлявай, Джейн, послушай го!

— Значи смятате, че не се чувствам така от лекарствата?

Защо го попита това? Нали току-що ти каза, че „Ативанът“ е слаб транквилант, важен за твоето възстановяване?

— В „Ативанът“ няма нищо, което да предизвиква депресия. Възможно е да те прави сънлива. Особено като се има предвид, че теглото ти е под нормата. Това трябва да отшуми, когато привикнеш с него.

— Просто се чувствам безпомощна. Нищо не зависи от мен... — Джейн замълча, по стълбите се качваше Майкъл. — Трябва да приключвам. Отнех ви доста време.

— Радвам се, че се чухме. Ако, съпругът ти е там, може ли да ми го дадеш за минутка?

Майкъл вече стоеше на вратата.

— Тук е — каза тя и му подаде слушалката. — Д-р Мелоф. Иска да говори с теб.

Сърцето ѝ силно заби.

Майкъл изглеждаше объркан — не без основание. Пое слушалката. Май и на него не му е лесно, помисли си Джейн. Не знаеше какво я накара да безпокои д-р Мелоф. Наистина ли подозира, че Майкъл ѝ дава ненужни лекарства. Защо? Коректността му бе безспорна — търпелив, добронамерен, изключителен! Дали просто не изпитва алергия към идеалните мъже? Това ли я е човъркало? Нима наистина не е могла да се примири с щастливия брак? Нима от него е избягала в своята странна, временна лудост? Може би не може и не иска да приеме постоянството на любовта и грижите му? Затова ли непрекъснато търси някаква скрита, зла умисъл? Изглеждаше логично...

Всъщност, кога за последен път ѝ се случи нещо логично? Озоваването насред Бостън без понятие коя е? Джобовете, пълни с пари? Роклята в кръв? Кое от всичко това? Или е логично да не помни нито раждането на собственото си дете, нито смъртта на майка си? Логично ли е да бъде толкова мнителна и зла към хората, които се опитват да ѝ помогнат? Нима най-слабият транквилант може да я превърне в зомби? Логично ли е да е параноичка дотам, че собственият ѝ дом да ѝ изглежда затвор?

Нормално ли е да я боли гърба, главата ѝ да се пръска по шевовете, всяка глътка да бъде мъчителна? Да не може да изпълни дори най-прости неща? Да помни много ясно, че е прибрала

тефтерчето си с телефоните, а сега да го няма? В кое от всичко до тук има логика? И как човек, който не помни собственото си име, иска да си спомня останалото?

— Къде ми е тефтерчето с телефоните? — попита тя, след като Майкъл приключи разговора.

Засегнат е, даде си сметка тя. Опита се да избягва погледа му. Майкъл явно не разбира защо съм звънила на д-р Мелоф. Какво мога да му отвърна? Сама не съм наясно.

— Беше тук — Джейн издърпа чекмеджето. — Ето, сега го няма.

— Не знам къде е — простичко отвърна Майкъл.

— Беше тук, когато се върнах от болницата.

Защо е толкова настоятелна? Защо прави въпрос от някаква дреболия? Защото най-добрата защита е нападението. Ако вдигне скандал, ще предотврати обясненията за своето позвъняване на д-р Мелоф.

— Тогава сигурно е там — чу гласа на Майкъл.

— Не е там! Можеш да провериш.

— Какво да проверявам? Щом твърдиш, аз ти вярвам.

Джейн си го преведе по следния начин: „Ако ти ми беше казала, че моите лекарства са от д-р Мелоф, аз нямаше да се усъмня!“ Тя се ядоса. Нервно закрачи напред-назад край леглото.

— Сигурно Паула го е преместила — извика след миг.

— Защо ѝ е да го мести?

— Не знам! Във всеки случай, миналата седмица беше тук, а сега го няма. Не може само да е изчезнало!

— Ще попитам Паула в понеделник — рече Майкъл, мъчейки се да пази самообладание. — Не разбирам защо толкова ти е притрябвал?

Поведението ѝ явно го тревожеше.

— Може да искам да позвъня на някоя приятелка — рязко отвърна тя.

Разбираше, че се държи глупаво — включително и със себе си.

— Може да реша да събера отломките от своя живот. Или да ми е омръзнало да седя по цял ден като в клетка, под надзора на тази нацистка.

— Нацистка?! Паула!? Господи, какво е направила?

— Нищо! — изкрещя Джейн.

Сякаш стъпка в нозете си всички претенции за здрав, нормален разум. Нищо не можеше да предотврати избликът от думи, държани твърде дълго в затвор, подобно на нея.

— Прави всичко безупречно! Проклетата машина! Голям брат! До клозета не мога да отида без да ме провери! Не ми позволява да вдигна телефона. Казва на приятелите ми, че съм заминала. Защо не ми позволява да говоря с тях!?

— За какво бихте говорили? — сдържано попита Майкъл. — Наистина ли искаш да те видят в това състояние?

— А за какво друго са приятелите? — сопна се тя.

Лицето на Майкъл загуби цвят — като екран на телевизор, с който си играе нечия неопитна ръка. Той се отпусна на леглото. Обхвана с длани главата си.

— Грешката е моя. Аз казах на Паула да не ти позволява да говориш. Мислех, че така е по-добре. Че ти спестявам стреса... Искан колкото се може по-малко хора да са в течение. Винаги си била дискретна, дори затворена. Съжалявам — гласът му се изгуби в пространството помежду им.

Джейн седна до него. Гневът ѝ се изпари.

— Не, аз съжалявам! Ти явно ме познаваш по-добре от самата мен — надяваше се да види как се усмихва.

Така и стана.

— Ако искаш да говориш с приятелките си, просто кажи. Веднага ще ги поканя.

Джейн размисли секунда — да разговаря с непознати, нещо повече — направо да застане пред тях? Видя ѝ се абсурдно. Той отново е прав. Несъмнено стресът ще е голям. А и на кого да се обади? Какво да му каже?

— Не, не още — каза тя. — Моля те, извини ме! Много съм объркана.

— Затова ли звъня на д-р Мелоф?

— Не знам. Не мога да кажа.

— Защо не поговори с мен?

В очите му напиреха сълзи. Удържаше ги с усилие.

— Не се ли убеди, че за теб съм готов на всичко? Въпроси, съмнения, страхове, можеш спокойно да обсъждаш с мен. Ако те дразни Паула, ще я освободя. Ако пък искаш да излизаш по-често, ще

те заведе, където пожелаеш. Излизай и сама, стига да предпочиташ... Идвай в моя кабинет в болницата. Винаги си добре дошла. В случай, че не желаяш да бъдеш с мен, няма да се натрапвам — Майкъл замълча за миг, сви се болезнено, но продължи: — Аз ли съм твоят проблем, Джейн? Просто кажи, ако не щеш да съм с теб. Ще изчезна без колебание. Ще ида на хотел, докато този кошмар отmine.

— Не искам това, Майкъл! Проблемът не е в теб, а в мен.

— Готов съм на всичко, стига да е добро за теб, Джейн! — повече не можеше да сдържи сълзите си. — Обичам те! Винаги съм те обичал! Не знам защо ни се случи това, но ще направя всичко, за да го преодолееш, колкото се може по-скоро, дори ако трябва да се откажа от теб!

Джейн също се разплака.

— Не искам да си отиваш. Остани до мен! Не ме напускай, Майкъл!

Тя почувства как ръцете му я обгръщат. Главата ѝ се облегна върху гърдите му. Те плачеха. После изтриха сълзите си. Очите на Джейн потърсиха неговите. Устните му се впиха в нейните. Те се целуваха. Беше им хубаво. Направо фантастично... За първи път Джейн почувства, че се е завърнала в къщи, че е част от този дом.

— Божичко, Джейн, толкова си хубава! — Той я целуваше отново и отново. Ръцете му нежно галеха гърдите ѝ, спускаха се надолу към бедрата под затворената нощница.

Внезапно се дръпна, прибра ръцете си и каза:

— Съжалявам! Прости ми, моля те! Не трябваше да го правя.

— Защо? — попита Джейн, макар да знаеше отговора.

— Сега си объркана, неуверена...

— Уверена съм — възрази тя. — Напълно уверена.

Няколко дълги секунди Майкъл не можа да откъсне погледа си от нея, после се наведе, целуна носа ѝ и каза:

— Винаги съм те харесвал в тази глупава нощница. Смехът ѝ огласи стаята.

— Обичай ме, Майкъл! Моля те!

Той внимателно се вгледа в очите ѝ, сякаш се опитваше да проникне в невидимото зад тях.

— Искам те! — прошепна тя.

Повече нямаше място за възражения.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

През следващата седмица Джейн сънува нов сън.

Стои с едно момиченце — дъщеря ѝ — накрая на неголяма, кръгла ледена пързалка в центъра на Нютън. Една до друга са — Емили в розово трико и нови бели кърпки, Джейн — в грейка с качулка и дебели зимни ботуши. Готови са да поемат по леда, но ги спира строг мъжки глас.

— Прощавайте, тук не се ходи без кърпки.

Джейн поглежда краката си, после — червенобузестия младеж пред себе си.

— Само една обиколка!

— Без кърпки не е позволено.

Джейн чувства, че кипва.

— Вижте, не искам да споря. Не може ли нещо да се измисли? Пързалката е празна, не виждам с какво ще навредя.

— Без кърпки не може, мадам! Това е.

Обръщението „мадам“ кара цялото ѝ тяло да настръхне.

— Хайде, стига! — свива юмруци в джобовете си тя. — Не разочаровайте дъщеря ми! Цяла седмица чака да я доведе тук.

Младежът безразлично вдига рамене.

— Правилата са за всички, мадам. Щом не ви харесват!? — той обръща гръб и започва да се отдалечава.

— Гъз скапан! — измърморва тя, но той я чува.

— Какво казахте?

Всичко се развива с шеметна бързина. Младежът се обръща, тръгва към нея, хваща я с една ръка за яката и я вдига във въздуха, заливайки я с нечувани ругатни. Емили до нея крещи. Вижда тичащи към тях хора. Младежът бързо я пуска. Краката ѝ докосват земята.

— Съжалявам, че избухнах.

— Разбрах. Правилата са за всички — отвръща Джейн и разтреперана пристъпва към близката пейка.

Емили тръгва по леда сама. Справя се не зле...

Късно вечерта седят с Майкъл и обсъждат случилото се. Той казва:

— Господи, Джейн, защо постъпваш така?! Един ден някой от тези може да те убие!

— Съжалявам, Майкъл, просто ме вбеси.

— Добре ли си, Джейн?

— Какво?

През мъглата от спомени, Джейн си проправяше път към лицето на Майкъл.

— Сънувах някаква случка на ледената пързалка — едва промълви тя.

— Спомни си още нещо, така ли?

Джейн поклати глава. Вече бе загубила представа преди колко време е сънувала този инцидент, както и кой ден е днес.

— Трябва да тръгвам за болницата. Ако имаш нужда от нещо, Паула е долу.

— Колко е часът?

— Наближава осем.

— Сутринта или вечерта?

— Сутрин е — целуна я той по челото.

— Да можеше да останеш при мен? — каза Джейн, ужасена от собствения си, хленчещ глас. — Чувствам се самотна без теб. Страхувам се.

— Няма от какво, Джейн! Вече си в къщи. И си спомняш все повече неща. Това е много добре. Не бива да те плаши!

— Объркана съм, а съм и толкова слаба... Понякога изпитвам паника.

— Защо днес не поизлезеш? — предложи Майкъл, стана и я погледна от другия край на леглото. — Защо не кажеш на Паула да те изведе на разходка?

— Не мисля, че ще стигна много далеч.

— Тогава вземете колата. Чистият въздух ще ти се отрази добре.

— Просто не разбирам, защо постоянно съм така уморена?

— Наистина трябва да тръгвам, скъпа. Първият ми пациент ще дойде след час.

— Дали не трябва пак да ме види д-р Мелоф? Може нещо с мозъка ми да не е наред.

— Нека да отложим разговора за довечера, а? — Майкъл отново я целуна и се отправи към вратата. — Ще кажа на Паула да ти донесе закуската.

— Не съм гладна.

— Трябва да хапнеш нещо, Джейн. Искаш да се справиш, нали?

Нали? Нали? Нали? Нали? Думите я следваха като ехо, докато мъчително пристъпваше към банята. Нужно ѝ беше да мобилизира цялото си внимание, за да отлепи единия си крак, да го премести напред, а после следващия и т.н. и т.н. Най-сетне стигна до банята. Но какво смяташе да прави тук? Беше забравила.

— Какво ми е? — попита отражението си в огледалото над умивалника.

От ъгълчето на устната ѝ се стичаше слюнка, която Джейн ядосано избърса. Това плод на нейното въображение ли е? Или лицето ѝ се е превърнало в зловеща гипсова отливка? Опита се да се изправи. Мускулите на гърба ѝ се сковаха от болка. Дали не е получила удар? Това би обяснило загубата на паметта, летаргията — нейният неотменен спътник — различните физически страдания, които не ѝ дават мира. Но в такъв случай как изследванията от Бостънската градска болница не са регистрирали симптомите? Освен, ако го е прекарала след прибирането си! Възможно ли е да получиш удар, без да разбереш?

— В теб има нещо генерално сбъркано — рече тя на бездушното си отражение. — Ти си сериозно болна, скъпа!

Напръска лицето си със студена вода. Без да я изтрие, се върна в леглото и гушна възглавницата, пазеща спомена за Майкъл.

За миг си представи, че е до нея — ръцете му я прегръщат, телата им плътно се притискат едно в друго... Вече спяха в едно легло. Не бяха правили любов от онзи съботен ден... Колко е минало от тогава? Няколко дни? Седмица? Джейн непрекъснато нямаше сили. Той не проявяваше настойчивост. Просто се гушваше до нея, видимо доволен от трохите, които му подхвърля. Възможно ли е да е отлетяла цяла седмица?

Отпусна се по гръб — това предизвика нови спазми. Пое си дълбоко въздух, за да ги прогони. Разбра, че те са по-силни от нея.

Направи опит да се съсредоточи над друго — гласът на Майкъл, шепнеш любовни слова, нежната влага на езика му, танцуваш върху загатнатите форми на тялото ѝ, силата и твърдостта, с която прониква в нея, блаженството след края на акта.

Джейн отвори очи, в очакване на голото му тяло, надвесено над нея. Вместо това пред очите ѝ стоеше Паула.

Стресна се. Мускулите на гърба ѝ се стегнаха в жесток възел. Заплака от болка.

— Пак гърба ли?

Паула явно е свикнала да ме вижда в това състояние, помисли си Джейн и в потвърждение кимна. Не можеше да вдигне глава от възглавницата.

— Обърнете се настрани. Ще ви направя масаж — нареди Паула.

Джейн се подчини без колебание. Колко пъти бяха повтаряли този ритуал последната седмица? Чувстваше как пръстите на помощницата леко натискат гърба ѝ над кръста.

— Тук ли? — попита Паула, пръстите ѝ рисуваха невидими кръгове.

— Малко по-нагоре... Там, благодаря!

— Опитайте да съсредоточите дишането си върху бодящото място — чу да казва тя.

Недоумяваше. Как може да се насочи дишане към място?!

— Концентрирайте се — допълни Паула.

Джейн се опита, но нищо не се получи. Как да концентрира своето дишане, когато не е в състояние да концентрира дори мисълта си!?

Какво става с мен? Кога преминах границата от хистерията към инвалидността?

— Как сте сега? — прекъсна разсъжденията ѝ Паула и вдигна ръцете си.

— По-добре. Благодаря!

— Опитайте да станете, да направите малко гимнастика!

На Джейн ѝ се заповдига само от мисълта за подобен подвиг.

— Не смятам, че това е разумно.

— Доктор Уитакър каза днес да излезем. Да ви заведе на разходка.

— Или да се повозим с колата — добави Джейн.

Този вариант ѝ се виждаше по-примамлив.

— Каза, че не искате да закусвате.

— Мисля, че стомахът ми няма да приеме никаква храна — Джейн обнадеежено погледна Паула. — Възможно ли е болките да са от грип или настинка?

Дали пък нейната амнезия не е объркала хората дотолкова, че да не виждат друга — проста и очевидна причина? А ако едното няма нищо общо с другото? Ако става дума за обикновена простуда?

Паула сложи длан на челото ѝ.

— Малко сте топла, но не се учудвам. Цял ден сте в леглото — в думите ѝ се долавяше упрек.

Джейн се почувства като малко момиченце, на което бавачката се е скарала.

— Ще се опитам да стана.

— Най-напред вземете това — в дланта на помощничката се появиха две малки бели хапчета, а след миг, и чаша вода.

Става за фокусник, помисли си Джейн. Взе таблетките и така вторачи поглед в тях, като че очакваше да проговорят.

— Глътнете ги! — настоя Паула.

В съседната стая иззвъня телефонът. Майкъл през седмицата го бе преместил от спалнята там. Прислужничката остави водата на масата и бързо се отправи към него.

— Ако търсят мен, настоявам да говоря, без значение кой е — провикна се след нея Джейн.

Отговор не последва.

— Страхотен късмет — сподели тя със своето отражение, прибра косата си и се опита да се усмихне.

Устните ѝ не помръднаха.

— Ще те накарам да се засмееш — каза Джейн и разтегна с пръсти краищата на устните си.

Хапчетата се изтърколиха върху светлозеления килим в краката ѝ.

— О, Боже, как можах да забравя за вас, скъпи приятели!? — тя коленичи, подпря се на ръце, взе таблетките и ги вдигна в длан, загледана в огледалото насреща. — Жената в ролята на куче... Какво я докара до това състояние?

Концентрирайте се, дочу в съзнанието си гласът на Паула. Концентрирайте се! Чувстваше се толкова добре, когато сама бродеше из Бостън. В хотел Ленъкс — също. Нямаше ти нищо в полицията, в болницата, дори тук, когато Майкъл те доведе за първи път. Откакто започна да пиеш тези тъпи, малки, много леки и полезни хапчета, не можеш да станеш, от леглото, загуби апетит, световъртежът те прави на луда!

— Няма никаква логика! — произнесе на глас — Дори когато загубих паметта си, чувствах глад.

Погледа няколко секунди малките, кръгли, вдлъбнати в средата таблетки, отвори гардероба и ги пусна в едни черни обувки. Дали имаше някъде по света толкова интересни обувки? С усилие се изправи на крака, прекрачи към нощното шкафче и бързо изгълта водата. Паула точно влизаше в стаята.

— Беше майка ми — обясни тя, без никой да я е питал.

— Всичко наред ли е?

— Кристин си пуснала мухата за някаква рокля, а майка ми не може да я открие. Пита дали не знам къде е?

— А ти знаеше ли? — на Джейн не и се искаше разговорът да прекъсва.

Това я караше да се чувства поне малко човешко същество. Паула вдигна рамене.

— Тази рокля ѝ умаля още преди време. Откъде ѝ щукват тези щуротии? На пет години е, какво ли се чудя.

Джейн кимна. Опита се да си спомни петгодишната Емили. Веднага си я представи в розовото трико за кърпки на кръглата ледена пързалка. Майкъл ѝ каза, че този инцидент се е случил преди година и половина — т.е. Емили е била на пет. Какви ли щуротии е криела тогава нейната малка главица? Какво ли крие в нея сега?

Дали мисли за мен, помисли си Джейн. Пита ли се защо петте дни гостуване при баба и дядо се превърнаха в седмици? Защо не ѝ се обаждат по телефона? Дали няма да реши, че съм я изоставила? Докато аз си я спомня, дали няма да ме забрави самата тя?

— Бих искала да позвъня на дъщеря си — внезапно изрече на глас.

— Трябва да го обсъдите с д-р Уитакър, когато се прибере.

— Няма да чакам от никого разрешение, за да говоря със собственото си дете!

— Не смятам, че е разумно във вашето състояние да правите нещо, което би разстроило и вас, и дъщеря ви.

— Защо ще се разстройва от разговор със собствената си майка?

Паула се поколеба.

— Ами, вие не сте напълно майката, която тя помни. Не съм ли права?

Джейн усети, че решителността ѝ угасва. Думите на прислужницата бяха необорими. Освен друго, не можеше да настоява, тъй като не знаеше нито къде се намира Емили, нито на какъв телефон да я търси.

— Паула — рязко рече тя. — Къде сложи телефонното ми тефтерче?

Прислужницата оправяше леглото. Раменете ѝ трепнаха. Тя обърна поглед през рамо и отвърна:

— Не съм го слагала никъде.

— Беше в нощното ми шкафче, а сега го няма!

— Въобще не съм го виждала... Нито съм го пипала.

— Беше в нощното шкафче — упорито повтори Джейн. — Сега го няма.

— Трябва да попитате д-р Уитакър, когато се върне — със същото упорство отвърна Паула.

— Ще си направя списък на нещата, които трябва да питам д-р Уитакър — Джейн не скри своя сарказъм.

— Днес, като че ли сте по-весела от обикновено — отбеляза Паула. — Това е добър признак.

Тя приключи с леглото и добави:

— Защо не се облечете да се поразходим с колата?

Звучеше повече като изискване, отколкото като препоръка. Джейн реши да не спори. Тази жена умееше да проявява невероятна упоритост. А и на Джейн наистина ѝ се излизаше. Не беше ли молила Майкъл точно за това? Нима вече е променила желанието си? И защо? Какво я спираше?

Тя надникна в гардероба, уж търсейки какво да облече за разходката. Всъщност погледът ѝ се насочи към пода, към върховете на обувките от черна лачена кожа.

— Хайде, по дяволите! Не ме измъчвай!

Джейн затаи дъх, изчакайки гневът на Паула да се поуталожии.

Това беше второто ѝ избухване в продължение на десет минутното им пътешествие.

— По дяволите! — удари кормилото Паула.

Без да иска натисна клаксона. Колата зад тях незабавно избибипка. Прислужницата махна за извинение в огледалото за обратно виждане и се залови отново да разрешава проблемите си на съвършен водач.

— По дяволите! Не издъхвай точно сега!

— Може би трябва да изключиш за секунда — предложи Джейн.

— Не, не помага. Този номер го прави вече повече от месец. Няма да тръгне, докато не се почувства готова.

— Трябва да я изключиш.

— Трябва ми нова кола, това е!

Джейн замълча. Какво можеше да добави? Беше истинска трошка, кой знае кога купена на старо. Преживяваше последните си дни. Непонятно защо, този факт я накара да се чувства по-малко самотна? Не може само аз да съм на доизживяване, помисли си тя. Все пак предпочете да не споделя това свое хрумване със спътницата си.

Паула направи нов опит да подкара автомобила. Старият буик изкиха и загуби съзнание. Тя подозрително погледна към Джейн, сякаш смяташе, че причината е в нея.

— Д-р Уитакър ли ви каза, че трябва да се изключи?

— Не помня — отвърна Джейн.

Въпросът ѝ се стори странен.

— Предполагам.

На Паула това ѝ стигаше. Завъртя ключа.

Вече всички зад тях нетърпеливо натискаха клаксони.

— Е, какво искате — извика Джейн. — Да я пренесем на ръце ли?

После вдигна присмехулно пръст и го размаха назад.

— Джейн, за Бога, какво правите!?

Тя виновно прибра ръце в скута си.

— Съжалявам. Вероятно навик.

— Разбирам.

— Какво искаш да кажеш?

Паула не отвърна. С цялото си същество се бе съсредоточила над колата. Завъртя ключа, моторът кихна, закашля и запали.

— Слава Богу! — въздъхна тя и махна на шофьора отзад.

После натисна газта и продължи на северозапад по Удуърд стрийт.

— Какво искаше да кажеш с това „разбирам“?

— Д-р Уитакър ми е разправял за вашия сприхав нрав — тя гледаше пътя пред себе си и нито за секунда не отклоняваше глава.

Джейн не виждаше израза на лицето ѝ.

— Какво точно ти каза? — в гласа си Джейн долови нотки, предвещаващи гняв.

На какво се ядосва? Нима си е въобразявала, че Майкъл ще я остави в ръцете на жена, пред която няма да спомене нищо за нея?

— Само, че имате сприхав нрав.

Не беше само това, но Джейн разбра по напрегнатите рамена на Паула, че едва ли ще измъкне повече информация.

— На мен ми каза, че докато карал, съм натискала клаксона при най-малък повод — Джейн се надяваше, че така ще предразположи спътницата си.

— Опитайте този номер при мен, така ще ви перна, че...

Джейн скръсти ръце. Реши да не продължава разговора. Загледа се в редиците красиви, стари къщи във викториански стил от двете страни на улицата. Чувстваше се малко по-бодра от сутринта. Дали защото не взе сутрешното лекарство, но главата ѝ бе по-бистра. Може би просто волята ѝ се налагаше над тялото. Не е ли целият ѝ живот напоследък въпрос на борба между съзнанието и матерната? Какво значение има това? Никакво!

Почувства, че се смее.

— Нещо смешно ли видяхте? — за пръв път, откакто се намираха в мръсната ѝ кола, Паула я погледна право в очите.

Сега бе ред Джейн да отвърне поглед.

— Мислех си колко абсурдна е цялата работа.

— На д-р Уитакър съвсем не му е лесно.

О, по дяволите твоя д-р Уитакър, едва не изкрещя Джейн. Прехапа устни, за да задържи думите си. Усети, че от ъгълчето на

устната ѝ отново потича слюнка. Вдигна ръка и я избърса.

— В жабката има кърпички.

— Не ми трябва никакви кърпички — гласът ѝ леко трепереше.

Разбра, че ще се разплаче. Как можеше толкова бързо да преминава от едно в друго крайно състояние — през смях до плач. Държа се като дете, защото се отнасят с мен като с дете, каза си тя, загледана навън. Група от дванайсетина деца стискаха дълго въже, вървяха по тротоара, водени от няколко определено ентузиазирани млади жени с надписи върху фланелките — „Дневен лагер Хайлендс“.

Децата бяха около седем годишни — в съотношение близо две към едно в полза на момичетата. Ако това бе обикновено училище, дали и Емили нямаше да е сред тази засмяна менажерия?

Джейн усети дълбока болка в стомаха си. Може и да не мога да си спомня много неща, но знам, че имам нужда от теб, скъпа! Сигурна съм, че и ти се нуждаеш от мен! На всяка цена Майкъл трябва да я върне у дома! Ще го помоли още довечера.

Паула зави наляво по Бийкън стрийт. Още една Бийкън стрийт, каза си Джейн. Бостън е пълен с тях.

— Спри! — извика внезапно.

Паула натисна спирачката до край. Колата недоволно изпръхтя. После с шум и треперене грохна като в кома.

— Какво има по дяволите?

— Това е училището на Емили — Джейн изскочи от колата и се втурна към сеплата двуетажна сграда на Арлингтънското частно училище.

— Върни се в колата, Джейн!

Чу гласа на Паула, закова се на място, но не понечи да ѝ се подчини. Всъщност и да искаше, не можеше. Краката ѝ бяха като заковани върху цимента. Цялото ѝ тяло се тресеше. Нещо се носеше насреща ѝ. Набираше сила, като голяма приливна вълна. Не беше в състояние нито да отстъпи, нито със скок да се махне от пътя му, за да не я помете. Стоеше вкаменена, не толкова от страх, колкото от учудване. Един нов спомен нахлу в нея, завъртя я в своя опияняващ водовъртеж.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Всички да си приготвят билетите!

Джейн чува как острият глас на учителката пронизва съзнанието ѝ. Вижда се на горната площадка на Южната гара сред голяма група деца, учители и неколцина родители-доброволци. Изглеждат уморени след прекарания в Музея на детето — в центъра на Бостън — следобед. Бързо преброява главите на осемте деца, включително Емили, за които отговаря.

— Помнете, че прекачването е за всички — продължава учителката. — Така че без блъскане и шум! Готови ли сме?

Нисък, набит мъжага с оплешивяваща, наведена напред глава се втурва да си пробива път през децата. Като Мойсей, който разделя на две Червено море, той ги разблъсква с ръце и върви напред. Едно момиченце се строполява върху другарчето си, двете падат и се разревават. На друго, този път момченце — за малко не избива окото. Мъжът се движи така, сякаш цялото пространство трябва да е негово — никому не се извинява, напредва с лакти през сащисаните деца, а родителите и учителите стоят и гледат, обзети от безпомощност и гняв. Вече доближават изхода, когато го настига гласът на Джейн:

— Ей, ти! — изкрещява тя, втурва се след него, замахва с голямата си, тежка чанта като с бейзболна бухалка и я стоварва в тила му.

Настъпва гробна тишина. Учителите и родителите-доброволци стоят със зяпнала уста и разширени от изненада очи. Децата ужасени гледат Джейн. Може би се страхуват, мисли си тя. Мъжът се извъръща. Изправя се пред нея. Кръвта нахлува в лицето ѝ.

По дяволите, казва си Джейн, той ще ме убие! Вместо това мъжата — около петдесетгодишен, мускулест и грозен — само изкрещява:

— Какво те прихвана, ма! Ти луда ли си!

После се обръща и избягва.

Луда ли съм, пита се Джейн. Защо все аз трябва да се намесвам? Никой друг не се опълчи. Никой не защити децата. Търси очите на останалите. Гледат я втренчено, почти безизразно, сякаш се боят с нещо да не я предизвикат. Само в погледа на една от майките, се чете одобрение. Дори Емили се е дръпнала, засрамена заради невъздържаното поведение на майка си.

— Какво има? — пита някой зад гърба ѝ.

— Моля?

Приливната вълна се стопи в нищото. Джейн бе сама с горчивата утайка на спомена. Обърна се. В очите на Паула имаше тревога. По същия начин я гледаха родителите и учителите от Арлингтънското частно училище.

— Мислиш ли, че съм луда? — попита тя.

Паула бързо отстъпи назад.

— Преживявате труден период.

— Не това те питам!

— Мога да отговоря само така.

И двете отбягваха погледите си.

— Хайде, Джейн, качвайте се да се прибираме!

— Не искам! — решителността в гласа ѝ изненада и двете.

Паула запремигва, сякаш очакваше Джейн да я удари. Не е ли точно това моят коронен номер, рече си Джейн. Избухвам и излагам живота си на опасност. Странно, че още съм жива. Истинско чудо е, че съпругът ми все още не ме е изпратил в съответното заведение. Не е проблем да бъда освидетелствана. Иначе спомените ми нямаше да бъдат такава кавалкада от избухвания?

А може би те се опитват да ми подскажат нещо? Избирателността, с която подсъзнанието ми ги поднася има някакъв смисъл... Но какъв? Може би тези спомени са само ордъовърът? Какво ли е тогава основното блюдо, специалитетът на заведението, крайният дискретно скриван продукт, който бутна в ръцете ми почти десет хиляди долара, кървава рокля и празна глава? Толкова ли съм луда наистина?

— Искам да видя Майкъл?

— Д-р Уитакър ще се прибере за вечеря.

— Не, сега!

Паула се опитваше да заведе Джейн до отворената кола.

— Докторът е много зает. Да не смятате, да му се овесите на врата, докато се занимава с пациентите си!?

— Точно това искам.

— Не мисля, че е разумно.

— Закарай ме при мъжа ми! — заповяда Джейн. — Моментално! Седна в автомобила и затръшна вратата.

— Държете се лекомислено — Паула се настани зад кормилото. Борбата със запалването започна отново.

— Това ми се отдава най-добре — безапелационно изтърси Джейн.

— Моля ви, там не се влиза! О, Джейн, ти ли си!? Господи, не можах да те позная.

Сестрата на регистратурата я гледаше през големите си очила. Прозрачните стъкла не можеха да скрият изумлението, върху иначе безизразното ѝ лице. Толкова ужасно ли изглеждам, помисли си Джейн. Опита се да се погледне в стъклото на картината, овесена над бюрото. Беше репродукция на Реноар — две момичета, прегърнати до едно пиано.

— Роузи — започна Джейн, прочитайки името ѝ върху картончето на престилката, — на всяка цена трябва да говоря със съпруга си.

Разбира се, само се преструваше, че я познава.

— Не би ли изчакала няколко минути? В момента има пациент. Той знае ли, че ще дойдеш? — лицето ѝ подсказваше, че верният отговор ѝ е известен.

— Опитах се да ти кажа, Джейн... — долетя някъде отзад гласът на Паула.

За Бога, тя още ли е тук? Тази жена никога ли не си дава отдих?

— Не ме очаква — изрече на глас Джейн, — но съм сигурна, че ще ме приеме веднага, щом му кажете, че съм тук.

Сестрата, чието пълно име беше Роузи Фицгибънс, почука колебливо на вратата на вътрешния кабинет. После мушна глава през отвора така, че от чакалнята да не може да се види нищо.

— Не трябваше да идваме! Д-р Уитакър сигурно ще ми се сърди.

— О-о, я се разкарай! — едва чуто промърмори Джейн.

Потърка главата си, беше много по-бистра от предишните дни.

Остра кашлица привлече вниманието ѝ към редицата столове отсреща. Жена с отчаян вид държеше в скута си малко, бледо и измъчено момиченце. То отказваше да играе с играчките, разпилени в краката ѝ. Детето ту се давеше в пристъпи, ту протяжно хленчеше. Майката погледна часовника си. За да избегне погледа ми, мнително си рече Джейн. На стената — срещу нея висеше голям часовник с формата на Мики Маус. Под него се бе разположил мъж на средна възраст и малко момче със силно издадена заешка устна. Можеше да му бъде, както син, така и внук. За тези неща, напоследък, човек никога не може да е сигурен. Момчето играеше с няколко самолетчета, като използваше за писта краката на дядо си (или баща си?). Дали с някое от тези играчки-самолетчета не бяха отнесли част от черепа на Майкъл?

— Извинявай — приклепна до момчето тя. — Може ли да хвърля едно око на реактивния?

Хлапакът я погледна недоверчиво. Стисна играчката до гърдите си.

— Ще ти я върна веднага, обещавам!

— Дай самолета на госпожата, Стюарт — обади се мъжът.

Момчето подаде играчката.

Джейн го взе ѝ опита на длан тежестта му. Изглеждаше доста лек. Беше ли възможно такъв безобиден предмет да предизвика рана с четирийсет шева? Затвори очи и се опита да си го представи как лети и се връзва в челото на съпруга ѝ. Каква сила би трябвало да притежава онова дете?

— Джейн! — тя видя до себе си Майкъл.

Подаде ѝ ръка. Помогна ѝ да стане. Стюарт бързо грабна от нея играчката.

— Ужасно съжалявам, д-р Уитакър! Тя настоя да дойдем.

— Няма нищо, Паула. Правилно си постъпила, Джейн. Добре ли си?

— Искам да поговорим, Майкъл — чу се да произнася тя.

— Добре, да поговорим — широко се усмихна той. — Заповядай в кабинета ми!

Внимателно я поведе. Отвътре излязоха млада жена и нейният малък син.

— Благодаря ви за всичко, което направихте, д-р Уитакър! — прошепна жената, ръкувайки се с него.

— За мен беше удоволствие. Грижете се добре за този юнак! От време на време се обаждайте да ме информирате как е.

— Повече няма да го преглеждате, така ли? — в гласа на жената се долови разочарование.

— Само, ако възникне нещо неочаквано. Разбира се, звънете винаги, когато нещо ви притеснява.

Жената се усмихна с благодарност и още веднъж му стисна ръката, преди да си тръгне.

— Паула, защо не отидеш да пиеш едно кафе — предложи Майкъл.

Джейн едва сдържа порива си да го прегърне.

Последва го в кабинета. Интериорът много напомняше този в дома им — подобна мека мебел от зелена кожа, голямо дъбово бюро, библиотеки и рафтове с книги. Бързо откри своя снимка — на видно място — както и една по-малка — на засмяната им с щърба усмивка дъщеричка.

— Искам да видя Емили — започна тя, когато Майкъл затвори вратата.

— Ще я видиш.

— Да, но скоро. Сега, веднага!

— Добре, скоро — кимна той. — Но не сега, Джейн. Ти се съгласи, че ще е по-добре да поседи при родителите ми, докато възвърнеш паметта си.

— Тя се възвръща — бързо му разказа своето последно преживяване и споменът, споходил я пред училището.

— Джейн — тихо започна той, внимателно преценявайки думите си. — Не ме разбирай погрешно. Чудесно е, че започваш да си спомняш. Но това е само началото. Предстои ти много дълъг път. Вярно е, вече сънува няколко неща... все доста драматични инциденти. Случките от ежедневието обаче, още ти се губят. Смятам, че нито за теб, нито за Емили ще е от полза да се съберете точно сега.

— Струва ми се, че щом я зърна...

— Какво? Ще си спомниш всичко, така ли?

Джейн неуверено кимна. Наистина ли го мисли?

— Вероятността да си права е почти нищожна — осведоми я Майкъл. — Иначе отдавна щеше да е станало. Спомените ти се връщат на приливи и отливи, малко по малко. Не казвам, че паметта ти няма да се върне. Просто процесът ще е продължителен. Пъзълът ще се сглобява парче по парче.

— Може би цели месеци? — попита тя, за да предотврати мисълта за още по-продължителен срок.

— Щом се налага, ще чакаме. Дори и месеци.

— Ами Емили?

— Джейн, наистина ли смяташ, че е разумно да те види в това състояние?

Тя се отпусна в малкото кожено канапе до стената. Нямахше нужда да се оглежда. Знаеше какво има предвид съпругът ѝ.

— Тази сутрин се чувствам: малко по-добре. Не си глътнах таблетките и смятам, че...

— Не си глътнала таблетките? Защо? Паула ли забрави да ти ги даде?

— Не, Просто не ги взех. Скрих ги, докато я нямаше.

— Скри ги!?! Джейн, така ли постъпва човек, който иска да оздравее?

— От тях се чувствам по-зле.

Майкъл нервно закрочи из кабинета.

— Наистина, Майкъл! Напоследък се чувствам ужасно. Дори си мисля, че съм получила удар...

— Удар? — вече я гледаше като обезумяла.

— Или тези лекарства ми действат така... Може би съм алергична към тях, не знам. Сигурна съм в едно. Сутринта не ги взех и съм значително по-добре. Не чувствам главата си като бетонирана. Няма го и усещането, че ти говоря от единия край на дълъг тунел. Моля те, не ми се сърди!

Той се отпусна до нея.

— Джейн, Джейн! — взе ръцете ѝ в своите и продължи. — Как бих могъл да ти се сърдя? И аз като теб съм изтормозен и объркан. Единственото, което искам, е да се оправиш. Имам нужда от своето семейство. Не мисли, че дъщеря ми не ми липсва. Какво ли не бих дал да сме отново заедно.

— И аз го искам. Всички да бъдем отново заедно.

— В такъв случай, трябва да спазваш инструкциите на д-р Мелоф. Трябва да пиеш лекарствата си!

— Не може ли поне да опитам без тях? Ако се почувствам зле, ще започна пак да ги взимам, обещавам ти!

— Това означава още няколко безценни дни, загубени за всички нас.

Тя не знаеше какво да отвърне. Безценни дни — да, въпросът е в каква посока?

— Извинявай — продължи Майкъл. — Не искам да ти причинявам мъки. Ако смяташ, че лекарствата не ти понасят, ще поговоря с д-р Мелоф. Може би ще ти предпише нещо друго. Струва ми се, сега е моментът да пробваме с хипноза. Ще се опитам да го уредя.

На вратата плахо се почука.

— Да — отвърна той. — Влезте!

Роузи Фицгибънс мушна глава и попита:

— Господин Бийти помоли да ви предам, че след двацет минути трябва да е на работа. Ако не можете да прегледате Стюарт сега, ще трябва да вземе нов час.

— Не е необходимо — изправи се Майкъл и приглади престилката си. — Ще го приема веднага. Нали не възразяваш, Джейн?

Тя бързо се изправи.

— Искаш да си тръгвам ли?

— Не, разбира се. Знаеш ли, мога да се измъкна за обяд. Така ще имаме време да продължим разговора.

Изпрати я до чакалнята. Паула още я нямаше.

— Роузи, ще се грижиш ли за жена ми, докато се върне госпожица Маринели?

— С удоволствие, д-р Уитакър.

— До скоро — пошушна Майкъл, целуна Джейн по бузата и се оттегли в кабинета си, заедно с господин Бийти и малкия Стюарт.

— Чаша кафе или нещо друго?

— Не, благодаря — Джейн проследи как Роузи отиде до бюрото и седна на мястото си.

— Седни и се чувствай като у дома си.

Джейн я послуша.

— Не се занимавай с мен. И без това си доста заета.

— Така е. Знаеш какво е при нас. Ти наистина ни липсваш. Кога се връщаш?

Доколко е информирана тази жена, чудеше се Джейн.

— Още не знам.

— Майкъл каза, че си имала някакъв рядък вирус...

— Лекарите не са съвсем сигурни.

— И той така каза.

— Навярно изглеждам ужасно.

— Е, виждала съм те и в по-добър вид, няма да крия.

Извън телефонът.

— Кабинетът на д-р Уитакър. Не, съжалявам. В момента има пациент. Ще запиша името и телефона ви. Той ще ви потърси. Моля ви, по-бавно. Третю? Записах. А номерът? Да, имам го. Ще ви се обади, щом се освободи. Благодаря — тя затвори и се обърна към Джейн, но отново се чу звън. — Просто не спира!

— Спомням си — излъга Джейн.

Всъщност, само си съчиняваше.

— Кабинетът на д-р Уитакър. Съжалявам, в момента има пациент. О, здравейте, госпожо Съмървил. Какъв е проблемът?

Джейн обърна поглед от далекогледата регистраторка към малкото момиченце, което хленчеше в скута на майка си.

— Няма страшно, Лиса, д-р Уитакър само ще те прегледа. Няма да боли.

— Не ща! Не искам при доктора — всяка следваща дума, детето произнасяше все по-високо.

— Ще свършим за пет минутки. Никакви инжекции, честна; дума! Ето, поиграй си малко с този строител — жената бръкна в големия кашон с играчки и извади една кутия.

Тя се разтвори в ръцете ѝ. Дървените кубчета се разпиляха във всички посоки. Лиса изпищя, скочи от скута на майка си и започна да ги събира.

Жената улови втренчения поглед на Джейн.

— Не обича доктори. Онзи ден, мъжът ми спомена, че ще прави снимки. Писна с цяло гърло. Решила, че говори за рентгенови снимки! За да я прилъжем, сме ѝ обяснявали, че е същото, както да те фотографират. Естествено, започна да протестира. Мислеше, че е като

на рентген. Като ѝ показахме, че е съвсем друго, разбра. Сега умира да я щракат. Същинска Синди Крауфорд!

СИНДИ КРАУФОРД.

Джейн погледна ръцете си, спомняйки си красивото самоуверено лице, което ѝ се бе усмихвало от корицата на списанието, само миг преди да открие кървавото петно върху роклята си.

Споменът я накара да скочи от стола. Втурна се към вратата, без да знае къде отива. Едва когато в глезена ѝ се удари нещо остро и болката я накара да спре, забеляза играчката самолет. Пресегна да я вземе. Дочу гласове, които приближаваха зад гърба ѝ.

— Джейн, добре ли си? Къде отиваш?

— Извинявай, ако съм те разстроила!

— Госпожа Маринели ще се върне всеки момент.

— Мамо-о, искам да си ходим!

Джейн премести поглед от самолетчето. Огледа малката Лиса на пода, притеснената ѝ майка, застанала в напрегната поза, Роузи Фицгибънс — седяща зад бюрото с телефонна слушалка в ръката...

— Може би ще е добре, да се отървете от тези неща — показва тя самолетчето на Роузи. — Опасни са.

— Трябва да внимаваш като стъпваш наоколо — съгласи се Роузи и остави слушалката.

Джейн отмести очи към износения килим в нозете си.

— Сигурно не ви е било лесно да изчистите кръвта?

— Кръв ли?

— Мамо! — дочула тази страшна дума, Лиса бързо се втурна към жената.

— След като онова момче е запокитило самолета в главата на Майкъл... Сигурно е текла доста кръв, за да го зашият с толкова шевове.

Роузи я изгледа напълно объркана.

— Струва ми се, не те разбирам...

Вратата на Майкълския кабинет се отвори. Стюарт и дядо му (или баща му?) излязоха от там. В този миг се появи Паула. Майкъл също приближи до Джейн.

— Ще си дойда веднага, щом мога — прошепна той и свойски ѝ намигна. — Ще обядваме заедно.

Джейн се усмихна, вдигна очи към челото му и си представи линията от скрити под косата шевове. Сигурна беше, че освен паметта си, вече губи и своя разсъдък.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Разбира се, нараняването може да не е станало в чакалнята, помисли Джейн, докато гледаше разсеяно навън. Паула караше бързо, сякаш да не даде време на колата ѝ да се развали. Джейн с нетърпение чакаше края на това автомобилно приключение. Давенето на мотора я правеше неспокойна, а сърцето ѝ подскачаше в неравномерния му ритъм. Предпочиташе да слезе и да извърви пеша останалото разстояние. Паула нямаше да го допусне, макар да бяха близо до къщи. Може би когато спре в алеята пред гаража, ще успее да я склони за кратка предобедна разходка. Чувстваше се по-силна. Краката ѝ щяха да издържат.

Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че чистият въздух ще ѝ се отрази добре — ще издуха остатъците от паяжините, ще даде на ума и нозете ѝ необходимото пространство. В момента хиляди противоречиви идеи се тълпяха в мозъка ѝ, блъскаха се, притискаха се — като деца на игрище. Трябваше да отвори вратите, да пусне на свобода мислите си, да даде на лудите си хипотези простор, за да се изявят и изчезнат.

Какви хипотези? Че мъжът ѝ е лъгал, разправяйки на Паула, за удар по главата с детско самолетче? Че Паула е измислила цялата история, за да го защити? Че това е някаква много тънка конспирация? Или, че Майкъл наистина е бил ударен със самолетче, само че инцидентът не е станал в кабинета му. Поне не в чакалнята!

Къде другаде? Играчките се намираха именно там. Разбира се, детето би могло да влезе със самолетчето в кабинета. Но и по онзи килим не личаха петна. Щеше да ги забележи, както не пропусна мебелите, книгите, снимките... Вярно — тогава не мислеше за раната му. Едва ли обаче, би ѝ убягнало петно от кръв. Бе станала истински спец по тях!

А ако такъв инцидент изобщо не е имало?

Роузи Фицгибънс не знаеше нищо. Когато Джейн постави въпроса, очите ѝ така се ококориха, че щяха да изхвъркнат. „Струва ми

се, не те разбирам!“... Явно дори не е чувала за подобен случай. Освен, ако тогава я е нямало. Това е напълно реално. Бог ми е свидетел, рече си Джейн — вероятностите са неизброими!

Най-лошата е, ако полудява. Ако тълкува погрешно всичко — шеговете, обясненията на Паула, реакцията на Роузи. Няма логика! При това — в нищо свързано с живота ѝ! А имало ли е някога?

Защо трябва Майкъл да лъже? Какъв е смисълът? Съзнанието ѝ галопираше в неистови кръгове, търсейки отговор. Имаше само едно правдоподобно обяснение — ако Майкъл е лъгал, направил го е, за да я защити. Той знаеше какво се е случило, какво е извършила тя — нещо толкова ужасно и непроситимо... Някой трябваше да я защити от собствената ѝ постъпка. Присъствал ли беше на нея? Опитвал ли се беше да я спре? Тя ли е виновна за белега на челото му? Неговата кръв ли е по синята ѝ рокля?

Безпомощно изхълца. Тялото ѝ се преви на две.

— Какво има? Повръща ли ви се? — гласът на Паула прогони безумните ѝ мисли.

— Какво? Не, не! — Джейн се изправи в по-удобна поза и се загледа през страничния прозорец.

Автомобилът завиваше по Форест стрийт.

— Искях малко да се поразкърша — не лъжа, продължи на себе си Джейн, само си съчинявам. — Защо не се поразходим малко?

— Смятам, че ви стига за днес.

— Съвсем малко.

Паула спря пред гаража.

— Не остана време. Трябва да приготвя нещо вкусно за обяд. Нали д-р Уитакър ще си идва?

— Можеш да не ме придружаваш, ще се справя сама.

— Тази сутрин едва станахте от леглото.

— В момента се чувствам добре. Отивам до ъгъла и се връщам.

— И когато съпругът ви дойде, вместо вас ще завари вкъщи само мен!

— Няма да се бавя — уточни Джейн. — Само няколко минути.

Млъкна. Освен по кървави петна, бе станала спец и по разпознаване на загубени каузи. Отвори вратата и слезе от колата.

Беше на път към входната врата, когато силен мъжки глас я спря.

— Джейн!

Обърна се. Очакваше да види Майкъл. Бе готова да се втурне към него, да го помоли веднага да ѝ каже истината. Хипотезите ѝ я побъркваха. Щеше да му разкаже всичко — за парите, за кръвта... Отдавна трябваше да го направи! От него се искаше същото! Нямам нужда от лъжезащита, щеше да му каже. Разправи, какво се е случило!? Вместо Майкъл от предния двор на Карол ѝ махаше симпатичен непознат с тъмна коса и засмяно лице. Предполага се, че трябва да го познавам, помисли си Джейн.

Преди Паула да я е спряла, тя притича през улицата. Прислужницата я изгледа безпомощно.

— Здравей — рече Джейн, когато усмихнатият приближи да я посрещне.

— Радвам се да те видя! — поздрави мъжът.

Внезапно усмивката замръзна върху лицето му. В гласа му трепнаха мрачни нотки.

— Добре ли се чувстваш? Видът ти е малко странен.

Джейн оцени деликатността му.

— Бях болна, но се оправям.

— Надявам се, не е сериозно? — в очите му се четеше предположение за обратното.

— Един от онези мистериозни вируси — отвърна Джейн. Беше си припомнила, казаното от Майкъл на сестрата от регистратурата. — Вече се оправям.

На кого говореше? Кой е този мъж? Защо е загрижен за нея?

— Сигурно си занемарила тичането?

— Тичането ли? Въобще не ми е до него.

Тичане — да! Колкото да избяга.

— Днес за пръв път от цяла седмица ставам от леглото! — каза на глас.

— Значи страхотно ми е провървяло... Всъщност и аз напоследък тичам рядко — призна мъжът, колкото да поддържа разговора. — Но постепенно набирам скорост!

Той свали поглед към краката си.

— Въпросът е веднъж да започнеш.

Най-после нещо, което ѝ подсказваше с кого си има работа! Без съмнение това бе нейният джогинг партньор, бившият съпруг на Карол — Даниел. Вече можеше да гледа на него с други очи. Очарователният

непознат се беше изпарил. На мястото му стоеше съседът, за когото бе чувала, че е напуснал жена и деца, един грохнал старец и едно вярно куче, за да тича безпрепятствено, волно и непрекъснато по добре познатата му алея на Свободата. Мъж, решен да успее в това, в което тя се бе провалила — да започне живота си отначало.

— Е, как я караш... Даниел?

— А, не! Хич не се опитвай така официално!

— Моля?

— Знам, че Карол предпочита да ми вика Даниел, сигурно не малко сте ме обсъждали. Аз обаче съм, Дани и ти винаги си ме наричала така.

Джейн преглътна и се усмихна.

— Дани — произнесе тя.

— Така е по-добре! Като чух Даниел, едва не ми стана лошо. Викам си, брей, намразила ме е!

— И защо ще те намразвам? — някакво вътрешно чувство ѝ подсказваше, че това е невъзможно.

— Човек, когато се разведе, разбира кои са му приятели. Нямах представа колко народ ме изостави. А си мислех, че мога да разчитам на тях. Въобразявах си, че в живота им ще се намери място, както за Карол, така и за мен. Напразно.

— Не ти е лесно — отбеляза Джейн. Наистина ли не му беше лесно?

— Изпитвах чувство на вина спрямо теб — измърмори Даниел.

Тя се мъчеше да прочете нещо в непроницаемите му, сини очи.

— Най-малкото трябваше да се сбогувам.

Джейн замълча. Боеше се да не се издаде. Явно Карол му бе спестила истината за състоянието ѝ. Не знаеше има ли смисъл да откровеничи.

— На няколко пъти понечвах да се обадя — Дани прие мълчанието ѝ като покана да продължи. — Но... имах чувството, че вече сме си казали нашето сбогом. Всички тези сутрини, когато изливах душата си пред теб, когато се оплаквах от живота си, а ти ме слушаше... Ти разбираше какво преживявам...

Той помълча няколко секунди. После продължи:

— Знаех, че си наясно какво чувствам към теб — отново настъпи тишина. — Какво можех да добавя?

Даниел мушна ръце в джобовете си. Бързо ги извади. Започна да гали голите й ръце.

— Все пак мисля, че не съм ти казал какво означаваш за мен. Много ми помогна. Знам, не одобряваше онова, което правя в интимния си живот... Поне не ме укоряваше. Ценях това и още го ценя — Даниел направи нова пауза, сякаш търсеше точните думи. — Липсваш ми. Често мисля за теб. Чудя се, дали продължаваш да тичаш без мен?

Погледна я внимателно. Лицето му се изпълни със загриженост.

— Наистина съжалявам, че имаш здравословни проблеми.

— Всъщност, нещата са по-сериозни.

— Какво искаш да кажеш?

Джейн вдигна рамене. Не знаеше откъде да започне. С крайчеца на окото видя, как вратата на Карол се отвори. Синът на Даниел — Ендрю изскочи навън. Под едната мишница стискаше навит спален чувал. В другата ръка — натъпкан сак. Тя обърна глава — сега не бе време за изповеди.

— С Ендрю ли заминаваш?

— Ще го закарам на лагер.

Двамата видяха как Карол последва сина си, изпречи се на пътя му и го хвана за ръцете.

— По цял ден му крещи, а сега не може да се раздели с него — подхвърли Даниел.

Не говореше ли за собствените си отношения с Карол?

— А Силайн?

— Тя замина в неделя.

— Не са в един лагер, нали?

— Не, тя е в Манитоу. Не помниш ли? Ти ни го препоръча.

Джейн почувства как цяла се изпотява.

— Да, естествено. Не знам защо попитах.

Даниел угрижено присви очи. Ръката му пак започна да я гали.

— Добре ли се чувстваш? Пребледня като платно. Може би трябва да полегнеш.

— Не, нищо ми няма — последното, което й се искаше, бе да се върне в леглото. — Още съм изтощена, това е всичко.

Трябва, когато е с познати от миналото си, да се научи да говори, колкото се може по-малко... Колкото повече мълчиш, толкова повече

научаваш. И толкова по-малко грешиш.

— Къде да сложа тези неща, татко? — обади се Ендрю, вече беше при колата. — Здравейте, госпожо Уитакър!

— Здравей, Ендрю — тихо отвърна Джейн.

— Мисля, че в багажника има място. Ако е пълен, положи ги на задната седалка.

— Това ли е новата ти философия? — заядливо подхвърли Карол и приближи към двамата. — Да ги полагаш на задната седалка?

Джейн обърна глава. Чувстваше се обърквана, дори виновна. Не разбираше защо. Ендрю отвори багажника, подреди нещата си. Ръцете и краката му все така не спираха да се движат — като герой на мултфилм. Всички пубери ли са такива, почуди се Джейн.

— Не може ли да си спестим сарказма за малко? — Даниел говореше по-тихо от Карол, но също толкова язвително.

Джейн не гореше от желание да присъства на семейна свада. Може би сега е моментът да тръгне? Нямаше да е зле да си почине, преди да се е върнал Майкъл.

— Май ще вървя...

— Няма да позволиш една нищо и никаква семейна дразга да те изплаши, нали, Джейн? — гласът на Карол бе предизвикателен.

— Още се чувствам изтощена.

— Знам, толкова много ти мина през главата... — за първи път в думите ѝ прозвуча многозначителен, неочаквано зъл подтекст.

Яростта ѝ към Даниел се прехвърля на всичко, което я заобикаля, помисли си Джейн.

— Много мило, че се вдигна от леглото, за да му кажеш „здрости“. Бас държа, че цяла седмица дебнеш от прозореца на спалнята, кога ще се появи.

— Джейн тъкмо се прибираще и аз излязох — обясни Даниел.

— Наистина, колко удобно! Бива те да си нагаждаш нещата, както ти отърва. Не съм ли права?

Джейн не беше сигурна към нея или към Даниел е насочен този въпрос.

— Карол, нужно ли е всичко това?

— О, то е едва началото. Само почакай!

— Чудесно, но се налага да закарам нашия син до лагера.

— Как все намиращ начин да се измъкнеш!?

— Слушай, Карол, не знам какво те впряга? След минута няма да съм тук. Няма да ме видиш чак до края на есента!

— Нито теб, нито месечната издръжка.

Раменете на Даниел безпомощно увиснаха. Джейн долавяше как в душата му се борят противоречиви чувства — да избухне, да посрещне удара с удар, да заглади нещата... Точно щеше да отвърне и Ендрю извика.

— Хайде, тате, да изчезваме!

— Гласът на здравия разум! — подхвърли Даниел и се обърна към Джейн — Пази се.

— О, само толкова ли! Целуни я, за Бога! Няма защо да се притеснявате от мен — изсъска Карол и пое към колата.

Сграбчи в желязна прегръдка момчето си и го разцелува.

— Обади се, ако имаш нужда от нещо — довърши Даниел.

— Благодаря — отвърна Джейн, — може би ще те потърся.

— Като нищо! — намеси се Карол. — Напоследък има нужда от доста неща. Нали, скъпа?

— Хайде, татко!

— Приятна ваканция, Ендрю! — провикна се Джейн към момчето, то тъкмо се наместваше на предната седалка. — Карай внимателно, Даниел.

Той кимна безмълвно. Седна зад волана. Излязоха на задна. Даниел махна за довиждане. Джейн гледа след тях, докато колата не изчезна. Още не й се прибираше. Усещаше как погледът на Карол пробожда гърба й. Враждебността я покриваше като слой прогаряща кожата киселина. Защо?

— Случило ли се е нещо? — намери сили да се обърне Джейн.

Все още се надяваше, че Карол й е приятелка. Прозвуча рязък, горчив смях.

— Сигурно ме вземаш за идиотка?

— Няма такова нещо. Не знам за какво говориш.

— А, да, ти си забравила! Нали не помниш?! Много удобно!

— Няма ли най-сетне да кажеш, какво има? Имам чувството, че си ми ужасно сърдита.

— Че за какво да се сърдя?

— Не знам.

— Ти не знаеш?

— Наистина не знам. Последния път не забелязах нищо такова. Или не съм разбрала?

— Не си ли спомняш?

— Спомням си, че те смятах за приятелка.

— Странно. И аз мислех същото.

— И какво стана? Разстрои се като видя да говоря с Даниел, така ли?

— Защо ми е притрябвало да се разстройвам?

— Не знам. Може да си се почувствала предадена?

— Предадена. Интересни думи ти идват на езика. Как мислиш?

— Не знам какво да мисля. Престани с гатанките си, ако обичаш!

— Не си ли падаш по гатанките? Странно! Мислех, че който обича игричките, обича и гатанките. Това доказва само едно. Човек никога не знае, дали познава някого или не.

— Моля те, кажи ми какво съм направила, според теб?

— О, не само според мен! Доста ми се ще да ти го кажа, ама обещах... За разлика от някои хора, които мога да назова по име, моите обещания си ги изпълнявам.

— Обещала си на кого? Какво си обещала?

— Карол! Карол, идвай бързо! — чу се разтревожен старчески глас.

С размахани ръце, старецът се показва на вратата.

— Стана пожар! Пожар в кухнята!

— О, Господи! — Карол се втурна към къщата, като едва не прегази кучето.

То беше изскочило навън и неистово лаеше.

— Разкарай се, Джий Ар! — изкрещя тя и изчезна зад вратата.

В същия миг писъкът на алармата за пожар огласи улицата. Джейн реагира инстинктивно. Втурна се след Карол. Ако има пожар, щеше да ѝ е нужна помощ. Отнякъде изскочи Паула и хукна след нея. Двете жени си запробиваха път през сивия пушек.

Карол вече бе стигнала печката. Без успех се мъчеше да загаси с малък пожарогасител пламъците, които идваха от тигана. Джейн грабна капака и го нахлупи отгоре му. Огънят припламна и изчезна.

— За Бога, татко, какво искаш да направиш, да ни подпалиш ли?!

— Исках бъркани яйца.

— Това, че си се сбъркал от годините, не значи, че можеш да правиш бъркани яйца! Не ти ли стигат поразите, дето натвори, ами трябваше и целия таван да очерниш. Я виж! — крещеше Карол, сочейки петната по шкафа. — Тези автографи са все за спомен от твоя велик кулинарен гений! Като са ти се прияли бъркани яйца, не можеше ли да се сбъркаш да ме помолиш?!

— За да отвърнеш, че току-що съм ял, нали? — сопна се старецът, надвиквайки неистовия лай и писъка на алармата.

— Аз мога да му направя бъркани яйца — прояви неочаквана жертвоготовност Джейн.

— Много мило! — отвърна гузно старецът.

— Само без глупости! — рече ядосано Карол. Прекъсна я звънът на телефона. — Ало, да? Не, няма пожар. Вече се справихме. Просто баща ми се опитва да ми прибави още някой и друг бял косъм в главата. Благодаря, че се обадохте.

Карол затвори слушалката и продължи.

— Добре, че пожарната първо звъни, а после праща колите — очите ѝ се втренчиха в Джейн, сякаш не съществуваха нито баща ѝ, нито Паула, нито лаещото куче и пищящата аларма. — Шоуто свърши, можеш да си вървиш!

— Моля те, кажи какво е станало, че толкова се дразниш!

— Върви си, Джейн! — повтори Карол. — Не искам да направя нещо, за което ще съжалявам!

— Например?

— Например, като ти кажа какво си мисля за теб — гневът ѝ пламна и внезапно затихна. — Смятах те за приятелка, дявол да го вземе!

— Аз също.

Карол започна да крачи из опушената стая. Кучето и старецът бързо се отдръпнаха от пътя ѝ.

— Голяма идиотка съм! Това е ужасното. Нито за миг не подозирах! Ама, ни най-малко!

— Какво да си подозирала?

— О, няма ли да млъкнеш с лайнарската си невинност!? Знам всичко за връзката ти с Даниел! Всичко знам!

— Аз? Връзка с Даниел!? За какво говориш? — Джейн не можеше да повярва на ушите си.

Явно, нещо не е чула добре!

— Не!

Това е изключено.

— През цялото време, докато ти плачех на рамото и изливах мъката си, ти си ми се присмивала! Кажй поне, хубавичко ли се кикотехте после с Даниел?

— Що за глупости!? — извика Джейн и погледна към Паула.

По лицето на прислужницата се четеше единствено погнуса и отвращение.

— Напротив! За мен всичко е като бял ден.

— Мисля, че трябва да си ходим — намеси се Паула. — Д-р Уитакър ще се прибере всеки момент.

Вярно ли е? Наистина ли е имала връзка с мъжа на съседката? Даниел намекваше за чувства, възможно ли е да ги е споделяла? Нима подтикван от съвестта си, Даниел си е позволил да признае такова ужасно нещо пред жена си? Дали не й е разправил всичко, точно днес — малко преди появата на Джейн? Това ли бе причинило тази внезапна промяна у Карол?

Възможно ли е Даниел да е в основата на собствените й проблеми? Какво е ставало? Може ли Майкъл да ги е хванал? Стигнало ли се е до сбиване? Тя ли е разбила главата му? Какво е искала? Да го убие ли? Заради какво? Нима заради връзката си с друг мъж? Съществуваше ли тази връзка реално или бе продукт на болезненото въображение на Карол?

За Бога, кое е истина и кое не?

Стои ли сега насред опушена кухня, с пищяща аларма, вой на куче, старец — умоляващ за бъркани яйца, гневна, безмълвно проклинаща прислужница, изгубила нервите си съседка, която я обвинява в прелюбодейство с мъжа й... Нищо не помни! В нищо не е сигурна!

Единственият спомен за Даниел е десет минутен разговор, в присъствието на неговия син, нетърпеливо подвикваш; от колата!

Това ли е нейната действителност?

Джейн Уитакър — що за живот е твоят?! Затова си се махнала! Затова не искаш да се върнеш в него!

— Как разбра? — чу се да произнася на глас.

— Разбрах! Майкъл също знае! — Карол се отпусна в един от кухненските столове.

— О, Боже!

— Накара ме да обещаая, че няма да ти кажа нищо, докато не оздравееш! — Карол поклати иронично глава. — Как става тоя номер? Трябва някой ден да ми разкажеш. Правиш мъжете на лайна, а те се изтрепват за тебе! Какъв е фокусът? Що не напишеш книга по този въпрос?

— Съжалявам — прошепна Джейн. — Повярвай, нищо не помня!

— Че що да не ти вярвам!? Какво има за помнене? Даниел в леглото. Чудо велико! Да ме беше попитала. Щях да ти спестя и време, и неприятности. Хайде сега, спасявай се, докато не съм те пречукала!

Джейн прехапа устни, за да не закрещи. Остави се в ръцете на Паула да я изведе. Входната врата тресна зад гърба им. От вътре прозвуча гласът на стареца. Питаше станало ли е време за обяд.

— Не! — крещеше Джейн, тичайки към спалнята. — Не е възможно!

— Успокойте се, за Бога! Д-р Уитакър ще дойде всеки момент — вървеше по петите ѝ Паула.

— Що за чудовище съм аз!? Коя жена би сложила рота на съпруг като Майкъл с мъжа на съседката?!

Джейн чакаше от Паула отговор. Напразно! Наистина ли чакаше отговор от Паула? Втурна се в спалнята. Вдигна юмруци срещу отражението си в огледалата.

— Коя си ти, по дяволите? Каква каша си забъркала от живота си? С кого още си се лигавила? С колко мъже се търкаляш в кревата? Какво от всичко това знае Майкъл? Я виж на какво приличаш! Защо мълчиш, да те вземат мътните!?

— Ще ви донеса лекарство?

— По дяволите, лекарствата! Искам да се махна от тук! — Джейн се взря в отражението си. — Вече не ме интересува коя си!

Стовари длан в сребристата плоскост.

— Не ща да си спомням нищо за теб! Трябва да се махна! Да избягам на края на света! Този път ще го направя по друг начин! Ще го

направя, както трябва! — тя разтвори гардероба.

Паула се втурна по стълбите.

— Трябва да се махна! Да изчезна от всичко това!

Трескаво събаряше дрехите от закачалките, късаше ги и ги запокитваше, където ѝ видят очите. Една след друга... блузи, поли, рокли, панталони... изпразваше чекмедже след чекмедже, яростно тъпчеше в краката си бельо, нощници, шалове...

— Бъди проклета! — крещеше Джейн и се мъчеше да съдере плътната памучна нощница. — Нищо тук не е мое! Нищо! Това не съм аз!

Падна на четири крака. Започна да рови обувките в дъното на гардероба.

— Върви по дяволите! — закрещя отново. — Върви по дяволите, която и да си! Чуваш ли! Нямам нищо общо с теб! Ти си луда! Луда и нищо повече! — риташе обувките, гледаше ги как летят из въздуха и падат на пода.

Стана внезапно на крака, протегна се към горния рафт, пълен със стари шапки и сакове. С един замах на ръката събра всичко и го събори.

— Така лудите си чистят къщите — изкиска се тя.

Една кутия се стовари на главата ѝ, тупна на пода, отвори се. От нея се изтърколи тъмносиня чанта.

Внезапно всичко застина. Както беше бясна допреди миг, Джейн сякаш се вкамени. Бавно, внимателно се наведе и взе чантата в ръце. Затаила дъх, без да разбира защо, тя отвори. Заизважда стари кърпички, ключове за кола, ключове от къща, кафяв портфейл. Отвори портфейла и погледна вътре.

Там беше всичко: шофьорската ѝ книжка, картата за социална застраховка, кредитните ѝ карти. Личната ѝ карта... Скрити в кутия, горе в гардероба — защо?! Ако се е канела да гостува на брат си в Сан Диего, не трябваше ли да са у нея? Можеше ли да лети до Калифорния без лична карта? Да замине без чантата си?

Не, разбира се. Освен ако въобще не е имала намерение да ходи там. Тогава защо Майкъл твърди това? Защо разказа тази история на докторите и в полицията? Защо му е да лъже? Това пак опит да я защити ли е?

Нея или себе си?

— Сега вече знам, че си луда — прошепна тя.

Явно не можеше да се справи с новите, неочаквани подозрения.

— Съвсем си изперкала!

Погледна към вратата. Майкъл и Паула стояха един до друг с изплашени, объркани лица.

— Какво става тук, Майкъл? — размаха чантата с документи Джейн.

— Стой мирно! — каза той, Паула я улови за ръката и здраво я притисна.

— Не, моля ви! — изкрещя Джейн.

Беше късно. Иглата прониза кожата ѝ. Лекарството проникна във вените.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Джейн се събуди. В поредния кошмар, който я бе навестил, тя се бранеше от група бръснати глави с фашистки свастики. В ръцете си държеше плюшеното мече на дъщеря си и яростно го размахваше. Цялата бе обляна в пот, гадеше ѝ се. Чувстваше болка в ръката. Очите ѝ упорито отказваха да се отворят. Най-сетне клепачите се повдигнаха. Побърза да ги затвори отново — стаята шеметно се въртеше.

Не се паникьосвай, изкрещя на ум. Въпреки това паниката я обземаше. Всичко ще се оправи! Нали си в къщи, в своето собствено легло?! Нали за теб се грижи най-идеалният съпруг на света?!

Възможно ли е наистина да го е мамила?

— Не! — простена тя. — Не бих могла.

Може да не знам коя съм, но съм сигурна, че не съм му изневерявала. Възможно е дори да убия, но не и да слагам рога на мъжа си. Господи, чуй ме, чий болен мозък е измислил тази перверзна ценностна система! Ще убивам, но няма да прелюбодействам! Ще спасявам тропическите гори, но няма да пощадя чуждите семейства!

Що за логика?

Възможно ли е Карол да лъже? По силата на какъв мотив?

Макар и със затворени очи, Джейн усещаше продължаващият световъртеж. Не се съмняваше, че гневът на Карол бе искрен. Такъв бяс трудно може да се инсценира. Но доколко я познаваше? Не спомена ли самата Карол, че никога не са се познавали истински?

Не може да е такава артистка, даде си сметка. Несъмнено вярваше истински в твърдението си. Само че защо при първите две срещи се държеше иначе? Не прояви нито злоба, нито гняв — най-малкото враждебност... Това означаваше, че е научила за изневярата скоро. Или Даниел си е признал, воден от псевдочувство за честност, или ѝ го е внушил някой друг. Но кой?

Джейн знаеше отговора. Не бе необходимо дори да го произнася. Карол не премълча, че Майкъл е наясно. Нещо повече — бил я помолил да не се разправя с нея, докато не се възстанови. Можеше да

се приеме, че най-напред именно от Майкъл е чула за прелюбодейството.

Джейн се бореше с мъглата, в която плуваше мозъкът ѝ. Искаше да си спомни, кога би могло да е станало това. Не беше ли видяла Майкъл да разговаря с Карол една сутрин? Не беше ли ги наблюдавала от прозореца? Дворът, Джий Ар, опъваш до скъсване каишката, нейното главоболие... О, Боже, изстена Джейн, обърна се на една страна. Усети ръката ѝ да пулсира и пак легна по гръб. Защо му е трябвало да казва на Карол нещо, заредено с толкова разрушителна сила?

А ако се е уморил, ако не е бил в състояние да носи сам целия този товар? Ако е имал нужда да се довери на някого? Или го е направил, за да забие клин помежду им? Може би възнамерява да ги държи далеч една от друга? Но защо? Какво би могла да ѝ каже Карол от онова, което Майкъл спестява?

В случай, че той я е информирал за предполагаемата връзка между съпругата си и нейния мъж, вариантите са два: Майкъл споделя истината. Второ — Майкъл лъже. „Не искайте от мен тайни, за да не чувате лъжи!“... Какви тайни? Какви лъжи? Колко лъжи?

Очите на Джейн се разшириха от страх. Съществува трета възможност, даде си сметка тя, докато гледаше как литографията на Шагал от отсрещната стена оживява. Цигуларите се изправят, танцувайки тръгват към нея. Сватбарите започват да се клатят в такт с музика, която чуват само те... Възможно ли е Майкъл, Паула и Карол да са част от заговор? Да са свързани помежду си? Шемет, помисли си, цяла конспирация. Потърка бодящата, възпалена ръка. Почувства се глупава. При това мелодраматично глупава! Къде си ти, о, Робърт Лъдълъм?! Сега имам нужда от теб!

Естествено, истината е по-проста. Просто Джейн е луда за връзване.

Сгъвката на лявата ѝ ръка започна да пулсира болезнено. С усилие я погледна. Кожата на това място бе синьо-лилава. Пръстите ѝ внимателно опипаха мястото. Болеше. Джейн дръпна ръка. Спомни си как Паула я държеше, за да може Майкъл да инжектира успокоителното. Колко пъти от тогава иглата е пробождала беззащитната ѝ кожа? Колко дни са минали? От кога я държат така?

С усилие се изправи, потискайки повдигането в стомаха си. Подпря се на леглото, а после бавно запълзя към банята. До съзнанието ѝ достигна гласът на Паула. Говореше от кухнята. С кого? С Майкъл ли? Джейн се напрегна да чуе нещо. Звучеше само нейният глас — вероятно по телефона. Освен, ако не си бърбри сама, каза си Джейн и едва сподави смеха си. Може би в тази къща има нещо, което побърква всички?! Лоша изолация, отровни за мозъка азбестови плоскости... Какво друго?

Опря се на перилата. Върху гърба си, откъм еркерния прозорец, почувства топлината на слънчевите лъчи. Продължи към кабинета на Майкъл. Само за миг си даде сметка какво прави, строполи се върху креслото зад бюрото и плахо вдигна слушалката.

— ... сънува тези кошмари вече няколко седмици — говореше Паула. — Какво? Искаш да кажеш, че като дете никога не съм имала кошмари?

Женският глас от другата страна на линията измърмори нещо на италиански.

Последва тишина, заредена с толкова враждебност, че Джейн затаи дъх.

— Добре де, ти си била идеална майка. Аз не съм. Не мога да си позволя да седя цял ден вкъщи, за да я гледам. Кошмарите ѝ, рано или късно, ще изчезнат. Тя е дете, в края на краищата. Децата често сънуват кошмари.

Пак на италиански...

— Мамо, прави каквото искаш, става ли?! Искаш да я сложиш да спи? Добре. Само че няма да спи през нощта. Така няма да сънува кошмари... Чуй сега! Трябва да свършвам. Имам да приготвям вечеря.

Вечеря, учуди се Джейн и погледна часовника върху бюрото. Внимателно остави слушалката. Минаваше четири след обяд. Какъв ден е? Колко дни е проспала?

Загледа се в телефона. Паула работеше нещо в кухнята. Колко приятелки се бяха опитвали да се свържат с Джейн? На колко беше казано, че е в Сан Диего — на гости при брат си?

Брат ми, помисли си тя и скочи на крака, удрайки колене в бюрото. Извика от болка и замръзна неподвижно. Дали Паула я е чула? Улови дървения плот, за да не се срути. Сърцето ѝ блъскаше с такава ярост, че се уплаши да не припадне. Брат ми... повтори си Джейн и

закрета към спалнята, като се опираше в стените. Изведнъж си спомни как бе хвърляла дрехите от гардероба, как в ръцете ѝ се оказа чантата с всички нужни за едно пътуване документи.

Олюлявайки се, пристъпи в спалнята. Очакваше да види бъркотия, разхвърляни дрехи... От това нямаше и следа. Стаята светеше от чистота. Редът бе изряден. Безмълвно приближи гардероба. Отвори огледалните врати.

Дрехите висяха — всяка на своето място. Нищо не подсказваше какво се е случило. Обувките, хвърляни из цялата стая, лежаха кротко по чифтове. Пуловерите бяха прилежно сгънати. От изпразнените до шушка чекмеджета надничаше идеално надипленото бельо. Старите шапки и пътните чанти заемаха, както винаги, най-горния рафт. Единствено липсваше кутията, от която изскочи чантата на Джейн с шофьорската книжка и кредитните ѝ карти. Съществува ли въобще такава кутия? Възможно ли е да е измислила тази история?

Или Майкъл я води за носа през цялото време?

Беше казал в полицията, че не е съобщил за изчезването ѝ, защото смятал, че е на гости при брат си. Уж, възнамерявала да го изненада в Сан Диего. Затова той не реагира, че не е пристигнала. Майкъл твърдеше, че се е обадил на брат ѝ едва след прибирането от болницата да го увери, че всичко е наред. Наистина ли бе успял да го успокои само с няколко добре подбрани реплики? Случаите на хистерична амнезия са рядкост дори в Калифорния. Как така единственият ѝ брат проявява такъв завиден непукизъм? Нима не си е направил устата да дойде? Да види собствената си безпаметна сестра?

Най-малкото щеше да настоява за личен разговор с нея. Ако се е обаждал и е чувал единствено, че тя спи или, че не е добре, това не би ли го разтревожило още по-силно?

Отговорът е ясен, разсъждаваше Джейн, докато слушаше стъпките на Паула по стълбите. Трябва да му се обадя.

Легна в леглото. Затвори очи и се престори на заспала. Паула се изправи на вратата. Погледни ме и си върви, подкани я мислено Джейн. Паула се приближи до леглото. Нали виждаш, сладко, сладко спя — завила съм се като буба! Нали това искаш? Да съм кротка и безчувствена! Оправяй завивките и чупка! Имам работа, трябва да въртя телефони... Хайде, опъни одеялото и хуквай да готвиш за вечеря! Не?! Какво правиш? Какво правиш, за Бога?!

Джейн почувства как прислужницата издърпва изпод завивката натъртената ѝ ръка и я опъва. Замириса на спирт. Нещо хладно и мокро докосна болната вена. Отвори очи и изкрещя.

— Не, моля те! Недей!

Иглата проникна в плътта ѝ.

— Хайде, готово-о! — рече Паула, сякаш говореше на малката си дъщеря. — За твое добро е.

— Защо правиш това? — попита Джейн, решена да не се поддаде на лекарството.

— Имаш нужда от почивка, Джейн — гласът на Паула бавно започна да се отдалечава, макар тя да не помръдваше.

— Не искам да си почивам! — очите ѝ започнаха да се затварят.

Успя ли да каже нещо или не? Не знаеше.

Събуди я звук от счупване на чиния.

— О, Господи, съжалявам, д-р Уитакър! Ще я възстановя.

— Не се безпокой! Чудо голямо! Не се поряза, нали?

— Не, нищо ми няма. Ей сега ще почистя.

Джейн с усилие се изправи и пое към стълбите. Стомахът ѝ тежеше, сякаш бе бременна. Напрягна се да чуе разговора долу и да го запомни.

— Не знам какво ми става днес?! Непрекъснато изтърквам по нещо. Сигурно съм се преуморила.

— Не е лесно да се грижиш за човек в състоянието на жена ми.

— Не, не г-жа Уитакър е проблемът.

Джейн си представи как веждите на Майкъл загрижено се повдигат.

— Дъщеря ми сънува кошмари, майка ми не спира да мърмори... Мира нямам!

— Искаш ли да поговорим?

— Имате си достатъчно главоболия. Само аз липсвам!

— Защо не оставиш за малко чиниите? Разкажи какво става!

Сигурно вече ѝ подаваше стола. Джейн потисна желанието да положи глава на килима и да заспи отново. Не можеше да си го позволи. Трябваше да телефонира на брат си в Сан Диего. Именно

сега, докато обсъждаха проблемите на Паула. Докато не е станало време за поредната инжекция.

Тихо запристъпва към кабинета на Майкъл. Спря за миг пред вратата — кое е по-безопасно? Да я затвори или да я остави отворена? Ако я затвори, вероятността да я чуят намалява, но ще ги чуе ли, ако тръгнат нагоре? Реши да я остави отворена.

Седна зад бюрото на съпруга си, вдигна слушалката... И най-малкият шум от онова, което правеше, отекваше в нея със стократна сила. В ушите ѝ гръмна оглушително пиукане. Не го ли чуваха чак долу? Притисна слушалката до гърдите си, в очакване да чуе стъпки по стълбите. Нищо не последва. Бавно и несигурно пръстите ѝ натиснаха като в мъгла №411.

— Кой град, моля? — телефонистката сякаш крещеше в ухото ѝ. Джейн притисна още по-силно слушалката.

— Номерът на Томи Лорънс от Сан Диего, ако обичате! — едва чуто прошепна тя.

— Моля? Говорете по-високо!

Джейн наведе глава като за молитва и повтори:

— Дайте ми номера на Томи Лорънс от Сан Диего!

— Сан Диего ли казвате?

— Да... — дявол да го вземе, допълни на ум.

— Трябва да позвъните на междущатски линии!

— Как? — въпросът прозвуча повече като въздишка.

— Едно, две, едно, три, пет, пет, пет, едно, две, едно, две — произнесе телефонистката и затвори.

Джейн бързо избра номера.

— Междущатски линии. Кой град, моля?

— Сан Диего — Джейн усети как думите отекнаха като в акустична камера.

— Да?

— Телефонният номер на Томи Лорънс, моля?

— Адрес?

— Не зная.

— Почакайте за момент!

Само по-бързо, стисна зъби Джейн.

— Имаме Томас Лорънс на Саут Кънтри роуд 155 и Том Лорънс на Монтгомери стрийт 1800.

— Не знам. — О, Господи, откъде да знам... мисли, казваше й някакъв глас... опитай се да си спомниш адреса от тефтерчето... опитай се да си го представиш...

Джейн затвори очи, затаи дъх, призовавайки визуалният образ. Мислено преобръщаше страниците от своя бележник...

— Не мога да го видя...

— Не ви чувам — нетърпеливо изрече телефонистката.

— Монтгомери стрийт 1800 — възкликна Джейн по-силно от желаното. — Мисля, че е този.

Телефонистката вече бе изчезнала. В слушалката прозвуча познатият автоматичен оператор. Джейн записа номера без да сваля поглед от вратата. Отдолу звучеше тих смях. Продължавайте, подкани ги тя, смейте се, за да ви чувам!

Избра номера и прекъсна. Беше пропуснала кода. Започна отначало. Изпитваше неистово желание само за миг да положи глава на бюрото. Само една минутка сън... Само една... Главата й се наклони напред. Видя своето отражение в тъмния екран на компютъра.

Оттам я гледаше жена с притварящи се клепачи. Не приличаше на човек. Лицето й изглеждаше разкривено и сиво. Нима беше онова, същото лице, което зърна за пръв път в счупеното огледало на тоалетната в онзи малък магазин на Чарлз стрийт? Нея ли младият продавач, с вързана на опашка коса, бе нарекъл „хубавка“? Боже мой, в какво са ме превърнали? С усилие изправи глава.

Някъде иззвъня телефон. Чу се „Ало!“

— Ало? — отвърна Джейн, долепяйки ръка до устата си. — Кой е?

— Вие звъните... — каза женски глас. — Кажете кой се обажда?

— Джейн.

— Кой? Не ви чувам!

— Джейн — повтори по-силно тя.

— Джейн? Сестрата на Томи?

— Да — разплака се Джейн.

— Господи, не можах да те позная! Настинала ли си, какво има?

— Не се чувствам много добре — започна Джейн... тази жена трябва да е съпругата на Томи, Елинър.

— Звучиш ужасно. Грип ли имаш?

— Не. Някакъв мистериозен вирус — почувства отново тежест в стомаха си. — Как сте вие?

— Както обикновено. Джереми тъкмо изкара една настинка, а Ланс вечно подсмърча. Брат ти се оплаква от болките в гърба, а аз ще откача, докато стегна багажа...

— Заминавате ли?

— Пътуваме до Испания, забравила ли си? Най-сетне! Господи, наистина ли си забравила? Гласим го от толкова години. Помислих, че затова се обаждаш. Да ни пожелаеш на добър час.

— Елинър, трябва да говоря с брат си! — Джейн се чудеше наистина ли гласът ѝ звучи толкова силно, колкото ѝ се струваше.

— Елинър? Знаеш, че обичам да ми викат Ели! Колкото до брат ти, той е на работа. Ще си дойде след час.

Джейн погледна часовника на бюрото. Наближаваше седем.

— Извънредно ли работи?

— Сега е четири, Джейн! Забрави ли часовата разлика?

Едва потисна желанието си да повърне. Продължи да говори.

— Елинър... Ели, трябва да ми кажеш истината.

— Истината? Защо да лъжа, че брат ти е на работа?

— Скоро говорили ли сте с Майкъл?

— С Майкъл? Не, аз не съм...

— А Томи?

— Мисля, че не. Поне не ми е казал подобно нещо...

— Защото така е казал на полицията!

— Кой е казал на полицията? Джейн, за какво говориш?

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Непрекъснато ѝ се счуваха гласове, стъпки... Погледнеше ли обаче, нямаше никой.

— Изслушай ме, Елинър... Ели, трябва да ме изслушаш! Чуй ме!

— Слушам те...

Виеше ѝ се свят. Съзнанието ѝ препускаше. Гласовете приближаваха. После замлъкнаха. Вдигна очи към вратата. Нищо. Имаше толкова за разказване, времето не стигаше.

— Случи ми се нещо...

— Какво, какво се е случило?

— Не знам, не мога да го обясня... Не помня коя съм?

— Джейн? Не те разбирам...

— Слушай, моля те! Не ме прекъсвай! Трудно се концентрирам. Непрекъснато ме тъпчат с лекарства.

— Лекарства? Кой ти ги дава?

— Майкъл и Паула.

— Паула? Коя е Паула?

— Уж трябва да ми помагат, но от тях се чувствам само по-зле. Сега ми бият инжекции...

— Джейн, Майкъл там ли е? Мога ли да говоря с него?

— Не! — почувства, че го изрече твърде високо. — Слушай, Майкъл ме излъга... Каза пред полицията, че съм тръгнала на гости при брат си... На мен ми каза... трябвало да съм го изненадала, но после чантата с документите... открих я у нас... Как мога да съм тръгнала без... без документите... Значи е лъгал... Защо не се е обадил в полицията, когато съм изчезнала...

— Джейн, по-бавно! Кой е изчезнал? Нищо не разбирам! Започни отначало.

— Не, дявол да го вземе, няма време! Ще дойдат всяка минута да ми сложат нова инжекция. Ели, трябва да ми помогнеш! Трябва да кажеш на брат ми. Нека дойде да ме вземе!

— Ели, — намеси се мъжки глас...

Джейн видя как Паула влиза в стаята.

— Ели, аз съм Майкъл.

— Майкъл, какво става?

Джейн слушаше разговора, осъзнавайки, че вече е безсмислено да казва, каквото и да е, Паула се приближаваше със спринцовка в ръката.

— Съжалявам, че ви занимаваме — продължи Майкъл. — Не исках да ви тревожа.

— Какво все пак става при вас?

— Де да можех да кажа?!

Плачеше ли Майкъл?

— Що за налудничаво обаждане? Дори не познах гласа й. Разправя някакви странни неща. Изчезване, загубена памет, тъпчене с лекарства?

— Наистина й даваме лекарства — обясни Майкъл. — Не бива да се вълнува. Така каза лекарят й.

— Нейният лекар?

— Джейн преживя някакъв срыв. Мисля, че се дължи на катастрофата...

— О, Господи! Можем ли да направим нещо?

— Никой не може да направи нищо. Трябва да се чака. Лекарят е сигурен, че няма да продължи дълго. Нарича състоянието ѝ хистерично бягство или на медицински език пориомания! Обикновено траело не повече от няколко седмици.

— Хистерично какво?

— Няма значение. Важното е да не се тревожите.

— След няколко дни тръгваме за Испания — чу да казва Елинър, когато Паула се изправи над нея.

— Заминавайте! — каза Майкъл. — От толкова време се готвите за това пътуване. Няма как да помогнете. Дори не исках да тревожа Томи. Докато се върнете, сигурно всичко ще е приключило.

— Наистина отдавна се готвим...

Това бе последното, което стигна до слуха на Джейн. Прислужницата взе слушалката от ръката ѝ.

Ей, Богу, готова съм да се обзаложа, че никога не ми е харесвала тази жена, помисли си Джейн, подавайки безропотно ръката си на Паула.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Да ви донеса ли нещо? — попита Паула.

— Какво?

Джейн вече не бе сигурна дали чува или й се причува.

— Казах, не искате ли да ви донеса нещо? Още портокалов сок?

Препечена филийка?

— Не може ли кафе?

— Разбира се.

— Но истинско. Не тези лайна без кофеин.

— Джейн!?

— Паула!

— Ако смятате да създавате пак проблеми, ще ви отведа в спалнята!

— Остави ме още малко тук! Обичам тази стая — Джейн отвори очи, за да се увери, че зимната градина е на мястото си.

— Щом искате да ви поощряват, трябва да се държите добре.

— Поощрения се дават на децата.

— След като вършите детинщини, естествено ще се държат с вас като с дете — поясни Паула.

— Не го правя нарочно. Просто се чувствам ужасно. Толкова съм объркана!

— Трябва да следвате наставленията на лекаря.

— Опитвам се.

— Трябва да се опитвате по-упорито!

— Благодаря, че ми позволи да сляза тук.

— Д-р Уитакър предложи да ви доведе в зимната градина.

— Благодарна съм му — каза Джейн, наистина бе така.

— Искате ли още кафе?

— Не.

— Както желаете.

- Как е дъщеря ти? — попита Джейн.
Паула имаше наистина изморен вид.
— Добре е. Нищо ѝ няма.
— Как се казваше? Каролайн ли?
— Кристин.
— Майка ти ли я гледа?
— Да. Временно.
— Обзалагам се, че не очакваше да се задържиш тук толкова дълго?
— Краят му се вижда.
— Защо? Защо мислиш така? — Джейн се надигна в люлката.
— Не се вълнувайте. Казах го просто така.
— Прозвуча ми, сякаш знаеш нещо?
— Знам онова, което ми казва д-р Уитакър.
— И какво ти казва той? — продължи с въпросите Джейн.
— Че краят му се вижда — повтори Паула.
- Майкъл говорил ли е с Емили?
— Не знам — Паула поливаше цветята.
— Сигурно му липсва.
— Сигурно.
— Говори ли ти за нея?
— Не.
— А за какво ти говори?
— Не говори много-много.
— Чувам ви като разговаряте — настоя Джейн. — Понякога, когато съм в леглото нощем, чувам как си говорите в кухнята.
— Питам го как е минал денят. Разправя ми, ако се е случило нещо по-интересно.
— Тези неща би трябвало да споделя с мен!
— Да, така е.
— Говори ли за мен?
— Понякога.
— И какво точно?
— Че ви обича. Че много иска да ви помогне. Понякога плаче.
— Време е за хапчетата — Паула протегна ръка и ѝ ги подаде.

— Наистина ли трябва?

— Не ми правете номера, Джейн!

— Просто мисля, че е безсмислено.

— Д-р Уитакър смята тъкмо обратното. Казва, че ви помагат.

— По цял ден седя тук като зомби.

— Точно това се иска от вас. Да дадете възможност на вашето подсъзнание да си свърши работата — Паула пристъпи от единия на другия крак.

— Но аз не мога да мисля ясно! Непрекъснато ми се вие свят. Едва се движа...

— Никой не иска от вас да се движите.

— Колко време продължава това?

— Кое по-точно?

— Преди колко време се прибрах от болницата?

— Преди малко повече от три седмици.

— И просто седя по цял ден? — Джейн долови учудване в гласа си.

— Възстановявате силите си.

— Но аз не съм си загубила силите!

— Нека да не спорим излишно, Джейн.

— Аз не споря. Искам да разбера...

— Разберете, че ако не си вземате хапчетата, д-р Уитакър ще продължи да ви слага инжекции.

— Той каза, че повече не се нуждая от тях.

— Да, но трябва да гълтате таблетките си. Е, кое предпочитате?

— Може би няма да е зле днес да се поразходим? — каза Джейн.

— Може би.

— Все така казваш.

— Така ли?

— Да. Но никога не излизаме.

— Днес може и да излезем — Паула раздвижи рамене и продължи да бърше прах.

— Страхуваш се да не избягам, така ли?

— Не.

— Нямам сили да го направя, не бой се.

— Не се боя.
— Не си въобразявай, че ме заблуждаваш — натърти Джейн.
— Не ви заблуждавам.
— Знам защо ми позволи да стоя в зимната градина.
— Защо?
— За да съм ти под око.

— Не ти допадам много, нали? — подхвърли Джейн.
— Грешите.
— Тогава?
— Не ме питайте — Паула приближи задния прозорец и се загледа навън.

— Мислиш ли, че съм изневерявала на Майкъл?
— Не знам.
— Че съм му изневерявала с мъжа на съседката?
— Не знам.
— Тя е убедена в това.
— Да, така е.
— Мислиш ли, че тогава лъжеше?
— Не.
— Ще ми позволиш ли да се обадя на Даниел?
— Какво! — Паула не скри удивлението си.
— Така ще мога да го попитам.
— Искате да се обадите на бившия съпруг на съседката си и да го попитате дали сте спала с него? Джейн, помислете как ще прозвучи това?

Джейн затвори очи, сякаш да се защити. Паула бе права.
— Просто искам да разбера истината — прошепна тя.
— Сигурна ли сте? — попита прислужницата.

* * *

— Кой беше на телефона? — попита Джейн, когато Паула се върна.

— Някакъв тип искаше да ни абонира за списание „Бостън попе“.

— Лъжеш!

— Джейн.

— Винаги познавам кога лъжеш. По лицето ти се изписва такава физиономия, сякаш устата ти е пълна с камъчета и не можеш да ги изплюеш.

— Глупости! — възпротиви се Паула.

— Чух да казваш, че още съм в Сан Диего.

— Никой ли не ви е споменавал, че да се подслушва е невъзпитано?

— Не знам. Не си спомням.

— Това не е смешно, Джейн.

— Искам да знам още колко смяташ да ми пречиш да говоря с приятелите си?

— Надявам се, докато си спомните кои са вашите приятели.

— Какво лошо има да поговоря с тях сега? — попита Джейн.

— Това по всяка вероятност ще разстрои вас, за тях е абсолютно сигурно.

— Защо да ги разстрои?

— Защото говорите доста неясно. Провлачвате думите — отвърна Паула и оправи възглавницата зад гърба ѝ.

— Така ли? Не знаех...

— Ще се разтревожат и ще поискат да ви видят.

— Е, и?

— Поглеждали ли сте се напоследък в огледало?

— Мислиш, че съм ужасна, нали? — Джейн втренчи очи в Паула, без да е сигурна, че иска да получи отговор.

— Мисля, че имате тежък характер...

— Чудиш се как мъж като Майкъл може да търпи жена като мене?

— Когато мъж като д-р Уитакър поеме ангажимент, никога не се отмята — поясни Паула.

— Каквото и да става...

— В добър и страшен час...

— В позор или във слава...

— До гроб ще бъда с вас — усмихна се на последния стих Паула.

— Какво печеш? — Джейн се подпря на вратата между кухнята и зимната градина.

Паула се обърна.

— Какво търсите тук?

— Това е моята кухня.

Паула вдигна рамене.

— Тогава си вземете стол и седнете.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Стойте тихо и не ме разсейвайте. Не ми се ще да си отрежа пръста, докато бърборя с вас.

— Какво режеш?

— Ябълки.

— Щрудел ли ще правиш?

— Мисля, че на Майкъл ще му дойде добре нещо такова.

— А, значи вече сме на Майкъл — отбеляза Джейн.

Телефонът иззвъня.

Тя обърна глава към него — виенето на свят продължаваше. Хвана се за ръба за масата. Погледът ѝ се насочи към малката ваза с летни цветя в средата.

— По дяволите, защо телефонът винаги звъни, когато съм с мръсни ръце? — Паула взе една кърпа от закачените до мивката.

Без да се замисля Джейн стана и се насочи към апарата на стената.

— Не се обаждайте!

— Защо? Телефонът е мой! — тя грабна слушалката. — Ало?

Паула захвърли кърпата, хвана шнура и почти го издърпа от ръцете ѝ. Джейн се завъртя като голямо кълбо и го уви около тялото си. Само ръцете ѝ останаха свободни — колкото да държи побеснялата Паула на разстояние.

— Не се приближавай! — изсъска ѝ тя.

— Ало? Ало? Джейн, ти ли си?

— Здравсти — извика Джейн в слушалката.

— Джейн, ти ли си?

— Да, аз съм.

— Чудесно. Чудех се какво става? Сюзън се обаждала онзи ден и говорила с новата ви домашна помощница или каквато и да е там... Отговорила ѝ, че още си в Сан Диего и не знае кога ще се върнеш.

— Върнах се снощи — едва не се изсмя Джейн.

— Ако моментът не е подходящ, мога да звънна по-късно.

— Напротив, много е подходящ. Липсваше ми.

С кого по дяволите говори?

— И ти на мен. Не мога да повярвам, че си прекарала близо месец с Гаргамела!

— С кого?

— Със снаха си.

— Гаргамела? — ... не се ли казваше Елинър?

— Нали ти я беше кръстила така! Напомняла ти за злия магьосник Гаргамел, дето преследва смърфовете. Какво ли ти обяснявам? Нали сама си ми го казвала?

— Тя лоша ли е?

— Е, не, но... разправяше, че не си падаш по нея. Джейн, случило ли се е нещо? Разговорът ни е доста странен, ако не ти е направило впечатление.

— Не, всичко е наред. Ти как си? — Джейн наблюдаваше как Паула бавно стеснява дистанцията помежду им. — Не се приближавай!

— Какво?

— Не говорех на теб.

— Какво искаш да кажеш с това „не се приближавай!“?

— В кухнята има голям паяк — по-добра метафора за Паула не можеше да измисли. — Нали знаеш как ги мразя?

— Не, не знаех.

Паула започна да се поклаща напред-назад. Вероятно се надяваше на Джейн да ѝ се завие свят.

— Стой мирно, дявол да те вземе!

— Джейн, не му обръщай внимание. Сигурно е по-уплашен и от теб!

— Дайте ми слушалката, Джейн! — гласът на Паула бе тих, успокояващ, почти хипнотичен.

— Не се приближавай!

— Джейн, защо не ми звъннеш ти?

— Не!

Паула скочи към нея и протегна ръка към слушалката. Джейн се дръпна, омота се още повече в шнура. Притисна слушалката с рамо към ухото си. Отблъсна Паула със свободната си ръка. Грабна ножа от кухненския плот и го размаха към прислужницата. Тя замръзна за момент. После се стовари в един от столовете, за да покаже, че се признава за победена.

— Господи, Джейн, този паяк май си го бива! Какво става там?

Джейн не изпускаше от око Паула. Прислужницата леко се размърда. Джейн размаха заканаелно ножа. Дишаше тежко. Погледът ѝ бе като на див звяр. Какво да направи? Да каже или да не каже какво става?

Какво точно ще каже? Помощ! Държат ме затворена в собствената ми кухня! Мъжът ми и прислужницата ме тъпчат с лекарства! Не ми позволяват да се срещам с приятелките си, които и без друго не помня, тъй като съм си изгубила паметта! По-скоро ще помисли, че съм си изгубила разсъдъка. Пък е и доста близо до истината.

Освен, ако не я уговоря да дойде тук. Да ме види лично. Да поговорим спокойно. Да ѝ обясня какво става...

— Ще се радвам да те видя — произнесе Джейн. Паула стисна зъби. — Кога ще се видим?

— Точно за това се обаждам, да разбера дали уговорката ни за довечера е в сила.

— За довечера?

— Знаех си, че си забравила. Преди минута казах на Питър... Обзалагам се, че ѝ е изхвърчало от главата! Така де, уговорката беше толкова отдавна.

— Не съм забравила, разбира се.

— Значи вечерята остава, така ли?

— Естествено.

— Сигурна ли си? Все пак, току-що пристигаш от Калифорния? Не се съмнявам, че имаш цял куп неща за вършене.

— А защо, мислиш, съм се върнала?

— Наистина ли? Ласкаеш ме. Сигурна ли си, че ще се подготвиш? Не е ли по-добре да отидем на ресторант?

— Дума да не става!

Какво правеше всъщност?! Трябваше светкавично да съобразява. Не беше лесно — световъртежът не спираше, сърцето ѝ биеше като полудяло, ръката ѝ заплашително стискаше ножа. Само една секунда... да прецени всичко. С кого говори? Кой е този Питър? Очевидно съпругът ѝ. Ще дойдат на вечеря. Още довчера. Питър... повтори на ум, стискайки още по-здраво ножа, за да охлади желанието на Паула да предприеме нещо. Прислужницата обаче само праметна крак върху крак. Може би се бе примирила с обстоятелствата. Чака... дебне като котка пред мишата дупка, рече си Джейн. При първа възможност ще ме нападне. Междувременно трябва да преценя чий е гласът от другата страна на линията.

Разбира се, мога да попитам... С усилие потисна смеха си. Да, заповядай, чакам те в седем... между другото, ти коя беше? Не прави глупости! Разсъждавай! Не се дръж лекомислено. Тя е твоя приятелка. Вероятно много близка. Подсказа ти коя е. Името на съпруга ѝ е Питър.

Питър кой? Питър Котънгейл. Питър Рабит. Питър Финч. Съставът „Питър, Пол и Мери“... Питър, Питър — лош и хитър! Свети Петър... Петър плет плете, по три пъти преплита... Ако си приятел... името ти трябва да е било в тефтерчето ми!?

Опита се да прелисти мислено страниците. Една, втора, трета... Лорейн Апълбай, Даян Брюстър, Дейвид и Сюзън Карни, Джанет и Иън Харт, Ийв и Рос Макдърмот, Хауърд и Пеги Роуз, Сара и Питър Таненбаум... Да! Кой друг би могъл да бъде? Колко приятелки имаше с мъж на име Питър? Жената отсреща, бе Сара Таненбаум. Джейн стисна устни, за да не извика името ѝ на глас.

— В колко ни искаш, значи?

— Колкото по-рано, толкова по-добре.

— Сигурно трябва да си легнеш по-рано.

— Напротив. Ще ми се да говоря с теб.

— На мен също. Пак имах скандал с онзи от Гестапо.

— Какво?

— С моя съсед. Ще ти разкажа като се видим. Можеш да се гордееш с мен. Значи, в колко? В седем?

— Чудесно.

— Да донеса ли нещо? Например десерт?

— Не, недей — по устните ѝ се плъзна усмивка. — Точно правя щрудел.

Паула заби поглед в тавана — ако може, ще ме убие с очи, даде си сметка Джейн.

— Звучи примамливо. Нямам търпение да го опитам.

— Аз също. И ако някой ти се обади — добави Джейн, — за да отложи вечерята, не го слушай! Елате при всяко положение! Обещавах ли?

— Че кой може да се обади?

— Не знам. Някой. На майтап. Може и Майкъл...

— Майкъл?

— На шега.

— Джейн, какво става? Има ли нещо, което не знам?

— Ще се изненадаш.

— Не виждам точно ти с какво можеш да ме изненадаш.

— Обещай, че ще дойдеш! На всяка цена.

— Джейн, започваш да ме притесняваш.

— Обещай!

— Добре де, обещавам. Сега ще ми кажеш ли какво става?

— Довечера. И не закъснявайте.

Линията прекъсна. Джейн свали слушалката до гърдите си и усмихната остави ножа върху дървения плот. Паула рязко скочи и го разкара по-далеч от Джейн.

— Вие сте луда! Знаете ли това? Можехте да се нараните.

Джейн спокойно се зае да размотава телефонния кабел от себе си. Чувстваше се с повишен тонус и приповдигнато настроение. Най-сетне — жива! Всичките лекарства в организма ѝ не бяха в състояние да потиснат радостта и възбудата. Овеси слушалката на стената и седна на масата. Усмивката не слизаше от лицето ѝ.

— Познай кой ще дойде на вечеря?! — каза тя.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Искаш ли нещо за пиене?

— Мислиш ли, че мога?

— Нямам предвид алкохол. Кола или нещо газирано?

— Нещо газирано, ако обичаш — ... защо се държеше така мило?

Джейн проследи как Майкъл се отдалечава за напитките.

— Ще си наляя сама — настигна го тя.

На масичката Паула бе наредила чаши и бутилки.

— Боиш се да не ти сложа нещо в чашата, така ли? — в гласа му прозвуча обида.

— Не, разбира се — отвърна Джейн... точно от това се опасяваше.

Дали не преиграва излишно?

Бил се разтревожил, дори се изплашил, когато Паула му разказала какво се е случило следобед. Докато ѝ помагаше да се облече за вечерята обаче, насаме призна пред Джейн, че разбира както страховете, така и желанието ѝ да се срещне с приятели. Естествено, Паула била прекалила — напразно се била борила за слушалката. Щом Джейн чувства, че е в състояние да се забавлява, той с удоволствие ще подوماкинства. Искал обаче поне да знае кого очакват на вечеря.

Не! — отвърна тя. Не мога и не искам да ти кажа!

Добре, кимна той. Това е разбираемо.

Отказа да вземе лекарствата си. Той не настоя.

— Отсега нататък те оставям да решаваш сама — каза Майкъл и я помоли Паула да сготви и поднесе вечерята.

Джейн не възрази. Щеше да яде само от общите ястия, за да се предпази от евентуални лекарства. Искаше да е будна и бодра. Макар че съвсем не бе сигурна какво ще каже на Сара... ако човекът, който дойде на вечеря се нарича така.

Джейн отвори нова бутилка. Наля и се загледа в танцуващите из чашата мехурчета. Отпи малка глътка. Върна се на стола си до

камината и вдигна поглед към Майкъл. Той приготвяше своя джин фис. Погледна я и ѝ се усмихна. Тя му отвърна със същото, въпреки че ѝ костваше известни усилия. Честно казано, не се чувстваше нито много силна, нито особено бодра. Само решителна, рече си на ум, стискайки зъби зад разтрепераните устни.

— Добре ли си, скъпа?

— Отлично.

— Те ще се появят едва след десетина минути. Можеш да се качиш да полегнеш.

— Нищо ми няма.

— Изглеждаш чудесно — репликата му прозвуча почти убедително.

Наистина ли? Тя лично се съмняваше. Елегантна — да! Не повече. Доста се беше постарала — за пръв път сложи грим. Позволи на Майкъл да държи ръката ѝ, когато почувства, че трепери. От желание да предаде на лицето си цвят, май попрекали с ружа. Той среса косата ѝ на момичешка опашка, прибра я с една розова шнола на Емили — тя добре хармонираше с блузата ѝ. Защо Майкъл се държи така? Каква е причината да е толкова мил с нея? При ужасния ѝ характер...

Защо излъга лекарите и полицията, искаше да го попита. Улови се, че все още се опитва отчаяно да му вярва, че се надява, съпругът ѝ да има задоволителни отговори на всички нейни въпроси, че може да върже двата скъсани края. Да възвърне доверието ѝ. Беше ли възможно? Моля те, обясни ми ужасните си лъжи, Майкъл! Опровергай безбройните ми подозрения! Прогони лъжата!

Не можеше да го попита. Не можеше да рискува. Не можеше да го разгневи точно сега, когато приятелите им са вече на прага. Само една-единствена инжекция ще я превърне в безпомощно бебе.

— Сигурна ли си, че силите ти ще стигнат? — попита той.

Тя мълчаливо кимна. Всъщност, от страх ли не му задаваше въпросите си? Или просто не искаше да чуе отговорите им? Нима тъкмо от това се опасяваше — че те ще бъдат задоволителни?

В такъв случай какво щеше да излезе? Че наистина е в нервен срив. Че отказът да приема лекарства задълбочава този срив... Че сама си е виновна за всичко... Че състоянието ѝ може да продължи до безкрайност... дори до края на живота ѝ... Че някъде, Бог знае къде, тя

е загубила своето собствено аз, а онова, което седи сега пред камината, не е нищо друго, освен прибралото се в къщи нищо!

Отпи нова, голяма глътка. Трябва да избере един от двата варианта. Или е много болна й съпругът й искрено се мъчи да й помогне, или е жертва на неговото коварство и той се опитва да я унищожи психически.

Е, хайде! Какво ще си избереш, многоуважаема състезателко? Билет номер едно или билет номер две? Вариант номер едно или вариант номер две? Останете с нас за поредния епизод от сериата „Младите и психясалите“!

Звънецът иззвъня.

— Аз ще отворя — извика Джейн.

Паула спря на средата.

— Няма нищо — успокой я Майкъл. Тя се оттегли в кухнята.

Ръцете на Джейн видимо трепереха. Разля питието. Внимателно остави чашата на малката масичка до стола, пое няколко пъти дълбоко дъх... Надяваше се краката й да се окажат по-стабилни от ръцете.

— Ще се справиш — окуражи я Майкъл и стана от дивана.

Джейн с усилие премести единия си крак. Звънецът иззвъня повторно.

— Спокойно! — чу гласа на Майкъл.

Успя да се добере до входната врата и я отвори.

Пред нея се изправиха двама симпатични непознати. Жената носеше букет градински цветя. Мъжът — бутилка бяло вино в зелена бутилка с формата на риба.

— Добре дошла в къщи! — възторжено извика жената и сърдечно прегърна Джейн. — Как смееш да изчезваш за толкова дълго и никого да не предупреждаваш!

Гостенката отстъпи една крачка и я заоглежда.

Пред Джейн стоеше висока, слаба жена с права, кафява коса и изрусени кичури. Носеше тъмно сини панталони и небесна копринена блуза с гранатова брошка, представляваща две устни с надпис между тях „цункай ме“. Обещите й — гроздове от многоцветни звезди, стигаха чак до раменете. Устните й бяха изрисувани с ярко червило. Първото впечатление на Джейн от Сара Таненбаум бе, че си има работа с една много, ама много фина и жизнена дама. Само не й стана ясно какво общо би могла да има с нея.

Гостенката, като че ли се питаше същото.

— Какво си направила? — високопарно попита тя.

Джейн вдигна ръце и прикри лицето си.

— Какво искаш да кажеш?

— Какво си направила с лицето си? — непознатата улови в длани главата ѝ и се вторачи в кожата около очите ѝ.

— Да не си си правила пластична операция в Калифорния?

— Ама, че шантав въпрос! — обади се мъжът зад нея и тикна бутилката в ръцете на Майкъл. — Радвам се да те видя, приятелю! Как я караш?

— Горедолу. Ти как си?

— Аз съм бомба! Щом мине времето на данъците, винаги съм екстра!

— Здравей, Сара — Майкъл сърдечно разцелува гостенката и ги поведе към хола.

— Какво ѝ е? — чу Джейн шепотът на Сара и видя как Майкъл кимна.

Тя обаче продължи да упорства.

— Какво си направила със себе си? — междувременно разсеяно бутна цветята в ръцете на Паула.

Прислужницата остави подноса, който носеше, взе букета и тръгна към кухнята.

— Коя е тази? — едва сега я забеляза Сара. — Какво става в тази къща?

— За Бога, Сара, още не сме влезли! — сгълча жена си Питър.

— Това беше Паула — обясни Майкъл.

Джейн усети острия поглед на приятелката си.

— Чистеше два пъти седмично, но когато Джейн си взе голямата отпуска, аз я помолих да идва всеки ден и тя прие. Поне залятото.

— Винаги ви е вървяло — въздъхна Сара, без да сваля очи от Джейн.

— Не съм си правила пластична операция — почувства се длъжна да отговори Джейн. — Наистина. Може би съм попрекалила с грима.

— Не, не е изкуствено.

— О, жена ми е спец по изкуствените работи, нали, скъпа? — намеси се Питър. — Вземете си от гъшия пастет, момичета,

превъзходен е.

— Мисля, че изглежда много добре — притече се на помощ Майкъл, целувайки жена си по гримираната буза. — Какво искате за пиене?

— „Кървава Мери“ — веднага отвърна Питър.

— Това джин фис ли е? — посочи Сара чашата в ръцете на Майкъл.

— Точно така.

— Добре изглежда. Ти какво ще пиеш, Джейн?

Джейн вдигна чашата си като за тост.

— Мисля, че ще продължа на газирано.

— Вече не се съмнявам, че има нещо — заключи Сара. — Откога мина на безалкохолни питиета?

— Стомахът ми е малко разбъркан — излъга Джейн, чувствайки, че моментът не е подходящ за по-сериозни теми. — Сигурно от самолета.

— Защо просто не го отложихме? Щяхме да дойдем друг ден.

— Няма ми нищо. Наистина.

— Видът ти не е идеален.

— Сара!

— Стига си ме саросвал. Имам право да се притеснявам.

— Да се притесняваш, да, но не и да си неучтива.

— Като стана дума за неучтивост, — прекъсна ги Майкъл, — мисля, че не сме ви благодарили за виното и красивите цветя.

— Удоволствието е наше.

— Какво ми е на лицето? — попита Джейн шепнешком.

Сара се поколеба.

— Как да се изразя без да прозвучи зле? — поклати глава тя. — Не знам.

Сара силно въздъхна.

— Не знам. Имаш вид на балсамирана. Направо не си същата. Не смее да те пипна с пръст. Може пък наистина да е от грима. Или от цвета на блузата. Нещо прекалено ми розовееш.

— Винаги съм харесвал Джейн в розово — намеси се Майкъл, прегърна жена си, а с другата ръка подаде на Сара нейния джин фис.

— Не, най-много ѝ подхожда синьото — вдигна чашата си за тост гостенката. — Наздраве на всички!

Отпиха от питиетата. Джейн довърши своето.

— Искаш ли още? — внимателно попита Майкъл.

— Ще си наляя — отвърна Джейн.

— Позволи на мен — Питър бързо напълни чашата ѝ.

— Защо стоим прави? Да седнем.

— Добра идея. Да опитаме от този пастет, с който се тъпче Питър!

— Разбира се, скъпи дами! — той намаза една филийка и я подаде на Сара, после се обърна към Джейн. — Сигурно и ти няма да откажеш?

Джейн се опитваше да разбере шегува ли се или я пита сериозно. Питър Таненбаум ѝ приличаше на голямо, красиво дете. Също като съпругата си, бе висок и слаб с тъмна, вече прошарена коса. Имаше нещо дяволито, определено детско в кафявите му очи. Човек никога не можеше да каже кога говори сериозно и кога се шегува. А има ли изобщо някой, за когото такова нещо можеше да се каже?

— Не гледай така мрачно! — рече ѝ той. — Ако не искаш, не го яж.

Джейн пое филийката от протегнатата ръка на Питър и бързо я изяде.

— То се знае, сега ще поискаш още.

— Хайде разкажи ни за Сан Диего — подкани я Сара. — Какво прави толкова време там?

— Ама, че приказки! Сан Диего е страхотно място — прекъсна я Питър.

— За седмица, да. Но цял месец? — отвърна жена му. — Колко пъти можеш да посетиш зоологическата?

— Джейн много обича зоологическата в Сан Диего — потвърди Майкъл.

— Да, но едва трае снаха си. Винаги си казвала, че няма капка ум в главата — напомни ѝ Сара.

— Може би се е променила — възрази Майкъл.

— В такъв случай, трябва да се е променила до неузнаваемост.

— На някои им се случва.

— Така ли? И от кога?

— Жена ми, както знаете, е циничка.

— А пък мъжът ми е компетентен по всичко.

— Ах, тази любов от школото! Супер е, а?

— Е, добре! — рече Сара... очевидно трудно можеше някой да я разсее. — Ходила си в зоологическата. Във военноморския музей. Направила си някоя и друга екскурзия с параход, а после?

— Какво става? — отсече Питър. — Разпит ли водиш? Какво правят хората, когато са в отпуска? Ходят на гости, по приятели, по роднини, разглеждат забележителности, опитват се да си починат!

— До Лос Анджелис беше ли?

— Само за няколко дни — излъга Джейн... отново почувства леко замайване.

Дали не се дължи на това, че си съчинявам, помисли си.

— Беше страхотно — добави след миг.

— Е, сега вече ми скри топката — възкликна Сара. — Нали го ненавиждаше този град?

— Ами... понякога го ненавиждам.

— Но този път е изключение, така ли?

— Този път беше страхотно — отговори Питър наместо Джейн, допивайки коктейла си. — Е, Майкъл, какво ново в света на медицината?

— Само работа.

— Толкова работа, че не можа да идеш с жена си? — клъвна го Сара.

— Летях до там на няколко пъти за почивните дни.

— Чудесно.

— А в света на счетоводството? — побърза да върне въпроса Майкъл.

Джейн видя как лицето му се разделя на две половини и се съединява отново. Какво й става?

— Лятото е добър сезон. Не е толкова напрегнато. Човек може да си поеме дъх, да намери някой и друг нов клиент. Похвалих ли се кого доведох във фирмата?

— Джейн, лошо ли ти е? — надигна се от стола си Сара.

— За миг ми се зави свят.

— Джейн, какво има? Добре ли си?

Джейн спря поглед върху разтревоженото лице на Майкъл.

— Ще се оправя.

Възможно ли е Паула да е сложила нещо в пастета? Сякаш в отговор на негласното ѝ обвинение, Майкъл си намаза филийка и я изяде, а Питър се наведе, за да си приготви следващата. Значи не беше от пастета. От какво тогава? От газираното питие? Възможно ли е Майкъл все пак да е сложил нещо в него?

Моля те, не се разпадай по шевовите точно сега, безмълвно простена тя. Следобед се чувствах добре. Е, добре е може би силно казано. Поне не ми се повдигаше, нито пък бях така безпомощна. Стаята не се въртеше, нито гласовете изчезваха и се връщаха. Задръж поне до края на вечерта! Трябва да обясниш на Сара всичко!

Как ли ще реагира тя? Видът на Джейн вече ѝ бе направил впечатление. Непрекъснато намекваше за Сан Диего. Явно, бе усетила нещо. Знаех си, че не си падам по снаха си, помисли си Джейн и си припомни телефонния разговор с нея — беше се опитала да я убеди, че се нуждае от помощ. Хубаво е, че поне инстинктите ми са в ред.

Е, щом като са в ред, какво ти подсказват те за Сара Таненбаум? Как ще приеме амнезията ти? А версията, че си затворена в къщи? И тя като снаха ти ли ще вика — Джейн, нищо не разбирам? Също като нея ли ще предпочете да повярва на Майкъл? Защо тя трябва да приеме, че Майкъл те лъже, след като ти самата не си убедена в това? Знаеш, че го прави с невероятна лекота. Бил летял няколко пъти до Сан Диего... Защо го изтърси? Дали и тя, като Елинър, няма да си помисли, че си откачила?

Какво точно смяташ да ѝ кажеш? За десетте хиляди долара? За кръвта по роклята? Синьото е твоят цвят, каза Сара.

— Така и му рекох: Франк, направи си услуга и се отърви от този глупак! Знаем, че е клечка. Хубаво е да можеш да се похвалиш, аз работя за еди-кой си... Обаче той си е жива болест. Изобщо не си струва. Взел да звъни посред нощ на Франк, за да обсъдели някакъв си негов сън за данъчни трикове... Сън! Можеш ли да си представиш?! И Франк го слуша. Естествено, че ще продължи да се обажда. Излиза поевтино, отколкото да идеш на психиатър. Нищо чудно да докара и Франк до лудницата.

— И коя е тази важна клечка?

— Не мога да ви кажа нито дума повече...

— Вече раздрънка по целия град — парира Сара своя съпруг.

— Чарли Макмилан.

— Кой е той?

— Синоптикът от шести канал! За Бога, Майкъл! Почваш да ставаш скучен. Никого не познаваш. Ти знаеш за кого говоря, нали, Джейн? Джейн?

Джейн направи усилие да се фокусира върху лицето на Питър. Защо не стои мирно, помисли си тя. Опитваше да си спомни какво я бе попитал. Как да го чуе? Той говореше все по-тихо. Чуваше го като далечен глас по телефона?

— Извинявай, не те чух.

— Джейн, какво има?

— Не искаш ли да полегнеш за няколко минути в спалнята?

— Можехме да дойдем друг път.

— Не! Нищо ми няма. Наистина! Какво толкова е станало? Нахвърляте ми се, само защото не съм чула нещо?

— Стори ми се, че ще паднеш от стола — рече ѝ Сара и се премести по-близо.

Джейн поклати глава.

— Нищо ми няма. Може би съм просто прегладняла — погледна Майкъл.

Той сочеше с пръст края на устата си. Даваше ѝ знак, че има нещо на устата ѝ. Джейн вдигна ръце и избърса тънката ивица слюнка. Искаше да пийне глътка от газираното питие, но се отказа. Къде се губи Паула с вечерята? Не беше яла нищо от обяд. Слабостта ѝ сигурно е от глад. Ще се почувства по-добре, ако поеме малко храна.

— Колко кила си свалила? — попита Сара.

Как беше прочела мислите ѝ?

— Отслабнала ли съм? — отвърна Джейн с въпрос.

Появи се Паула. Кой знае защо това ѝ хареса.

— Вечерята е готова и ви очаква — тържествено обяви прислужницата.

Джейн скочи на крака, но трябваше да се улови за Паула, за да не се строполи.

— Остави това, Джейн. Ние трябва да си вървим, а ти да легнеш.

— Нищо ми няма — настоя Джейн. — Сигурно е от летенето.

Питър я придружи до столовата.

— Майкъл, няма ли да ни кажеш какво става? — чу как Сара с тих глас притиска Майкъл.

— Хайде всички на масата — провикна се Джейн и зае председателското място.

Майкъл не можа да отвърне на Сара. Двамата заеха местата си.

— М-м, има чудесен вид — с пресилено весел глас каза Сара, докато оглеждаше блюдата, които прислужницата редеше на масата.

— Заповядайте — подкани ги Джейн.

Мъжът ѝ и гостите вече пълнеха чиниите си с храна. Тя направи същото. Изчака ги да опитат от специалитетите на Паула и набоде парче пилешко месо на вилицата.

— Много е вкусно — обади се Сара. — Тази жена е истинско бижу. Не я пускайте.

Джейн натика залъка в устата си. Разбираше, че всички гледат в нея. Дъвчеше нарочно по-бавно. Съсредоточаваше се върху всяко движение. Преглъщаше залък подир залък. Не усещаше никаква вкусова разлика — пилето ѝ се виждаше досущ като зеления фасул или ориза. Всичко се сливаше в едно. Молеше се само да не повърне, поне докато станат от масата.

— Какво е станало с брачния ти пръстен? — попита уж между другото Сара.

Джейн погледна лявата си ръка — на този въпрос Майкъл вече бе отговорил, но как точно — не помнеше.

— Реших да ѝ купя нов, с диаманти. Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че си страхотен мъж — отвърна Сара и го потупа по ръката.

— Ей, как така още не сте попитали за Хитлер? — смени неочаквано темата Питър.

Очевидно разговорът за диамантите не бе по вкуса му.

— Какво? — Джейн се опита да остави вилицата в чинията си.

Тя падна със звън на земята, но Джейн не понечи да я вдигне. Гледаше Питър. Наистина ли бе споменал Хитлер?

— Нашият съсед! Господин Тормоз — поясни Сара. — Онзи, дето като ме види, козирува. Гестапото... Споменах ти за него по телефона. Можеш да се гордееш с мен. Наистина го сложих на място.

— Помоли го най-любезно да не си оставя боклука точно пред нашата къща.

— Не е така! Казах му, че ако пак си остави боклука пред къщата ни, ще си го намери разпилян в предния двор!

— Браво на теб — възкликна Майкъл.

— Е, разбира се, не е от класата на Джейн...

— Какво имаш предвид? — попита Джейн, хващайки се за масата. Сара се раздвояваше пред очите ѝ.

— Ти щеше да го наречеш фашистки гъз и да изпразниш кофата на главата му — отвърна ѝ Питър, а Сара и Майкъл се разсмяха едновременно.

Джейн чу смеха много приглушен — сякаш плуваше под водата, а те стояха далеч на брега. Опита се да се насочи към тях, да подаде глава над вълни, да поеме въздух с дробовете си. Усилията ѝ я тласкаха още по-надолу към бездната. Давя се, а никой не разбира, каза си тя. Никой не може да ме спаси.

Защо се чувствам така? Ядох само това, което и останалите. Саморъчно отворих — бутилката с газираното питие. Сама си налях. През цялото време държах чашата си в ръце. Да, Питър ми наля. Но и тогава не я изпуснах от око.

Не, не е вярно, в миг осъзна Джейн. Остави чашата си, когато отиде да отвори входната врата! Докато посрещаше Сара и Питър, Майкъл спокойно би могъл да пусне нещо в питието. Дали го е направил? Господи, наистина ли го е направил?

— Сара, трябва да ми помогнеш... — думите сякаш ги произнасяше някой друг.

Сякаш отстрани видя как тялото ѝ се свлича на пода, как Майкъл, Паула, Сара и Питър се втурват към него, как Майкъл я вдига и носи по стълбите към спалнята, а Сара и Питър го следват по петите.

— По дяволите, Майкъл, няма ли да кажеш какво става? — изруга Сара.

Джейн се опита да отвори очи — бяха като залепени. Напрегна се да не изгуби съзнание, чу, че някой плаче. Позна гласа на Майкъл.

— Господи, ако знаех — тихо хлипаше той. — Не можете да си представите какво ми е на главата...

— Разкажи ни.

— Джейн е в пълен срив — гласът му беше дрезгав, неузнаваем.

— Това е невъзможно!

Дори и със затворени очи Джейн усещаше, че всички са се вторачили в нея.

— Не помни коя е... Нито себе си, нито мен, нито общия ни живот.

— Но това е абсурд! Тя помни нас! — прекъсна го Питър.

— Не съвсем — поправи го Сара. — Беше забравила Хитлер. Веднага стана ясно. Поне за мен.

Какво още ти е ясно, питаше се Джейн. Молеше се Сара да ѝ се притече на помощ.

— Беше доста странна по телефона следобед. Казах си, че не изглежда добре, в мига, в който я видях. Някакви лекарства ли ѝ даваш?

— Лекарят ѝ предписа слаб транквилант, но тя отказва да го пие. Твърди, че от него не се чувства добре. Вече не знам какво да правя — Майкъл замълча за миг и продължи: — Нямаме представа колко е ужасно. Държи се напълно непоследователно. В един момент е бодра, в следващия — без капка сила. Сутрин е кротка като коте, следобед — луда за връзване. Изхвърля дрехите от гардероба, къса, тъпче. Никога не знам какво да очаквам.

— От колко време е така?

— Поне от месец.

— В това състояние ходи в Калифорния?

— Въобще не е била там.

Джейн чу как Сара ахна от изненада.

— Всъщност нещата продължават много повече от месец. Тя не е същата още от катастрофата. Изглежда съм се надявал на чудо...

— Но тя се справяше много добре. Нямаше никакви признаци...

— Само пред хората. Когато излизахме, наистина полагаше усилия. Не знам. Може би ѝ дойде твърде много. Изведнъж сякаш реши, че иска да се махне от всичко. Лекарите го наричат състояние на хистерично бягство.

— Не мога да повярвам.

— Ще се оправи, нали?

— Смятаха, че вече трябва да се е оправила, а тя става все по-зле. Днес следобед заплашвала Паула с нож.

— С нож?!

— Боже мой!

— Не знам какво да правя. Ами ако следващия път нарани човек? Ако посегне на себе си?

— Няма да направи такова нещо.

— Мога ли да рискувам?

— Какво говориш?

— Не знам. Вече нищо не разбирам. Депресията ѝ е силна. Не ми разрешава да ѝ помогна. Всеки път, когато излизам, ме е страх, че като се върна, няма да я намеря. Боя се да не опита да... Не искам дори да го кажа.

— Джейн не е от хората, които посягат на живота си — рече Сара, разбирайки опасенията на Майкъл.

— Това Джейн ли беше тази вечер? — просто попита той.

Въпросът я усмири, стаята спря да се върти.

— Ако не започне да се оправя — започна Майкъл с тих глас, — ще трябва да помисля за болнично заведение.

Джейн чуваше учестеното му дишане.

— Майкъл, не бива!

— Какво друго мога да направя, Сара? Кажи как да постъпя и ще те послушам. Вече съм на края на силите си. Опитах всичко. Не знам дали изобщо имам избор.

О, Господи, помисли си Джейн, няма ли кой да ми помогне!? Мракът бавно я завладяваше.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Сънува, че Емили ѝ се обажда и я моли да се срещнат на Бостънското пристанище. Когато Джейн отива на мястото, Емили вече я няма. Хуква да я гони по цялото протежение на река Чарлз, покрай редиците екскурзионни лодки и аквариума на Ню Ингленд, пристаните и пилоните на Бреговата охрана, през моста Чарлстън, покрай сборното място на групите за разглеждане на градските забележителности, към Бостънското военно адмиралтейство. Дотичва до пристанището, точно когато корабът на Емили потегля.

— Емили! Емили!

— Боя се, че вие не сте от нашата група — казва ѝ млада жена. В гласа ѝ има укор. — Ако екскурзията ви привлича, записването става в нашия офис, в Градската градина. Емили ще ви чака там.

— Емили! — изкрещява Джейн и газии гроба на Добрата разказвачка в старото гробище Гренъри. — Емили, къде си?

— Изтърва я за малко — казва някой. — Замина с Гаргамела.

— О, не!

— Каза, че ще те чака във Фанюъл Хол до четири часа.

Джейн скача в първия чакащ автомобил и се понася. Бясно натиска клаксона, размахва среден пръст на всеки, който ѝ се изпречва.

— Дръж си нервите! — предупреждава Майкъл от задната седалка. — Не искаш да катастрофираме, нали?

Изведнъж вижда как тъмнозеленото „Волво“ се носи неуправляемо насреща ѝ. Опитва се да завърти волана. Той е като закован. Натиска до отказ спирачките. Нищо!

— Не! — изкрещя Джейн и толкова силно скочи в леглото, че едва не падна.

Трескаво огледа стаята. Беше в собственото си легло, в собствената си къща.

Хвърли поглед към нощното шкафче, към мястото, където по-рано се намираше телефонът. Емили не се беше обаждала. Или се беше опитвала да позвъни? Две самотни, треперещи от ужас души...

В мозъка ѝ отекна далечен шепот... Вече не знам какво да правя. Нямата представа колко е ужасно... Държи се напълно непоследователно...

Майкъл?

... Тя не е същата още от катастрофата.

Защо говориш така? Има ли нещо за катастрофата, което премълчаваш?

... Ако не започне да се оправя, ще трябва да помислим за болнично заведение.

Болнично заведение? О, Господи! Сигурно и това е сънувала. Всичко е сън!

... Какъв друг избор имам?

Болнично заведение. Майкъл каза, че ще трябва да помисли за болнично заведение. Измамва я, наблъсква я с лекарства, след което сълзливо заявява пред една от най-добрите ѝ приятелки, че изборът е само лудницата. Никакъв сън! Този кошмар бе наяве.

Трябва да се махна от тук!

Джейн отметна завивките. Все още бе със снощните дрехи. Чудесно! Не бе сигурна дали има сили, за да се облече. Само нозете ѝ бяха боси. С няколко крачки до гардероба, това можеше да се оправи.

Пръстите на краката докоснаха килима. Познатият световъртеж се появи отново. Дръж се, заповяда си тя. Съсредоточи се над онова, което трябва да свършиш! Махни се оттук, докато все още имаш възможност.

Какво смяташ да правиш, щом излезеш от тук, пита я собственото ѝ отражение — самовглъбеното ѝ, наподобяващо застинала маска лице.

За това — по късно! Всичко по реда си. Първо трябва да напусна тази къща.

Джейн отвори вратата на гардероба и обу едни черни обувки. Нещо наподобяващо малки камъчета убиваше пръстите ѝ.

— Какво правиш?

Джейн замръзна. Беше гласът на Паула.

— Трябва да отида до банята — излъга тя.

Стараете се да запази спокойствие, да не залита.

— Добре, но банята не е там.

Почувства как ръцете на Паула върху раменете ѝ я насочват в нужната посока.

— Ето така. Сега напред — тя леко я тласна, сякаш бе дете, което се учи да ходи и я пусна.

— Май имам нужда от помощ — произнесе Джейн, олюлявайки се.

Прислужницата застана до нея.

— Боже мой, какво е това? — извика Джейн и посочи напред.

— Кое? — Паула се наведе към ваната. Джейн силно се олюля. Прислужницата се опита да я задържи, но под силата на тежестта ѝ политна към ваната и силно удари ръката си. Извика не толкова от болка, колкото от ужас. Джейн се втурна към стаята, затръшна вратата, избута нощното шкафче, за да прегради пътя ѝ — разбираше, че това едва ли ще затрудни Паула особено. Поне щеше да я забави, докато се измъкне.

Не може да се каже, че хвърчеше надолу по стълбите. Често губеше равновесие, дори се подхлъзна на последните стъпала. Чу как Паула излезе от банята и изтрополи по коридора. В този миг Джейн хлопна входната врата.

— Джейн, за Бога, какво правите?! Къде смятате да отидете?

На улицата стоеше паркирана колата на Карол. Дано е отключена, помисли си Джейн. Натисна дръжката. Едва не се разплака от радост — тя се отвори. Скочи вътре и тихо прибра вратата. Сви се на пода под предната седалка. Сърцето ѝ биеше лудо. Стомахът ѝ се сви на топка. Чу гласът на Паула.

Викаше я. Представи си как тича по улицата ѝ я търси, как обикаля къщата, как отчаяно вдига ръце. Сега какво? Дали ще си влезе обратно? Ще позвъни ли пак на Майкъл? С колко време разполагам, трескаво мислеше Джейн. Как да постъпя?

Почувства с кожата си как някой наднича през прозореца. Край на играта! Не искаше да вдига очи, за да лиши прислужницата от радостта, че я е заловила. Като че ли съм някакъв престъпник? Вратата се отвори. В съзнанието ѝ веднага изплува окървавената рокля, пачките долари в джобовете на шлифера. А може би съм точно това? Може би наистина заслужавам присъдата си? Не е ли време да се

откажеш, попита онази нейна половина, която бе изчерпала силите си и мислеше как по-бързо да се върне в леглото. Пое дълбоко дъх. Облегна се на изтърканата кожа, покриваща седалката и погледна към стъклото.

Отвън ѝ се усмихваше бащата на Карол. Гледаше я, сякаш бе екзотична птица, заключена в кафез. Джейн долови нечии стъпки. Беше Карол.

— Тате, какво правиш там?

Джейн вдигна пръст пред устните си, за да го помоли да мълчи. Той ѝ се захили с беззъбата си уста. Протезата му я нямаше.

— Татко, още не съм готова за разходката. Прибирай се! Не си доял закуската си. Препечените филийки съвсем ще изстинат.

Бащата на Карол се изправи. При мисълта за студените филийки, лицето на стареца се изкриви от недоволна гримаса. Обърна се и пое към къщата.

— Карол — прозвуча разтревоженият глас на Паула, — да сте виждали Джейн?

— Джейн ли? Не. Защо? Пак ли я няма.

— Блъсна, ме във ваната и избяга. За малко да си счупя китката!

— Мили Боже! Значи този път наистина е драснала!?

— Ако я видите или дойде у вас, нали веднага ще се обадите?

— На всяка цена.

— Благодаря.

— Татко, прибирай се обратно!

Джейн чу как вратата се затвори. След малко, от другата страна на улицата долетя същият звук. И двете ли си бяха отишли? Бавно се надигна, надникна през прозореца. Нямаше никой. Дворът пред къщата на Карол бе пуст. Техният — също. Разбира се, бе напълно възможно някой да гледа от прозорците. Трябва да внимавам! Много предпазливо отвори вратата на автомобила и изпълзя навън без да вдига глава.

Е, а сега? Къде, по дяволите, може да отиде? Без пари... В бързината не бе успяла да вземе чантата си. Започва вторият тур, отбеляза на ум. Пак налудничаво скитане по улиците, без чанта и лична карта... Сега поне знам коя съм, каза си. Макар да не помня коя съм. Аз съм Джейн Уитакър... Виж Джейн... Виж Джейн бяга...

Приклекна и пое по улицата, приведена като маймуна. Пръстите на ръцете ѝ докосваха паважа.

На ъгъла на Уолнът стрийт зави на север, без дори да си поеме дъх. Инстинктивно усещаше, че ако спре за секунда, може да падне от безсилие, да се строполи в нечий двор и да заспи, свита на кълбо. Не можеше да си го позволи.

До слуха ѝ достигна шум от преминаващи коли. Щукна ѝ да стопира някоя. Дали щяха да спрат? Едва ли. Разбра го по напрегнатия поглед, с който я проследи някаква непозната зад стъклото на своята лимузина. Сигурно съм ужасяваща гледка, помисли си Джейн — маймунска походка, официално вечерно облекло, цялата потна от притеснение, с клепачи, които едва се държат отворени... Трябва ми такси! Почувства как пръстите на краката ѝ се свиват от проклетите камъчета в обувките ѝ. За разлика от последното ми велико бягство, каза си тя, този път нямам пукната пара! Бръкна в джобовете на панталона. Бяха празни.

Изведнъж спря. Щом се налага да върви пеша, трябва да ѝ е удобно. Събу дясната обувка. На земята се изтърколиха две бели хапчета. Лекарството ѝ! Онези същите таблетки, с които я тъпчеха Майкъл и Паула. Хапчетата, които бе скрила. Наведе се и ги взе. Подпря се за миг, колкото да събере сили, за да се изправи. После пусна находката в джоба си и продължи. Паула можеше да тръгне да я търси с колата. Бързо притича и се скри зад близките дървета.

След няколко пресечки видя улица, която приличаше на главна. Ако се добере до нея... Какво като се добере? В полицията ли ще отиде? А какво ще им каже? Бягам, защото мъжът ми възнамерява да ме прати в лудница?!

Вашият мъж? Този прочут ангел на добродетелността? Този същински Св. Архангел Михаил?!

Хич не е такъв светец, какъвто изглежда!

Щом прилича на светец и делата му са свети...

Но той ме излъга. И не само мен...

Светците никога не лъжат!

Дрогира ме с лекарства.

Светците не се занимават с дрога.

Опитах да не ги взимам.

Трябвало е да кажеш — не!

— Не! — изкрещя Джейн.

Бе стигнала вездесъщата Бийкън стрийт. Някакъв пешеходец я погледна изплашено и за да я избегне, прекоси улицата. Не, не мога да отида в полицията! На нищо не приличам. Няма да ми повярват.

Няма и на какво да повярват.

Разполага ли с доказателства, че срещу нея кроят заговор? Дори не помни коя е! Номерът няма да мине пред полицаите. Думата на една болна от хистерична амнезия, не може да натежи повече от тази на всеизвестния и доказан светец. Бъди реалистка! Изчезвай!

Това вече опитах. Не се получава.

Няколко минути се взира в табелата преди да осъзнае нейния смисъл. Аптека „Бийкън“ — изписано с големи букви в златистосиньо. Краката я поведоха сами към входа. Направи път на един излизащ клиент и влезе. Кожата ѝ почувства хладния полъх на климатика. Капчиците пот, стичащи се по врата и ръцете спряха на място. Чувстваше се лепнеща. Главата ѝ бе празна. Дано успее да се добере до гишетото, преди да е припаднала!

— С какво мога да ви услужа? — попита аптекарят. Очите му уплашено я гледаха над падналите върху носа очила. — Лошо ли ви е?

— Стол... — едва промълви Джейн.

В следващия миг тя се намираще на пода с изпружени напред крака, неподвижни, отпуснати до тялото ръце и гръб, подпрян на голямо рекламно пано за лекарства срещу настинка. Свит на колене до нея, аптекарят взе от своя помощник чаша с вода и потупа Джейн по ръката.

— Изпийте това! — каза ѝ той, поднасяйки чашата към устните ѝ.

Джейн бавно отпи. Усилията ѝ бяха насочени само в едно — да задържи очите си отворени. Любезният аптекар — мъж на около шейсет с бухнали мустаци и бакенбарди, според модата от седемдесетте години — дълго попива с кърпичка потта от челото ѝ.

— Сигурно е от горещината — промълви Джейн, без да е сигурна, че думите ѝ са стигнали до слуха му.

— Ако позволите, ще кажа, че май сте облечена в повече за ден като днешния. Синоптикът каза, че температурите ще са рекордни! Мислите ли, че можете да станете?

Джейн поклати, глава.

— Не смея.

— Зад щанда има кресло. Не е редно да седите на пода. Хайде, тъкмо ще ми правите компания, докато се съвземете — той я вдигна да стъпи на крака.

Джейн усеща, че някой приближава и я подхваща отзад. Обръща се и вижда Паула. Тя любезно се усмихва, но не я изпуска от ръцете си.

— Не!

— Извинете, ударих ли ви? — стреснато попита непознато младо момиче.

Не е Паула, даде си сметка Джейн и се отпусна в ръцете на аптекаря. Той я отведе до фотьойла зад щанда и угрижено попита:

— Болна ли сте?

Джейн почувства, че очите ѝ се насълзяват. Облегна се на удобния стол, бръкна в джоба и извади двете бели таблетки.

— Има ли начин да разберете какво е това, лекарство? Искам да кажа без изпращане за анализ...

Мъжът взе таблетките от протегнатата ѝ ръка, разгледа ги внимателно и попита:

— От къде ги взехте?

— Можете ли дами кажете какви са?

— Мога да кажа само какво предполагам.

— „Ативан“?

— Не, в никакъв случай. „Ативанът“ е на продълговати филм таблетки. Кой ви каза, че това е „Ативан“?

Джейн усети как сърцето ѝ ускорява своя ритъм.

— Значи не са „Ативан“?

— Не. Приличат на „Халдол“.

— Какво представлява той?

— Нещо, което не бива да се бърка с „Ативан“. По-хубаво човек да си няма работа с него — очите му се свиха. — Нима сте ги пили? Искам да кажа, без предписание от лекаря?

Джейн виновно кимна.

— Не можех да спя. Една приятелка ми каза, че помагали.

— Първо се отървете от хапчетата, а после и от приятелката. Такива приятели са опасни — възмутено измърмори аптекарят. — Нищо чудно, че едва не припаднахте! Колко сте нагълтали от тях?

— Само две.

— Господи!

— Сигурен ли сте, че е „Халдол“?

— Почти нямам колебания. За всеки случай ще проверя — той изчезна за няколко минути и се върна с тежък син справочник. — Тук пише всичко. Виждате ли? Има и илюстрации.

Очите на Джейн се плъзнаха по лъскавите страници със списъци и снимки на лекарства. Аптекарят бързо намери буквата „Х“, а после и самият „Халдол“. Сложи малката таблетка на листа върху снимката.

— Виждате ли? Еднакви са и по размер и по цвят. И двете имат скосен ръб, голи са, матовобели, с прорез по средата. Определено е „Халдол“.

— И не стават срещу безсъние?

— Страдате от безсъние ли? Имам хиляди лекарства, които се дават без рецепта. „Халдол“ се предписва само при обща психоза.

— Психоза ли?

— Да, и то като последна мярка. Дава се на пациенти с тежка депресия. Ако го взима човек без такова заболяване, почти сигурно е, че ще го придобие.

— Значи, човек, който няма депресия, ще получи депресия?

— Да. Взимайте „Халдол“ по-дълго, без нужда и ще се превърнете в истински зомби. Освен това можете да получите всички симптоми на „Паркинсон“.

— А именно?

— Трудно преглъщане, спазми, влачене на краката...

— А виене на свят?

Той кимна.

— Цялата възможна гама от психо увреждания. Честно ви казвам, това не са хапчета, които можете да раздавате на приятелите си вместо бонбони. Говорете с тази ваша приятелка, предупредете тази пълна идиотка, че си играе с живота на хората. Някой би могъл да пострада сериозно.

Възрастният мъж възмутено клатеше глава в пълно недоумение.

— Имате късмет, че сте глътнала само две. Можехте вече да сте сериозно болна — замълча за миг и внимателно я огледа. — Сигурна ли сте, че не сте взела повече?

Джейн се усмихна, чувствайки необяснимо облекчение. Значи не полудява! Таблетките, които ѝ дава Майкъл, нямат нищо общо с

предписаното от д-р Мелоф. Нещо повече, те не само не са лек транквилант, но се дават само като „последна мярка“! При продължително взимане човек се превръща в... „истински зомби“. Нищо чудно, че се чувства така потисната! Нищо чудно, че сутрин едва става от леглото! Нищо чудно, че едва ходи! Всъщност тя страда от паркинсонова болест, причинена от лекарството! С... „цялата възможна гама от психо увреждания“!

— Бихте ли ми върнали хапчетата? — тихо помоли тя. — Трябва да отида до Бостънската градска болница. Ще ми услужите ли с пари за такси?

— Може би е по-добре да извикам линейка?

— Няма нужда. Трябва да говоря с един човек. Помогнете ми? Моля ви!

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Искам да говоря с д-р Мелоф!

Джейн огледа тъмнокосата млада жена, която охраняваше пред неговия кабинет и се преструваше, че работи на компютъра. Жената вдигна светлосините си очи. Те изразяваха отегчение, колебание и несигурност. Чуди се какво да ме прави, помисли си Джейн, поглади белите си панталони и нагласи дългите ръкави на розовата си блуза. Ръцете ѝ бяха влажни.

Младата жена — на име Вики Луис, поне според малката табелка закачена върху престилката — премери с очи неподходящите одежди на новодошлата и отвърна.

— Боя се, че е невъзможно.

— Знам, че нямам определен час, но съм готова да почакам. В чакалнята няма други пациенти.

— Не е там работата.

— Сигурна съм, че ще ме приеме, като разбере коя съм. Моля да му съобщите за Джейн Уитакър.

— Съжالياвам, но д-р Мелоф не е тук.

— Моля? — Джейн погледна часовника си.

За обяд още беше рано. Може би е отишъл до кафето, предположи тя. Дали няма да го открие там?

— Д-р Мелоф е в отпуск. Ще отсъства няколко седмици.

— В отпуск?

— Той е страстен спортист. Кара кану в буйни планински потоци. И аз не знам точно как се нарича това. Всеки си е луд посвоему — вдигна рамене Вики Луис. — Ще си запишете ли час за след отпуската?

— Не, проблемът не търпи отлагане.

— Тогава идете при д-р Търнър или някой от отделениято.

— Съжالياвам. Трябва ми д-р Мелоф.

Вики Луис отново се загледа в екрана на компютъра.

— Не виждам с какво мога да ви помогна. Ако все пак искате час, за когато се върне...

— Не мога да чакам дотогава. — Джейн чу как гласът ѝ премина в остър, писклив фалцет.

Видя мигновената тревога, припламнала в призрачните очи на сестрата. Реши, че трябва да седне и да помисли, преди да е извършила някоя непоправима глупост.

— Имате ли нещо против да почакам малко?

Вики Луис отново вдигна рамене. Джейн се отпусна на един неудобен оранжев стол до стената отсреща, пое няколко пъти дълбоко дъх. Жената зад компютъра я гледаше подозрително. Не знае какво да направи нито с мен, нито за мен. Чуди се дали да ме нагруби, но се страхува, че наистина съм близка с лекаря. Не може да разбере медицинска помощ ли търся или съм някоя луда — бивша пациентка и маниакална почитателка. Дали не стискам оръжие под бебешко розовата си блуза? На какво се дължат потната ми кожа и треперещите ръце — на жегата или на невроза...

— Вие пациентка ли сте на д-р Мелоф? — попита младата жена. Много ѝ се щеше да разкара най-сетне Джейн от чакалнята.

— Преглежда ме преди около месец — ... наистина ли беше преди месец? Нямахме никаква представа за времето. — Какъв ден сме днес?

— Четвъртък, 26 юли 1990 година — натърти Вики Луис.

— Благодаря.

— Мога да извикам някой лекар от отделението. Може би д-р Клингър?

— Не!

Сестрата се стресна от внезапното избухване. Ръката ѝ инстинктивно посегна към телефона.

— Не искам да говоря с д-р Клингър с неговите празни очи, кисела физиономия и абсолютна неспособност за съчувствие.

Как щеше да погледне на нейния разказ?

— Искам само да поседя няколко минути, докато реша какво да правя. Моля ви!

Добре, а сега? Джейн едва потискаше сълзите си. Беше измислила всичко — до последната подробност. В таксито отретептира цялата си реч пред д-р Мелоф. Бе решила да го въведе в своя кошмар

внимателно, както опитният гид насочва своите екскурзианти към най-значимото и любопитното... Знам, че трудно ще ми повярвате, д-р Мелоф. Възможно е да се намери логично обяснение за всичко, аз обаче не успях. Може би вие ще успеете?

Какъв е проблемът, Джейн?

Нали си спомняте — вие ми казахте, че паметта ми вероятно ще се върне след няколко седмици?

Това не беше обещание, Джейн. Мозъкът има свой собствен живот.

Знам. Точно затова съм тук. Дойдох, защото в къщи ми се случиха странни неща.

Какви неща?

Чувствах се ужасно зле, д-р Мелоф — потисната, сънлива. А в някои дни изобщо не можех да стана от леглото.

Нали по телефона говорихме затова, Джейн? Казах ти, че депресията не е нещо нехарактерно за твоето заболяване.

Знам, но има още нещо. Мъжът ми подменя лекарството, предписано от вас.

Защо мислиш така?

Вие ми казахте, че сте ми предписал „Ативан“. Занесох няколко от таблетките, които Майкъл ми дава, в аптеката. Отговориха, че това не е „Ативан“, а „Халдол“.

„Халдол“?! Не може да бъде! Носиш ли ги с теб?

Да, ето.

Това определено не са хапчетата, които предписах. Сигурна ли си, че си вземала точно тези?

Да. И от тях се чувствам ужасно — замаяна, сънлива, с разбъркан стомах.

Нищо чудно. Лекарството е много силно. Но защо съпругът ти ще ти дава от него? Толкова прочут и способен лекар. Няма логика.

Не съм ви разказала всичко, д-р Мелоф.

А именно?

Когато се озовах без памет на улицата, открих нещо, за което не съм споменавала на никой.

Дори на полицията?

Страхувах се да им го кажа. В джобовете на шлифера ми имаше почти десет хиляди в стодоларови банкноти.

Какво?

Роклята ми цялата бе изцапана с кръв.

С кръв?

Щях да ви кажа, но точно тогава онази докторка ме позна и всичко стана толкова бързо. Не можах да споделя с никого.

Дори с Майкъл?

— Да.

Чия беше кръвта?

Отначало нямах представа. Но сега знам, че съпругът ми ме излъга за белега на челото си.

Разбирам.

Какво разбирате?

Мисля, че кръвта по роклята е на Майкъл.

Да! Той знае нещо, което крие от мен. Нещо, което се е случило помежду ни. Може би съм го ударила.

И мислиш, че ти дава „Халдол“, за да не си спомниш какво те е предизвикало?

Говори, че ще ме настани в лудница. Така няма да му преча. Ще ми затвори устата завинаги.

А парите? Десетте хиляди, натъпкани в джобовете ти? Те от къде са се взели?

Не знам. Нямам представа.

Отправяш много сериозни обвинения към човек, чиято репутация е безупречна.

Знам. Затова дойдох при вас. Ако бях отишла първо в полицията, нямаше да ми повярват. Неговите думи тежат повече от моите. Ако ми помогнете, имам известен шанс. Моля ви, подкрепете ме, д-р Мелоф! Елате с мен в полицията.

Добре, Джейн.

Значи ми вярвате? Не ме възприемате като луда?

Не знам какво да мисля. Сигурен съм в едно — това не са хапчетата, които подписах.

Благодаря ви, д-р Мелоф! Много ви благодаря...

— Какво е толкова смешно? — гласът на Вики Луис прекъсна мечтанията ѝ. — На какво се смеехте?

Джейн поклати глава. Разбираше, че прекалява с гостоприемството. Не знаеше каква да бъде следващата ѝ стъпка.

Можеше да отиде в полицията без д-р Мелоф, но щеше ли да постигне нещо? Дори да им довери подозренията си, да им разправи за хапчетата, да ги заведе при багажните клетки на автогара „Грейхаунд“, пак щяха да гледат на нея с недоверие и скептицизъм. В края на краищата тя веднъж ги бе излъгала — бе премълчала за кръвта и парите. На кого щяха да повярват сега? На някаква безпаметна психопатка или на известния детски хирург — неин съпруг — човекът, който винаги и за всичко намира убедителни отговори. И пак ще се окаже там, откъдето започна. Но в още по-тежка ситуация. Защото Майкъл вече ще има всички аргументи, за да я елиминира завинаги.

Не, не можеше да отиде в полицията, поне за сега! Ще трябва да изчака — да изчезне отново — докато се завърне от отпуската си добрият доктор. Но с какви пари? Ключът от багажната клетка остана в другата обувка, която се намираще в дъното на един гардероб — в една къща, където не можеше да рискува да се върне. Дали да не се опита да обясни на чиновниците от автогарата, че е загубила ключа? Може би щяха да я отворят? Не. Няма да го направят. Особено както е без пари и лична карта. Трябва да измисли нещо друго.

Нямаше какво да се измисли! Нито можеше да отиде някъде, нито да се скрие. Вариантите бяха само два. Прибира се обратно в къщи и разговаря с Майкъл или се предава в полицията, за да се разправят те с него.

— Значи това е — чу се да произнася на глас.

— Какво имате предвид? — с половин уста попита сестрата.

Освен, ако по някакъв начин не си наложи да възвърне паметта си. Да се въоръжи с достатъчно факти, които да подтикнат подсъзнанието ѝ, за да извади на повърхността, случилото се между нея и Майкъл. Тогава наистина би могла да отиде в полицията. Тогава шансът ще е на нейна страна.

— Има ли библиотека в болницата? — попита Джейн.

— Моля? — Вики Луис не очакваше такъв въпрос.

— Попитах дали тук има библиотека?

— На третия етаж — отвърна сестрата. — Но е само за персонала.

— Благодаря — Джейн стана и бавно напусна чакалнята, придържайки се от време навреме в стената.

Жената зад компютъра я изпрати с поглед. Джейн се добра до асансьорите и зачака, заедно с непознатата възрастна негърка.

— Сигурно ви е много топло — заговори я тя на влизане в асансьора. Другите пътуващи се отдръпнаха, колкото се може по-далеч от розовата вълнена блуза на Джейн.

— Не предполагам, че ще е толкова горещо — отвърна тя и погледна бутоните върху командното табло.

До обонянието ѝ достигна неприятна миризма на пот. Идваше от нея. Асансьорът спираше на всеки от етажите, едни слизаха, други се качваха. Агонията нямаше край. Когато най-сетне спря на третия етаж, Джейн бе в най-далечния ъгъл на асансьора.

— Извинете — рече тя, проби си път и слезе миг преди вратите да хлопнат.

Изпрати я въздишка на облекчение. Опита се да разчете различните табели, стрелки и напътствия по стените. Буквите танцуваха пред очите ѝ. Принуди се да се откаже.

— Извинете — обърна се към някакъв минаващ наблизо лекар. — Бихте ли ме насочил към медицинската библиотека?

Той я упъти, но не забрави да ѝ спомене, че в нея се допуска само персоналът на болницата. Джейн му благодари, изчака да се отдалечи и продължи. Щом библиотеката е само за вътрешни, трябваше да се представи за такава.

— Здравейте — Джейн вежливо поздрави библиотекарката. — Аз съм Вики Луис, секретарката на д-р Мелоф. Докторът ме помоли да направя някои справки, докато отсъства.

— Моля, заповядайте.

Джейн дълбоко въздъхна. Ако тази жена на средна възраст подозира нещо, то доста успешно го крие. Де да можеше всичко да ѝ се отдава толкова лесно!

— Бихте ли ми помогнала?

— Нали затова съм тук — усмихна се тя.

— Търся някакъв популярен учебник по психиатрия.

— Имаме колкото искате — жената се надигна от бюрото си, беше ниска и доста пълна.

Поведе Джейн между стелажите с книги към далечния край на библиотеката.

— Всичко това са книги и учебници по психиатрия! Както сигурно знаете!? — добави тя, сякаш чак сега бе стигнало до ума ѝ, че секретарката на един невролог би трябвало да има представа за тези неща. — В този учебник можете да намерите каквото ви интересува.

— Благодаря — Джейн взе тежкия том и потърси място за сядане.

— Ето там — посочи няколкото дълги маси със столове библиотекарката.

Поя на лицето си с ръка, после спря и попита:

— Как ви беше името?

— Вики Луис — едва промълви Джейн. — Секретарката на д-р Мелоф.

— Той е в отпуската, ако съм ви разбрала правилно?

— Кара кану в буйни планински потоци — добави Джейн. Стараеше се да преодолее световъртежа.

— Пада си по приключенията, така ли?

— Всеки си е луд посвоему — чу се да казва тя, дори повдигна рамене... дали пък наистина не беше Вики Луис?

Пусна тежката книга и тя тупна на масата. Седящият наблизко лекар вдигна глава, усмихна ѝ се и отново потъна в четене. Библиотекарката я погледна, отвори чекмеджето на своето бюро и извади нещо, наподобяващо списък. Проверяваше ли я? Джейн зарови глава в дебелия том.

Залавяй се за работа, изкомандва сама себе си. Намери „Амнезия“ в раздела с „А“. Поне азбуката още не беше забравила. Едва не се изкиска. Хвърли поглед към библиотекарката — жената говореше по телефона. Не я беше чула. Съсредоточи се, рече си Джейн. Да можеше поне думите да не скачат из редовете.

Амнезията се описваше като частична или цялостна неспособност да си спомниш минали събития, резултат или на мозъчно заболяване или на емоционални проблеми. Във втория случай, тя имаше качеството да изпълнява специфични емоционални потребности. Обикновено затихваше, с изчезването на тези потребности.

Точно както д-р Мелоф ѝ бе обяснил, хистеричната амнезия се дефинираше като загуба на паметта за конкретен период от време, в резултат на ситуации от миналото, свързани с голям страх, срам или

гняв. Тя можеше да предизвика тежка депресия. Значеше ли това, че в нейния случай, депресията е предизвикана от самото ѝ състояние, както твърди Майкъл? Значи ли, че няма нищо общо с хапчетата?

Прелисти на „Състояние на импулсивно хистерично бягство — пориомания“. Съгласи се с определението — „дисоциативна реакция, настъпваща в резултат на тежка емоционална травма“. Дайте нещо ново, подкани ги мислено Джейн. Очите ѝ бързо се плъзгаха по страниците. Чувстваше се все по-обезкуражена и напрегната. Изглежда тук нямаше да намери онова, което търси.

Точно тогава погледът ѝ попадна на следното: „Моментна загуба на контрол над импулсите, която може да доведе до убийство на любим човек. Възможна е пълна загуба на паметта спрямо всички данни, самоидентифициращи личността.“

Възможно ли е да се е опитала да убие Майкъл?

Веднага си припомни своето объркване в хотел Ленъкс, когато се мъчеше да сглоби историята на онова, което би могло да се е случило. В паметта ѝ изникна ужасът, пронизал я в мига, когато допусна, че е в състояние да е убила някого. Всичко, което бе научила за себе си през изминалия месец потвърждаваше факта, че по характер е ужасно невъздържана и избухлива. Никак не е изключено да е направила опит да убие своята любяща половинка. Но защо? Защото е открил връзката ѝ с Даниел Бишъп? Дали не искаше да я превърне в морско свинче, заради нейната изневяра?

Текстът продължаваше с обяснението, че при този тип загуба на паметта лесно се въздейства чрез хипноза или силна сугестия. Особено когато се прилагат в спокойна обстановка, далеч от реалната травмираща ситуация. Може би връщането ѝ в къщи, сред декора на вероятното престъпление, пречеше да възвърне паметта си.

Първата среща с психиатъра бе отложена по несъмнено елегантен и убедителен начин — тя я проспа. Майкъл записа нов час чак след месец и половина. От приказките му, че ще я води на хипнотерапевт нищо не излезе. Джейн поклати глава и се наведе над отворената книга. Хладните страници докоснаха бузата ѝ. Нямаше да се изненада, ако никога не стигне до истината.

Може би трябва да поиска да я хипнотизират в полицията? Изправи глава точно на време. Към нея се приближаваше познатата намръщена физиономия на д-р Клингър.

— Здравейте, госпожо Уитакър — той дръпна един стол и се настани срещу нея.

— Здравейте, д-р Клингър — промълви Джейн.

Сърцето ѝ силно заби.

— Помните ме. Поласкан съм.

— Дори болните от хистерична амнезия трябва да помнят все някого — отвърна тя.

Това, че той не се усмихна, не я изненада.

— Само и вие не ми казвайте, че библиотеката е за болничния персонал. Вече го знам. Просто реших да не се съобразявам.

— Вероятно сте имала сериозно основание.

— Искях да прочета някои неща.

— За вашата болест ли? — д-р Клингър погледна корицата на книгата ѝ.

— Не. За картотеката в Конгресната библиотека.

Един миг д-р Клингър сякаш преценяваше отговора ѝ.

— А, ясно! Сарказъм.

— Болните от амнезия са доста саркастични. Така пише на страница трийсет и три.

— Какво друго научихте?

Джейн вдигна рамене, имитирайки Вики Луис.

— Кой ви каза, че съм тук?

— Госпожа Пейп — кимна към библиотекарката той, — се обадила в кабинета на д-р Мелоф. Госпожа Луис веднага съобрази, кой се е представил за нея и ми позвъни.

— И какво точно ви каза?

— Че сте търсила д-р Мелоф, че сте била много възбудена, разсеяна...

— Навлечена...

— Каза, че личало, че сте спала с дрехите си...

— Госпожа Луис е извънредно наблюдателен човек. Надмина всичките ми очаквания. Кажете, д-р Клингър, не искате ли да научите нещо повече?

— За кое?

— Например защо съм спала с дрехите си?

— А вие искате ли да споделите?

Джейн пое дълбоко дъх. Да става каквото ще, помисли си тя.

— Снощи имахме гости и съпругът ми бутна нещо в моето питие, което направо ме ликвидира. Наложих се да ме сложи да си легна. Предполагам не му се е занимавало да ме съблича. А и на мен не ми бе до преобличане тази сутрин. Бутнах прислужницата в банята и я барикадирах. Защо вратите се отварят винаги навътре, а д-р Клингър? Това създава невероятни проблеми, когато някой иска да избяга — Джейн погледна лицето на доктора. Никаква реакция!

— Защо се опитвахте да избягате?

— Сутринта смятах, че това е изходът — изсмя се тя. — Явно бягството е единственият ми начин да отреагирам при стресови ситуации.

Тропна с пръсти по корицата на дебелия том и продължи:

— В последна сметка бягството е много характерно при острия непсихотичен синдром, нали така?

— Вие сте умна жена, госпожо Уитакър. Не сте от хората, които бягат от проблемите си.

Тази констатация и мекотата, с която бе произнесена, накараха Джейн да погледне на д-р Клингър с други очи. Възможно ли е да е почувствителен, отколкото ѝ се е сторило на пръв поглед? Можеше ли да му се довери? Да се възползва от помощта му?

— Ще ми повярвате ли, ако ви кажа, че мъжът ми се опитва да ми навреди? Че ме унищожава чрез медикаменти? Че ме превръща в затворник в собствената ми къща?

Изразът на лицето му казваше всичко.

— Така си мислите.

Джейн вдигна очи към тавана и отново ги сведе към лекаря.

— В такъв случай, ще ми услужите ли с няколкостотин долара?

— Моля?

— Колкото да се скрия, докато д-р Мелоф се върне от отпуска.

— Шегувате се, нали?

— Въпросът ви означава ли, че няма да ми услужите? Джейн бутна стола и се опита да стане.

Успя едва при втория опит.

— Почакайте малко! — д-р Клингър също стана.

— Защо? Виждам, че няма да стигнем до никъде. Мястото ми и без друго не е тук. Нали не съм от персонала?!

— Може би наистина мога да ви помогна? — д-р Клингър заекваше от вълнение.

Ръцете му непохватно ровеха из джобовете.

— Ще ми услужите ли?

— Нямам много.

Той извади портфейла си и бавно измъкна шепа банкноти.

— Да видим колко са.

— Защо ми помагате, щом смятате, че съм луда?

— Никога не съм казвал такова нещо.

— Не е необходимо да го казвате.

— Нека предположим, че просто не искам да скитате по улиците.

Д-р Мелоф не би ми го простил. Да видим. Двайсет, трийсет... четирийсет и седем долара и дваайсет и два цента. Не е много.

— Чудесно. Наистина ви благодаря! — тя протегна ръка да вземе банкнотите, но те паднаха на земята.

— Колко съм несръчен!? — каза лекарят, наведе се и започна да ги събира.

Не може ли да го прави по-бавно, чудеше се Джейн. В този миг осъзна, че Майкъл вече е уведомен. Д-р Клингър само я задържаше.

— Няма значение — каза тя и се опита да го заобиколи.

Внезапно докторът я улови за ръката. Устните му произнасяха някакви непонятни, пълни с гняв думи. После я пусна. Върху лицето му изгря широка усмивка. Макар все още да не бе видяла идващия Майкъл, Джейн разбра, че с нея е свършено.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Не се приближавай! — предупреди Джейн, държейки заплашително тежкия учебник по психиатрия като оръжие.

Гласът на Майкъл едва се чу.

— Не идвам, за да ти направя нещо лошо, Джейн.

— Да, идваш само, за да ми дадеш лекарството, нали?

— Дошъл съм, за да те заведа вкъщи.

— Остави тази работа — изсмя се тя, поглеждайки напрегнато ту мъжа си, ту д-р Клингър.

— Не се приближавайте! — извика отново, макар че никой не помръдваше.

Сигурно представляваше невероятна гледка — държеше книгата като огнестрелно оръжие. „Страдаща от амнезия взема за заложници персонала на болнична библиотека с помощта на тежък справочник по психиатрия!“ — представи си тя заглавието на утрешния Бостън Глоуб.

— Оставете ме на мира.

— Не мога да те оставя.

— Защо? От какво те е страх?

— Не ме е страх от нищо. Само се притеснявам.

— За какво?

— За теб.

— Глупости! — Джейн долови движение с периферното си зрение и се обърна. Младият лекар, когото завари в читалнята, се примъкваше към нея. — Не мърдай от там!

— Джейн, това е абсурд!

Тя изпитателно гледаше лекаря, после отмести поглед към библиотекарката.

— Въобще не знаете какво ми е направил този човек — започна тя, но д-р Клингър я прекъсна с махване на ръка.

— Това е Джейн Уитакър — започна той.

Джейн едва се въздържа да не добави „Много ми е приятно“

— Тя страда от определена форма на хистерична амнезия. Съпругът ѝ, д-р Майкъл Уитакър, е хирург в педиатрията — кимна той към Майкъл. — Лекува я с предписаните от д-р Мелоф леки успокоителни.

— Не е вярно — изкрещя Джейн. — Д-р Мелоф ми предписа „Ативан“, а Майкъл ми дава „Халдол“. Дрогира ме и ме затваря в къщи. Не дава да се виждам с приятели. Не разрешава дори да говоря с дъщеря си.

— Джейн, моля те...

— Не! Знам, че заблуждаваш всички. Мислят те за някакъв Бог, защото си голям хирург и чудесен човек. А аз каква съм? Някаква психопатка, която не помни нищо. Но нещата не са толкова прости. Може да не знам коя съм, но знам, че не съм луда, поне не бях, докато не започна твоето лечение. Тогава не ми беше лошо, както сега. Значи, въпросът е как стигнах до тук? Какво ми направи този чудесен човек, за да се чувствам толкова зле? Какви лекарства ми даде?

Джейн замълча, бръкна в джоба си и показа двете бели хапчета.

— Хайде, кажете, че това е „Ативан“! — обърна се тя към д-р Клингър и младия му колега.

— Откъде си взела тези хапчета? — изненадано попита Майкъл. — От моята чанта ли?

Джейн едва не онемя.

— Да съм ги взела? Искаш да кажеш, че не ти ме тъпчеше с тези таблетки?!

— Джейн, не може ли да се приберем вкъщи и да поговорим спокойно?

— Не ми отговори на въпроса. Искаш да кажеш, че не ти ме тъпчеше с тези хапчета, така ли?

— Разбира се, че не съм.

— Лъжеш! — тя отново погледна към другите. — Моля ви, повярвайте ми. Той лъже!

— Защо ще лъже, г-жо Уитакър? — попита логично д-р Клингър.

— Защото се е случило нещо, за което той не иска аз да си припомня. Защото трябва да ме държи в състояние близко до вегетиране. Защото иска да внуши на всички, че съм луда! Само така може да ме затвори в психиатрия. Там никога няма да си спомня какво се е случило, а дори да си спомня — никой няма да ми повярва.

— Джейн, моля те — настоя Майкъл, — не разбираш ли колко налудничаво говориш?

— Какво мога да направя? — обърна се тя умолително към младия лекар. — Как да ви убедя, че казвам истината? Че не съм смахната?

— Притесняваш човека, Джейн — тихо ѝ каза Майкъл.

И беше прав. Джейн видя как лицето му почервеня.

— Не може ли да не занимаваме хората с личните си проблеми, поне докато се върне д-р Мелоф?

— Тогава ще е много късно! — Джейн започна да потропва с крак. — Защо просто не се махнеш и не ме оставиш на мира?

— Не мога, Джейн. Аз те обичам.

Въпреки подозренията си, тя чувстваше, че това е вярно.

— Тогава защо постъпваш така с мен?

— Опитвам се да ти помогна.

— Опитваш се да ме унищожиш!

— Джейн...

— Какво се е случило с нас, Майкъл? За какво сме се карали, преди да изчезна?

По очите на Майкъл разбра, че е права. Наистина нещо се беше случило — бяха се били.

— Моля те, нека да говорим вкъщи.

Джейн сложи тежката книга на масата.

— В тази книга пише, че хистеричната амнезия може да е резултат от моментна загуба... — напрегна се да си спомни точните думи, — моментна загуба на контрол над импулсите, което може да доведе до убийство на любим човек. Виждаш ли? Нищо ми няма на паметта. Кажи ми истината, Майкъл!

Гласът ѝ звучеше настоятелно. Виждаше, че е успяла да събуди интереса на присъстващите.

— За какво се бихме?

— Не сме се били — отвърна Майкъл.

— Лъжец!

— Джейн...

— Ако не сме се били, откъде ти е този белег на челото?

— Стана съвсем случайно. Едно дете ме замери със самолетче...

— Гадни лъжи!

— Д-р Уитакър — обади се библиотекарката, — да извикам ли болничната охрана?

— Не! — кресна Джейн.

— Не — повтори и Майкъл. — Още не. Мисля, че Джейн все пак ще се вразуми.

— Нали съм луда — отвърна Джейн. — Защо мислиш, че мога да се вразумя?

— Защото добре те познавам. Защото те обичам.

— Тогава защо се опитах да те убия?

— Не си се опитвала.

— Значи не сме се карали? Ти не си ме докосвал дори с пръст?!

А пък аз взех нещо остро и те ударих по главата, така ли?

Майкъл стоеше като онемял.

— Кажи тогава — продължи Джейн след моментно колебание. — Откъде роклята ми е цялата в кръв?

— Кръв?! — възкликна библиотекарката. — Божичко!

— Кръвта е твоя, нали, Майкъл?

Майкъл не отвърна нищо.

— А какво ще кажеш за парите, Майкъл? Почти десет хиляди долара, натъпкани в джобовете на шлифера ми? Откъде са се взели? Кажи, Майкъл. Разбирам по лицето ти, че знаеш за какво говоря.

Настъпи тишина. Сякаш всички спряха да дишат.

— Защо не си споменавала тези неща по-рано? — тихо попита той.

Джейн усети как от раменете ѝ се свали огромна тежест. Ето, най-сетне го направи. Никога повече няма да крие тайната си като тумор в тялото. Беше я произнесла на глас и всички я чуха. Нека сега да го видим Майкъл?

— Бихте ли ни оставили сами за няколко минути? — попита той. — Наистина трябва да говоря с жена си насаме.

— Защо да не говориш пред всички? — попита Джейн.

Внезапно я завладя лошото предчувствие. Нещо ѝ подсказа, че няма да ѝ хареса онова, което ще чуе.

— Бих могъл — съгласи се Майкъл, — но смятам, че това, което ще кажа, засяга само нас двамата. Поне засега. Ако не мислиш така, когато свърша, можеш да им разкажеш всичко. Всичко! На всеки,

който искаш! Включително на полицията. Изглежда сбърках, като се опитах да те защитавам. При това твърде дълго.

— Ще пратя човек от охраната да стои пред вратата — предложи д-р Клингър.

Нито Джейн, нито Майкъл възрази на това предложение.

— Съжалявам, че окупирахме помещението ви — обърна се той към библиотекарката.

— Тъкмо ще изпия едно кафе.

— Благодаря ви.

— Ще се радвам, ако ми се обадите по-късно — каза д-р Клингър, докато се ръкуваше с Майкъл.

Нацупеният невролог тръгна неохотно, последван от младия лекар и не толкова младата библиотекарка.

— Не се приближавай — предупреди тя Майкъл, след като вратата хлопна.

— Какво мислиш, че ще ти направя, Джейн?

— Не знам. Ти си много хитър. Не мога да предугадя действията ти. Като снощи.

— Снощи? А, да. Мислиш, че съм сложил нещо в чашата ти.

— Искаш да кажеш, че не си?

— Да.

— Изведнъж, като гръм от ясно небе, започна да ми се вие свят и да ми се повдига?

— Не ти се случи за първи път.

— Така ли?

— Така! Ти си сериозно болна. Припомни си какъв ден беше вчера. За Бога, та ти извади нож срещу прислужницата. Покани на вечеря едно семейство, за което нищо не помниш. Трябваше да се преоблечеш, да се гримираш. Трябваше да лъжеш. Смяташ ли, че всичко това не изисква големи усилия? Тялото ти е напълно изтощено. Мислиш ли, че вчерашното напрежение не си казва думата днес?

Джейн поклати глава. Не, не мислеше така.

— Ти си дяволски убедителен — отвърна тя.

— Убедителен съм, защото това е истината. Не съм слагал нищо в чашата ти, Джейн. Кълна ти се, не съм.

Джейн силно прехапа долната си устна. Усети вкуса на кръв.

— Кажи ми какво стана в деня, когато изчезнах. Кажи ми за парите, за окървавената рокля.

— По-добре седни.

— Не искам — ... пак съчинявам, каза си на ум. Ужасно ѝ се сядаше. Не знаеше още колко ще издържи права.

— Нека ти помогна — пристъпи към нея Майкъл.

Джейн се дръпна назад, удари прасците си в един стол и падна на колене.

Майкъл мигом се намери до нея. Хвана я за ръцете. Опита да я вдигне.

— Не, не ме докосвай!

— Джейн, за Бога! Аз не съм фокусник, не крия спринцовка в ръкава си?!

— Не ми се случва за първи път — повтори неговите думи Джейн.

Той се изправи. Обърна всичките си джобове.

— Ето. Видя ли? Няма нищо — свали сакото си, метна го на близкия стол и остана по риза с къс ръкав — Не крия нищо. Ако искаш мога целия да се съблека?

— Искам само истината.

Настъпи пауза. Джейн се отпусна на стола.

— Повярвай ми, Джейн! Не бях докрай откровен, само защото смятах, че така ще е по-добре за теб. Ако знаех, че ти е известно за парите и кръвта, щях да постъпя по съвсем друг начин. Господи! — пошепна той и разтърси глава. — Затова си била толкова изплашена, толкова параноична. Сега нещата си идват на местата. Разбирам защо толкова ме подозираше.

Пръстите му несъзнателно опипваха белега върху челото.

— Признаваш ли, че си ме лъгал?

Майкъл издърпа стола срещу нея и седна. Очите му не се откъсваха от лицето ѝ.

— Не исках да ти причинявам още мъка. Надявах се, че паметта ти ще се върне от само себе си, когато си готова да се изправиш срещу действителността. Не исках точно аз да ти припомням. Повярвай ми, Джейн. Не исках да те травмирам допълнително — стигаше ти изживяното досега.

— Казвай.

— Не знам откъде да започна.

— Толкова ли е сложно?

Той кимна.

— Много.

— Казвай — настоя тя с глас, издаващ нетърпение и страх.

— Ще трябва да се върна поне една година назад — започна той и спря, — до катастрофата, при която загина майка ти.

Джейн усети как дъхът ѝ спира.

— Вие бяхте много близки — започна той. — Не искаше да приемеш случилото се. Беше раздразнителна и зла. Винаги си била избухлива, но след катастрофата скандалите зачестиха. Чупеше чинии, хвърляше, каквото ти попадне... Опитах се да те заведа на лекар. Ти отказа. Твърдеше, че можеш да се справиш сама. Затова реших да чакам. С времето като че ли започна да се съвземаш. Постепенно се върнахме към нормалния си живот. Започнахме да се виждаме с приятели. В продължение на шест месеца всичко показваше, че нещата отиват на добре.

— Какво се случи после?

Майкъл преглътна, нервно опипвайки устните си.

— Наближи годишнината от катастрофата. Ти започна да ставаш все по-неспокойна. Непрекъснато си повтаряше ужасните подробности. Бяха се превърнали в идея фикс за теб. Просто влудяваше сама себе си. Държеше се така, сякаш катастрофата е станала току-що. Говореше само за нея. Или не можеше да спиш, или сънуваше кошмари. Не можеше да се съсредоточиш. Изпитваше чувство за вина. Вината на оцелелия... Мисля, че така я наричат в учебниците — Майкъл се огледа.

Затрудняваше се да продължи. Не знаеше какво да каже.

— Вината на оцелелия, казваш? Какво имаш предвид?

— Реши да отидеш на гробищата — продължи той, пренебрегвайки въпроса ѝ. — Опитах се да те разколебая. Денят беше необикновено студен. Не беше спала цялата нощ. Не беше яла от дни. Намираше се на крачка от пълния срив. Помолих те поне да изчакаш почивните дни, за да дойда с теб. Ти отказа. Твърдеше, че годишнината е от смъртта на твоята майка и не трябва да я отлагаш. Точка. Без повече обсъждане. „По дяволите, остави ме сама!“... Мисля, че точно така се изрази. Предложих ти да отложи ангажиментите си, но това

още повече те ядоса. Мога да се справя сама — изкрещя ти, — не съм дете, за да ме водиш за ръка. Какво можех да направя — отидох на работа. Не исках, но няхах друг избор. Аз тръгнах за болницата, а ти — за гробището.

— На няколко пъти звънях, за да разбера дали си се прибрала. Никой не отговаряше. Започнах да се тревожа. После ми се обади Карол.

— Карол Бишъп?

— Да. Беше много разтревожена. Видяла те да паркираш в алеята и отишла да те пита нещо. Ти си се държала като безумна. Не си й обърнала никакво внимание. Дори й се сторило, че не можеш да говориш. Толкова си била разстроена. Опитала се да те успокои. Ти си я блъснала. После си се прибрала вкъщи. Тогава ми се обадила. Аз веднага се прибрах. Само за петнайсет минути... Карах като луд. Намерих те в спалнята. Пълнеше един сак с дрехи. Дори не беше свалила шлифера си. Очите ти гледаха налудничаво. Опитах се да говорим. Попитах те какво е станало. Ти не каза нищо. Крещеше истерично, налиташе на бой. Хванах те. Дори те разтърсих. Не помня. Помня само, че се опитвах да разбера какво се е случило. Ти беше като обезумяла. Крещеше, че трябва да се махнеш, че е за мое добро, че си като камък на шията ми, че само ми пречиш, че ще съсипеш и мен, както всички, които обичаш.

Майкъл поклати глава — още не можеше да преглътне смисъла на тези думи.

— Защо съм говорила такива неща?

Той не вдигаше очи от пода.

— Майкъл...

— Нека да се придържаме само към нещата, които са се случили, да оставим въпроса „защо“ за по-късно? — тихо промълви той.

— Защо съм казала, че ще съсипя и теб, както всички, които обичам? — настояваше Джейн.

Майкъл стисна зъби. Когато най-сетне проговори, гласът му беше дрезгав и измъчен.

— След катастрофата ти дълго бе погълната от мъката си. Беше като парализирана. Вършеше съвсем непривични неща. Нямам предвид скандалите или чупенето на чинии — той отново замълча.

— А какво?

Ръцете му несъзнателно се свиха в юмруци.

— Обикновено тичаше няколко пъти седмично с Даниел Бишгп. Изведнъж започна да тичаш всеки ден. Отначало мислех, че имаш нужда точно от това. Да се разтовариш от мъката и гнева. Но в един момент ти реши, че тичането не ти стига. С Даниел...

— Започнахме връзка — изпревари го Джейн. — Как разбра?

Майкъл направи опит да се засмее.

— Ти ми каза! Спомена го една вечер, докато бяхме в леглото — той поклати глава. — Наистина не искам да се връщам точно сега към този момент.

— Какво направи?

— Наистина не си спомням — изсмя се той. — Както виждаш, не само ти забравяш неприятните неща.

— Наранила съм те така ужасно.

— Да, но това всъщност не беше ти. Така поне си мислех. Предложих да говорим с адвокат. Ти не искаше и да чуеш. Реших просто да изчакам. Нямах друг вариант, защото те обичах. Не исках да те загубя.

— Един ден се канех да вървя някъде, когато ти си дойде...

— Опитах се да говоря с теб, да те накарам да седнеш, да ти наля разум в главата, но ти бе спасяема. Изтича надолу и влезе в зимната градина. Аз те последвах. Тичаше в кръг, сякаш вършееше. Започна да ме блъскаш, да ме наричаш глупак, защото те търпя. Каза, че съм наивник, ако мисля, че Даниел е единственият мъж, с който си имала връзка, че имаш и други, че в момента идваш от леглото на последния.

Пат Ръдърфорд, помисли си Джейн, усещайки, че ѝ се гади. Спомни си името на бележката, която бе открила в джоба си. Пат Ръдърфорд, ст. 31, 12:30. Възможно ли е да е била на гроба на майка си, после да се е срещнала с Пат Ръдърфорд в стая 31 на някакъв съмнителен хотел? Възможно ли е на тази среща да е решила, че трябва да напусне съпруга си, по-скоро заради него самия, отколкото заради себе си?

— Мисля, че в този момент загубих самоконтрол — продължи Майкъл. — Хванах те за раменете и те разтресох с все сили. Ти не ми остана длъжна. Започнахме да се бием. Изведнъж почувствах остра болка. Сякаш някой ме беше скалпирал. Пристъпих напред. Целият бях

в кръв, политнах към теб... Загубих съзнание. Свестих се след няколко минути. Лежах в цяла локва кръв до люлката. Тебе те нямаше. Беше оставила сака, чантата, всичко. По-късно разбрах, че си изтеглила парите от общата ни сметка. Близко десет хиляди долара.

Настъпи напрегната тишина.

— Защо не съобщи в полицията, че съм изчезнала?

Майкъл поклати глава и тъжно се усмихна.

— Откровено казано, не мислех, че си изчезнала. Предполагах, че си избягала с другия. Не забравяй, че аз самият не бях в състояние да разсъждавам ясно. Бях дълбоко разстроен. Реших, че е най-добре да не предприемам нищо, докато не се обадиш.

Джейн с усилие се мъчеше да съпостави фактите.

— Но когато ти се обадиха от полицията, ти излъга, че съм на гости при брат си.

— Не мога да си обясня защо го направих. Чувствах се ужасно. Не исках да забърквам в цялата каша непознати. Както ти е известно, имам добра репутация. Когато ми се обадиха от болницата, разбрах, че нещата са твърде сериозни и трябва да ти помогна, доколкото мога.

— А лекарствата?

Джейн видя, че Майкъл се опитва да избегне погледа ѝ, но не успя.

— След инцидента ти страдаше от тежка депресия. Лекарят ти предписа „Халдол“. Говорих с д-р Мелоф за това. Когато „Ативанът“ вече не ти действаше и ти започна да ставаш все по-зле, той реши отново да опитаме с „Халдол“.

Джейн нервно закрачи напред-назад. На няколко пъти се удари в масата.

— Нещо не е точно — измърмори Джейн. — Нещо криеш.

— Повярвай ми, Джейн, казах ти всичко.

— Не! Не е така. Много добре те познавам. Разбирам кога лъжеш. Казвай!

— Джейн, моля те, казах ти всичко.

— Говори, Майкъл! — изкрещя тя. — Спомена, че след смъртта на майка ми съм изпитвала вина. Защо? И аз ли съм била в колата? Това ли е истината, Майкъл?

Той наведе глава. Брадата му се опря в гърдите.

— Ти шофираше.

Джейн почувства, че коленете ѝ се подгъват. Строполи се на пода. Майкъл коленичи пред нея.

— Аз съм шофирала!? Аз съм виновна за катастрофата. Аз съм убила майка ми?

Майкъл заговори бавно, търсейки внимателно думите.

— Беше ѝ обещала да я водиш на пазар. Трябваше да ходиш на среща в училището на Емили същия следобед и май закъсняваше. Както и да е. Карала си малко по-бързо, или си взела завоя с голяма скорост. Не знам как точно е станало. Според свидетели си завила наляво, без да дадеш мигач. Някаква кола от насрещното движение направо се забила в твоята. — Майкъл приближи и я взе в обятията си. — Майка ти умряла на място.

— О, Господи! Господи, Боже мой!

— Ти естествено се самообвиняваше. Дори след като полицията установи, че нарушението е на другия шофьор. Непрекъснато се тормозеше. Все повтаряше: „Не биваше да завивам! Защо бързах толкова?“ Не позволяваше на никого да те успокоява — погледът му разсеяно блуждаеше из помещението. — Мина доста време, Джейн. Престани да се самообвиняваш. Това беше само нещастен случай. Наистина с трагични последици, но вече нищо не може да върне времето. Животът продължава. Знаем, че не искаш да приемеш това, но трябва да го направиш. Иначе с всички ни ще бъде свършено.

Джейн почувства по лицето си неговите сълзи и се дръпна.

— Има и друго, нали? — попита тя, напрегнато следейки изражението му. — Криеш още нещо, нали?

— Не.

— Не ме лъжи, Майкъл! Престани да ме заблуждаваш!

— Моля те, нека да изчакаме да се възстановиш! И това не ти е малко.

— Какво премълчаваш?

Виждаше как Майкъл се бори в душата си. Изминаха няколко дълги като вечност секунди, докато проговори отново.

— Емили — очите му отново се напълниха със сълзи.

Джейн се улови за стомаха. Името на дъщеря ѝ се беше забило като юмрук там.

— Не! Само това не!

— Седяла на задната седалка зад майка ти. Без предпазен колан. От силата на удара... — гласът му за миг потъна в невидима пещера. — Починала в ръцете ти, докато сте чакали линейка. Когато най-сетне я откопчили от теб, цялата ти рокля била в кръв.

Джейн изхълца от ужас.

— Беше като луда. Цяла година живяхме в истински ад. Скандали, любовници... Вече ти казах. Никой не може да си представи колко ужасно беше всичко. Ти се бе превърнала в истински Джекил и Хайд. По един начин се държеше с приятели и съседи, по съвсем друг с мен. Надявах се, че ще превъзмogneш това състояние. Че ще се върнеш при мен... — той глухо изстена. — Беше ми останала само ти. Не можех да загубя и теб.

Майкъл избърса с ръка очите си.

— Но вече не издържах. Дори аз. Срам ме е да си го призная — той се изправи. — Когато се прибрах вкъщи и видях да стягаш багажа си, опитах да те разубедея, да те спра. По време на спречкването, ти ме удари с вазата. Онази, която бяхме купили от ориента... Месинговата... Удари ме с назъбеното, така ужасно, че едва не ме скалпира. Паднах върху теб... Сигурно това те е върнало към катастрофата. Кръвта по роклята ти те е довела до пълна лудост. Решила си, че не можеш да се справяш вече с живота си. Затова си се махнала от него. Не те обвинявам.

— Нашата дъщеря е мъртва — нерешително произнесе Джейн.

— Все още ли не помниш нищо?

Джейн поклати глава.

— Убила съм майка си и дъщеря си — промълви тя.

— Нещастен случай, Джейн! Нещастен случай. Полицията те оневини. Вината не е в теб.

— Но те са мъртви.

— Да.

— И съм шофирала аз.

— Да, но вината не е твоя.

— Нали сам каза, че съм бързала?!

— Това бяха твоите думи след катастрофата.

— Аз би трябвало да знам най-добре. След като съм оцеляла.

— Оцеля ли наистина?! — попита Майкъл. — Още колко живота ще отнеме тази катастрофа, Джейн? Колко души още ще съсипе?

Джейн се загледа в мокрото лице на съпруга си. Очите му бяха пълни с доброта и нежност.
Тя не отвърна нищо.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Тя е в зимната градина.

— Как е?

— Не е добре.

— Нищо не разбирам. От колко време е така?

— Започна се някъде в средата на юни. Оттогава става все по-зле.

— Средата на юни!?! Значи повече от месец? За Бога, Майкъл, защо прислужницата ми каза, че е в Сан Диего при брат си?

Преценихме, че така е най-добре. Разбери, Даян, нито аз, нито лекарите очаквахме състоянието ѝ да продължи толкова дълго. Нито пък, че ще се влоши.

— Няма представа коя е, не помни никого, така ли?

— Казахме ѝ коя е — обясни Майкъл. — Тя просто няма спомени. Знае всички подробности от живота си, но сякаш го е живял друг човек.

— Господи, не мога да повярвам! Все пак каква е причината, според теб?

— Катастрофата — отвърна той.

— Но тя стана преди година. Имах чувството, че я е надживяла.

— Ако питаш мен, най-лошото все още предстои.

Джейн чуваше гласовете като през фуния. Идваха силни, но заглъхваха преди да е разбрала значението на думите осъзнаваше, че говорят за нея. Винаги говореха за нея! Какво значение имаше точно какво?

Лежеше на любимата люлка, завита с одеяла от главата до петите, въпреки че се изпотяваше. Пот ли беше наистина или слюнка? Нея избърса. Нека те го направят. Гостите. Тълпите, които Майкъл непрекъснато мъкнеше у тях, откакто се бяха прибрали от болницата. Преди колко време беше това? Преди няколко дни? Преди седмица?

Усмихна се доволна. Времето отново не съществуваше. Само като си помисли колко дълго се бе съпротивлявала на това. Колко се бе

ядосвала, че дните ѝ, в резултат на лекарствата, се сливат. Сега те сладостно се разтапяха като шоколадови бонбони, оставени на слънце — образуваха една обща безформена маса. Защо се беше борила срещу своето прекрасно забвение? За да си спомни онзи ужас? За да научи отново всички бодящи подробности от своя пропилян живот? За да разбере, че е убила майка си и малката си дъщеря?

След скандала в болницата Майкъл я бе отвел вкъщи. Помнеше, че лекарите и сестрите се бяха държали много внимателно с нея. Майкъл бе казал на д-р Клингър, че всичко е под контрол и ще позвъни на д-р Мелоф, веднага щом се върне от отпуска. Засега за Джейн било най-добре да почива.

Тя не бе направила никакъв опит да протестира. Възможността да избяга в леглото ѝ се бе сторила привлекателна. От тогава ѝ се искаше само едно — да се зарови под завивките и да изчезне завинаги. Да умре — това бе желанието ѝ. Почувства как тялото ѝ се свива.

Вече не се бореше да ѝ дават само предписаните от д-р Мелоф лекарства. Гълташе всичко, което получи. При нея се върна познатата безчувственост. Обсеби пръстите на ръцете и краката ѝ, порите на кожата. След това се настани някъде зад очите ѝ, създаде нещо като буферна зона между нейното съзнание и външния свят. Приемаше без съпротива неприятните странични ефекти. Почти се радваше на мускулните спазми. Струваха ѝ се подходящо наказание за всичко онова, което бе причинила. Дори слюнката в края на устните не я смущаваше.

Сега всичко беше ясно.

Парите, кръвта, Пат Ръдърфорд... Името му върху бележка в джоба ѝ, а не в тефтерчето с телефоните, където би могъл да надникне Майкъл, обясняваше всичко. Искеше и се да разбере дали този човек се е обаждал, дали се е интересувал какво е станало с нея. Какво са възнамерявали? Заедно да избягат или онази сутрин той просто е сложил край на връзката им?

Въпросите изчезнаха от момента, когато отново бе започнала да взима лекарствата. Чувстваше облекчение. Какъв е смисълът да си задава въпроси, на които няма отговор? Дори Майкъл не можеше да ѝ каже какво е станало, преди да го удари с ориенталската месингова ваза. Това, че се бе опитала да убие собствения си съпруг, вече не я

шокираше. Нали беше натрупала опит — бе убила майка си, дъщеря си...

Джейн се опита да даде лице на смъртта. Извикваше в съзнанието си образа на красивото дете със свенлива усмивка, запомнено от снимките в кожения албум. Ето я — първо стиснала за ръка Майкъл, после в прегръдките на майка си, накрая надвесена над ухаещо клонче люляк... Емили е вече спомен, казваше си на ум. Не, не е дори това.

Колко пъти за последните няколко дни бе преповтаряла всяка подробност от последния месец? Седеше в зимната градина. Гледаше как слънчевите отражения като парчета сладкиш бавно нарастват на пода и все така бавно се стапят във вечерния мрак. Винаги започваше от връщането си вкъщи след загубата на паметта. Припомняше си как прекрачи прага към своя стар живот, питайки се какво я чака. Как пренебрежително се беше изсмяла. В най-ужасните си кошмари не си бе представяла толкова безнадежден сценарий. Нищо чудно, че е искала да избяга.

Видя се как влиза в хола, как пръстите ѝ пробягват по клавишите на пианото, за да зазвучи познатата Шопенова мелодия, как вдига и разглежда няколко фотографии, между които три на малки, смешни ученици, подредени по височина как на една от тях, момче от първата редица държи в ръце табела с надпис „Частно училище Арлингтън“. Джейн безразлично се беше усмихнала на слабото момиченце с руса коса, големи очи и жълта рокля от последната редичка. После пак се бе усмихнала на същото момиче, но с една година по-голямо, в розово и бяло, с коса на опашка. И отново на нея притеснено засмяна, с разпуснати коси и черно-бяла пепитена дреха. Подготвителна група в детската градина, първа група първи клас... Втори клас липсваше. Не знам защо нямам снимка от тази година, бе казал Майкъл, сигурно е отсъствала по болест.

Защо не ѝ бе направило впечатление, че последната снимка на Емили е отпреди година? Защо това не ѝ се бе видяло странно? Семейство, в което всяка стъпка се фотографира и поставя в рамка, да няма нищо за цяла една година? Защото не ѝ се е искало. Защото не е била готова да се изправи лице в лице с объркания си живот. С опустошенията, които е предизвикала. С мисълта, че е погубила двама невинни.

Аз би трябвало да умра, каза си Джейн. Да ме приспя, като болно от бяс куче. Една смъртоносна инжекция, нищо повече. Потърка ръката си на мястото, в което сутринта Майкъл бе инжектирал лекарство.

Спомни си как започна да го подозира. Беше сигурна, че ѝ крои нещо, че целенасочено се опитва да я подлуди. Всъщност е искал да ѝ помогне. Да направи всичко възможно, за да може Джейн да върне здравия си разум.

Майкъл отново бе довел някой да я види. След като седмици наред я беше лишавал от контакти дори с най-близки приятелки, вече бе решил, че е време да покаже адът, в който живее. Първо се беше обадил на Сара и Питър Таненбаум, които бяха дошли веднага. Сара беше избухнала в сълзи при вида на приятелката си. Питър се бе извърнал, за да говори с Майкъл.

Джейн бе изпитала желание да протегне ръка, да ги успокои. Да им каже, че всичко е наред, че сама предпочита лудостта. Ръцете ѝ не бяха помръднали. От свитото ѝ гърло не бе излязъл нито звук. Беше ги гледала със замъглени очи — като през лещи намазани с вазелин — без да промълви нищо. Единственото ѝ желание бе да си отидат, да я оставят в ръцете на собствената ѝ съдба. Не заслужаваше повече. Беше се опитала да избяга, но я бяха заловили и върнали. Не ѝ оставаше друго, освен да се изправи лице в лице със своята екзекуция.

През изминалите няколко дни бяха имали и други посещения. Майкъл беше събрал почти всички техни приятели, но ги беше пускал само за няколко минути при нея. Джанет и Пън Харт, Лорейн Апълбай, Дейвид и Сюзън Карни, Ийв Макдърмот — Рос отиде на риболов, беше обяснила Ийв, всички се бяха изредили в зимната градина. Бяха я разглеждали, сякаш е восьчна фигура от музея на Мадам Тюсо.

— Не споменавайте за Емили — беше ги предупреждавал Майкъл.

Те бяха премълчавали и Джейн беше изпитвала благодарност към тях.

— Не споменавай за Емили — чу шепота му от другия край на стаята.

В следващия миг Даян Брюстър коленичи до нея с насълзени очи.

— Господи — проплака Даян и се олюля.

— Няма нищо — потупа я по рамото Майкъл. — Тя няма болки.

— Чува ли?

— Да — отвърна Майкъл, застана до Джейн и я погали по косата.

— Дошла е Даян, скъпа. Ще ѝ кажеш ли „здрасти“?

Джейн се опита да нагласи устните и езика си за трудното име, но те само потрепнаха. Отказа се. Всъщност какъв беше смисълът?

Даян ядосано се изправи.

— Не мога да разбера, Майкъл. Какво е станало с нея? Ти се опита да ме подготвиш и въпреки това... Знам, че е изживяла дълбока травма, но...

— Даян — прекъсна я той.

Тя пое дъх няколко пъти, за да се успокои.

— По дяволите, Майкъл! Това е най-добрата ми приятелка винаги е била толкова енергична, толкова категорична за всяко нещо. Не искам да повярвам, че пред мен е същият човек.

Майкъл мълчаливо кимна с глава.

— Лекарите не могат ли да помогнат?

— Правим, каквото е по силите ни.

— Толкова е отслабнала.

— Не иска да се храни.

Даян се плясна по страните и отново коленичи пред Джейн.

— Ще се оправиш, Джейни. Скоро ще си добре. Ще погрижим за теб. Майкъл и аз, и всичките ти приятели. Ще направим каквото трябва, за да оздравееш.

— Защо не ѝ прочетеш това? — Майкъл мушна ярка цветна картичка в треперещите ръце на Даян.

— От Хауърд и Пеги Роуз е — каза тя, — от Франция.

Постара се да звучи бодро, но в гласа ѝ прозвучаха почти истерични нотки.

Вдигна картичката. На нея имаше малко кафене на фона на яркосиньо море.

— Я да видим. Много е ситен почеркът, но все пак. „Ето ни в Южна Франция. Тук е чудесно. Прекарваме фантастично — тя заекна, — както, вярвам и вие в скучния стар Бостън. Защо не зарежете работата и не се изтърсите тук? Обичаме изненадите. И вас. Надяваме се, че сте добре и всичко ви е наред. Довиждане през септември.“

Хауърд и Пеги.“ Много са мили... Решителността на Даян потъна в изблик на сълзи.

Да се изгърсим неочаквано, помисли си Джейн и си спомни за лъжливото гостуване при брат ѝ. Опита се да си го представи някъде в Испания, но образът му беше като без фокус. По-ясно виждаше снаха си — Гаргамела. Джейн се изсмя на глас.

— Господи, Майкъл — възкликна Даян и протегна ръка да погали лицето на Джейн. — Що за звук бе това? Прозвуча нечовешки.

— Добре ли си, Джейн?

Екстра, без звук отвърна Джейн. Искам всички да се махнат и да ме оставят на мира, за да умра на спокойствие.

— Да ти донеса ли нещо газирано? — загрижено попита Майкъл. — Или нещо за хапване? Паула направи чудесен боровинков сладкиш.

Предпочитам нейния ябълков пай, помисли си Джейн, спомняйки си как я беше заплашила с ножа. Доброто старо време, рече си тя. Да беше забила ножа в собствения си стомах!

Може би не е късно. Може би си струва да опита. Да даде знак на мъжа си, че иска сладкиш, но предпочита да го изяде в кухнята. После, когато всички се настанят на масата и се отпуснат в лъжливото си спокойствие, тя да се втурне към кухненския плот, да грабне ножа и да го забие в собствения си корем, така че цялата ѝ рокля да прогизне от кръв. От нейната собствена кръв. Както е редно. За да се затвори най-сетне кръгът.

Не каза нищо. Гледаше вторачените им, пълни с мъка очи. Ако просто беше изчезнала щеше да е по-добре за всички. Ако никой не я бе познал и върнал в къщи, Майкъл щеше да се разведе с нея. Господ е свидетел, имаше достатъчно основания за това. Приятелките ѝ щяха да я споменават известно време, докато не се появи друга, по-интересна тема. Скоро щеше и тя като Емили да се превърне в скъп спомен. Иронията ти е точно като на болна от амнезия, помисли си Джейн и отново се изсмя.

Този път смехът ѝ наподобява накъсана въздишка. Даян я стисна окуражително за ръката.

— Сигурен ли си, че не страда, Майкъл?

— Напълно.

— Чувствам се толкова безпомощна...

— Всички се чувстваме така.

Джейн искаше да вземе в ръцете си лицето на Даян, да я целуне нежно по бузите, да я увери, че нещата ще се развият по най-добрия възможен начин. Но знаеше — каквото и да направи, дори едно невинно погалване по косата — ще се изтълкува погрешно, ще даде фалшива надежда. А надежда не съществува. Вече знаеше това. Нямахме никаква надежда.

Нито смисъл да се преструва.

Вече не се молеше да ѝ се върне паметта. Напротив — всяка вечер си лягаше с една-единствена молба — да не се върне никога. Знаеше най-важното. Ако има Господ и той е милостив, не бива да я кара да изживее отново смъртта на най-скъпите си същества. Нека я остави да се погребее жива в пашкула от успокоителни, докато изчезне пак. Този път — завинаги.

— Гледах един ужасен филм онзи ден — изведнъж се разбъбри Даян.

Опитва се да говори за нещо, помисли си Джейн.

— Уж бил много секси. Знаеш, че си падам по такива филми. Дори когато не са нещо особено, пак са приятни. Този обаче беше пълен само с голотии и пъшкане. Диалогът беше толкова слаб, че публиката направо се кискаше. Трейси искаше да си излезем. Нали я помниш, приятелката ми Трейси Кечъм, дето се беше уплашила, че е бременна миналата година, пък то взе, че излезе ранна менопауза. Представяш ли си? На четирийсет години? — тя погледна дали реагира Джейн и продължи: — Чудехме се какво да правим. Тогава някакъв от публиката започна да подвиква към екрана. Беше толкова забавно, че останахме да го слушаме. В един момент героинята, която се е крила кой знае къде в продължение на години, играе я Арлийн Бейтс, не знам защо, решава да се върне. Та връща се тя значи, ама видът ѝ е фантастичен. Без бръчка по лицето! Май си беше правила козметична операция. Обаче шията ѝ хич не е като на млада жена. Не ми е ясно защо се подлагат на операции. И жени, а и някои мъже също. Така им изпъват кожата, че започват да приличат на онези с дръпнатите очи. Сещаш се, нали? Джак Никълсън, Ричард Чембърлейн, дори Бърт Рейнолдс... Кожата им обаче си остава стара и това е. Трейси казва, че като минеш четирийсетте ставало още по-лошо. Човек започвал съвсем да се скапва. Аз ѝ викам, че при мен това започна още на

трийсет, но тя твърди, те било друго. Според нея първо отслабвало зрението. Изведнъж откриваш, че не можеш да прочетеш упътването върху (кутия с овесена каша, започваш да държиш книгата все по-далеч, освен ако не си бил късоглед. Тогава нещата се уравновесяват. Слагаш очила за четене и започваш да мязаш на противната си леля. После ти увисва задникът. Трейси казва, че се изненадва, не от това че увисва, а от начина, по който увисва. Все се надявала, че ще си запази формата и само ще слезе по-ниско. Не си давала сметка, че увисва, защото се е сплескал. Представяш ли си? Плоско дупе? Като на Джак Лемън в онзи филм, как се казваше, „Такъв е животът“? Както и да е. Да ти кажа за Арлийн Бейтс и за оня от публиката. Арлийн ѝ вика на тази бивша манекенка с очи на сърна, не ѝ помня името дори...

Може би Синди Крауфорд, сети се Джейн за снимката от списанието. Почувства, че очите ѝ се затварят.

— Памела Ем! — възкликна Даян. — Така се казва тази нещастница. Представи си! Инициал вместо фамилно име! Било истинско. Знае ли човек? Едва ли ще го чуваме в бъдеще.

Майкъл се изкашля и прекъсна монолога на Даян.

— Джейн изглежда доста уморена, Даян. Ще ѝ го доразкажеш друг път.

— Моля те, Майкъл. Само още няколко минути. Имам чувството, че ще успея да установя контакт с нея.

Джейн видя как Майкъл кимна и отиде до прозореца да погледне навън. Как издържа, помисли си Джейн. Как понася всичко това? Как може да се грижи за мен? Как може да ме гледа след всичко, което съм му направила? Джейн Уитакър — награда за отличници! Струва си някой да ме опише в книга. Или да направи филм.

— Както и да е — продължи Даян. — Арлийн, в ролята на царица по недвижимите имоти, казва на Памела, която пък търси да си купи къща и пробва всяка стая като прави любов на голия под, да ѝ докара вестникарчето, тъй като мъжът ѝ, естествено сенатор, е много зает с изхранването на гладуващите в Етиопия. Тя пък гладува у дома си, нали така? Арлийн, която крие в чантата си театрален бинокъл, за да разберем, че е воайорка от класа, казва на Памела „Кажми му да влезе“. Памела отива до прозореца толкова бавно, че сигурно по-бързо би преплувала океана с кану. Вижда момчето, което хвърля вестници от колелото и не смее да си отвори устата. Арлийн я подканя „Кажми

му“. В това време онзи от салона извиква „По-бързо!“ Скъсахме се от смях. И се сетих за теб. Дори казах на Треиси: „Такова нещо е способна да направи само Джейн“. Господи, помниш ли как заради теб един кретен едва не ни сгази с червения си транс Ам?

— Даян — прекъсна я Майкъл с известна доза нетърпение в гласа. — Не мисля, че сега е моментът за тази история.

Даян веднага започна да се извинява:

— Мислех, че така ще раздвижа паметта й...

— Ние се опитваме вече цял месец. Не знам дали не бяхме прекалено настоятелни. Най-добре е сега да я оставим сама, за да може да осъзнае чувото.

— Погледни я, Майкъл. Смяташ ли, че може да се справи сама?

Майкъл сведе очи към пода.

— Не знам. Вече не знам какво да правя. Съмнявам се дали не бъркам като я лекувам в домашни условия.

— Какво искаш да кажеш?

— Хайде — Майкъл сякаш не чу въпроса и помогна на Даян да стане. — Паула е направила цяла кана кафе. Сигурно ще се обиди, ако не опиташ боровинковия сладкиш.

— Какво искаш да кажеш, Майкъл?

— Проучвам въпроса, разпитвам...

— За какво?

— За настаняването на Джейн в психиатрична клиника.

— За Бога, Майкъл! Джейн в лудница!?

— Не бързай да си представяш някой кошмарен филм, Даян. И не ме карай да се чувствам виновен! Вече опитах всичко. Мислиш ли, че бих минал на такъв вариант, ако не бях толкова объркан и измъчен? Погледни я, за Бога! Тя просто вегетира! И всеки ден става все по-зле.

— Може да е от лекарствата, които взима...

— Без тях буйства и има халюцинации. Така поне не е опасна нито за себе си, нито за околните. Умът ѝ може да си почива и да се възстановява. Тези клиники не са като във филмите. Сестри със садистични наклонности не се завират под леглата. Има доста добри заведения, където Джейн би могла да получи онова, от което се нуждае.

— Разбирам те добре, Майкъл, просто ми е трудно да преглътна всичко това.

Даян се вгледа в Джейн така, сякаш се опитваше да ѝ внуши, че трябва да се изправи. „Стани и се защитавай!“, прочете Джейн върху лицето ѝ. „Покажи на този човек, че си добре. Че няма нужда да те вкарва в лудница. Ставай, дявол да те вземе!“, крещяха очите на Даян.

Джейн почувства как краката ѝ потръпнаха. Искеше ѝ се да се подчини. Да скочи на крака. Да прегърне тази жена, която беше нейна приятелка, макар общото им минало отдавна да бе отплувало в нищото. Да ѝ каже: „Ще се оправя! Всичко отново ще бъде наред!“

Но как би могло да стане това? Тя бе причинила смъртта на майка си, на собственото си дете. Беше мамила мъжа си. Едва не го бе убила. Беше се погаврила със съседката си. А защо не и с някоя от приятелките си? Сега получаваше според заслугите си!

— Ще дойда пак, Джейн — Даян се наведе, избърса слюнката от ръба на устната ѝ и я целуна по бузата. — Нали обеща да ме уредиш с онова страхотно гадже от екологичните сбирки? Разчитам на теб, Джейн. Майка ми също.

Тя замълча — сълзите ѝ закапаха по одеялото на Джейн.

— Обичам те!

Джейн почувства как Даян я прегръща, но не направи опит нито да отвърне на прегръдката, нито да я отблъсне. Не заслужавам да ме обичаш, помисли си тя. Майкъл отведе приятелката ѝ към кухнята. Джейн си представи как Паула им налива кафе, докато те седят около масата и изказват възхищението си от пресния боровинков сладкиш.

Знаеше, че животът ще продължи и без нея. И то много добре. Представи си безброй такива домашни сцени. Може би Майкъл ще се ожени за Даян. От това майката на Даян безусловно ще бъде безкрайно доволна. А може да предпочете Паула. Ще я вземе заедно с болната ѝ дъщеричка тук, при него. Готово семейство! Идеална замяна! Пълна компенсация за загубите! И Майкъл отново ще бъде щастлив. А тя — Джейн? Къде ще отиде тя? В клиника за слабоумни? В земята? Какво значение има? В крайна сметка не е ли едно и също?

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Седяха в колата на Майкъл на някакъв паркинг на авеню Сейнт Джеймс, близо до автогарата на компания „Грейхаунд“.

— Добре ли си, Джейн? Сигурна ли си, че ще ти стигнат силите?

Защо я питаше? Нали той я накара да стане и да дойдат в Бостън, за да търсят загубеното съкровище? Беше я попитал какво е станало с парите от общата им сметка предишната вечер — съвсем небрежно, докато я завиваше. Предишната вечер ли беше всъщност?

Първоначално тя не можа да си спомни за какво става дума. Сякаш се беше случило с друг човек, преди много години. Последва внимателен разпит и тя изплю камъчето. Майкъл се усмихна на изобретателността ѝ. Особено, когато чу, че е скрила ключа от клетката под стелката на една от обувките си. Джейн не се сещаше в коя точно. Майкъл ги провери отначало докрай и го намери.

Не си беше представяла, че ще се наложи да го придружи. Беше събота и Паула имаше почивен ден. И Сара и Даян звъняха сутринта, искаха да дойдат. Майкъл обаче им отвърна, че ще ходят с Джейн в Бостън, за да ѝ купи най-сетне обещания пръстен с диаманти. Надявал се това да я разведри. Щял да им звънне, за да им каже как е реагирала. Не спомена нищо за автогарата. Разбира се, това не я изненада. Какво да им разправя? Че ще прибира парите, които тя, преди да изкука, е откраднала от общата им сметка? Подобни изповеди са наистина излишни. Дори за ушите на най-добрите приятели.

— Не може ли да изчакам в колата? — попита Джейн.

Думите ѝ звучаха странно — сякаш говореше на непознат език. Всъщност, как така? Откъде изобщо намира сили да говори? Испита желание да се свие на меката кожа на седалката и да заспи.

— Имаш нужда от движение — дочу гласа на Майкъл. — Хайде, Джейн! Разходката ще ти се отрази добре. Не може само да се лежи. Трябва да излизаш по-често. Да вършиш нещо.

Защо? Джейн не си направи труд да го попита. Каква ирония!? Когато искаше да я извежда, Майкъл отказваше. Сега ѝ се ще само да я

оставят на мира. Защо настоява да я разхожда? По-рано държеше да се среща с приятелките си. Тогава Майкъл възразяваше. Сега, когато няма сили дори да ги погледне, той непрекъснато ги влачи. Що за логика?

— Хайде! — повтори той.

Обиколи колата и отвори нейната врата. Джейн знаеше, че няма да я остави вътре. Боеше се да не избяга отново. Не разбира ли? Това е най-доброто решение на всичките им проблеми.

Ето, помага ѝ, не — издърпва я от колата. Джейн е в тъмносини панталони, широка бяла блуза. Прилича на дванайсет годишно дете в дрехи на възрастен. Косата ѝ е сресана. Вързана на опашка. Майкъл ѝ се усмихва. Подканва я към тротоара. Непрекъснато повтаря, че ще се справи. Той знае, че ще се справи. Те вървят. Наистина вървят. Джейн не чувства краката ѝ да докосват земята. Вървят към автогарата. Слънцето грее. Седемдесет и осем градуса по Фаренхайт, ако се вярва на синоптиците. Тя не вярва на синоптиците. Струва ѝ се по-топло. И по-задушно. Слънцето пече главата ѝ. Като махленски хулиган, натиснал за врата дете под водата. Исква да изкрещи. Да размаха ръце. Да се освободи от тази силна ръка. Слънцето жари все по-ожесточено. Всеки опит за съпротива е загуба на енергия. Отваря уста като риба, за да влезе кислород в дробовите ѝ. Поглъща единствено жегата. Сякаш стои над димящ чайник. Езикът ѝ гори. Очите парят.

— Как си? Искаш ли да спрем, да починеш няколко минути.

Поклаща глава. Защо да почива? Ще трябва всичко да започне отначало. Цялото начинание... И ще трае по-дълго. Не! Колкото по-бързо вземат парите, толкова по-скоро ще се върне в колата. Толкова по-скоро ще се приберат в къщи: Толкова по-скоро ще си легне в леглото... Ще се нагълта със своите благословени лекарства. Ще потъне в мъглата на забравата. И ще пътува така от ден на ден, от ден на ден... Колко нелепо — имаше време, когато се съпротивляваше на всичко това. Защо?

— Внимавай сега! Има стъпало.

Джейн наведе глава. Погледна как единият ѝ крак прекрочва пред другия, а после двата — прага на автогарата. Озоваха се сред тълпи от хора. Едни тичаха към рейсовете — Други току-що слизаха. Никой не я забелязваше. Никой — както първият път. Невидима ли съм, помисли си тя. Майкъл я теглеше напред.

Джейн се облегна върху редиците багажни клетки. Обливаше я пот. Видя как Майкъл и служителката провират ключовете — всеки в съответната ключалка. Вратичката се отвори. Майкъл широко се усмихна. Извади найлоновата торба за мръсни дрехи с емблемата на хотел Ленъкс. Служителката се върна зад гишето, за да направи сметката. Майкъл надникна в торбата. Върху лицето му се изписа объркване. Видя смачканата окървавена синя рокля. Как може една и съща жена да носи изискано облекло от бутик Ан Клайн и дрехи на пристанищна курва, проблесна внезапно в ума на Джейн.

Как може да ѝ хрумват такива щури мисли? Майкъл плати на гишето, извади внимателно роклята и я пусна в близкия кош за боклук. Сгъна плика с парите в стегнат пакет и го мушна под мишница, сякаш цял живот бе носил големи суми по този начин. Тръгнаха да си пробиват път през тълпата навън. Съпругът ѝ кимаше на разни хора, усмихна се на полицая, с който се разминаха, поддържа вратата на една възрастна дама с голям багаж.

Когато излязоха навън, не тръгнаха към колата, не завиха по авеню Сейнт Джеймс, а продължиха към Нюбъри.

— Къде отиваме? — попита Джейн, опитвайки се да не изостава.

— Обещах на жена си да пазаруваме.

— О, Майкъл, не ми е до това.

Той се направи, че не я чува. След няколко минути тя едва влачеше крака по централната улица с модни магазини. До нея Майкъл си свиркаше с уста. Исква да ме изкара от летаргията, помисли си Джейн.

— Наистина не съм настроена за магазини — опита се да охлади ентузиазма му.

Минаваха покрай замайващо лъскави витрини. Улицата беше много оживена. Някои вече носеха пакети и пликкове. Дали сред тях няма и пълни със стодоларови банкноти, помисли си Джейн и погледна към Майкъл. Той махаше на някаква жена отсреща. Тя също му махна и приближи.

— Майкъл, как си?

— Отлично. А ти?

— Супер. Чакам всеки момент разрешителното за частна практика.

Жената погледна към Джейн. В очите ѝ проблесна прикрито отвращение.

— Извинявай — веднага каза Майкъл. — Теа Рейнолдс, жена ми Джейн.

— Радвам се да се запознаем — кимна Теа Рейнолдс.

Джейн не каза нищо. Дали устните ѝ се бяха усмихнали, както възнамеряваше?

— Теа е специалист по диетично хранене. Напусна миналата година, за да отвори собствена клиника.

Джейн кимна, но те вече бяха заети със себе си. От нея не се искаше нищо. Пристъпи от единия крак на другия, облягайки се на ръката на Майкъл, за да не политне. Теа Рейнолдс ѝ се видя много нафукана. Безупречна фризура, самоуверена белозъба усмивка, подбрани с вкус добавки към тоалета, идеален маникюр. Говореше с достойнство, с такава самоувереност и непоколебимост, че Джейн се замисли дали тя самата някога се е чувствала по този начин. Винаги ли жените като Теа Рейнолдс ѝ бяха действали потискащо? Или някога и Джейн бе притежавала подобна непринудена увереност?

Сигурно, рече си тя. Припомни си собствените си избухвания. Къде ли се беше дянала самоувереността ѝ?

Починала е, каза си. Премазали са я по време на автомобилна катастрофа, резултат от поредното ми невнимание.

Някаква жена се загледа в нея. Джейн леко се обърна, непознатата спря за миг, поколеба се и продължи по улицата. Сигурно искаше да ми направи комплимент за изисканото облекло, рече си Джейн. В този миг Теа Рейнолдс целуна Майкъл по бузата. Да, заключи Джейн, минувачката е гледала Майкъл.

— Радвам се, че се запознахме — рече Теа Рейнолдс, без усилие гласът ѝ да прозвучи искрено.

— Аз също — измърмори Джейн, загледана в ярко начервените ѝ устни.

Теа пресече улицата и изчезна в кафенето отсреща. Походката ѝ бе точно толкова решителна, колкото всичко останало в нея — леко танцуващи, раменете ѝ изпреварваха стъпките само с една идея.

— Очарователна жена — кимна Майкъл и продължи да влечи Джейн.

Забележката не изискваше коментар и тя не го направи.

— И чудесна лекарка — добави той, без да дава вид, че се нуждае от събеседник. — Започна да лекува пациентки със смущения в храненето, докато повечето лекари смятаха това за женски каприз.

Женски каприз, помисли Джейн. Отново бяха спрели.

— Мислех да влезем за малко — каза Майкъл.

Джейн вдигна поглед към широките, във форма на арка, витрини, към които отвеждаха няколко стъпала. Опита се да прочете големите черни букви върху табелата на магазина. „Оливърс“... По-ситните скачаха нагоре-надолу. Трябваша й много повече усилия, но все пак успя — „петдесет години фина бижутерия“.

— Майкъл, не мога — почувства как ръката му просто я повдига по стълбите. — Много съм уморена. Трябва да си легна.

— Само още няколко стъпала.

— Не мога повече.

— Почти стигнахме. Бъди добро момиче!

Кракът ѝ достигна последното стъпало. Мускулите ѝ продължиха да се свиват и разпускат в ритъма, наложен от Майкъл.

— Какво ще правим тук? — попита тя.

От изтощение не можеше да разчленява думите.

— Бях обещал да ти купя нова халка. Смятам да го направя сега — той потупа пакета под мишницата си. — Случайно имам някой и друг долар.

— Майкъл, недей! Не е редно — възпротиви се Джейн. Защо просто не вземе да се разведе с нея? Да сложи край на всичко?

— Обещах ти диаманти. Държа да изпълня обещанието си.

Диаманти? За какво са ѝ притрябвали? Не беше ли споменавал тъкмо снощи, че смята да я въдвори в психиатрия? А тя? Би било редно да направи всичко, за да му спести тази грижа?

Самоубийство, помисли и чу как думата отекна в главата ѝ. Кога ѝ хрумна за първи път? Кога започна това да ѝ изглежда неизбежен изход от всичките им проблеми?

Ставаше ѝ все по-ясно — Майкъл няма да я изостави. Дори в психиатрията ще продължава да я посещава, да я нарича своя жена. И сега, докато я води към щанда за бижута, решен да ѝ купи нова брачна халка, предаността му сякаш се засилваше. Честна ли е такава обвързаност? Едва не се разсмя.

Докато е жива, той няма да се отърве от нея. Ще живее с надеждата, че един ден, тя ще оздравее и бракът им може да бъде спасен. Единственият начин да го освободи от себе си е да умре. Толкова е просто! Това е най-малкото, което може да направи за него.

Нямаше да е трудно. Знаеше къде са лекарствата. Нужна е само малко по-голяма доза от хубавите бели таблетки. Ако не — ще си помогне с познатия кухненски нож. Или ще се хвърли от втория етаж, през един от прозорците с цветни витражи. Може би тъкмо от онзи — с митичния еднорог? Море от възможности! А има ли желание, начин се намира. Изразът достигна до нея сякаш от друг свят.

— Джейн — кимна Майкъл към щанда и я дръпна при себе си.
— Харесва ли ти нещо?

— Майкъл, не трябва.

— Направи го заради мен — каза той и продавачът се изсмя. Вълнистата му руса коса и рамките на очилата се разтресоха.

— За първи път чувам такова нещо — той плахо погледна към Джейн... явно гледката беше мъчителна. — Повечето жени насила водят мъжете си тук. Какво бихте искали да ви покажа? — попита продавачът и се представи. Казваше се Джоузеф.

— Търсим сватбена халка — рече му Майкъл.

— Сватбена. Чудесно.

Джейн си представи как Джоузеф се пита дали Майкъл е с всичкия си — чудна булка, няма що!?

— Разполагаме с голям избор от сватбени халки. Имате ли нещо по-конкретно предвид?

— С диаманти — уточни Майкъл.

— С диаманти — повтори почтително продавачът. — Хубава дума, нали?

Той отново се засмя и тръсна къдри и очила. Майкъл също се включи. Джейн дори не се усмихна. Няма чувство за хумор, сигурно си казваше Джоузеф. Защо ли такъв симпатичен и умен мъж се занимава с тази скучна едnodневка в облекло на чучело? Та тя няма и хабер от изисканите неща в живота, прочете мислите му Джейн.

— С един камък или с множество дребни диаманти?

С множество, помисли си Джейн.
Множествомножествомножество.

— Ами ние сме женени от единайсет години — обясни Майкъл.
— Мисля, че повече ще подхожда халка с множество диаманти. Ти какво ще кажеш, скъпа?

Джейн се замисли. Множество.
Множествомножествомножество...

— Бихте ли ни показал?

— Разбира се! — Джоузеф отключи стъклената витрина и извади поставка с богат избор от пръстени. — Ще седнете ли?

Продавачът щракна с пръсти на помощника си. Той бързо донесе стол. Джейн се отпусна в него.

— Да не ѝ е лошо на съпругата ви, господин.

— Уитакър. Д-р Уитакър. Напоследък горещините не ѝ се отразяват много добре, но вече се оправя.

— Жалко наистина — рече бижутерът. — Радвам се, че вече се оправяте.

Джейн си повтори на ум „Горещините не ѝ се отразяват много добре!“ Фразата ѝ хареса. Интересно как ли я беше измислил?

— Какво ще кажеш, Джейн?

С усилие погледна отрупаната с надежди поставка от фино черно кадифе. Диамантите проблясваха като малки звездици, наредени върху халките от платина и злато. При някои основата дори не се виждаше. На какво ли се крепят камъните, питаше се Джейн. Истинска магия! Тя не обичаше вълшебствата. Не заслужаваше нито звезди, нито съзвездия от ситни диаманти.

— Много са хубави — едва прошепна тя.

— Наистина — потвърди Джоузеф, поласкан от думите ѝ. — Това са все първокласни камъни.

— Какво ще кажете за този? — попита Майкъл и взе една халка със средно големи диаманти. — На мен много ми харесват.

— Отличен избор — похвали го бижутерът. — Пръстенът е много изискан.

— Пробвай го! — каза Майкъл, обръщайки се към Джейн.

— Не, Майкъл, не мисля така!

— Може би ще ѝ хареса този? — Джоузеф подаде една халка с диаманти във формата на малки сърца.

— Кой предпочиташ, Джейн?

Джейн не отвърна. Нямахме смисъл. Просто протегна ръка, за да може Майкъл да го постави на пръста ѝ. Какво значение имаше какъв ще бъде пръстенът? Дали щеше да я погребее с него?

— Малко ти е голям — каза Майкъл.

— Това не е проблем. Сега ще вземем мярката ѝ. Бижутерът улови ръката на Джейн и ловко премери обиколката на безименния.

— Пет и половина — възкликна Джоузеф. — Наистина деликатни пръсти!

Огледа диамантените халки и рече:

— Изглежда нямаме такъв размер. Поне от този вид пръстен. Но имаме с малко по-ситни диаманти.

— Обичам по-едри — каза Майкъл. — Те са с по-добро качество.

— Ние продаваме само висококачествени скъпоценни камъни, д-р Уитакър, уверявам ви!

— Мисля, че ще изберем един от двата, нали, скъпа? — Майкъл вдигна пръстените пред очите на Джейн. — Кой предпочиташ?

Тя затвори очи и извърна глава.

— Може би съпругата ви проявява интерес към друг вид камъни? Имам чудесни смарагди. Или рубини?

— Не, диаманти — отвърна му Майкъл. — Мисля, че ще вземем пръстена със сърцата, както ни посъветвахте. Само че съответният размер.

— Ще го изработим много бързо.

— След колко време можем да го имаме?

— Примерно след седмица.

— Чудесно. Какво ще кажеш, скъпа? Една седмица добре ли е?

— Мисля, че имам нужда от въздух — пошепна Джейн, макар че в магазина бе значително по приятно, отколкото навън.

Просто трябваше да се махне от това място със сиви стени и черни плочки на пода. Да не вижда вълнистата руса коса и очилата с кокалена рамка на Джоузеф. Да бъде по-далеч от висококачествените скъпоценни камъни, затворени като светулки в буркан.

— Защо не ме почакаш отвън, докато приключа? — предложи Майкъл.

Джейн разбра — той е наясно, че нямам сили да избягам.

— Помощникът ми ще ви помогне — предложи Джоузеф и дългокосият младеж поведе Джейн към вратата.

— Той ще я наглежда — добави бижутерът. — Трябва да внесете капаро.

— Естествено — отвърна Майкъл, докато вратата се затваряше зад Джейн и младежа.

Тя се отпусна върху циментеното стъпало. Подпря глава на дланите си. Горкият Майкъл, си каза на ум. Горкият мил Майкъл! Все се опитва да ме разведри. Да оправи нещата. С парите, които тя е откраднала от общата им сметка иска да ѝ купи диамантена халка! Пръстенът ще е готов след седмица. Дотогава няма да има нужда от диамантени съзвездия! Тя ще се е преселила при звездите... Там, където ѝ е мястото. Дали няма да се събере отново с дъщеря си и с майка си? Или убийци като нея биват изпратени в специални селения?

Вдигна глава и видя, че от улицата я гледа някаква непозната. Беше същата, с която вече се разминаха.

— Извинете — обади се жената и прекрачи няколко стъпала към Джейн, — вие не сте ли госпожа Уитакър? Майката на Емили?

Джейн хлъцна от изненада.

— Извинете — повтори непознатата, — не искам да ви безпокоя. Мисля, че ви познах преди малко, но не бях сигурна. Доста сте се променила. Нали не бъркам?

Джейн мълчаливо кимна.

— Аз съм Ан Халорен-Гимблет — представи се тя.

Нищо не ѝ говореше това име.

— Сигурно не ме помните, но нашите дъщери учеха в един клас. Бях на онази екскурзия, на която цапардосахте един нахалник с чантата си.

Халорен-Гимблет, повтори на ум Джейн. Как ги измислят тези имена?!

— Все се каня да ви се обадя. Да ви кажа колко ви се възхищавам. Тогава се чувствах толкова виновна. Седях, гледах как онзи блъска децата и нямах смелост да направя, нищо. Всъщност, никой не се реши! Само вие. Останалите дори не реагирахме... Исках да ви се обадя, но все не смогвах. Нали знаете как е? Не свършиш ли нещо веднага, край, потъва! — тя замълча, сякаш очакваше Джейн да ѝ прости.

Джейн мълчеше. Халорен-Гимблет, звучеше в главата ѝ.

— Затова сега искам да ви кажа — продължи непознатата, разтърсвайки немощната ѝ ръка, — че бяхте страхотна. И ако пак се случи нещо подобно, няма да чакам половин година, за да се обадя.

Тя пусна ръката на Джейн и тръгна към улицата:

— Довиждане — поколеба се за миг, но продължи, когато видя Майкъл да излиза от магазина.

— Коя е госпожата? — попита той.

— Някаква жена със странно име. Смята, че ме познава — отвърна Джейн с монотонен глас.

— Познава ли те наистина?

Джейн повдигна рамене. Майкъл ѝ помогна да стане и двамата поеха по улицата. Непознатата спомена нещо, което не даваше мира на Джейн. Човъркаше мозъка ѝ като мишка, която прояжда въже. Знаеше, че ще ѝ трябва пълна концентрация, за да възстанови разговора. Бе твърде уморена. Всъщност имаше ли значение?! Насочи цялата енергия към краката си и заповтаря на ум името ѝ в такт. Ан Халорен-Гимблет. Ан Халорен-Гимблет.

Анхалоренгимблетанхалоренгимблетанхалоренгимблет
анхалоренгимблет.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джейн се стресна и се събуди. В съня си гонеше Емили и безкраен лабиринт от храсти. Майкъл се обърна, но продължи да спи. Джейн положи обратно глава върху възглавницата и зачака съня. Скоро познатата безчувственост обхвана тялото ѝ.

Озовава се в голям универсален магазин. Емили е до нея. Приближава щанда. Носи найлонова торба с рокля, която иска да върне.

— Роклята е изцапана — казва на продавачката.

Рижата коса на жената е вързана с розова панделка.

— Не приемаме с лекета от кръв — отвърща тя. — Освен това е купена преди половин година.

— Но гаранцията е доживотна.

— Няма никакви гаранции.

Джейн се оглежда за Емили. Изчезнала е.

— Емили! — вика тя. — Къде си?

Пред погледа ѝ изниква отворен гроб. Джейн се надвесва. Взира се надолу. Надолу в мрака. Вижда Емили. Детето стои сковано от страх. Пред погледа му танцуват ярко обагрени кобри с издадени навън, раздвоени езици. Готвят се за скок. Джейн се хвърля отгоре им.

— Не! — изкрещя тя, изправи се в леглото и събуди Майкъл.

Той я взе в прегръдките си и нежно започна да я люлее.

— Няма нищо! — повтаряше Майкъл. — Няма нищо! Това е само сън.

Джейн не отвърна. Движенията му извикваха отново образа на полюшващите се в гроба кобри.

— Искаш ли да поговорим?

Джейн поклати глава. Какво има за говорене? Загубва дъщеря си. После я открива в гроб, пълен със змии. Не, не беше само това. Наведе се напред и опря ръце в коленете си. Не е само това!

— Ще ти донеса лекарствата — рече Майкъл, стана и се отправи към банята.

Не е само това... А какво още?

Джейн се опита да възстанови съня си, преди да е изчезнал. Универсалният магазин, продавачката, възраженията й... „Купена е преди половин година!“ Половин година? Какво е важното тук? Какво се крие зад тази половин година?

В съзнанието ѝ внезапно нахлу образът на жената от стълбите пред бижутерията на Нюбъри стрийт. Ан Халорен-Гимблет, повтори мислено Джейн. Ан Халорен-Гимблет бе споменала нещо за половин година. Какво?

— Ето, вземи! — Майкъл ѝ подаде две бели, малко по-различни от „Халдол“-а хапчета.

Кога беше сменил лечението ѝ? Тя взе таблетките и внимателно ги разгледа. Какво са, щом не са „Халдол“? Може би „Торацин“? Каква е разликата? Какво значение има, повтори си тя в познатия от последно време стил. С другата ръка пое чашата.

Какво точно ѝ беше казала Ан Халорен-Гимблет? Че е била на онази екскурзия, когато Джейн цапардосала някакъв нахалник с чантата си... Че ѝ се възхищавала, но изпитвала вина, загдето не ѝ се обадила по-рано... „И ако пак се случи нещо подобно, няма да чакам половин година“... Да, точно така. „Няма да чакам половин година, за да се обадя“. Половин година?! Какво имаше предвид? Какво искаше да каже? Не беше ли това просто езиково клише?

— Глътни таблетките, Джейн! Можем да поспим още няколко часа. Рано е за ставане.

Трябваше ѝ още време. Вземеше ли хапчетата, разумът ѝ щеше да потъне в мъглата на вегетирането. Още малко. Още само десетина минути. Подсъзнанието ѝ отчаяно се опитваше да ѝ каже нещо. Беше се преборило с медикаментите, с опиянението. Беше се промъкнало в съня ѝ. Защо? Защото имаше да ѝ съобщи нещо важно. Нуждаеше се от време, за да го формулира.

Джейн постави хапчетата на върха на езика си. Вдигна чашата. Когато водата наближи устните ѝ, тя наклони чашата напред. Водата се изля върху нощницата ѝ.

— Господи, Джейн, виж какво направи? — Майкъл грабна чашата от ръката ѝ и попи капките с края на чаршафа. — Няма нищо!

Ще ти донеса нова.

Той тръгна към банята. Джейн изплю таблетките в шепата си и ги скри под дюшека, „... няма да чакам половин година, за да се обадя“.

Половин година.

Майкъл се върна с новата чаша вода. Джейн внимателно я доближи до устните си, отметна глава, сякаш гълта хапчетата и я изля в гърлото си. Съпругът ѝ остави празната чаша на нощното шкафче, върна се в леглото и нежно я прегърна.

Лежеше будна, опитвайки се да успокои пулса си. Какво означава всичко това, мислеше напрегнато тя. Какво имаше предвид Ан Халорен-Гимблет, когато ѝ каза, че няма да чака половин година? Ако от последната им среща беше минало само толкова, значи екскурзията, за която говореше, се е състояла през последната учебна година. Но това би било невъзможно, ако Емили е загинала преди повече от година.

Освен, ако Емили не е загинала... Ако е още жива.

Потръпна от вълнение. Майкъл я прегърна още по-силно. Но ако Емили не е мъртва, защо Майкъл ѝ беше казал обратното? Ако Емили е жива, значи всичко е лъжа.

Има само един начин да разбере.

— Майкъл — прошепна тя и се изплъзна от прегръдката му, — щом станем, искам да отидем на гробището.

Гробището се намирал недалеч, в квартал на Нютън, известен под името Оукхил. Майкъл възразяваше — било безсмислено, щяла само да се разстрои... Тя обаче упорстваше и той най-сетне отстъпи. Какъв е смисълът, можеше да се прочете върху лицето му.

Много голям, последва мислено отговорът. Единствен на света! От него зависи дали ще се оставя да ме погребете жива в яма с отровни кобри или ще се съпротивлявам. Ще се опитам да разбера какво става. Дори ще върна дъщеря си.

Майкъл мина с автомобила през отворените врати на гробището Маунт Плезънт и спря на малкия непавиран паркинг, изключи двигателя и се загледа в Джейн. Тя сведе глава. Престори се на много уморена. Нямахме смисъл да разпалва подозренията му тъкмо сега. Пък и действително се чувстваше така. Като нищо можеше да заспи.

— Сигурна ли си, че ще се справиш?

— Това е нещо, което трябва да свърша на всяка цена — искрено отвърна тя.

— Добре, ако ти стане зле, кажи ми. Ще се върнем веднага в колата.

Майкъл отвори вратата, отиде откъм нейната страна и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да слезе. Поведо я по алеята. Нагаждаше стъпките си към нейните.

Защо правя това, изведнъж се запита тя. С усилие потисна желанието да се върне обратно. Майкъл се държеше добронамерено. Очевидно нямаше какво да крие. Тогава защо ѝ е тази екскурзия? Ан Халорен-Гимблет просто не мислеше какво говори. Там е цялата работа. Половин година бе просто езиково клише. По същия начин би могла да каже шест години.

— Натам — рече Майкъл и посочи редиците гробове с разцъфнали летни цветя.

Джейн вървеше внимателно между тях, четеше непознатите имена, годините на раждане и смърт. ЛЮБИМА СЪПРУГА; ЛЮБЯЩ БАЩА; ПРИВЕТЛИВ ХАРАКТЕР; СИЛЕН ДУХ; НЕЖНО СЪРЦЕ; ОБИЧАХА Я ВСИЧКИ, КОИТО Я ПОЗНАВАХА; ЛЮБЯЩ СИН, ПОЧИНАЛ ПРЕЖДЕВРЕМЕННО; простото ЛИПСВАШ НИ.

Майкъл спря пред една надгробна плоча от розов гранит.

— Това е.

Джейн затаи дъх и погледна. На паметника беше изписано: ИВЛИН ЛОРЪНС, ЛЮБЯЩА СЪПРУГА, ОБИЧАНА МАЙКА И БАБА, РОДЕНА НА 16 МАРТ 1926, ПОЧИНАЛА НА 12 ЮНИ 1989 г. ОСТАВАШ В СЪРЦАТА НИ ЗАВИНАГИ.

Значи майка ми наистина е починала. Коленичи и прокара ръка по гладкия камък. Умряла е на шейсет и три години. Пръстите ѝ опипаха вдлъбнатините на буквите в камъка. Тя затвори очи и опря чело в паметника. Почувства неговият хлад, въпреки сутрешната жега. Колко би искала майка ѝ да протегне ръка от гроба, да я вземе при себе си. Да я утеши, да ѝ вдъхне смелост. Да не я оставя никога сама.

ПОЧИНАЛА НА 12 ЮНИ 1989 г., помисли си Джейн. Отвори очи и се загледа в буквите. Четеше ги вярно. Но се беше озовала безпаметна на улицата в Бостън на 18 юни.

Една седмица след годишнината. Какво означава това?

Майкъл ѝ беше казал, че държала много да отиде на гробището точно в деня на годишнината. Не поискала да изчака края на седмицата, за да я придружи. Това означава или че е изчезнала цяла седмица по-рано, отколкото твърдеше Майкъл, или че той просто използва трагичната смърт на майка ѝ като удобен трамплин, за всичките си лъжи.

Със затаен дъх Джейн погледна гроба отдясно. Въздъхна; едва когато прочете непознато име: **КАРЪН ЛАНДЕЛА. ЛЮБИМА СЪПРУГА И МАЙКА, ЛЮБЯЩА БАБА И ПРАБАБА. РОДЕНА НА 17 ФЕВРУАРИ 1900, ПОЧИНАЛА НА 27 АПРИЛ 1989 г. ОБИЧАХА Я ВСИЧКИ, КОИТО Я ПОЗНАВАХА.** Молейки се мислено, Джейн обърна глава наляво. Надписът гласеше следното: **УИЛЯМ БЕСТЪР. ЛЮБЯЩ СЪПРУГ, ЛЮБИМ БАЩА, БРАТ И ДЯДО. РОДЕН НА 22 ЮЛИ 1921, ПОЧИНАЛ НА 5 ЮНИ 1989 г. МНОГО НИ ЛИПСВАШ.**

— Къде е Емили? — с мъка промълви Джейн.

Майкъл ѝ помогна да се изправи. Помълча няколко секунди, обърна се и тръгна бързо между смълчаните гробове. Джейн го следваше с усилие. Боеше се да погледне встрани да не би да види името на дъщеря си, изписано върху хладния камък. Възможно ли е всичките ѝ подозрения да са били заблуда и Емили наистина да е тук?

— Майкъл! — повика го тя и спря, подпирайки се на един висок сив паметник.

Коленете ѝ трепереха повече от страх, отколкото от умора. Попита го с очи: „Къде е тя? Още много ли има?“

— Емили не е тук — отвърна той след дълга пауза.

За да не падне, Джейн се хвана за камъка с две ръце.

— Не е тук?

— Кремираха я.

— Кремираха?

— Не можеше да понесеш мисълта, че ще я заровят в пръстта — каза Майкъл с пресекващ от вълнение глас. — Беше непреклонна. По тази причина я кремираха, а пепелта разпиляхме в залива при Удс Хоул.

— Удс Хоул?

— Там, където живеят моите родители — той вдигна глава към слънцето, после сведе поглед в краката си. — Емили много харесваше това място.

Джейн се отпусна в прегръдките на Майкъл. Усещаше равният ритъм на сърцето му. Дали чувства колко напрегнато бие нейното? Такава ли е истината? Възможно ли е да лъже с толкова лекота и рутина? Възможно ли е да подрежда чувствата си така, както пренарежда фактите? Що за чудовище е човекът, който прегръща?

Спомни си кошмара, присънил ѝ се първата нощ, след прибирането в къщи. Тя и Майкъл, изправени сред гъмжащо от отровни змии, широко поле. Когато се обръща към него да ѝ помогне, на неговото място съзира огромна кобра. Джейн потръпна. Майкъл я прегърна още по-силно.

Някой стъпва по гроба ми, помисли си тя.

— Струва ми се, трябва да полегнеш за малко — каза той, докато я съпровождаше нагоре по стълбите.

— Време ли е вече за лекарството? — попита Джейн и седна на края на спалнята.

Майкъл погледна часовника си.

— Има още половин час. Защо?

— Помислих дали да не го взема сега. Много съм разстроена. Не знам дали ще мога да заспя.

Той се наведе и я целуна по челото.

— Смятам, че половин час по-рано не е от значение.

Майкъл съблече потната си риза и я хвърли в коша, на път към кабинета си. Джейн проследи как стегнатото му тяло се изгуби по коридора. Опита се да се съсредоточи. Каквото и да предприеме, трябваше да го свърши бързо. Не разполагаше с много време.

Мисли, увещаваше тя размътения си мозък. Какво смяташ да правиш?

Най-напред, каза си, докато чуваше как Майкъл рови в лекарската си чанта, трябва да се свържа с Ан Халорен-Гимблет. Джейн погледна старинния телефон върху нощното шкафче. По някое време съпругът ѝ се бе почувствал достатъчно спокоен и го бе върнал на мястото му. Каквото и да прави, не биваше да възбужда подозренията му. Самото отиване до гробището бе доста рисковано. Но по пътя към къщи тя бе изиграла добре ролята си. Не му подсказа, нито че е забелязала несъответствието в датите, нито че се съмнява в

разказа му за кремирането на Емили. Беше страдала, беше се извинявала, че е съсипала живота им. Беше му позволила да блесне в ролята на опрощаващ греховете светец.

Майкъл излезе от кабинета, тръгна към нея с голи гърди и леко приведени рамене. Можеше ли този красив мъж, този спасител на болни малки деца да бъде един потаен демон. Да се опитва да я ограби, да я лиши както от детето, така и от разума ѝ. Беше ли възможно? И защо? Какво знаеше тя? Какво беше открила?

— Ето, вземи — надвеси се над нея Майкъл.

Тя сложи хапчетата в устата си, а той отиде до банята за вода.

Джейн бързо ги изплю и ги мушна в предното джобче на фланелката си. Съпругът ѝ се върна почти веднага и застана до главата ѝ. Тя се престори, че гълта хапчетата и му подаде празната чаша. Майкъл я взе. Противно на очакванията ѝ не си тръгна. Стоеше пред нея и леко се поклащаше. После зарови длан в косата ѝ. Притегли главата ѝ към себе си. Устните ѝ се докоснаха до ципа на панталона му. Той тихо изстена.

— О, Майкъл — прошепна тя. — Не съм сигурна, че мога. Толкова съм изморена.

— Не се притеснявай — отвърна той. — Всичко е наред.

Ръцете му се плъзнаха надолу по фланелката ѝ.

— Не! — плахо възрази тя.

Той я съблече.

— Всичко е наред, Джейн — повтори Майкъл. — Не се бой!

Хвърли фланелката ѝ на пода, коленичи и започна да целува голите ѝ гърди. Тя едва не извика, когато една от таблетките изскочи от джоба на фланелката и се изтърколи почти до самия му крак.

— Всичко е наред, скъпа! — шепнеше той.

Бе помислил, че възклицанието ѝ е от възбуда. Остави я да се отпусне назад върху леглото. Сгуши се до нея.

Всичко това е невъзможно, помисли си. Той продължаваше да я разсъблича. Свали и своите дрехи. Взе ръката ѝ и я сложи върху члена си. Джейн усети как той се втвърдява от допира на пръстите ѝ.

— Точно така! — повтаряше той. — Докосвай ме! Страхотно е!

Джейн усети как едната му ръка се промъква между бедрата ѝ, как нежно прониква в нея.

Не, това не може да бъде! Не е истина нито тялото му, притискащо се у нейното... Нито всичко, което става. Не може да бъде, искаше ѝ се да изкрещи.

Майкъл целуваше страните ѝ, очите ѝ, устните ѝ, врата ѝ, гърдите ѝ. Движенията му ставаха все по-настоятелни, почти груби. Без дори следа от нежност, ръката му пак, се протегна към главата ѝ. Сграбчи я за косата толкова силно, че тя вдигна глава и отвори очи. Погледът му бе пълен с неприкрита ярост.

— Проклетата да си! — изруга той, а тялото му се сгърчи от екстаза на кулминацията. — Проклетата да си за всичко, което направи!

В първия момент, Джейн помисли, че е видял таблетките на пода, но Майкъл стана и пое към банята, без дори да погледне надолу. Щом мъжът ѝ затвори вратата, тя бързо се наведе, бутна хапчетата под леглото и се отпусна без дъх на възглавницата. Главата ѝ се въртеше, стаята танцуваше. След няколко минути всичко се успокои. До слуха ѝ достигна шума на душа в банята.

— Сега! — произнесе на глас, за да си докаже, че онова, което става е действително, а не поредния кошмар или налудничав спомен от миналото.

Грабна слушалката и бързо избра 411.

— Кой град, моля? — обади се телефонистката.

— Нютън — прошепна Джейн, заслушвайки се за шума от банята.

Ще опита първо в Нютън. Логично е да живее наоколо, щом дъщеричката ѝ учи в частното училище Арлингтън.

— Името, моля?

— Халорен-Гимблет с тире — произнесе внимателно Джейн, после продиктува името буква по буква.

През цялото време очите ѝ не се отместваха от вратата на банята. Ушите ѝ внимаваха за всеки звук.

— Имате ли адреса?

— Не, но фамилията е рядка.

— Нямаме такива абонати.

— Не е възможно!

— Ако искате, — ще потърся в допълнението с новите телефонни постове.

— Да, моля! Момент...

— Да?

— Потърсете на Гимблет — предложи Джейн.

— Знаете ли малкото име?

— Не проклета да е тази жена, помисли си Джейн.

В съзнанието ѝ прозвуча отново гласът на Майкъл: „Проклета да си! Проклета да си за всичко, което направи!“ Какво означаваха думите му? Какво точно е направила, ако дъщеря им е още жива?

— Ето номера — отвърна телефонистката и включи автоматичния оператор.

— Пет, пет, пет, шест, едно, едно, седем — произнесе компютърът и повтори номера.

Джейн изрече цифрите и ги запомни.

Съсредоточи цялата си енергия да избере числата правилно, пренебрегвайки лепкавата влага между краката си и болката над слепоочието, където Майкъл бе дърпал косата ѝ. Защо реши точно сега да прави любов с нея? От седмици не я беше докосвал. Защо сега? Мъката ли беше взела превес над здравия разум? Или просто бе почувствал нужда да е с нея. И той ли беше така объркан?

Дали това не е неговото сбогом?

Телефонът звънеше. Тя притискаше слушалката до ухото си, сигурна, че съпругът ѝ може да я чуе, въпреки шума от водата.

— Моля те обади се — шепнеше тя. — Обади се бързо!

Сигналът прозвуча три, четири, пет пъти.

— Ан Халорен-Гимблет, моля те вдигни слушалката!

Тя не отговаряше. Осем, девет... След десетото позвъняване, Джейн остави примирено слушалката. Ще трябва да опита по-късно.

Изведнъж ѝ хрумна нещо, грабна отново слушалката и набра 411.

— Кой град, моля?

— Нютън. Името е Гимблет. Г, и, м, б, л, е, т... Бихте ли ми казали дали адресът е Форест стрийт № 15?

— На този адрес няма такава име — отвърна телефонистката, точно както предполагаше Джейн.

Това беше техният адрес — на Майкъл и Джейн Уитакър.

— Имаме Гимблет на Раундуд № 112.

— Точно така, благодаря ви — Джейн едва не разцелува слушалката, докато я връщаше на мястото ѝ.

Ръката ѝ беше още на телефона, когато чу, че душът в банята е спрял. Преди колко бе станало това? Дали Майкъл я е чул, че говори по телефона? Дали е подслушвал разговора ѝ?

Ръката ѝ се дръпна като попарена. Джейн бързо се мушна под завивките. Затвори очи, точно когато Майкъл излезе от банята.

Усети как влажното му тяло приближава леглото ѝ. Той се наведе, махна от челото ѝ един разпилян кичур и прошепна:

— Спокоен сън, скъпа!

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джейн не заспа през цялата нощ. Броеше часовете до разсъмване. Когато Майкъл стана в шест й половина, тя се престори, че спи. Мислеше дали да позвъни отново на Ан Халорен-Гимблет, докато той се къпе. Но се отказа. Беше доста рисковано. Имаше адреса й. След като Майкъл излезе, щеше да се измъкне от зорките очи на Паула и да се добере до Раундуд. Подробностите щеше да решава според обстоятелствата.

— Джейн — събуди я гласът на Майкъл. Беше задрямала. — Отивам в болницата. Паула е долу. След няколко минути ще ти донесе закуската и лекарството.

Тя кимна едва-едва, преструвайки се, че не може да отвори очите си.

— Днес съм в операционната, но имаме час при д-р Луис Гърни в института „Едуърд Гърни“ в пет и трийсет след обяд. Джейн, чуваш ли ме?

Тя измърмори нещо. Сърцето й биеше до пръсване. Институтът „Едуърд Гърни“ беше частна психиатрична болница на повече от два часа път.

— Помолих Паула да пригответе един сак с най-необходимото, ако д-р Гърни реши да те остави за няколко дни. Джейн, чуваш ли ме?

— Да стегна багажа — изфъфли тя, без да вдига глава от възглавницата.

— Не, Паула ще го стегне, ти само ще й кажеш какво да сложи — Майкъл се наведе й я целуна по бузата. — Планирал съм операциите една след друга, за да мога да те закарам до там лично.

— Приятен ден — пожела едва разбираемо тя, проследявайки го с поглед до вратата.

По дяволите, помисли си, за да има игра, трябва най-малко двама играчи.

— Обичам те! — тихо се провикна след него.

Той спря на място.

Какво чувстваш сега, безмълвно попита тя. Какво става в душата ти, когато ти се обяснява в любов жената, която си превърнал в зомби със своите лекарства и лъжи? Жената, която смяташ да захвърлиш в някаква частна, психиатрична болница, далеч от всичко и всички? Изпитваш ли нещо? Какво? Тъга? Задоволство?

Майкъл се обърна, върна се до леглото, коленичи и зарови лице в косите ѝ.

— Аз също! — прошепна той и сълзите му закапаха по лицето ѝ.
— Винаги съм те обичал!

В следващия момент него го нямаше, а до леглото стоеше Паула.

— Готова ли сте за закуска?

Джейн седна в леглото и вдигна очи към сериозната, дори строга прислужница. Каква точно е нейната роля, питаше се тя. На лековерна глупачка? Или на хитра съучастничка? Джейн предпочиташе да е първото. Младата жена вярваше сляпо на Майкъл. Изпълняваше безропотно желанията му. Всъщност тя просто бе като всички останали. Щом Майкъл отвореше устата си, те слушаха и вярваха. Той беше мъжът. А Джейн — само неговата малка жена. Той — известният и уважаван хирург! Тя — избухливата му съпруга, вечно преследваща своите химери. И при това — с психическо разстройство след трагичната катастрофа, от която не може да се възстанови. Горката Джейн. Горкият Майкъл. Най-добре ще е за всички, ако я настанят в института „Гърни“. Единствено там ще получи, каквото заслужава.

Наистина ли? Тя ли ще получи онова, което заслужава? Или Майкъл?

— Не съм много гладна — рече на Паула. — Ще пия само кафе.

— Майкъл заръча днес да не пиете кафе.

— Защо?

— Каза, че портокаловият сок е по-полезен за вас.

— Добре, портокалов сок — съгласи се Джейн, замислена за други неща. — Би ли ми донесла един твърд стол от другата стая? Ужасно ме боли гърбът.

— Разбира се. Ще донеса.

Паула се завъртя на пети, напусна стаята с развяна пола и полюшваща се плитка на гърба. Джейн стъпи на пода. Видя, че е облечена в стара риза на Майкъл. Смътно си спомняше, че снощи по някое време той я метна на гърба ѝ. Макар да не беше взимала

таблетки от два̀сет и четири часа, в организма ѝ концентрацията на лекарство бе доста висока. Непрекъснато трябваше да се бори със сънливостта. Тя можеше да я повали всеки момент. Моля те, не заспивай! Нека да изляза от тук. Да успея да се добера до Ан Халорен-Гимблет!

Паула се върна с дървения стол-антика от стаята за гости.

— Къде бихте искала да го сложа?

— Остави го точно там — отвърна Джейн.

Паула го намести срещу гардероба с огледалата и слезе долу. Когато се върна с портокаловия сок, Джейн седеше на стола с високата облегалка.

— Днес просто горите от амбиция.

— Майкъл смята, че много лежа.

— Да, и на мен ми каза. Може би ще е добре да поизлезете, да се поразтъпчете.

— За да се уморя, както трябва.

— Какво?

— Искан да кажа, щом ходенето не ме уморява... — поправи се Джейн.

— Вземете — подаде ѝ Паула сока и три малки бели таблетки.

— Три?

— Така поръча Майкъл.

Джейн сложи хапчетата на езика си и зачака Паула да се обърне. Но тя не отместваше очи от нея.

— Майкъл каза да гледам дали ще ги глътнете.

Джейн почувства, че таблетките започват да се разтапят в устата ѝ. Дали не е събудила подозренията на Майкъл или той просто се презастрахова? Джейн внимателно бутна хапчетата пред зъбите си и приближи чашата към устата.

— А-ха — рече Паула, хвана брадичката ѝ, отвори насила челюстта ѝ и надникна вътре. — Глътнете ги, Джейн. Стига номера.

Джейн нямаше друг избор. Глътна ги. Паула провери в устата ѝ и каза:

— Добро момиче.

Обзе я паника. За Бога, цели три таблетки! След колко време ще почнат да действат? В най-добрия случай съзнанието ѝ щеше да е ясно

само още няколко минути. Трябваше да се махне. Трябваше да ги изхвърли от организма си, преди да са започнали да действат.

— Не ми е добре! — изкрещя с такъв ужас, че Паула веднага се намери до нея.

— Ще повръщате ли? — попита тя.

Помогна ѝ да стане от стола и я поведе към банята.

— Господи, какво става? — изстена тя. — Помогни ми. Моля те, не ме оставяй!

— Тук съм, не се безпокойте.

Изчака Паула да се наведе над тоалетната, после изведнъж се стовари върху нея с цялата си тежест. Паула загуби равновесие, политна и падна във ваната.

— Божичко, пак ли?! — изкрещя тя.

Джейн се измъкна, затръшна вратата, грабна високия стол. Беше го поръчала точно с тази цел. Мушна облегалката под дръжката на вратата.

— Какво мислиш, че правиш? — крещеше Паула и думкаше по нея. — Полудя ли, Джейн? Какво си намислила?

Виковете на Паула я следваха по стълбите, после по коридора, чак до банята за гости. Там Джейн се надвеси над уни-таза, бръкна с пръсти в гърлото. По тялото ѝ преминаха конвулсии. Усети как очите я засмъдяват. Върху небцето почувства киселия вкус на пресния портокалов сок. Дали повърна хапчетата? Не беше съвсем сигурна. Трябва да побърза.

Качи се горе в спалнята, навлече чифт тъмно зелени бермуди с небесната риза на Майкъл и без да обръща внимание на крясъците на Паула, слезе долу. В кухнята затърси чантата ѝ. Откри я на закачалката в антрето. Извади ключовете за колата. Мушна в джоба си няколкото намерени в портфейла банкноти и забърза към ръждясалия сив буик, паркиран пред къщата.

Колата беше отключена. Джейн скочи зад кормилото. Удари коляното си в таблото, но се сдържа. Завъртя ключа. Изстена от болка и облекчение едва, когато моторът запали. Внимателно изкара колата на улицата. Поколеба се накъде да завие. Избра надясно. Когато стигна първия стоп, потърси в жабката карта на града.

Като всяко нещо в стара кола, картата почти се разпадаше. Беше мръсна и изпокъсана, но Джейн успя да прегледа списъка на улиците.

Откри сектор СЗ. Тук именно трябваше да се намира Раундуд. Търсенето обаче не беше лесно — сини и червени линии, черни букви, разни странни символи. Според легендата в долния край те означаваха граници на района, граници на града, акведукти, транспортни системи. Докато открие малкия надпис „Раундуд“, буквите започнаха да се мерзелят пред очите ѝ, а устата ѝ пресъхна. Каза си, че това е от нервите и настъпи газта. Колата дръпна напред, избръмча и изгасна.

— Не! — извика Джейн, завъртя отново ключа и моторът запали.

— Благодаря! — прошепна тя и реши да бъде по-внимателна.

Улицата се намиреше в обратната посока, в селцето Тъпър Нютън Фолс, на разстояние няколко мили. Следвайки картата, Джейн тръгна по Кълъмбъс стрийт до Хартфорд, зави на запад по Хикъри Клиф и на първата пряка отново направи ляв завой. „Раундуд“, прочете тя с облекчение, макар че табелата играеше пред погледа ѝ. Продължи бавно по улицата, следвайки номерата.

— Ето го! — извика тя и натисна спирачката.

Колата се разтресе, задави се и угасна.

— Чудесно — възкликна Джейн.

Не си направи труд да я пали отново и да я паркира по-близо до тротоара. Изскочи навън и пое към бялата викторианска къща, подобна на тяхната. Ан Халорен-Гимблет, моля те бъди си у дома!

Закрачи по алеята. На няколко пъти се препъна, но се добра до входната врата. Облегна се на нея, молейки се да ѝ стигнат силите. Бяха ѝ нужни няколко секунди да съобрази, че не е натиснала звънеца. Направи го няколко пъти доста настоятелно. Удряше по вратата и с юмрук.

— Момент, моля — обади се женски глас. — Задръжте коня за малко!

В малкия плах процеп се появи лицето на Ан Халорен-Гимблет.

— Какво има?

— Ан Халорен-Гимблет? — попита Джейн, чувстваше се като полицай, на всичкото отгоре едва разчленяваше думите.

— Да — отвърна с колеблив глас домакинята.

— Аз съм Джейн Уитакър. Говорихме преди няколко дни на Нюбъри стрийт. Дъщерите ни учеха в един клас... — усещаше нежеланието на жената да я пусне вътре. — Не може ли да поговорим няколко минути?

— Господи, не ви познах! — възкликна Ан Халорен-Гимблет и покани Джейн.

— Излязох много набързо — обясни тя, давайки си сметка, че вида ѝ е доста неугледен.

Опита се поне да натика в бермудите голямата мъжка риза. Маншетите на ръкавите закриваха пръстите ѝ. За първи път си даде сметка, че е без сутиен, че косата ѝ не е сресана, че не е измила дори зъбите си.

— Сигурно изглеждам ужасно.

— Искате ли чаша кафе? Имам готово.

— О, с удоволствие.

Джейн последва спретнато облечената и гримирана жена в стилната кухня, цялата в бяло и виненочервено. Ан Халорен-Гимблет бе висока, слаба жена, може би с няколко години по-възрастна от Джейн. Русата ѝ, прибрана с черна диадема, коса бе отлично сресана. Опитваше се да не оглежда Джейн, но несъмнено бе изненадана, дори изплашена от посещението.

— Как го пиете?

— Чисто. По-силно.

Ан Халорен-Гимблет се усмихна, наля голяма чаша кафе и покани гостенката да седне. Джейн издърпа един стол и се настани зад кухненската маса, жадно изгълта кафето и помоли за още.

— Не подозирах, че толкова ми се пие — оправда се тя.

Домакинята отново напълни чашата.

— Джейн... нямате нищо против, ако ви наричам така, нали?

— Напротив, Ан — отвърна Джейн и жената се усмихна.

Не знае защо съм тук, мислеше тя. Не знае какво да ме прави, а е твърде възпитана, за да попита. Чака да чуе защо съм тук, да изпия кафето си и да си тръгна.

— Джейн, как сте? Онзи ден като ви видях, не изгледахте много добре и...

— Сега изглеждам още по-зле, знам.

— Просто не приличате на себе си. Макар да не ви познавам много добре — добави тя.

Какво да ѝ кажа, чудеше се Джейн, наблюдавайки присвитите ѝ светлозелени, замислени очи. Дали да рискувам и да разкрия истината... Че тя вероятно ме познава по-добре от мен самата... Че

нямам представа коя съм, че мъжът ми ме лъже, че ме съсипва с лекарства и скоро ще ме тикне в лудница... Че избягах, като залостих прислужницата в банята, след което откраднах колата ѝ? Че съм тук заради небрежната забележка, която тя подхвърли на стълбите пред бижутерския магазин на Нюбъри стрийт? Че трябва да знам дали дъщеря ми е жива? И че тя, която не ме познава много добре, е единственият човек, на когото вярвам и от когото очаквам да чуя истината? Това ли да ѝ кажа?

— Имате ли още кафе? — глупаво попита Джейн.

Ан Халорен-Гимблет изпразни каната в чашата ѝ. Джейн видя как жената сви устни, после ги отпусна отново.

— Съжалявам — започна най-сетне Ан, — дано не ви прозвучи грубо, но не бихте ли ми казала с какво мога да ви бъда полезна?

— Исках да се извиня — отвърна бързо Джейн, решена да премълчи истината поне на първо време. — Боя се, че онзи ден не бях много любезна.

— Напротив. Всичко е наред.

— Не, не бях и съжалявам. Напоследък не съм много добре.

— Искрено ви съчувствам.

— Някакъв странен вирус. Не е заразно — побърза да я успокои Джейн.

— Ами напоследък започнаха да стават доста странни неща — отвърна Ан. — Не трябваше да идвате чак до тук, особено след като не сте добре.

— Сега нищо ми няма — Джейн огледа изрядната кухня. Стараеше се да звучи колкото се може по-обикновено. — Къде е дъщеря ви?

— Дъщерите... — поправи я Ан. — На градски лагер. Автобусът ги взе няколко минути преди да дойдете. Бейвю Глен. Знаете ли къде се намира?

Джейн поклати глава. Тя едва се крепеше на врата ѝ. Дано трите чаши кафе помогнат да не заспи.

— А Емили?

Джейн изтръпна от самото произнасяне на това име.

— Тя е на вилата с баба си и дядо си — отвърна заеквайки.

Вярно ли беше това? Опита се да не се поддаде на чувствата си — говореха за дъщеря ѝ в сегашно време.

— Когато бях малка, имахме вила. Обичах да ходя там. Ловях попови лъжички и водни змии.

— Змии ли?

— Бях страхотна мъжкарана, макар да нямах вид на такава. — Ан се изсмя и Джейн почувства, че го прави от нерви.

Притеснявам я, каза си тя.

— Точно така — продължи Ан. — Цял ден с момчетата газех из калта. Майка ми не можеше да ми облече нищо свястно. Камо ли пък рокля с дантели. Беше се отчаяла. Никога нямало да вляза в пътя. Представяте ли си?! Да имаш майка, която не иска детето ѝ да учи в университета? Мечтаеше да ме направи стенографка. Има ли още такава професия?

Ан поклати глава и продължи, за да преодолее неловкото мълчание.

— Когато се омъжих, майка ми щеше да припадне като ѝ казах, че ще запазя моминското си име. Твърдеше, че е голям грях. Отстъпих. Минах на варианта тире. Бях първата в квартала с две фамилии. За жалост фамилията на мъжа ми е Гимблет.

Джейн се засмя. Това още повече притесни жената. Тя стана.

— Боя се, че времето ми е доста ограничено. След половин час имам среща — каза Ан.

Съчинява, каза си Джейн.

— Трябваше да се обадя предварително — извини се тя. — Но бях наблизил и реших да мина.

— Доста рано сте излязла — погледна часовника си Ан.

Джейн вдигна очи към стенния часовник над печката. Нямаше осем и половина. Нищо чудно, че се притеснява, помисли тя.

— Имах нужда от малко чист въздух — обясни Джейн, изправи се и приближи стената срещу хладилника, където имаше подредени снимки. На тях се виждаха две руси момиченца с еднакви лица. Различаваха се само по ръст.

— Като близначки са — отбеляза Джейн.

— Всички казват така. Напук на Мелъни. Много държи да се знае, че е с три години по-голяма от Шенън и поне десет сантиметра по-висока.

Джейн бързо съобрази, че именно по-малката е в един клас с Емили.

— Е, как ѝ се вижда на Шенън училището тази година?

— А, хич не си пада по него. Ако имаше възможност, щеше да си стои все у дома. Голяма домошарка е. А Емили?

— На нея ѝ харесва — отвърна Джейн с разтуптяно сърце.

Възможно ли е Ан Халорен-Гимблет просто да не е чула за смъртта на дъщеря ѝ.

— Да сте ходили напоследък на екскурзия?

— Бях с тях, когато ги водиха на наблюдението в пожарната. Но всички се държаха толкова прилежно, че чак беше скучно. Липсвахте ми — Ан толкова се притесни, че даже стойката ѝ се промени.

Сви рамене и зачупи пръсти.

— Наистина трябва да се приготвям.

Джейн я последва в антрето. Не знаеше как да постъпи — трябваше да стигне до нещо определено. Да се увери, че дъщерите им са били в един клас тази година. Не миналата. Че преди половин година, Ан е придружавала класа на екскурзията в Бостън, че дъщеря ѝ не е загинала при катастрофа преди повече от година, че Емили е жива и здрава...

— Мислите ли, че момичетата ще са пак в един клас догодина? — реши се най-сетне Джейн и отправи поглед към хола.

— Ами те са заедно от детската градина — отвърна Ан, отваряйки входната врата. — Сигурна съм, че няма да ги разделят.

Вместо да излезе обаче, Джейн се насочи към хола. Подмина семейните фотографии над камината и се загледа в познатите училищни снимки, подредени върху капака на детското пиано.

— Да не повярваш как бързо растат, нали? — приближи Ан и се надвеси над рамото ѝ.

Джейн оглеждаше снимките. Откриваше Емили без затруднение — от подготвителната група в детската градина до първи клас. После попадна на фотография, която не ѝ беше позната.

— Тази ми е любимата — рече Ани взе снимката от мястото ѝ. — Как само се усмихват с щърбите си усти?!

Джейн грабна снимката от ръцете ѝ. Ан извика от изненада.

— Какво правите!? — уплашено попита тя.

Джейн не ѝ обърна внимание. Трескаво търсеше между лицата своята седемгодишна дъщеря. Откри я в задната редица. Усмихваше се свенливо с леко превити като на баща си рамене.

— О, Господи! — изкрещя Джейн. — Жива е! Жива е!

— Госпожо Уитакър — върна се към официалния тон Ан, — искате ли да позвъня на съпруга ви?

— На мъжа ми? — стрелна я с поглед Джейн. — Не! Само това не! Не му се обаждайте!

Ан я потупва успокояващо.

— Добре, добре, няма. Само се притеснявам. Не ми е ясно какво правите тук. Струва ми се, нещо не е наред. Ще ми кажете ли какво?

Джейн едва изговаряше думите, разтърсвана от плач.

— Вече всичко е наред. Детенцето ми е живо! Емили е жива!

— Разбира се, че е жива.

— Жива е! Не съм я убила!

— Убила ли? Госпожо Уитакър, наистина смятам да позвъня на мъжа ви...

— Той ми каза, че е загинала при катастрофа. Че аз съм шофирала, че е издъхнала в ръцете ми...

— Какво? Кога? Боже мой, кога е станало?

Но тя не е мъртва! Жива е! Ето я! — Джейн заби пръст в снимката. — Била е в класа на Шенън.

— Да. Жива е — рече Ан със странна мекота в гласа. Явно бе решила, че няма смисъл да търси логика в думите на Джейн. — Жива е и е много красива. Толкова е висока. Не мога да я позная напоследък. Скоро ще стигне госпожица Ръдърфорд.

Настъпи миг тишина.

— Какво казахте? — попита Джейн.

Гласът на Ан Халорен-Гимблет едва се чуваше.

— Казах, че скоро ще стигне учителката.

— Учителката им се казва госпожица Ръдърфорд, така ли?

Уплахата отново се върна в гласа на Ан.

— Вие не знаете ли?

— Пат Ръдърфорд?

— Да. Точно така.

— Имала съм среща с учителката на Емили! — пошепна изненадано Джейн.

— Да. Всички имаме личен разговор в края на учебната година.

— Не съм имала връзка с Пат Ръдърфорд.

— Моля?

— Била е учителката на Емили.

— Госпожо Уитакър, съвсем се обърках. Мисля, че имате нужда от помощ.

— Имам нужда от вашия телефон — Джейн избута жената, изтича в кухнята и грабна белия телефон от стената.

Ан веднага я последва, но се държеше на безопасно разстояние. Джейн виждаше уплахата в очите ѝ. Искаше да я успокои, но знаеше, че каквото и да каже, ще прозвучи зле.

— Трябва да се свържа с Пат Ръдърфорд. Имате ли домашния ѝ телефон?

Ан поклати глава.

— А училището е затворено за лятната ваканция — изпревари следващия въпрос тя.

Джейн стискаше слушалката до гърдите си. „Пат Ръдърфорд, ст. 31, 12:30.“ изплува в съзнанието ѝ бележката. Пат Ръдърфорд, повтори на ум. Учителката на Емили. Не някакъв мъж, с който върти мръсна любовна връзка.

Въобще имала ли е, каквито и да било връзки?

Бързо набра 411. Отговори още преди телефонистката да успее да попита.

— Бостън. Дайте ми номера на Даниел Бишъп. Благодаря.

Надраска телефоните му в къщи и на работа върху лист розова хартия. На нея пишеше „Животът е плаж!“ и бе украсена с пясъчни замъци и морски звезди. Погледна часовника. Първо трябваше да го потърси вкъщи.

— Не възразявате, нали? — погледна през рамо към Ан, която обикаляше нервно около вратата.

Не чу дали възрази или не.

Даниел се обади на четвъртото позвъняване. Малко преди Джейн да затвори.

— Да?

Не казва „ало“, а „да“, сякаш е чакал да се обади. Сякаш някой е прекъснал разговорът им.

— Даниел?

— Да? — гласът му звучеше нетърпеливо, сякаш го беше откъснала от нещо важно.

— Обажда се Джейн Уитакър.

— Джейн. Господи! Извинявай, не те познах! Върна ме от вратата. Какво има? Случило ли се е нещо? Опитвах няколко пъти да ти се обадя, но прислужницата...

— Даниел — започна Джейн и спря... какво, по дяволите да попита? Как да го каже ясно и просто? — Даниел, имали ли сме с теб любовна връзка?

Откъм вратата долетя изхълцване. Беше Ан. Представи си как изражението ѝ е същото като на Даниел.

— Какво? — изкикоти се Даниел.

— Питам те съвсем сериозно, Даниел! Имали ли сме връзка? Аз и ти?

Настъпи тишина.

— Какво става, Джейн? Карол ли е на деривата?

— Не, сама съм. И на всяка цена трябва да го знам!

— Не те разбирам. За какво говориш?

— Много е дълго за обясняване. Повярвай ми, Даниел, ще ти кажа всичко друг път. Сега ми трябва едно да или не. Имали ли сме връзка?

— Не, разбира се, че не!

Джейн затвори очи и притисна слушалката с такава нежност, сякаш беше дете.

— Бог ми е свидетел, само се майтапех — продължи той. — Мислех, че знаеш, но никога не стана дума. Джейн — каза той, сякаш давайки си сметка, че няма какво да обяснява, — разговорът ни е доста безсмислен. Да нямаш някакви неприятности?

— Дани — започна Джейн, — знаеш ли къде е Емили?

— Емили? Не. Защо?

— Майкъл крие Емили от мен.

— Какво?

— Моля те не казвай нищо. Всичко ще ти се види безумно, а нямам време да ти обяснявам. Трябва да намеря Емили.

— Но, Джейн...

Но ако нещата се объркат, ако ме открият, преди да съм намерила Емили и успеят да ме затворят някъде далеч, искам да знаеш, че не съм луда. Моля те, помогни ми. Не съм луда. Ти го знаеш.

— Джейн...

Тя затвори телефонната слушалка и се обърна към своята домакиня по принуда.

— Вижте! — изпревари я Ан. — Нямам представа какво става тук. И да си призная, не любопитствам. Или сте луда, или сте загазила толкова здраво, че изобщо не искам да ме замесвате. Най-любезно ви моля да си вървите.

Джейн ѝ се усмихна с разбиране и благодарност. Протегна вежливо ръка, но Ан се дръпна и тя не настоя. Бързо излезе през все още отворената врата. Зад гърба си чу само хлопването ѝ. Погледът на Ан я проследи до колата.

Трябваше да намери Емили. Майкъл я крие някъде. Въпросът е къде? На някой лагер? На вилата на родителите си? При приятели? Къде? И защо? Защо, за Бога?

При кого да отиде сега? Кого да попита? Имаше приятели: семейство Таненбаум, Даян Брюстър, Лорейн Апълбай, Ийв и Рос Макдърмот. На останалите знаеше имената, но не и телефоните, нито адресите. Щеше да ѝ трябва много време, за да ги издири. А тя го нямаше. Паула рано или късно щеше да се измъкне от банята. Да позвъни на Майкъл. Той щеше да отиде при Емили. Да направи така, че да не може да бъде открита.

Има само един човек, който може да ми каже къде е тя, мислеше Джейн, докато се бореше с мотора и обратния завой. Този човек обаче ме мрази до смърт. Мрази ме, защото е сигурна, че съм спала с мъжа ѝ. Това ѝ е казал Майкъл. Това ѝ е внушил той.

Трябва да се срещне с Карол.

— Ще те намеря, Емили! — прошепна Джейн, отново завъртя ключа и въздъхна облекчено.

Моторът забръмча.

— Ще те намеря!

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Колата на Паула изгасна веднъж на един знак стоп и втори път при поредния червен светофар. Спря окончателно насред Гленмор Теръс, на няколко преки от къщи.

— Не, не сега. Не ме напускай! Имам нужда от теб. Трябва да ми помогнеш да намеря детето си.

Но колата като коравосърдечен любовник, не чу молбите ѝ. Въртя ключа, докато не замириса на бензин. Разбра, че моторът е задавен. Нямаше начин да потегли отново.

— Дяволите да те вземат! — Джейн стовари юмрук по кормилото, после слезе и заряза буика там, където беше спрял.

Отзад някакъв автомобил бибипкаше недоволено, но Джейн не се обърна. Продължи пеша към къщи. Още по-добре, че няма да се върне с колата на Паула. Пеша ще я забележат по-трудно. Ако въобще някой я чака. Дали Паула бе успяла да излезе от банята? Дали се е обадила на Майкъл? Беше ли го измъкнала от операционната? Бяха ли ѝ устроили засада?

Джейн пресече улицата по диагонал. Чувстваше как слънцето напича главата ѝ. На ъгъла зави по улица Форест. До тяхната къща оставаха няколко пресечки. Помисли си, че трябва да подреди мислите си и да се промъкне незабелязано покрай къщите. Най-добре бе да се прокрадне в задния двор на Карол, без никой да я види. Дали е възможно, питаше се тя. Почувства, че отново ѝ се повдига. Подпря се на ствола на голяма плачуца върба и повърна почти всичкото изпито кафе.

Краката ѝ се огъваха като спагети. Свлече се на тревата под дървото. Не, молеше се тя, отправила взор в безоблачното небе. Не сега! Не бива да рухвам точно тук. Близко съм. Вече съм много близо. Остава ми съвсем малко да намеря Емили. Съвсем малко да разкрия истината. Трябва да издържа!

Представи си как Майкъл и Паула тичат към нея по улицата. Горката... чува съпругът ѝ да обяснява на група смутени минавачи. Тя

е луда, нали разбирате. Луда за връзване, подкрепя го Паула. Усеща как я хващат с ръце, как я увиват в някакъв халат, как я вкарват в линейка. Как автомобилът потегля в неизвестна посока... Малкото ѝ момиченце изчезва завинаги.

Изпълнена с решителност Джейн се изправи на крака, преодолявайки продължаващите спазми, боджите в ръцете и краката, пълзящото изтръпване на врата. Ако някой гледа от прозорците, помисли си, сигурно ще реши, че съм пияна. Горкият д-р Уитакър! Почти чува угриженото тюхане. Такъв тежък кръст носи.

Дали наистина я гледат? Напрегна се до краен предел да види любопитно лице или чифт бързо скриващи се зад пердетата очи... Не забеляза нищо подобно. Аз съм невидима, реши тя по детски. Щом не ги виждам, значи и те не ме виждат! Реши да си повтаря тази фраза чак до къщата на Карол. За всеки случай — ако магията не действа — се сви зад една черна кола на улицата. В дома на семейство Уитакър всичко изглеждаше спокойно. Входната врата беше затворена. По прозорците нямаше движение. Не се виждаха паркирани коли на алеята. Животът изглеждаше дори някак замрял.

Две къщи преди тази на Карол, Джейн ускори ход. Стигна до гаража, сниши глава и се втурна към задния двор на съседката си. Докато тичаше, имаше странното усещане, че главата ѝ изпреварва тялото, а собственият ѝ стомах се търкаля пред нея. И все пак тя се беше вкопчила в живота. За първи път от толкова време, той ѝ се виждаше по-скъп от всякога. Прилепи се до външната стена на къщата и запълзя. Като лоза... едва не се изсмя на хрумването си. Загуби сили и се строполи до лехата с чаените рози.

Какво ще каже на Карол? Че Майкъл е излъгал и двете... Че никога не е имала връзка с Даниел... Че трябва да разбере какво е станало непосредствено преди загубата на паметта ѝ... Че иска да узнае къде Майкъл крие Емили...

— Коя си ти? Що щеш в двора ми? — гласът беше груб и настоятелен.

Джейн вдигна глава. Над нея стоеше надвесен бащата на Карол. Призрачнобелите му крака се подаваха от розови бермуди, явно някогашно притежание на дъщеря му. Шортите висяха върху слабото му тяло като на закачалка.

— Аз съм Джейн Уитакър — прошепна тя, съзнавайки, че не знае името му. — Вашата съседка.

— Що щеш в розите ми?

Джейн се опря на дървената оградка и почти се изправи. Усети, че нещо я дърпа. Изви глава, в очакване да види Паула или Майкъл. Някакъв шип бе закачил здраво ризата ѝ. Опита се внимателно да се откачи, но въпреки това се убоде. Върху пръста ѝ се образува малка капка кръв.

— Одра ли се?

— Няма нищо.

— Аз съм Фред Коб — рече той сякаш се запознаваха.

Ръкуваха се. Старецът много внимаваше да не се изцапа от кръвта на пръста ѝ.

— Продаваш ли нещо?

Джейн се огледа да види дали не ги наблюдава някой.

— Не, господин Коб — отвърна тя. — Нищо не продавам. Дойдох да говоря с Карол.

— За какво?

— За моята дъщеря Емили.

— Не познавам такава.

— Тя е на седем години, хубава, с дълга руса коса. Сигурно сте я виждали да играе в нашия двор. Внуците ви идваха да я забавляват.

— Как викаш ѝ казват?

— Емили.

— Не познавам такава — повтори той.

За какво ли губя ценно време, рече си Джейн.

— Значи нямате представа къде се намира тя сега? — попита въпреки всичко.

— О, знам къде е.

— Наистина ли?

— В къщи.

— В къщи? Емили?

— Емили ли? Не познавам никаква Емили. Това е къщата на Карол.

Джейн въздъхна разочаровано.

— Карол вътре ли е?

— Че къде може да е? Ти що щеш тука? Продаваш ли нещо?

— Господин Коб — Джейн приближи към него. Той бързо отстъпи назад. — Знаете ли дали има някой друг у вас? Дали някой не е дошъл на гости при Карол?

— Откак Даниел си вдигна дърмите, кажи-речи никои не дохожда. Хич я няма да си намира дружина.

Джейн кимна разбиращо. Ясно бе, че от Фред Коб не може да се очаква помощ.

— Гладен съм — ни в клин, ни в ръкав изтърси старецът. — Ще взема да заръчам на Карол да ми приготви обяд. Не. Ще каже, че сега съм закусил — размисли той.

— С удоволствие ще я помоля вместо вас, господин Коб — усмихна му се Джейн.

Това определено зарадва стареца.

— Ще го сториш ли? Сладурана си ти! Карол мрази да я врънкам. Много я е яд. Заплашва да ме натири.

— Сигурно само си го приказва, господин Коб.

— Ами, приказва тя. Хич не ме е еня. Да ме натири, щом иска. Все ми е тая — махна пренебрежително с ръка той. — Какво ли ви разбира главата на вас младите?! Мислите, че ще сте живи с орлите и все ще сте млади.

Старецът се изсмя.

— Да можех след петдесет години да зърна вие на кой хал сте! Леле-мале! Обаче съм гладен...

— Ще помоля Карол да ви приготви нещо.

— Защо не го оставиш сам да си поиска!? — проряза въздуха гласа на дъщеря му.

Джий Ар се разлая до нея. Тя изшътка.

— Тихо, Джий Ар!

— Проклет пес! Няма ли и него да го разкараш? — озъби й се Фред Коб.

— В хладилника има сандвич със сирене, тате.

— Какво е сиренето?

— От онова, дето го обичаш.

— Ще ме прощавате — подчертано любезно каза старецът и тръгна към входа на къщата.

Карол погледна към Джейн. Тя стоеше облегната на перголата за розите. В гърба си чувстваше шиповете им да я бодат през ризата.

Представи си как се появяват капки кръв, които постепенно растат и се сливат в голямо червено петно.

— Трябва да знам — тихо рече Джейн, — какво точно е станало в деня, когато загубих паметта си.

— Защо не влезеш вътре? — предложи ѝ Карол. — Ще поговорим там.

* * *

— Как се чувстваш? — попита отново, когато стигнаха в хола. — Не знам — призна Джейн и внимателно огледа стаята.

Зад събраните без всякакви правила и вкус мебели не се криеше никой, освен вълма кучешки косми и прах. Върху ниската стъклена маса стоеше голяма кристална ваза с увехнали перуники.

— Жената, дето ни чистеше, напусна — проследи погледа ѝ Карол. — Не мога да се наканя да намеря друга. Да знаеш някоя подходяща?

Джейн си помисли за залостената в банята Паула. Дали Карол не бе разбрала нещо?

— Имам толкова работи да ти казвам. Не знам откъде да започна.

— Аз пък мисля, че нямаме какво да си казваме.

— Знам, мислиш, че съм била любовница на Даниел...

— Ти обаче ще отречеш, познах ли? Няма нужда. Даниел вече се обади.

— Даниел се обади? Кога?

— Преди малко. Каза, че имал странен разговор с теб. Попитала си го дали сте били любовници. Понеже не бил наясно с твоето особено деликатно състояние — саркастично продължи Карол, — той просто не могъл да проумее въпроса. Казах му, че разбирам колко трудно е за женкар като него да понесе подобен удар, но истината е, че онова, дето го прави в леглото, доста лесно се забравя. Казах му още, че за всички засегнати ще е най-добре просто да забравим тази мръсна работа. По твоята рецепта.

— Но аз и Даниел никога не сме имали връзка.

— Така разправя и той...

— Ти обаче, не вярваш?

- Че защо да вярвам. Защо ми го казва сега?
- А защо вярваш на Майкъл? — вместо отговор попита Джейн.
- Какво?
- Нали Майкъл ти каза, че с Даниел сме били любовници?
- Какво значение има?
- Има! Защото Майкъл лъже.
- Защо ще ме лъже мене?
- Защото лъже всички ни!
- И все пак защо?

Джейн поклати глава. Отново почувства замайване. Седна на избелелия стар стол.

— За да вбие клин между нас. За да те отдалечи от мен. За да ми попречи да разбере истината.

Карол се извърна, сякаш се готвеше да напусне стаята. Вместо това седна на дивана срещу Джейн.

— Истината за кое?

— Не знам.

— Е, да де, така си и знаех!

— Нещо се е случило точно преди да загубя паметта си. Било е толкова ужасно, че единственият изход за мен е бил да го забравя. И него, и всичко останало — тя вдигна очи към тавана. — Карол, как умря майка ми?

— Какво? Чакай малко, Джейн! Ти скачаш от едно на друго. Не мога да включа.

— Как умря майка ми?

Карол пое дълбоко въздух и примирено вдигна ръце.

— Загина при автомобилна катастрофа миналата година.

— Не ме лъжи! — притисна я Джейн, виждайки силния смут върху лицето ѝ.

— Лъжите са работа на други. Аз не лъжа. Защо ще лъжа за такава нещо!?

— Майка ми е умряла при катастрофа, така ли?

— Мислех, че Майкъл ти е казал.

— Да, разказа ми.

— Ама не му вярваш, нали?

— Ти също не повярва на Даниел? — напомни ѝ Джейн.

— Обстоятелствата са бая различни.

— Къде стана катастрофата?

— Недалеч от тук. Майка ти пътувала за Бостън, някакъв мъж не спазил стопа и връхлетял отгоре ѝ. Понесе го много тежко. Много се обичахте.

— Кой друг е бил в колата?

— Какво имаш предвид? Как кой друг?

— Кой е шофирал?

— Майка ти, естествено. Ти трябвало да идеш с нея, но както разбрах, викнали те на някаква сбирка в училището на Емили. Затова си се отказала. Нещо от този род.

— Не съм карала аз, така ли?

— Нали ти обясних? Била си в училището.

— Майкъл ми каза, че аз съм шофирала.

— Какво? Не ставай смешна, Джейн, защо ще ти пълни главата с такива глупости?

— Каза, че аз съм шофирала, че Емили също е била в колата.

— Емили?

— Каза ми, че е издъхнала в ръцете ми.

— Джейн, това са ненормални дрънканици.

— Но дъщеря ми е жива, нали, Карол?

— Разбира се, разбира се, че е жива.

— Къде е тя, Карол?

Карол се изправи. Джейн забеляза върху лицето ѝ ново, непознато изражение. Спомни си, че по същия начин се бе променило лицето на Ан Халорен-Гимблет. Това е страх, осъзна Джейн. С усилие се изправи и прегради пътя на Карол към вратата.

— Къде е тя, Карол? — попита я отново.

— Не знам.

— Не ти вярвам.

— Не знам къде е.

— Къде Майкъл е скрил Емили?

— Джейн, чуй се! Чуй се само какви ги плещиш?! Помисли смислено ли говориш? Даниел спомена, че си казала, че Майкъл крие Емили. Защо му е притрябвало всичко това? Като те гледам и слушам, идва ми да ти кажа, че с право я крие от тебе. За да я защити. За нейно добро...

— Не! Прави го само заради себе си.

— Джейн...

— Каза ми, че е умряла, Карол. Каза ми, че аз съм я убила! Че е издъхнала в ръцете ми! Как си го обясняваш това? И мен ли се опитва да защити?

— Той наистина се опитва да ти помогне, Джейн. Цял живот се мъчи само да ти помогне.

— Като ме лъже? Като ми разправя, че дъщеря ми е мъртва? И че аз съм виновна за нейната смърт? За Бога, Карол, чуй ме! Защо трябва да си измислям всичко това?

— Мисля, че имаш халюцинации.

— Халюцинации, така ли?

— Смятам, че наистина вярваш на онова, което разправяш.

— Халюцинации! Това са думи на Майкъл, нали? — с погнуса каза Джейн. — Майкъл ти каза, че халюцинирам, така ли е?

— Джейн...

— Така ли е?

По лицето на Карол прочете, че потвърждава. Джейн недоумяващо поклати глава.

— Подсигурил се е по целия фронт, нали? Убедил е всички, че съм луда! Че съм претърпяла срыв след смъртта на майка си и имам две лица. Добро — за пред приятелите и чудовищно — за вкъщи. Че съм невъздържана, че избухвам от нищо... — Джейн започна да се движи нервно, опитвайки се да подреди мислите си. — Това е съвсем логично. Всички знаят каква съм. Как бих могла да се преборя с него, когато съм наблъскана до козирката с лекарства!? Едва ставам от леглото. Едва говоря. По брадата ми текат лиги. Толкова съм депресирана, че мога да мисля единствено за самоубийство... Не разбираш ли? Той ме лъже! Лъже всички. Пуснал ти е мухата, че съм спала с мъжа ти. Пред мен твърдеше, че съм имала стотици мръсни истории. Така извъртя нещата, че когато започнах да съпоставям фактите и да загревам лъжите, му, излиза, че халюцинирам! Той не ми е казал, че дъщеря ми е мъртва. Аз съм си въобразила, че ми го е казал! Следователно съм по-луда, дори отколкото сам е допускал. Нещата са перфектни. Кой ще оспори, че трябва да бъда натирена в лудница?! А веднъж затворят ли ме, планът му е успял. Тикнат ли ме в някоя змийска бърлога с модно име, дори паметта ми да се върне, дори да си спомня истината, тя ще бъде само поредното доказателство, че

съм луда. Ще прибавят новите халюцинации в и без друго препълнения болничен картон и ще си изтупат ръцете.

Очите на Карол се насълзиха.

— Но защо, Джейн? Защо му е на Майкъл да върши всичко това?

— Защото аз знам нещо. Защото съм видяла, чула или разбрала нещо, което не бива да стига до никого!

— Какво?

— Кажи ми ти!

Карол затвори очи.

— Не знам нищо, Джейн.

— Кажи ми какво се е случило през онзи следобед, когато избягах! Кажи ми какво е станало през този ден!

Карол помълча за момент и заговори.

— Майкъл каза, че си била ужасно разстроена...

— Не ми разправяй какво е на дрънкал Майкъл! — прекъсна я гневно Джейн. — Кажи ми ти какво видя и чу!

— Ти паркира на алеята — колебливо поде Карол. — Беше рано след обяд. Баща ми спеше. Денят беше доста хладен. Въртях се около цветята, колкото да се намирам на работа. Като видях, че се прибиращ, реших да прескоча за по едно кафе. Просто ми се идваше у вас. Ти обаче излезе от колата и аз разбрах, че положението е напечено. Беше направо истерична. Не мога да измисля друга дума. Говореше си сама. Викаше. Нищо не разбирах от дрънканиците ти. Не знам видя ли ме изобщо, макар да гледаше право в мен. Попитах те какво се е случило? Ти ме изблъска от пътя си, прибра се и тръшна вратата. Никога не бях те виждала такава. Е, ядосана и избухлива си била сто пъти, ама това беше друго. Ти просто не беше на себе си. Направо се зачудих какво да правя. Постоях, постоях, пък реших да дрънна на Майкъл. Казах му какво е станало. Той отвърна, че тръгва веднага. Аз си останах вкъщи. След около петнайсет-двайсет минути видях, че колата му спира пред вратата и той хуква у вас. Вече умирах от любопитство. Направо се чудех какво става. Не мърдах от прозореца. След малко входната ви врата се отвори и ти изскочи навън. Остави я отворена. Не отиде при колата, а хукна по улицата. Изчаках една минутка и се замъкнах у вас. Вратата зееше отворена, ама аз почуках за всеки случай. Никой не отвърна и взех да се притеснявам. Извиках няколко пъти: „Майкъл! Майкъл!“. Чух го да стене и влязох в зимната градина. Сварих го да

лежи на пода и да се опитва да стане. От главата му шуртеше кръв. На пода имаше цяла локва. Грабнах го и го завлякох в банята. Позамих го и го закарах в болницата Нютън-Уелсли. Там го зашиха. По пътя ме накара да обещава, че ще кажа на лекарите, че е паднал и си е ударил главата. Каза, че си била в някаква си криза, че тая криза ставала все по-силна и като се приберем ще ми обясни всичко.

— И после?

— Това е. Останалото го знаеш. Ти не се прибра. Той реши, че се срамуваш и трябва да те остави за няколко дни да се успокоиш. Беше сигурен, че щом ти мине, ще си дойдеш. Обади се след като му звъннали от полицията. Разправи ми какво е станало. Че си си загубила паметта, че щял да иде да те прибере...

— Кога ти каза за Даниел?

— По-късно. Накара ме да обещава, че няма да се разправам с тебе, докато не се оправиш. Всички знаят какво стана...

Джейн пое дълбоко дъх и силно въздъхна, надявайки се да преодолее замайването.

— Карол, моля те, трябва да ми кажеш къде Майкъл държи Емили?

— Не знам — отвърна Карол. Тя не лъжеше. — Мислех, че е при родителите на Майкъл.

— Да, в Удс Хоул.

Джейн знаеше, че Удс Хоул е малък полуостров на края на Кейп Код, но не помнеше да е ходила там. Отстоеше на няколко часа път с автомобил. Джейн реши, че ако тръгне за там ще е като с вързани очи. Не знаеше как да намери вилата на семейство Уитакър.

— Трябва ми колата ти — каза тя.

Не беше сигурна, че е в състояние да предприеме толкова дълго пътуване.

— Какво!?

— Услужи ми с ключовете от колата си.

— Джейн!? Не ставай глупава. Не мога да ти дам колата.

Очите на Карол се насочиха към някаква точка зад главата ѝ. Раменете ѝ се стегнаха и на устните застина вик. Джейн почувства — зад гърба ѝ идваше някой.

— Коя е тази жена? — попита от вратата бащата на Карол.

В първия миг Джейн помисли, че има предвид нея, но когато от двете страни я уловиха нечии силни ръце, разбра, че става дума за Паула. Беше успяла да се измъкне от малкия затвор и да дотича. А може би през цялото време е била тук...

— След позвъняването на Даниел тази сутрин, отидох у вас — каза Карол. — Предположих, че нещо не е наред. И наистина заварих Паула заключена в банята.

— Какво става тук? — намеси се бащата на Карол. — Какви са тези хора? Продават ли нещо?

— Не, татко. Защо не се качиш да си полегнеш?

— Не ща да лягам. Току-що ставам.

Джейн се отпусна в ръцете на Паула.

— Добро момиче — рече тя, без да разхлабва хватката. — Няма смисъл да се съпротивляваш!

— Обади ли се на Майкъл? — попита Джейн.

— Той е в операционната. Поръчах да му съобщят.

Значи има още време, каза си Джейн. Приклезна, сякаш коленете отказваха да я слушат. Паула отпусна ръце, за да я задържи. В този момент Джейн я блъсна с лакът. Прислужницата се преви и загуби равновесие. Джейн се измъкна от прегръдката ѝ.

— Не! — изкрещя тя.

Старецът извика уплашено. Джейн грабна голямата кристална ваза и я запокити с все сила. Цветята се разпиляха във въздуха. Мръсната вода се разплиска по раменете ѝ и по килима. Паула се преви на две. Карол поклати неодобрително глава, а баща ѝ виеше, закрил с ръка очи.

В този миг Джейн си спомни коя е и какво се бе опитвала да забрави.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Джейн наблюдаваше как паметта ѝ изплува. Имаше чувството, че се намира сама в пуст киносалон и някой прожектира нейния живот. Завесите се дръпват и екранът се изпълва с образи, сякаш произведени от „Техниколор“ — толкова ярки, че очите ѝ едва издържат цветовете. Гласът ѝ влиза в ролята на разказвач, така че Карол и Паула да могат поне отчасти да се докоснат до самотните ѝ видения...

Сутрин е. Майкъл и Емили седят на кухненската маса. Майкъл чете вестник и допива кафето си. Емили капризничи над овесената каша. От лъжицата ѝ капе мляко. Майкъл вдига очи от вестника. Нежно я хока. Джейн се вижда как избърсва млякото и подрежда мръсните чинии от закуската в миялната машина.

— Какво си планирала за днес? — пита Майкъл.

Джейн бавно се слива със собствения си образ.

— Имам среща с учителката на Емили в дванайсет и половина — отвръща тя.

— Проблеми ли има?

— Не. Редовните родителско-учителски разговори в края на годината. Предполагам, ще ми кажат как се е учила и в кой клас ще е догодина — погалва Емили по главата.

Емили свенливо ѝ се усмихва.

— Коя беше стаята ви, скъпа?

— Трийсет и първа — гласът на Емили е тих.

Джейн забелязва, че всеки път, когато заговорва, той е все по-тих.

— Все забравям. Най-добре да си я запиша.

Откъсва листче от топчето до телефона и бързо записва: „Пат Ръдърфорд ст. 31, 12:30“.

— Какво ще кажете като се върна да ви направя моя шоколадов сладкиш? — пита тя.

Винаги, когато зададе този въпрос, върху лицето на дъщеря ѝ засиява усмивка, която изпълва Джейн с глупава гордост.

— Може ли да помагам? — пита момичето.

— Разбира се — Джейн отваря хладилника и гледа вътре. —
Трябва на връщане да купя мляко и яйца.

Така и записва на бележката — „мляко и яйца“.

— Готова ли си за училище?

— Днес мога да я закарам аз — казва Майкъл.

— Чудесно.

— Сложи си яке — провиква се той след Емили. — Казаха, че ще
е по-студено от обикновено. Отнася се и за майката.

Бързо целува Джейн по носа.

— Да, татко. Благодаря, татко!

— Няма за какво, умничката ми.

— Обичам те — пошепва му Джейн.

— Аз също. Обади се след разговора с учителката.

— Добре.

Джейн тръгва след Майкъл в антрето. Помага на Емили да
облече якето си на розово-жълти цветя.

— Приятен ден, кифличке! — коленичи, за да я целуне.

Усеща как ръцете на дъщеря ѝ се увиват около врата ѝ. Неохотно
се откъсва от детската прегръдка.

— Ще се видим след някой и друг час в училище.

Джейн става и се озовава в ръцете на Майкъл.

— Това не е за изпускане — прошепва той, държейки я.

Тя го целува.

— Приятен ден.

— Обади ми се.

Стои до вратата и гледа, докато колата на Майкъл изчезва зад
ъгъла. Чувства се наистина щастлива. Единственото, което им липсва,
е още едно дете. Самоиронично се усмихва.

Две години след раждането на Емили гълта противозачатъчни
хапчета, за да има поне три години разлика между нея и следващото
бебе. А когато ги спря, нищо не се получи. Изследванията показаха, че
зачеването на Емили е било почти чудо. То обаче едва ли ще се
повтори. Причината е в спермата на Майкъл. Значи остават с едно
дете. Това е. Слава Богу, че все пак можа да му роди Емили — умно,
хубаво и добро момиченце!

Учителката звучеше доста разтревожено, мисли Джейн. Качва се да се преоблече. Е, може би само така ѝ се е сторило.

— Сигурна съм, че не е нещо сериозно — беше я успокоила Пат Ръдърфорд, но Джейн бе почувствала, че настръхва. Не каза нищо на Майкъл. Защо трябва и двамата да се притесняват предварително?

Джейн рови из гардероба и избира една семпла рокля от бутик Ан Клайн. Предпочита я пред натруфените с волани и панделки рокли, купувани от Майкъл при пазаруванията им заедно. Може да е блестящ хирург, мисли тя, докато облича синята рокля, но нищо не разбира от женски тоалети. Вкусът му към белъто също не е изискан. Наблъсква в дъното на гардероба бяла памучна нощница — подарък за последния празник на майката. Така и не бе събрала кураж да му каже, че не я харесва.

Сресва с четка косата си, прибира я на опашка със скъпа шнола. Доволна е от вида си в огледалото. Ако Майкъл бе тук, сигурно щеше да я подразни, че прилича на улегнала дама — повече я харесва с пуснатата коса. Слага си златния часовник — подарък за десетата годишнина от сватбата им. Завърта разсеяно халката на пръста си. Мисли дали да не разтреби, преди да излезе. Не, Паула ще свърши тази работа утре. Намръщва се при мисълта за жената, която съпругът ѝ е наел по собствена инициатива. Липсва ѝ чувство за хумор и няма никакво време за Джейн. Освен това новата им прислужница я смята за некадърница, за разглезена, ухажвана жена, която незаслужено има всичко, за разлика от нея самата. Луда е по Майкъл. Джейн се е уверила в това от малкото контакти с тази прекалено старателна млада жена. Майкъл, слава Богу, не го забелязва.

Какво ли ще стане, ако разбере, че Паула му е любовница, мисли Джейн. Отхвърля с насмешка подобна възможност. Вижда ѝ се направо абсурдна. Майкъл никога няма да ѝ изневери, в това не се съмнява. Няма защо да се тормози с подобни предположения. А и не е справедливо спрямо него.

Джейн слиза долу, взима от хола чантата си и се кани да тръгне. В този момент се сеца за напомнянето на Майкъл да си облече горна дреха.

— За какво ми е? — казва на глас и отваря входната врата. — Нали е юни!

Острият вятър я блъсва в лицето.

— Бре, че студ! — промърморва, връща се в антрето и намята шлифера. — Татковците трябва да се слушат.

Прекарва сутринта в зяпане по магазините в центъра на Нютън. Мисли да покани Даян да обядват заедно, но не знае колко ще продължи срещата с Пат Ръдърфорд. Решава да си вземе един сандвич, преди да тръгне за училището. Защо класната на Емили е решила да се срещнат точно на обяд? И защо днес? По-раншната им уговорка бе за петък, 22-ри юни.

Вероятно не може да приключи с всички за един ден, мисли си Джейн. Паркира на училищния паркинг. Излиза от колата и отново изважда бележката от джоба.

— Трийсет и първа стая — ... не мога да го запомня и това е! О, Господи, забравих да купя мляко и яйца.

Какво ми става днес, пита се тя притеснено. Защо съм толкова напрегната? Прибира бележката в джоба.

— Защо си говоря на глас? Ако ме види някой, ще помисли, че съм луда.

Влиза в училището от страничната врата. Изкачва трите етажа. Намира стая 31 в дъното на обкичения с портрети коридор. Вратата е отворена. Надниква вътре. По стените има детски рисунки и големи цветни букви. От тавана висят няколко книжни въртележки. В една клетка до прозореца хамстер върти колело. Стаята е приветлива. Вероятно по вкуса и характера на учителката. Няма никого. Джейн поглежда часовника — 12:25 е.

Винаги идва рано. От малка майка й е втълпила колко важно е да бъдеш точен. Закъснението демонстрира неуважение към онези, които чакат, обичаше да я учи. Но нерядко закъсняваше сама.

Джейн забелязва до черната дъска рисунка на Емили — поле с цветя, огрени от смеещо се слънце. Ако майка й бе следвала собствените си съвети, ако не бе закъсняла толкова много с програмата си, ако беше карала малко по-бавно...

— Здравейте, г-жо Уитакър — гласът на Пат Ръдърфорд е тих и деликатен като самата нея. — Отдавна ли ме чакате?

Изглежда малко напрегната.

— Току-що дойдох.

— Радвам се — учителката прибира един рус кичур зад ухото си. Проблясва голяма сребърна обеца. — Благодаря ви, че приехте да се

видим днес. Дано не съм объркала плановете ви.

— Не, не се притеснявайте. Как е Емили в училище?

Джейн очаква да чуе няколко добри думи, но учителката мълчи.

— Проблеми ли има?

— Не — отвърща колебливо Пат Ръдърфорд. — И аз не знам...

Точно затова исках да поговорим днес, а не в петък с останалите родители.

— Какво се е случило?

— Моля, седнете.

Джейн се опитва да се намести на един от малките чинове срещу катедрата на Пат Ръдърфорд. Учителката остава права. Разхожда се. От време на време се обляга върху катедрата. Тъмните ѝ очи неспокойно шарят.

— Започвате да ме притеснявате — отбелязва Джейн.

Просто недоумява какво толкова може да ѝ каже тази дама.

— Съжалявам, не го правя нарочно. Просто не знам как да се изразя.

— Говорете направо! Така е най-добре.

— Права сте — казва учителката и млъква. — Всъщност, не знам дали изобщо трябва да говоря с вас...

— Не ви разбирам.

— Това е моята първа година като учителка. Не съм имала подобен случай. Не съм сигурна, че постъпвам по най-добрия начин.

— Най-добрият начин за какво?

— Обикновено, при подозрения от такъв характер, се съобщава на властите...

— На властите? Господи, за какви подозрения говорите?

— При подобни обстоятелства една моя приятелка си изпати ужасно, защото постъпи, както е редът... Отишли двама полицаи, изплашили детето до смърт, родителите побеснели. Приятелката ми за малко не остана на улицата. На всичкото отгоре, усилията ѝ отидоха напразно.

— За какво говорите? — Джейн седи на тясното детско чинче.

— Аз обичам работата, си. Никак не искам да я загубя. Затова премислих и реших вместо с властите да поговоря с директора на училището.

— С господин Секорд?

— Да.

— И какво му казахте?

— Смятам, че Емили е обект на сексуално влияние.

Думите, когато най-сетне осъзнава техния смисъл, се забиват като удари на кама в стомаха на Джейн. Вероятно имам слухови халюцинации, казва си тя. Мъчи се да се овладее. Не, тя не е чула такова нечувано нещо!

— Какво казахте?!

Пат Ръдърфорд се отпуска в стола зад своята катедра.

— Смятам, че Емили е подложена на сексуален тормоз — повтаря тя.

Думите ѝ не стават по-ясни. Джейн диша все по-учестено. Бои се да не издиша стомаха и дробовете си навън. Не може да бъде! Наистина не може да бъде!

— Какво ви кара да мислите така? — пита с пресъхнало гърло.

— Нямам конкретни доказателства. Затова господин Секорд не се съгласи да информираме властите. Поведението на Емили би могло да се дължи на няколко причини. Нещо обаче ме кара да мисля само за една. За тази, която споменах. От всичко, което прочетох...

— Емили ли ви каза, че е била... — думите засядат в гърлото на Джейн, — сексуално насилвана?

Макар да произнася този израз, вътрешно го отрича.

— Не — отвърща Пат Ръдърфорд.

Джейн облекчено въздъхва. Учителката явно греши. Изводите ѝ са погрешни. Кой знае какво е чела!?

— Напоследък обаче, поведението ѝ недвусмислено говори, че ѝ се въздейства сексуално.

— И какво е поведението ѝ?

Пат Ръдърфорд отново звучи колебливо.

— Напоследък е неочаквано тиха и потайна. Винаги е била буйна, енергична, засмяна... Напоследък е тиха. Почти тъжна... Не сте ли забелязали вкъщи?

Джейн признава, че учителката е права.

— Все пак — възразява, — това едва ли е достатъчно за толкова сериозни твърдения.

— Ако беше само то и през ум нямаше да ми мине — пояснява учителката.

Джейн кимва, подканвайки я да продължи.

— Един ден — започва Пат Ръдърфорд, — през междучасието я видях в заниманията да играе с две кукли. Повечето нейни, връстници правят същото, така че не се изненадах. Но се спрях и се загледах, защото ми се стори странно онова, което Емили вършеше с тях. Тя не ме забеляза. Напълно бе погълната от играта.

— И какво представляваше тази игра?

— Опипваше ги по гърдите, между краката, търкаше и натискаше двете кукли една в друга.

— Не мислите ли, че това може да бъде най-обикновено детско любопитство? — прекъсва я Джейн, чувствайки, че започва да се дразни.

Явно тази неопитна млада учителка е скалъпила нелепата си история твърде прибързано.

— Да, естествено. Помислих и затова. Не стигнах до изводите си отведнъж. Предположих, че имитира нечие поведение, което е гледала по телевизията или на кино.

Джейн поклаща глава. Винаги много внимават какво гледа Емили. Ходят само на подходящи за възрастта ѝ филми. Емили никога не е виждала сексуални сцени. И все пак всяко дете има очи. Всяко дете проявява интерес към собственото си тяло. Пък и говори с другарчетата си.

— Сигурно е чула нещо от някое дете — плахо казва Джейн. Владее се с усилие. Иска ѝ се да се пресегне през катедрата и да сграбчи за гушата тази смахната даскалица. Какви безпочвени обвинения!

— Госпожо Уитакър, моля да ме разберете. Не говоря всичко това с лека ръка — казва учителката, сякаш прочела мислите ѝ. От месеци обмислям как да подходя. Господин Секорд многократно ми напомняше, че вашият съпруг е човек с име в обществото, един от спомоществователите на училището. Знам и вие колко ни помагате. Разбирам, че сте съвестни родители. Затова не бих си позволила да ви тревожа без сериозен повод. Може би съществува съвсем логично обяснение за цялата работа.

— Цялата работа? Досега не чух нищо съществено. Нищо, което да ме накара да стигна до вашите заключения.

— Има още нещо.

Джейн затаява дъх.

— Може би всичко щеше да се размине, ако не беше онова, което се случи миналата седмица.

— Какво се случи тогава? — пита Джейн с равен глас.

— Заварих в класната стая Емили с още едно момиче в ъгъла зад чиновете. Едната ѝ ръка беше на рамото на момичето, а с другата я пипаше по гърдите...

— Каква глупост! Две момиченца се пипали...

— Удиви ме не толкова това, което правеше, а онова, което ѝ казваше.

— Казваше?

— Шепнеше ѝ „Много си красива. Караш ме да искам да те пипам, защото си толкова мекичка и сладка.“

— Какво?

— Сигурна съм. Каза точно това. Записах думите ѝ. Децата не си говорят така. Имам чувството, че имитираше някой възрастен... Нещо, което е подслушала, или ѝ е приказвано на нея самата. Не мога нищо да кажа. Знам само, че сигурно сте шокирана, госпожо Уитакър, сигурно много ми се сърдите? Вярно е, нямам доказателства, не споря по този въпрос. Но положих неимоверни усилия да измисля какво би могло да накара едно нормално, отворено дете да се затвори в себе си. Какво би могло да изостри половото му чувство? При това тя е едва на седем години. Не успях да измисля нищо друго, освен...

— Освен какво?

— Освен, че е гледала детегледачката и гаджето ѝ. Това възможно ли е? Може би е слязла от стаята си, когато са мислели, че спи и ги е видяла на дивана. Може би ги е чула какво си говорят.

Джейн обмисля този вариант. Двете деца на Карол идваха да я гледат доста редовно. Възможно ли е Силайн да си е канила приятел, когато са излизали вечер?

— Имате ли наоколо момчета тийнейджъри? — пита Пат Ръдърфорд. — Може някое от тях да се е опитало да я подлъже...

В съзнанието ѝ изниква високата кльоцава фигура на Ендрю Бишп. Нима синът на Карол се е закачал с малката ѝ дъщеря?

Джейн скача така рязко, че едва не преобръща чина.

— Трябва да говоря с Емили.

— Точно на това се надявах — поема дъх Пат Ръдърфорд. — Емили е на обяд. Ще слеза долу до трапезарията да я доведе, ако искате.

— Ако обичате.

Учителката излиза от стаята без да каже нито дума. Щом остава сама, Джейн стоварва юмрук върху катедрата.

— По дяволите! Не е възможно! Не е възможно!

Започва да крачи пред катедрата също като учителката до преди минута. Как може, пита се тя. Как може? Отговорът е само един. Не е възможно! Пат Ръдърфорд просто реагира неадекватно на една безспорно невинна ситуация. И тя ще се изясни след няколко минути.

Няколко минути, мисли си. Няколко минути, които могат да променят целия ми живот. Ето я сега — щастлива жена с чудесен съпруг, красиво дете — въобразяваше си, че е хванала Бога за шлифера... И наистина го беше хванала. Само че всичко стана на пух и прах само за миг. Заради едно нищо и никакво просто изречение: „Смятам, че Емили е обект на сексуално влияние.“

Не, не, това е абсурд!

Възможно ли е децата на Карол, непредумишлено да са причина за странното поведение на Емили? Може ли Силайн да е довела приятеля си, докато я е пазила? Да, разбира се, но е малко вероятно. Според Карол, Силайн почти не излиза с момчета, няма гадже и дори майка ѝ се съмнява дали изобщо някога ще си намери. А Ендрю? Би ли могъл точно той да посегне на детето ѝ? Винаги е имал вид на човек, за който женската половина на света е без значение. Интересите му са твърде категорични — баскет и бейзбол. За да обърне внимание на Емили, трябва да се спре поне за миг, а той е в непрекъснато движение. Въпреки това, единствено той може да бъде подозиран. Боже мой, Джейн едва се въздържа да не закрепси. Ще го убия! Ще убия това мръсно, извратено хлапе!

— Мамо? Здравсти, мамо — втурва се в стаята Емили.

Джейн прикляква и грабва в ръцете си момиченцето.

— Ох! — сърди се детето.

Джейн разбира, че я е стиснала много силно.

— Как си, хубавице?

— Добре. Дадох на Джоди ябълката си. Добре ли съм направила?

— Разбира се — Джейн прибира няколко кичура от сладкото личице на Емили и я води към близкия чин. — Хайде да поговорим малко.

На вратата се мярка Пат Ръдърфорд и прави знак, че ще е отвън, в коридора.

— Това не е моят чин, мамо — казва Емили и гордо завежда майка си до своето място.

Джейн с мъка се намества.

— Искам да ти задам няколко въпроса — започва Джейн с колеблив глас. — Трябва да ми кажеш истината. Разбираш ли?

Емили кимва.

— Няма да ти се карам, каквото и да ми кажеш. Става ли? Не искам да се боиш като ми отговаряш. Много е важно да ми кажеш точно какво се е случило.

— Добре, мамо.

— Миличка, когато Силайн идва да те пази, кани ли си някой за компания?

Емили поклаща глава и кичурите отново падат над челото ѝ.

— Никога ли не е викала гаджетето си, когато ние с татко ти сме излизали вечер?

— Не. Тя винаги си играе с мен.

— А Ендрю?

— Той никога не идва да ме гледа.

— Миналата година го викахме един, два пъти.

— А, да, вярно.

— И не е водил никого със себе си, така ли?

— Не, не е.

— Казвал ли ти е нещо, с което да те притесни?

— Не разбирам.

— Да те е карал да правиш нещо, което не ти е приятно?

— Пак не разбирам.

— Да те е пипал така, че да те е срам?

Емили мълчи.

— Емили? Пипал ли те е Ендрю така, че да те е срам?

Емили навежда глава. Джейн се владее с усилие. Вътрешно кипи от гняв... Ще го убия този негодник!

— Спомни си, миличка. Трябва да ми кажеш истината. Много е важно. Знам, че каквото и да е станало, ти не си виновна. И ти обещавам, че няма да ти се карам. Такова добро и хубаво дете не може да направи нищо лошо. Каквото и да е станало, ти не си виновна, но е важно да знам, слънчице, пипал ли те е Ендрю така, че да не ти е приятно? Пипал ли те е по срамните места? — Джейн потръпва. Не може да повярва, че тя изрича тези думи.

Може би целият този епизод е само един лош сън. Чува как часовникът на стената отмерва секундите. Сякаш минава цяла вечност, докато Емили най-после проговаря:

— Не е Ендрю.

— Какво?

— Не е Ендрю — повтаря Емили и не вдига поглед към майка си.

— Кой е тогава? — Джейн трескаво преценява възможностите. Щом не е Ендрю, значи е някой негов приятел. Или някое момче от погорните класове. Или може би учител? Дали не е зъболекарят, при който водеше Емили преди няколко месеца? Дали не е някой непознат? Господи, кой е?!

— Кой беше, Емили? Кажи на мама. Кой те е пипал, миличка? Кой те караше да се срамуваш? Моля те, слънчице, кажи на мама.

Емили бавно вдига очи — погледите им се срещат.

— Татко — тихо прошепва тя.

В миг всичко замръзва — сърцето ѝ спира да бие, часовникът на стената не се чува, дишането ѝ замира. Чува само силно бучене в ушите си. Сигурно си въобразява, че е чула това, което Емили каза. Сигурно детето лъже, защото майка му го е притиснала и то се чувства безпомощно. Измисля си, с помощта на учителката, само и само да е доволна майката. Разбира се, нищо такова не се е случвало.

Не е възможно. Мъжът, за който е женена вече единайсет години, този любящ съпруг и уважаван детски лекар, този стожер в обществото, направил безброй милосърдни неща, обичан буквално от всички, които го познават! Той да подлага на сексуален тормоз собствената си дъщеря?! Просто е недопустимо. Направо е абсурд. На този човек има пълна вяра от толкова години. Този човек бе до нея в добро и зло, успокояваше я, когато избухваше, когато правеше скандали, когато губеше контрол над себе си. Това е толкова голяма

клевета, че умът ѝ просто не може да я асимилира. Изключено! Не е възможно! Не! Сълзите бавно се стичат по лицето на дъщеря ѝ.

Ако е вярно, мисли си, къде съм била самата аз през всичките тези години? Нима съм била лъгана — толкова ли съм глупава? И въобще що за човек съм аз, щом мъжът ми няма нищо общо с онзи, за когото го мисля? Коя всъщност е Джейн Уитакър, щом човекът, който е приемала толкова години за свой съпруг, няма нищо общо с нейните представи за него? Що за майка е тя, щом дори за миг не ѝ е минало през ума такова нещо? Какъв абсурд!? Да ѝ го каже учителката? Що за невежа е тя? Защишава околната среда, а собственото ѝ дете... Що за човек е наистина?

Джейн няма отговор на този въпрос. Вече нищо не знае.

— Сърдиш ли ми се, мамо?

— Не, разбира се — едва прошепва тя. — Не ти се сърдя, миличка.

— Татко каза да не ти казвам — продължава детето без подканяне.

Джейн иска да запуши уши и да изкрещи „Стига!“, но вече е късно. Ще изслуша Емили, колкото и да не ѝ се ще.

— Каза, че това ще е нашата тайна.

— Знам, детето ми — простенва Джейн. — Знам.

Какво всъщност знам, пита се гневно. Преглъща горчилката в устата си и с трепереци устни прошепва следващия въпрос.

— Къде те пипаше татко, милинка?

Не ми казвай, моли се на ум. Не ми казвай! Не искам да зная! Не мога да го понеса! Нямам сили!

— Тук — Емили срамежливо сочи мястото на още липсващите гърди. — И тук — тя смутено поставя пръст между краката си. — Понякога и по дупето.

Джейн потръпва.

— Кога го прави? — в гласа си долавя облекчение.

Разбира се! Цялата работа е едно недоразумение. Майкъл просто е изтривал Емили след къпане, както всеки родител. Една свръх старателна учителка раздува въпроса до неимоверни размери, а майката веднага прави заключения. Напълно невинни действия се превръщат в злонамерени, дори срамни деяния.

— Когато ти си на събрания, татко ляга при мен — продължава Емили.

Сапуненият мехур на надеждите се пуква.

— Щастлив съм, вика, защото си имам такава хубава дъщеричка. — Емили изведнъж се разплаква с глас. — Всички бащи така обичат малките си дъщерички. Така е хубаво.

Джейн прегръща детето и с неимоверно усилие успява да произнесе следващия въпрос.

— Татко... Татко искаше ли и ти да го пипаш?

— Понякога. Но на мен не ми харесва.

— Къде... те караше да го пипаш?

Емили се измъква от прегръдката на Джейн, навежда глава и посочва с пръст към слабините си.

— Пенисът му?

Емили кимва.

— Аз не искам. Не ми харесва, защото става лепкав и мокър в ръцете ми.

Джейн се олюлява, страх я е, че ще припадне.

— Правил ли ти е... — тя замлъква. Наистина ли смята да зададе следващия въпрос? Какви още мръсотии трябва да чуе?! — Правил ли ти е нещо друго?

Емили клати глава.

— Нещо, от което да те боли?

— Не.

— Накара ме да обещаая да не ти казвам. Сега ще ми се разсърди, защото го издадох.

— Не се тревожи. Баща ти ще е моя грижа — казва Джейн и се чуди какво точно има предвид. — Чуй, милинка. Сега отивам вкъщи, слагам някои неща в сака и идвам да те взема след училище. Заминаваме за няколко дни само двете — ти и аз. Какво ще кажеш?

— Без татко?

— Този път без него — ... наистина ли казва всичко това? — Този път ще бъдем само двете. Момичешка екскурзия, съгласна ли си?

Емили кимва, избърсва сълзите с ръка и казва:

— Не забравяй моето одеяло.

— Как мога да го забравя?! Ще се погрижа за всичко — Джейн не знае дали няма да припадне. — Ти си играй през това време и

помни, че много те обичам. Много.

— И аз те обичам, мамо.

Джейн обсипва лицето ѝ с целувки.

— И татко никога повече няма да прави така. Нали? Обещавам ти, слънчице.

Емили не отвръща нищо. Джейн разбира, че тя обича баща си и чувства, че го е предала.

— Ти постъпи правилно, момичето ми, че ми каза. Сега слизай долу. Ще те чакам след училище.

Емили се затичва по коридора и изчезва надолу по стълбите.

— Каза ли ви нещо? — приближава се откъм гърба ѝ Пат Ръдърфорд.

Джейн тръгва по коридора.

— Аз ще поема грижата — казва тя, без да се обръща и хуква с все сили.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Проклет да си, негодник такъв! Ще те убия! Ще те пречукам, дяволско изчадие! — Джейн удря с все сила кормилото на колата, а виковете ѝ отекват в тясното затворено пространство — Как можа, развратен нещастнико!? Как можа да го правиш със собствената си дъщеря!? Как можа!?

Все още е на училищния паркинг. Не знае какво да предприеме. Едва е дочакала да влезе в колата, за да избухне. Тялото ѝ повече не може да удържа яростта си. Важното бе, да се откъсне от Емили. Детето не биваше да я вижда в това състояние. Трябват ѝ няколко часа, за да се успокои, да се овладее, да помисли как да постъпи.

Да се разправя ли с него? Да нахлуе право в кабинета му и на всеослушание да каже какво е правил на Емили? Да свали маската — блестяща кариера, безукорно реноме? Да обяви, че възторженият защитник на децата е гнусен педофил?

Възможно ли е да е посегнал и на други деца? Разбира се, при отличните възможности, с които разполага. Работата му е да се грижи за болните и уязвимите. Кой е по-уязвим от едно страдащо дете? И тук се намесва светецът д-р Майкъл Уитакър — човекът с неограничени възможности и добродетели. Той е обичан, обожаван, същински идол. Възможно ли е същият човек, този изискан и нежен любовник, да крие тъмна, ужасяваща, кошмарна душа?

А каква е тя самата? Как е могла да живее с един човек повече от единайсет години и нито за миг да не се усъмни? Как е успял да я излъже? Едно е да заблудиш колеги, приятели, познати, пациенти, своите подчинени. Но никой от тях не живее с него, никой не споделя неговото легло, прегръдките му.

Джейн си представя как ръцете му обгръщат нея, а после — седем годишната ѝ дъщеря. В миг стомахът ѝ се обръща. Тя отваря вратата. Повръща върху тъмния цимент на паркинга.

— Проклет да си, нещастно копеле! — крещи тя.

Опитва да се овладее, но е невъзможно. Отчаяно удря по кормилото. Клаксонът вие.

— Какво да правя сега?

Изважда от джоба на шлифера си носна кърпичка. Избърсва уста. Хвърля я на земята. Ето, че и аз замърсявам околната среда, казва си не без ирония. Няма да се разправя с Майкъл. Нека с тази работа се заемат нейните адвокати! И то след като тя и Емили заминат далеч... в безопасност. Сега трябва да потисне гнева си. Да се организира. Трябва да се върне вкъщи, да вземе най-необходимото. Да реши къде ще отидат. Най-добре — в центъра на Бостън. Ще отседнат на хотел за няколко дни. Може би в хотел Ленъкс. Оттам би могла да се свърже с приятелите си, да ги попита за добър адвокат.

Първо, ще ѝ трябват пари. Налага се да се отбие в банката. Имат девет, десет хиляди долара в общата си разплащателна сметка. Може да ги изтегли само с един подпис. Решава, че ще постъпи точно така. Затваря вратата и пали колата. Излиза на улицата. Ще изтегли всичките пари. Нека Майкъл разбере за това със закъснение, както тя — за неговата двойственост. Дотогава Джейн и Емили вече ще са далеч. Единственият контакт, който ще си позволи с Майкъл отсега нататък, ще бъде чрез адвокатите им. Това е най-доброто решение за всички. Ако трябва да се срещне, макар и веднъж с него, тя просто ще го убие.

Кара бързо. Стига до Сентър стрийт за по-малко от десет минути. Паркира в забранената зона, точно пред входа на банката. Едва не събаря възрастна непозната жена. Почти тича да се нареди на опашката. Чува зад гърба си тихата ругатня на дамата. Това не я изненадва. Мигар остана нещо, което може да я изненада?!

Банката е малка. Джейн често я посещава. Дори познава касиерките по име. Те нея — също. Изкисква се на глас. Всички се обръщат в нейната посока. Навежда глава. Изтрива една внезапна сълза. Колко трябва да чака? Защо опашката се влачи толкова бавно?

— Проблеми ли имате, госпожо Уитакър? — пита касиерката, когато най-сетне ѝ идва редът.

Джейн гледа младата чернокожа жена на име Саманта. Нищо не отвърща. Само сълзи на безпомощност се стичат по страните ѝ.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожо Уитакър?

— Искам да закрия сметката — Джейн бърка в препълнената си чанта. Изважда банковата книжка. Подава я през гишето.

Саманта я поглежда и пита.

— Не предпочитате ли да прехвърля сумата на друга ваша сметка?

— Не! Искам ги в брой.

— Това са почти десет хиляди долара.

— Да. Знам. Трябват ми — Джейн избърсва нос с опакото на ръката... Проклети сълзи!

— Госпожо Уитакър, знам, че не е моя работа, но изглеждате много разстроена и...

Джейн нервно се изкисква. Вече наистина цялата зала зяпва към нея, включително Труди Каплан — салонната управителка. Не им обръща внимание.

— Искам собствените си пари!

— Госпожо Уитакър, — намесва се Труди Каплан, — не искате ли да дойдете в кабинета ми на чаша кафе?

Салонната управителка е едра и набита жена с коса, прибрана в старомоден кок.

— Не съм дошла за кафе, а за парите! И нямам никакво време. Побързайте, ако обичате! — ... Какво има да ги моля? Парите са си мои!

— Ако не сте доволна от нещо... — започва Труди Каплан.

Защо жените смятат винаги себе си за виновни?

— Проблемът не е във вас — успокоява я Джейн. — Една приятелка е загазила. Обещах да ѝ помогна. Това е всичко! Надявам се да върна парите до няколко дни.

Отговорът задоволява управителката. Тя се връща в кабинета си.

— Трябва да се попълнят няколко формуляра — казва Саманта.

— Защо?

— Когато се закрива сметка...

— Нямам време за формуляри! Колко пари трябва да останат, за да не се закрие сметката?

— Пет долара.

— Чудесно. Оставете пет долара.

— Искате останалото в брой?

— Да.

— Може ли в стодоларови банкноти?

— Разбира се.

Джейн гледа как Саманта отива до сейфа и се връща с цяла камара банкноти, които брой пред нея и събира в малки, стегнати пачки.

— ... и седемдесет и четири долара и двайсет и три цента — Саманта подава дребните в ръката на Джейн. Избутва пачките през стъкленото гише.

Джейн небрежно напъхва парите в дълбоките джобове на шлифера. Благодаря на Майкъл, че ме накара да го облека, с горчива ирония си казва на ум. В чантата ѝ няма никакво място. От къщи ще вземе нещо по-подходящо за пренасяне на камара долари.

Намира на прозореца на колата квитанция за глоба. Накъсва я на парчета и ги пуска на улицата. Втора антиекологична проява! Още една бита кауза. Като нея самата... Провал като съпруга, провал като любовница, провал като жена! Защо иначе Майкъл ще търси утеха другаде? Толкова ли непълноценна беше тя в секса, че го докара до прегръдките на детето им? Господи, не беше ли и в нея вината?

Едва шофира от сълзите, които се стичат по лицето ѝ. Все пак стига до къщи. Диша тежко. Стомахът ѝ се свива от отчаяние. Провалих всички, които обичах, мисли, докато паркира в алеята пред гаража. Излиза от колата. Не успях да предпазя баща си от сърдечния удар. Почина, преди да навърши шестнайсет. Не опазих майка си. Ако бях пропуснала една-единствена родителска среща... Ако я бях придружила до Бостън, нещастieto нямаше да се случи! Не успях да задоволя съпруга си. Не успях да бъда жената, която той очаква и заслужава! Не се погрижих за собственото си дете — съществото, на което посветих целия си живот!

— Пълен провал! — шепне Джейн. Трясва вратата на автомобила и се обръща. До нея има някой. — За нищо не ме бива! Абсолютно за нищо!

— Джейн? Джейн, какво си мърмориш? Да не ти е лошо?

— Какво? — Джейн се озовава лице в лице с Карол.

Тя я гледа угрижено.

— Какво е станало? Плачеш ли?

— Нямам време! — извиква Джейн, блъсва Карол и се втурва в къщи.

Няма време да обяснява! Не могат да ѝ стигнат нито минутите, нито часовете в цял един ден, за да убеди своята съседка в онова, което

Майкъл е правил с Емили. Кой би повярвал? Не! Сега трябва да вземе багажа и да изчезва. Ще обяснява по-късно.

Пуска чантата в антрето и хуква към спалнята. Вече се чувства като нашественик в чужд дом. Нима наистина някога е живяла тук!? Наистина ли е била щастлива тук? Наистина ли е споделяла тази стая, това легло с един мъж, когото не е познавала?

Вижда отражението си в огледалните врати на гардероба. Лицето ѝ е подуто и мокро от сълзи. Затова я зяпат така уплашено. Гледката наистина е страшна.

Дава си сметка, че не бива да позволи Емили да я види в този вид. Тръгва към банята. Мие се. Сваля грима. Слага студен компрес на очите си. Връща се в спалнята. Отваря гардероба.

— Затова ли толкова настояваше да ми купува тези гадни рокли като за момиченца?! — крещи, сваля ги от закачалките, тъпче ги с крака. — Затова ли ме харесваше цялата в копчета и волани!?

Бързо донася два черни куфара от стаята за гости — един за нея, един за Емили. Ще вземе само най-необходимото. Ако има нужда от нещо — джобовете ѝ са натъпкани с почти десет хиляди! Най-добре ще е да зачеркне миналото. Да започне начисто! Да изтрие черната дъска!

Слага в куфарите най-нужното. Строполява се върху леглото. Леглото, което е споделяла с Майкъл всичките тези години. Присъствието му я стяга като в обръч, докато я остави почти без дъх. Чувства устните му върху шията си. Ръцете му върху гърдите си. Влагата на езика му върху извивките на тялото си... Неговата същност я обгръща отвсякъде, изпълва всеки отвор в тялото ѝ, всяка нейна пора. Цялата е проникната от неговия мирис. Аз съм част от теб, измамно шепне призрактът на съпруга ѝ, повече от едно десетилетие... Неразделна част от теб!

— Не! — скача от леглото Джейн. Куфарът се изсипва върху бледозеления килим. — Повече няма да си част от мен! Няма да ти го позволя!

Лази на четири крака. Събира обратно разсипаните дрехи. Заципва куфара. Отива в детската стая. Остава пълния куфар на вратата. Хвърля празния на леглото на Емили. Отваря чекмеджетата. Събира бельо, чорапи, пижами, фланелки, шорти... Взима от гардероба само купувани от нея рокли. Всичко, което напомня за

него... Всичко, което свидетелства, че Емили и Джейн са били негово притежание. Всичко, което говори, че Майкъл е бил част от живота им, ще си остане завинаги тук!

Аз съм част от теб повече от едно десетилетие, нашепва той.
Неразделна част от теб!

— Не! — крещи тя:

Иска да се измъкне от къщата. По-бързо да се отърве от лъжата, в която е живяла. Поглежда часовника. Минал е половин час. Господи, колко време пропиляно в безсмислени чувства! Трябва да действа, да тръгва, да изчезва!

Грабва кувара от леглото, после и другия — от входа. Хуква, но на вратата се сеца за любимото одеяло на Емили — спи с него почти от бебе. Помоли я единствено за това. Не може да го остави.

Пуска багажа и изтичва до леглото. Отмята кувертюрата. Търси малкото бяло одеяло на светлосини цветя с пухкави ресни. Емили обича да се гъделичка с тях по носа. Къде ли го е сложила тази сутрин?

— Нямам търпение! — крещи Джейн.

Напипва одеялото под възглавницата. С гърба си чувства нечий поглед.

— Джейн, какво става тук?

Гласът на Майкъл я приковава на място. Не може да реагира. Защо е в къщи по това време?

— Какво има, Джейн? Звъниха ми от банката. Почти си била закрила разплащателната ни сметка. Тъкмо затварят, разтревожена се обажда Карол... Държала си се като истеричка. Какво, по дяволите, се е случило?... Така карах, че сигурно съм прехвърлил звуковата бариера. Джейн, слушаш ли какво ти говоря? Можеш ли да ме чуеш, Джейн?

Тя се обръща. Очите ѝ излъчват леден гняв. Не плаче.

— Чувам те, да — неподозирано спокойно изрича тя.

— Джейн, някакви проблеми ли имаш?

— Проблеми ли?

— Какво се е случило? Да не си цапнала някой в метрото? — едва не се смее Майкъл. — Какво има, скъпа? В каква каша си се забъркала този път?

— Ти, негодник такъв! — изкрещява Джейн. Хвърля се към него. Хваща го за косата. Дърпа я. Посяга към очите му.

Майкъл улавя ръцете ѝ. Стисва китките ѝ. Не ѝ позволява да мръдне.

— За Бога, Джейн, какво става?

— Проклет да си, кучи сине! Как можа да го направиш?!

— Да направя какво? За какво говориш, Джейн?!

— Бях при учителката на Емили, Майкъл. Жената се тревожи! Тревожи се за собствената ти дъщеря. За поведението ѝ — Джейн спира да се съпротивлява.

Майкъл я гледа цял в очакване.

— Твърди, че Емили е подложена на сексуален тормоз.

Ужасът, който се появява на лицето му, изглежда искрен.

Ужас от какво обаче? От това, което е направено на Емили или, че е разкрит?

— Как? Кой? Знае ли кой може да е?

— Не се прави на ударен, Майкъл! — изрича сдържано Джейн. — Твърде късно е. Няма да мине.

— Господи, смяташ, че аз...

— Излишно е, Майкъл, говорих с Емили. Тя ми каза.

Настъпва тишина.

— Очевидно някой я подучва какво да говори — най-после изрича той. Гласът му е сух и хриптящ.

— Никой не я подучва, мръсен негоднико! — Джейн отново е яростна. Отново се опитва да се освободи.

Майкъл стиска ръцете ѝ.

— Жалък, мръсен тип! Как си могъл!? Как си посегнал на собственото си дете!? Как посмя да я лишиш от детството ѝ!?

Джейн го ритва. Той се дръпва. Пуска ръцете ѝ. Сякаш самият допир го изпълва с погнуса. Тя закрива лице с ръцете си, за да се скрие от изражението му. В тъмнината на шепите си чува кикота на собствената си брачна халка. Грубо я измъква от пръста и я запокитва, където ѝ видят очите. Пръстенът се удря в отсрещната стена и със звън се търкулва в единия ъгъл.

— Господи, Джейн, какво правиш?

— Опитвам се да не те убия, дяволите да те вземат!

— Ти си луда, Джейн! Обичам те! Но отдавна виждам, че полудяваш.

Джейн се заковава на място. Мисли си, че ако мръдне отново, наистина ще го убие.

— Луда ли?

— Чуй се какво говориш! Наистина ли вярваш, че съм способен да посегна на собственото си дете!?

— Аз вярвам на Емили.

— Тя е дете. Всяко дете има развинуто въображение.

— Емили не би казала такова нещо, ако не е истина.

— Защо? Да не би да твърдиш, че децата не лъжат?

— Разбира се, че не лъжат!

— Искаш да кажеш, че Емили никога не е лъгала? Мога да ти припомня няколко случая...

— За това не лъже!

— Защо? Откъде си толкова сигурна?

Откъде наистина, замисля се за миг Джейн. В представата ѝ изплува Емили — измъченото ѝ изражение, когато произнеса признанието.

— Защото те обича. Сърцето ѝ се късаше, че трябва да наруши уговорката ви, да издаде вашата тайна... Бъди проклет! Аз знам кога детето ми ме лъже и кога — не!

— Точно както знаеш и всичко останало, нали? Както знаеш, че винаги ти си права, а останалите — криви! Права си, когато се подиграваш на някой по улицата, докато не го доведеш до състояние да те прегази! Когато крещиш мръсотии зад гърба на служител, виновен само в това, че върши съвестно работата си и той едва не те удушава! Когато удриш с тангата си непознат старец в метрото, защото грубо си проправял път...

— Изопачаваш нещата, Майкъл!

— Така ли? Аз пък смятам, че заболяването ти се задълбочава с всяка година. Отначало на всички ни беше забавно. Джейн и нейният избухлив нрав, ха,ха,ха! Смеяхме се вечер, когато се събирахме с приятели. После започна да става все по-малко забавно. Напротив. Нещата отидоха твърде далеч, със страх се питахме, какво ще направи Джейн утре. Ще остане ли жива, поне да ни разправи за своя пореден подвиг, опитах се да говоря с теб. Да те предупредя. Но Джейн не ще

акъл от никого. Джейн е Великият законодател. Сама си е господар. На себе си и на света! Но вече никой не може да каже коя е Джейн Уитакър? Женен съм за нея единайсет години, а дори аз не мога да я позная. Коя сте вие, госпожо!?

— Не разбирам за какво говориш. Какво общо има всичко това!?

— Според теб няма, така ли? Кой ще повярва на невероятната глупост, която си изфабрикувала? Смяташ, че единственият засегнат от твоите налудничави обвинения ще бъда аз, така ли? Въобразяваш си, че ще те оставя да съсипеш кариерата ми, репутацията ми?

— Не ми пука за репутацията ти! Интересува ме само дъщеря ми.

— Трябва ли да ти напомням, че тя е и моя дъщеря?

— Аз би трябвало да ти го напомня! Как си позволяваш?

— О, не започвай отново с глупостите си, Джейн! Ако си решила да се предоверяваш на едно дете с развинута фантазия, повлияно от невротичната си даскалица, няма да те спирам! Моля! Но те предупреждавам... Не се опитвай да раздуваш обвиненията си! Да ги правиш обществено достояние. В противен случай ще те вкарам в гроба, хубаво го запомни, Джейн! В мига, в който приключи с теб, на стълбите пред съда ще те чакат с усмирителна риза.

Джейн се опитва да се овладее. Да, Майкъл казва истината. Ако обвиненията ѝ станат публична тайна, тя ще противопостави седемгодишното си дете на бащата, който то обича. Ще иска от хората да повярват на признанията на малкото момиче, а не на известния и уважаван баща. Думата на кого е по-вероятно да натежи?

Какви са шансовете ѝ? Какви шансове има Емили?

— Добре. Чуй! — започва Джейн. Осъзнава мислите си, едва когато ги произнесе на глас. — Няма да го разгласявам. Няма да ходя в полицията. Няма да кажа на никого. Остани с кариерата си! Остани с безценната си репутация, само че...

— Само че какво? — гласът му звучи самодоволно, лукаво.

— Само че ще се изнесеш от тук. Още сега. Незабавно!

— А Емили?

— Емили ли? Естествено, остава при мен! С пълните родителски права.

— Въобразяваш си, че ще се откажа от правата над единственото си дете?

— Според мен нямаш голям избор!

— Така ли? А ако аз имам друго виждане?

— В мига, в който се опиташ да оспориш родителските ми права в съда, ще те обвиня в педофилия. Ще загубиш всичко.

— Не съм убеден. Съдът знае колко отмъстителни стават някои жени, когато се стигне до развод. Напълно е наясно какви отвратителни обвинения са готови да съчиняват. Никой съд не гледа с добро око на подобни истерии. Особено за недоказуеми сексуални извращения.

— Само че не са недоказуеми.

— Кой ти каза? Лекар преглеждал ли е Емили? Открил ли е някакви доказателства? Разполагаш ли с нещо по-конкретно от въображаемите измислици на дъщеря си и предположенията на някаква неомъжена, преуморена даскалица? — Той замълчава, за да й даде възможност да осъзнае казаното. — Ще подложиш ли Емили на многократни медицински прегледи, на манипулативните и безконечни въпроси на добронамерени социални работници? На зловещия кръстосан разпит на квалифицираната адвокатска защита? И защо? Само, за да може един съдия, на базата на доказателствата, да направи своето заключение, че няма достатъчно основания за друго обвинение към мен, освен че съм свръхгрижовен съпруг на опасно неуравновесена жена? Повярвай, Джейн, много по-лесно е да се докаже твоята негодност, отколкото моята перверзност!

— Отвратителен си!

— Не. Само съм прав. И ти го разбираш — Майкъл вдига очи към тавана и продължава. — Сега ще ти кажа кое ще приема и кое — не.

Джейн чувства как гласът ѝ изчезва някъде. Чуди се кога успя да изтърве контрола над този разговор? В кой момент?

— Слушам те.

— Ще приема развод, ако го искаш наистина. Имай предвид, че това е последното нещо, което аз желая. Обичам те, Джейн. Винаги съм те обичал.

— Тогава защо? Как можа?

— Как можах какво?

— За Бога, Майкъл — простенва Джейн, — еякулирал си в ръцете ѝ. Можеш ли да го отречен!?

— Докато съм жив! — усмихва се той. — А също и ти.

Джейн с усилие го поглежда в очите. Нищо от това не може да е истина! Те не водят този разговор.

— Заплашваш ли?

— Не заплашвам, Джейн. Мъча се да се помирим.

— А, ясно, нещо не съм доразбрала.

— Очевидно.

— Добре. Та, какво значи предлагаш?

— Предлагам и двамата да запазим родителските си права.

— Какво? Как ти хрумна, че ще приема подобно нещо?

— Дори, ако съдът даде правата на теб, ти не можеш да ми попречиш да се срещам с нея. Знаеш го много добре. Аз съм неин баща.

— Ти злоупотреби с това.

— Не мисля, че ще намериш някой, който да те подкрепи. Дори Емили ще каже пред съда, че иска да вижда баща си.

Джейн трескаво оглежда стаята. Отчаяно търси поне една улика, която да хвърли в лицето му за финал. Не намира.

— Ще се съгласиш ли на срещи под надзор?

— В никакъв случай. Това означава да призная, че съм виновен. Не съм направил нищо.

Джейн чувства как в гърлото ѝ се надига вик.

— Не мога да повярвам, че това се случва с нас! Ти си ми напълно чужд!

Майкъл пристъпва към нея с протегнати ръце.

— Аз те обичам, Джейн.

— Не!

— Обичам те! Дори сега, след всички тези ужасни неща, които ми наговори, аз още те обичам. Толкова си красива. Искам да те взема в прегръдките си, да те държа в тях.

— Така ли правеше и с дъщеря ни, Майкъл? Така ли постъпваше, мръсно копеле?! Кажи! — от гърлото на Джейн повече не излизат думи. Само нечленоразделни, налудничави крясъци.

Зарязва куфарите. Хуква надолу по стълбите. Майкъл я следва по петите. Изпреварва я. Препречва пътя ѝ към входната врата. Джейн мигновено се обръща. Втурва се към изхода през кухнята. Майкъл е вече там. Не я пуска. Джейн тича към зимната градина —

помещението, което Майкъл пристрои специално за нея. Нейното любимо убежище. Нейният сегашен затвор. Изкушава се да се хвърли през някой от големите прозорци.

Той започва да се приближава. Тя отстъпва. Препъва се в люлката. Залита. Ръката ѝ търси упора. Попада на тежката пиринчена ваза, донесена от Ориента. Вдига я над главата си. Застава стабилно на крака.

— Ти наистина си луда! Нали? — смее се Майкъл. — Мога да получа цялото попечителство.

Ръката ѝ се изнася назад. Задвижена от силата на яростта, полита напред. Вазата се стоварва върху главата му, преди да е успял да се отдръпне. Сякаш кинжал прорязва кожата му: Искра да отнесе скална му.

Джейн изгървава вазата. Гледа я как пада на пода. Очите ѝ се разширяват от ужас. От главата на Майкъл бликва кръв. Залита към нея блед като смъртник. Лицето му се сгърчва от болка и недоумение.

— За Бога, Джейн, ти ме уби!

Полита към нея. Главата му се отпуска върху гърдите ѝ. Тя се дръпва. Чувства, че краката не могат да го удържат. Майкъл пада на пода. Роклята ѝ отпред е цялата в кръв.

— Не! — крещи Джейн. Закопчава шлифера с разтреперани ръце. — Нищо от това не е действително!

Тръгва към вратата.

— Нищо от това не се е случило! — излиза от стаята без дори да се обърне. — Денят е хубав. Трябва да изляза. Да се разходя! Да купя мляко и яйца. Обещах на Емили шоколадова торта. Да. Това се казва хрумване!

Отваря входната врата. Излиза, без да затвори вратата.

— Да. Денят е хубав — повтаря отново.

Тръгва по улицата към най-близката спирка на метрото. Денят е хубав. Грехота е да се пропилее у дома.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Джейн остави стъклената ваза обратно на масичката. Паула и Карол я гледаха с открито недоверие.

— Ама, че история — рече Карол след продължителна пауза.

Джейн не отвърна. Продължаваше да е погълната от спомените за самата себе си. Чувстваше се като дете, което цял живот се е смятало за сирак, а сега внезапно го представят на заобиколените му от синчета и дъщерички негови родители. Същността ѝ, собствената ѝ кауза, хората, обичани от нея, изведнъж бяха изникнали отново в главата ѝ. Дори се бореха за надмощие. Майка ѝ, баща ѝ, брат ѝ Томи, Гаргамела, племенниците, приятелките, техните нескончаеми истории, училищата, в които бе учила, първата ѝ среща с Майкъл — почти такава, каквато ѝ я беше описал, сватбата, съвместния им живот, бременността, раждането на дъщеря им, първият ѝ рожден ден, първият ѝ учебен ден... И последният — когато обеща, че ще я вземе от училище...

Сигурно Майкъл я е прибрал, мислеше си Джейн. Не искаше да си представи как се е почувствала Емили, когато е видяла, че идва да я прибере баща ѝ, наместо майка ѝ. Джейн си наложи да застане лице в лице срещу тази мисъл. Опитът я бе научил, че отричането на действителността крие риск. Рискът да загубиш действителността за дълго, а може би завинаги. Поне толкова вече бе научила.

Виеше ѝ се свят. Не беше сигурна от какво. Дали от шока, че паметта ѝ се е върнала, или от лекарствата, които все още бяха в организма ѝ? Хвана се за дръжката на стола. На дивана неподвижна стоеше Паула. Без да ѝ обръща внимание, Джейн погледна Карол.

— Трябва да ме закараш до Удс Хоул — каза тя.

Карол поклати глава.

— Няма начин.

— Още ли не ми вярваш?

— Не знам на кое да вярвам!

— Карол, ние сме съседки отдавна. Мислех, че сме добри приятелки.

— И аз мислех така.

— Но предпочиташ да вярваш на Майкъл?

— Не мога да приема нещата, които току-що разправи.

— Че е посегнал на дъщеря си, така ли?

— За Бога, той е детски хирург! Посветил се е да помага на децата, не да ги тормози.

— Знам, че е трудно да се повярва.

— Не трудно, Джейн! Направо е невъзможно! — простичко произнесе Карол.

— Значи предпочиташ да мислиш, че съм луда?

— Откровено казано, да! По този начин светът си остава такъв, какъвто е. Поносим — Карол прокара ръка през разчорлената си коса. — Помисли, Джейн! Да забравиш коя си, не е съвсем нормално, права ли съм?

Джейн се усмихна. Почти се изсмя.

— Срещу този аргумент нямам какво да възразя. Но сега знам коя съм. Знам какво се е случило онзи ден. Знам още, че Емили има нужда от мен. Вече си спомням как да стигна до вилата на старите Уитакър. Не съм сигурна само дали ще ми стигнат силите да се добера сама. Умолявам те да ми помогнеш!

Карол отново поклати глава.

— Не мога.

Джейн почувства, че я залива нова вълна от слабост. Световъртежът за малко не я събори. С усилие запази равновесие.

— Тогава ми дай колата си!

— Какво направи с колата на Паула? — попита Карол.

Самата Паула продължаваше да мълчи с очи, заковани в пода. Разказът на Джейн, сякаш я бе превърнал в неподвижна статуя.

— Издъхна на няколко преки от тук. Моля те, дай ми ключовете си!

— Защо не се обадиш в полицията? — попита Карол. — Ако това, което казваш е вярно, те са хората, които трябва да ти помогнат.

— Ще отида в полицията след като намеря Емили. Ако им се обадя сега, ще поискат да говорят с Майкъл. Той успя да убеди теб, че съм луда. Мислиш ли, че ще му е трудно да убеди и тях? Най-малкото

ще ми загубят часове в разпити. А Майкъл ще може да ги използва, за да настрои Емили срещу мене. Не мога да рискувам. Трябва да взема най-напред дъщеря си. Да се убедя, че е в безопасност. Моля те, Карол, дай ми ключовете!

— Това ли търсите? — внезапно прозвуча гласът на стареца откъм вратата.

Джейн отпрати поглед натам. Бащата на Карол държеше в едната си ръка чантата ѝ, а в другата — ключовете за колата.

— Божичко, татко, дай ми ги! — Карол се спусна към баща си, протегна ръце да ги вземе, но Фред Коп ги метна над главата ѝ, право в шепите на Джейн.

— Пиян морков, дръж! — игриво се провикна той. — Пиян морков, хвани го, де!

Джейн се втурна към вратата, докато бащата на Карол задържаше дъщеря си със своите маймунджилъци. Стигна до тъмносиния крайслер, влезе вътре, завъртя ключа. Потегли, в мига, в който Карол излезе на входната врата.

Докато се отдалечаваше, в задното огледало на автомобила видя как тя се прибра.

Ще се обади на Майкъл, помисли си Джейн и погледна часовника си. Още е в хирургията. Не могат да го безпокоят. Дали пък няма да го повикат, ако обяснят, че е много спешно? Настъпи газта и по инерция погледна стрелката за горивото. Резервоарът беше пълен. Дали Карол няма да позвъни в полицията, че са откраднали колата ѝ? Няма ли да я причакат на първото разклонение?

Почти се разсмя. Усети, че е на границата да се разплаче. Не, няма да си го позволи! Поне не сега! Достатъчно плака. Сега има да върши по-важни неща. Умората се опитваше да я превземе.

— Първо, трябва да не заспя — произнесе на глас. — Дявол да го вземе! Няма да заспя точно сега!

Включи радиото. Беше настроено на местната станция за кънтри музика. Джейн послуша няколко секунди. Дълбок мъжки глас пееше, как е бил обичан от всички най-красиви жени. Смени станцията. Тази музика действаше отпусканщо. Кадифеният глас на кънтри певеца можеше да я приспи още преди магистралата. Имаше нужда от нещо по хард. Нещо, което лази по нервите и те кара да подскачаш върху седалката.

Говорителят, с глас на млад подстрекател, съобщаваше за излизането на последния албум на рокгрупа „Ръш“. Джейн въздъхна облекчено. Едва ли щеше да заспи от тази музика. За всеки случай наду звука и намали скоростта, докато пресичаше центъра на Нютън по посока към магистрала №30. Не искаше да се подлага на риска да я спрат за превишена скорост.

Само това ѝ липсваше. Зави на север по Уолнът стрийт. Не само е без книжка, а и кара открадната кола. Ще се получи интересен полицейски доклад. Да не говорим за последиците. На Майкъл щеше да му дойде екстра. Ново доказателство, че е негодна за родител. Вече не се чувстваше така весела.

Зави на изток по магистрала №30 и пое към Бостън. По-нататък щеше да е още по-трудно. Трябваше да се прехвърли на магистрала №3, а може би и на №28. Когато ходеха у родителите му обикновено шофираше Майкъл. Пътят, разбира се ѝ бе известен, но не знаеше, доколко ще ѝ стигнат силите. Надяваше се инстинктът и адреналинът да свършат своята работа — да се добере до там, без почивки.

Пътят от Бостън нататък щеше да е малко повече от час и половина, в зависимост от натовареността на пътищата. Сега бе едва десет. Щеше да стигне точно за обяд. Дали родителите на Майкъл ще ѝ предложат топла храна? Изкикоти се на това хрумване. Стегна се, за да не ѝ се завие свят.

Как ли щяха да я приемат? Какво ли им е казал Майкъл? Каква част от истината знаят?

Добрите стари Уитакър, представи си ги застанали един до друг. Винаги един до друг, без да се докосват. Докосванията пазехте за сина си, нали, госпожо Уитакър? За интимните къпания в банята много след подходящата за подобно нещо възраст? Не, че подозираше госпожа Уитакър в сексуално въздействие над собствения ѝ син. Не! Джейн беше сигурна, че свекърва ѝ ще се ужаси дори от намек за това. Но колкото ѝ да са невинни на пръв поглед тези общи бани, както несъмнено са били, майката на съпруга ѝ бе пропуснала с поведението си да сложи ясна граница между позволеното и непозволеното, между нормалното и ненормалното.

Д-р Уитакър старши, доктор на медицинските науки, на пръв поглед винаги се бе държал приятелски. На практика обаче, бе студен и затворен човек. Като баща — вечно бе отсъствал, макар че сега

наистина отделяше внимание на внучката си. Джейн го наричаше Бърт. Не можеше да се отърси от усещането, че много по-приятно би му било, да се обръща към него с „господин докторе“. Що се отнася до жена му, за Джейн тя беше само госпожа Уитакър — висока на ръст, пълна, с амбиции непрекъснато да командва. Настояваше снаха ѝ да я нарича „мамо“. Джейн предпочиташе обръщението „Дорис“. Това дребно неразбирателство бе охладило отношенията им, макар свекървата да се държеше винаги любезно.

Джейн не се съмняваше, че ще бъде посрещната хладно, може би дори враждебно.

Стъпи на магистралата и въздъхна облекчено. Щом се добра до тук, ще се справи и нататък. Движението беше поносимо. Реши да не превишава скоростта. По-добре да пристигне малко по-късно, отколкото да не пристигне. Поне веднъж в живота си можеше да прояви търпение.

А собствените ми родители, замисли се тя.

Помнеше баща си като не много висок, доста закръглен мъж, с тих, умеещ да внушава респект, глас. Беше директор на една гимназия в Хартфорд. Обичаше професията си. Подкрепяше учителите и заедно с тях участваше в стачките им срещу училищния съвет. Не купуваше никога нищо немско. Цели две години бе загубил във Втората световна война. Когато внезапно почина от сърдечен удар на четирийсет и четири, Джейн трябваше да потисне собствената си мъка, за да утешава майка си. Тя проявяваше склонност към истерия, дори в най-добрите времена.

Имаше доста бърз ум, но гневът ѝ бе по-бърз дори от него. Беше лекомислена, упорита и раздражителна. Чак когато излезе от тийнейджърската възраст, Джейн започна да я възприема нормално, въпреки многото ѝ грешки, а може би точно заради тях. По времето, когато майки ѝ почина, двете бяха по-близки от всякога.

Как посмя Майкъл да използва тяхната трагедия за личните си цели!?

Джейн отпусна клапана на своя гняв, само да я крепи бодра. Наистина ли съпругът ѝ се бе опитал да убеди всички, дори самата нея, че е луда? Че трябва да бъде затворена?! Или разчиташе Джейн сама да му спести неприятностите, като се самоубие? Беше ли я обичал някога истински?

Колкото и да ѝ се струваше невероятно, тя бе убедена, че не само я е обичал, но и все още я обича. Проявите на чувствата му бяха искрени. Просто инстинктът му за самосъхранение беше по-силен. Не можеше да ѝ разреши да го обвини публично. Нито да ограничи достъпа му до детето — неговото единствено продължение. Майкъл не търпеше да го ограничават. За него нямаше непозволени неща!

Почти беше успял, даде си сметка тя. Прочете табелата отстрани на пътя — до Сагамор оставаха деветдесет и пет километра. От там до Фалмут — още трийсет и десетина до Удс Хоул. Трябваше да се концентрира. Да внимава за пътя. Не биваше да оставя мислите ѝ да я разсейват.

Все пак какво ли бе преживял Майкъл след нейното бягство? Къде ли си е представял, че се е дянала? Тя не се бе върнала, нито се бе обадила. Още по-малко пък беше опитала да издири Емили. Какво ли си е мислил тогава? Дали е решил, че е успял да я изплаши и прогони? Че заплахите му, съчетани с опита ѝ да го убие, завършил с четирийсет шева върху челото му — отличен плюс в негова полза за пред всеки съдия — са я разколебали окончателно? Дали си е въобразявал, както бе намекнала и Карол, че ще се успокои и ще се върне след като обмисли всичко и признае грешката в поведението си?

Какво ли си е викал, когато са се обадили от полицията да му кажат, че жена му е в Бостънската градска болница в състояние на безпаметност? Тогава ли е започнал да крои пъкления си план? За да спечели време ли е излъгал, че тя е при брат си? За да изпипа всичко, да го пусне в действие, да заблуди хората с безупречната си репутация... След което да вкара в ход чантата с лекарски фокуси? Има ли нещо по-лесно от това да замени едно лекарство с друго? Какво невиджано коварство — да използва смъртта на майка ѝ и избухливия ѝ нрав, след което да остави парчетата от пъзъла да се наместват сами!

Колко дълго щеше да работи този план? Кога щеше да се появи брат ѝ, да види какво става, да я спаси? Докато дойде Томи, тя вече ще плете кошници в някоя частна лудница, дотолкова съсипана от лекарства, че дори посещенията му няма да ѝ направи впечатление. Томи, разбира се, ще изрази загриженост, дори тревога, но Майкъл лесно ще го убеди, както несъмнено бе постъпил с приятелите им, че е по-добре да гледа собствения си живот. Той — любящият съпруг ще се

грижи за неговата безнадеждно смахната сестра. И ще го информира подробно за всичко по телефона...

А Емили? Какво щеше да каже на нея? Че майка ѝ е избягала и ги е изоставила сами? Че сега са двамата и трябва повече от всякога да се държат един за друг? Щеше ли да наблегне на въпроса за лоялността? Щеше ли да ѝ каже колко важно е някои неща да се пазят в тайна? Щеше ли да продължава да я изтрива след къпане? Да я успокоява, когато страда по майка си? Да ляга при нея и да я притиска в прегръдките си? Нямаше ли да ѝ предложи да се премести в неговото легло? Да ѝ повтаря колко е красива. Да ѝ насажда чувство за вина, като ѝ внушава, че прави онези неща единствено заради нейната красота. Онези гнусни неща, гневно мислеше Джейн. В този момент видя до пътя полицейска кола. Даде си сметка, че без да иска е превишила скоростта. Натисна спирачките с надеждата, че все още не е в обсега на радара.

Погледна към полицейската кола в обратното огледало. Нямаше проблеми. Трябваше да внимава. Трябваше да се концентрира над шофирането.

С приближаването към носа, пейзажът започваше да се променя. Този път ѝ бе свързан с приятното очакване за бягство от града сред спокойствието на природата. Удс Хоул представляваше малко селце на самия връх на Кейп Код. В него живееха малко хора, а туристите го пренебрегваха, заради нашумелите като атракция близки острови — Мартас Вайнярд и Кентъкет. За повечето хора Удс Хоул беше мястото, където се качваха или слизаха от ферибота. Не му обръщаха никакво внимание, което беше добре дошло за семейство Уитакър. Те не си падаха по тълпите. Джейн обичаше малката вила, прикътана зад няколко високи дървета, недалеч от морската ивица.

Потърка уморените си очи. Мислите ѝ отново се върнаха към кроежите на Майкъл. Какво щеше да стане, ако ѝ се беше върнала паметта? Какво щеше да последва? Знаеше идеално отговора. Борба между това, което казва тя, и онова, което твърди той. Щеше ли някой да вземе на сериозно бълнуванията на жена, която не е в състояние да се справи със собствената си памет? Ако паметта ѝ не се беше върнала до настаняването ѝ в психиатрично заведение, какво щеше да последва? Дори след време да се стигнеше до изписване, щеше да е прекалено късно. Щяха да са минали много години. Да са извършени

много нови, ненаказани престъпления. Емили щеше да е загубена за нея.

Посягал ли е Майкъл и на други деца? Използвал ли е служебното си положение, властта, оказаното му доверие, за да злоупотребява със своите малки пациенти?

Джейн си спомни следобед, когато нахлу в кабинета на Майкъл. Беше го изчакала в приемната. В спомените ѝ изплува малкото, хленчещо в скута на майка си, момиченце. То плачеше и искаше да си отиде вкъщи. Колко глухи бяха останали за плача и болката му!?

Толкова ли безчувствена бе и Джейн към своето собствено дете?

Беше се старала да бъде идеална майка. По същия начин, както цял живот се бе старала да бъде идеално дете, идеална студентка, идеална служителка... Взимаше активно участие в образованието на Емили дотам, че дори се записа на курс „Как да бъдем добри родители“. Докато тя обаче се образоваше, за да стане още по-добра, Майкъл пъргаво спечели сърцето на Емили. Беше се случвало Джейн да ревнува от непосредствеността на общуването им, от естествената топлина, която Майкъл придава на поведението си като баща. Тя винаги се бе смятала за добра майка, но Майкъл беше истински, надарен от природата, баща. Кога естественото и истинското се бе превърнало в неестествено и перверзно?

Джейн се прехвърли на магистрала № 28 без усложнения. Смяната на платното предизвика само няколко по-учестени удара на сърцето ѝ, нищо повече. Фалмут — 30 километра пишеше на табелата. Джейн стисна волана и леко ускори. Следващият половин час се точеше бавно, почти като в сериала „Младите и ненужните“. Всяка секунда беше час, а минутата — ден. Отклонението за Удс Хоул изникна изведнъж, Джейн се огледа — вече се намираше сред природата.

В далечината се мержелееше морето в залива Бъзардс. Дали Емили няма да е във водата, когато пристигне? Или вече ще се е прибрала? Дали Карол е успяла да се свърже с Майкъл? Дали той е предупредил родителите си? Дали те вече не са се понесли, Бог знае накъде? Нищо чудно дори да са се разминали на магистралата. Да е закъсняла.

Господи, дано само не идвам твърде късно, помисли си тя. Зави по един малък черен път, обрасъл с дървета. Нямахте да я забележат до

последния момент. Спря колата на малка алея, временно постлана с чакъл, на няколко вили преди небоядисаната дървена къща на семейство Уитакър. Тя винаги ѝ се беше струвала идеалният дом — не провинциална постройка с какви ли не измишльотини, а истинска скромна хижа, с дъх на дърво. Без натрапчив лукс и удобства... Имаше течаша вода и вътрешна тоалетна. Горедолу с това се изчерпваха всички придобивки на цивилизацията. Усмихна се, спомняйки си многото щастливи дни, които бе преживяла тук. Сети се за снимката, на която тя и Майкъл беснееха из плажа. Беше я видяла в болницата. Усмивката бавно се стопи — отвори вратата и излезе от колата.

Щом стъпи на земята, коленете ѝ се подгънаха. Тя се свлече на чакъла. Ръката ѝ продължаваше да стиска дръжката на колата. Постоя така няколко секунди. Не можеше да събере сили, за да се вдигне. Само да си поема дъх, рече си тя. Да огледам наоколо, да преценя ситуацията.

Беше сама. Като че ли никой не я гледаше. Може би, защото денят не бе почивен и нямаше хора. Чуваха се далечни гласове, детски смях. Не бяха ли на нейното дете, Господи?

Образът на Емили, весело плискаща се във водата съвсем наблизо, я изправи на крака. Чистият въздух ще ме крепи, реши на ум. Вдъхна дълбоко и плахо пристъпи напред.

Вървеше по чакъла. Избягваше тревата отстрани на пътя, защото се боеше от заспали на припек змии. Спомни си за един следобед, когато се бяха събрали тук три поколения Уитакър, а тя бе единственият чужд човек. Беше пренебрегнала къпането в залива заради удоволствието да се излежава в шезлонга, с интересна книга в ръката. Точно задремваше, когато забеляза, че нещо мърда до стола. Разбра, че е змия, дори без да я погледне. Изпищя и стъпи върху люлеещото се платно. Очакваше, че влечугото, изплашено повече от самата нея, ще избяга пълзешком. Така разправяха родителите на Майкъл. Но змията — обикновен смок с тъмен гръб и жълта ивица — спря, изправи се в цял ръст и втренчи очи в нея.

Джейн имаше чувството, че писъците ѝ са я омагьосали.

Змиите са глухи, беше ѝ споменавал Майкъл. Чул писъците ѝ, той тичаше от плажа към нея. Докато дойде обаче, чудовището вече си беше отишло. Вероятно си видяла жаба, каза ѝ по-късно, докато вечеряха. Не, беше змия, повтори му за кой ли път Джейн. Все пак

мога да различа змия от жаба! Родителите му само изцъкаха, поглеждайки се съзаклятнически. Джейн така и не разбра на кого бяха повярвали.

Наведе глава и бавно продължи към вилата. Пред вратата нямаше паркирана кола. Какво означаваше това? Че са отишли някъде на гости? Че синът им вече се е обадил и им е казал да вземат Емили и да изчезват? За Бога, само не това, изтръпна Джейн. Огледа около къщата и изкачи няколкото стълби до входната врата.

Във вилата беше тихо. Приблужи бавно прозореца. Отвътре не се чуваше нищо. Притаявайки дъх, погледна през стъклото към безлюдния хол.

Стаята беше същата, каквато я помнеше — вътрешните стени не се отличаваха от външните. Мебелите бяха като за вила. Правеше изключение само модерният трийсет инчов телевизор, отдясно на камината. От хола се влизаше направо в столовата и кухнята. Единствено трите малки спални и банята имаха врати. Стените бяха украсени с репродукции на народни майстори — две селянки, приказващи на слънце и боричкащи се в краката им деца. Мъже, играещи покер върху стара бъчва, целите в цигарен дим. Старица върху люлеещ се стол, сред множество котки. Всичко беше замряло, сякаш очакваше нещо да се случи.

Възможно ли е вече да са заминали? Закъсняла ли е?

Джейн напрегна очи и видя плодове в кошничката върху масата в столовата. Това едва ли означава, че още са тук, помисли си тя. Естествено, ако се е обадил Майкъл, те са тръгнали, зарязвайки всичко.

Трябваше да влезе вътре. Да се увери със собствените си очи.

Опита вратата. Не се изненада, че е заключена. Старите Уитакър винаги заключваха, дори когато отиваха само до брега. Знае ли човек кой може да влезе, да отмъкне прекрасния телевизор.

Джейн обиколи отзад, където се намираха трите спални. Капаците на прозорците бяха отворени — имаше само рамки с мрежа. Джейн намери в тревата по-дебела пръчка, натисна с нея мрежата на голямата спалня и избута рамката. Огледа се наоколо дали не я виждат, вдигна прозореца и прескочи вътре.

Падна върху голямото двойно легло. В този миг писна алармата. Господи, недей! Почувства, че отмалява, че копнее да потъне в

оправеното легло. Алармата спря за малко и пак писна. В миг разбра — това е телефонът.

Звънеше телефонът.

Не смяташе да се обажда. Дали е Майкъл? Дали Карол се беше свързала с него? Или сам е позвънил, разбирайки, че Паула го е търсила? Дали търсеше родителите си, за да ги предупреди за евентуалното ѝ пристигане? Или беше нещо съвсем друго — например, някой приятел от града, накарал се да дойде за ден, два при старите Уитакър? А може би бдителен съсед се опитваше да предупреди стопаните за съмнителна личност, която се навърта наоколо? Който и да беше, компанията отсъстваше от къщи! Дали бяха заминали, заради нейното пристигане?

Джейн скочи от леглото. Издърпа чекмеджетата на малкия скрин. Броеше на ум позвъняванията на телефона. Пет, шест... седем. Скринът бе пълен с дрехи. Дрешникът — също. Нищо не пречеше да са зарязали всичко. Нали ще могат да си се върнат, когато поискат!?

Влезе в стаята, където обикновено спеше Емили. Откри повечето нейни дрехи, подредени в гардероба. Играчките ѝ бяха на масичката. Имаше десет, не — дванайсет пръстенчета. Пижамата ѝ се подаваше изпод възглавницата. На леглото се мъдреше плюшено зайче.

Джейн обиколи вилата. В банята висеше още влажен детски бански костюм. Хладилникът, макар и полупразен, работеше. Не е изключено да са още тук, каза си тя.

След двацет извънявания телефонът спря. Очевидно някой много държеше да се свърже със семейство Уитакър. Джейн погледна часовника. Наближаваше дванайсет. Къде биха могли да се даянат? Влезе в хола и се отпусна в големия фатерцул на оранжеви и кафяви райета. Въпреки жегата, във вилата бе хладно и приятно. Облегна назад уморената си глава. Колко ли дълго трябва да чакам, помисли си.

В следващия миг тя вече спеше.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Събуди я телефонен звън.

Джейн скочи на крака. Виеше ѝ се свят. Сърцето ѝ биеше като лудо. Погледна часовника. С тревога отбеляза, че е спала почти половин час. Ужасно глупаво от нейна страна! И крайно непредпазливо. Да дойде чак до тук, за да заспи! Дали старите Уитакър не се бяха прибрали? Дали не бяха зяпнали от учудване, виждайки самата Спяща красавица в техния фатерщул! Дали просто не са грабнали своята внучка и не са се отправили, дявол знае къде, напускаяки сцената?

Телефонът продължаваше да звъни. Три, четири пъти... После до слуха ѝ достигнаха други шумове. Първо — от затваряне на автомобилна врата, а после — женски глас:

— Това не е ли телефонът, Бърт?

Джейн втренчи поглед в апарата. Поколеба се дали да не изскубне жицата от стената, но вместо това, изтича в кухнята, отвори чекмеджето, където се намираха големите ножици, взе ги и, размахвайки ги като оръжие, се върна в хола. Преряза жицата точно по време на шестото позвъняване.

— Не чувам нищо — обади се мъжки глас откъм входната врата.

— Толкова си муден, че сигурно са затворили. Къде отиваш, госпожичке? — прозвуча назидателен женски глас. — Трябва да помогнеш на дядо си да внесете покупките. Дай ѝ малката торба, Бърт!

До болка познатият тембър на Дорис Уитакър достигаше до най-далечните ъгълчета на дневната, в която Джейн стоеше като закована.

— Ето, Емили — каза д-р Уитакър-старши. — Ще можеш ли да се справиш?

— О, дядо, това изобщо не е тежко!

Джейн стискаше с всичка сила ножиците в дясната си ръка. Внезапно се сети, че е оставила отворено чекмеджето в кухнята. Нямаше време да го затвори. Прилекна зад големия фотьойл в ъгъла на хола. Ключът изщрака в ключалката. Вратата се отвори. Слънцето

освети пода и стената зад Джейн. Кога щяха да забележат срязаната телефонна жица? Кога щяха да видят отвореното чекмедже и липсващите ножици? Колко оставаше до мига, в който ще грабне детето си и ще избяга?

— Къде да я сложа, бабо?

— Оставете всичко на кухненската маса — отвърна Дорис Уитакър.

Джейн чу как Емили се втурна в стаята. Трябваше да прехапе устни, за да не изкрещи, когато малкото момиче притича пред очите ѝ. Не го беше виждала близо два месеца. Емили носеше ярки розови бермуди и пъстра фланелка. Косата ѝ стърчеше назад, вързана на опашка с шарена панделка. Пръстите на крачетата ѝ се показваха от миналогодишните бели сандали. Детето ми, помисли си Джейн, красивото ми момиченце. Как да я спася? Как да спася себе си и нея?

— Ама че работа, виж го този глупав продавач как е подредил покупките. — Дорис Уитакър влезе във вилата, следвана от съпруга си — Плодовете най-отдолу. Чудо ще е, ако прасковите не са станали на каша. Май ние сме му от първите клиенти. Трябваше да гледаш какво прави.

— Това е твоя работа — отвърна съпругът ѝ и остави тежката торба.

— Някой е забравил чекмеджето отворено — разсеяно рече той, влезе навътре и го затвори.

— По-добре дай да извадим пликите и да видим останало ли е нещо здраво. Няма да се учудя, ако се наложи да се върнем обратно.

— Може ли да поплувам, бабо?

— Още не. Не си ли гладна?

— Не много.

— Аз умирам от глад. Предлагам да ядем. Какво ще кажеш за един голям сандвич?

— Добре. Ама и сладолед.

— Първо ще си изядеш сандвича.

Какво да правя, мислеше си Джейн. Дали просто да не се изправи с ножиците в ръка, да покаже, че е тук? Или да изчака Емили да остане сама, за да ѝ изкара акъла? Чуваше как старата Уитакър разопакова покупките, как отваря и затваря чекмеджетата. Джейн си спомни времето, когато и тя ходеше на пазар, когато участваше в

цялата тази суетня, а не я наблюдаваше отстрани. Има ли нещо спокойно от горещ летен ден на вилата? Дори прибирането на продуктите е част от удоволствието.

— Какво стана с телефона? — попита Емили.

Тъничкото ѝ гласче развали магията и върна Джейн в действителността.

— Не сега, Емили. Трябва да прибера продуктите.

— Ама виж какво е станало! — Джейн си представи как Емили вдига срязания шнур.

— За какво говориш? — последва пауза, после се чува стъпки. — Господи, какво си направила?

— Не съм правила нищо! — възрази детето.

— Прилича на срязан — прозвуча гласът на Дорис Уитакър.

Дали оглежда стаята? Дали вече не насочва поглед към високия фотьойл в левия ъгъл на стаята? Дали не вижда скритата зад него Джейн? Дали е разбрала кой е направил това?

— Бърт, ела насам!

— В банята съм — дойде отговорът.

— Тогава побързай! Тука става нещо странно.

До слуха на Джейн достигна звука от пускането на водата в тоалетното казанче.

— За Бога, Дорис, човек не може до клозета да отиде от теб — възмущаваше се старият Уитакър. — Толкова ли не можеш да изчакаш няколко минути!?

— Някой е срязал шнура на телефона.

— Не съм аз! — обади се Емили.

— Странна работа — чудеше се д-р Уитакър-старши. — Пипано ли е нещо друго?

Джейн ги чуваше как обикалят, как се отправят към вътрешната част на къщата. Емили вървеше с тях.

— Не ми харесва тази работа — изкоментира Дорис Уитакър.

— Всичко останало си е на мястото.

— Божичко, Бърт, я погледни! Какво е станало тук?

Джейн се досети, че свекърва ѝ е открила свалената мрежа от прозореца в спалнята. Даде си сметка, че разполага с твърде малко време.

— Прилича на влизане с взлом — възкликна Бърт Уитакър.

Джейн слушаше как двамата възрастни трескаво отварят и затварят чекмеджетата.

— Нищо не е взето. Телевизорът, радиото... Дрехите — също. Дори парите в кутията, не са пипани — коментираше Дорис Уитакър на път за кухнята. — Защо ще влизат с взлом, само за да срежат жицата?

— Моите неща са тук — каза Емили и тръгна след баба си.

— Сигурно някакви деца са си направили майтап — неуверено предположи Бърт.

— Майтап ли! Та това е взлом в чужда къща!

— Дорис, успокой се! Плашиш детето.

— Не ме плаши, дядо.

— Така ли? Браво на теб! Умница!

— Ти не спомена ли за отворено чекмедже в кухнята? — изведнъж попита Дорис.

— Да, споменах — настана тишина, после се отвори чекмедже — Ето това.

— Божичко, ножицата ми я няма.

— Сигурно с нея са прерязали шнура. Трябва да отидем в полицията.

— Бърт...

— Какво?

— Ами, ако не са деца, нито крадец?

— Какво искаш да кажеш?

Нова пауза.

— Емили, хайде събери си нещата в един сак. Ще отидем за ден-два на острова.

— Ама Моли каза, че ще дойде да си играем след обяд.

— Друг път ще играете с Моли. Не спори, а прави, каквото ти се казва. Нали си послушно дете!?

— Наистина, Дорис, не смяташ ли, че прекаляваш?

— Смятам, че онзи, който е идвал тук не е крадец — Дорис Уитакър беше категорична.

— Мисля, че е Джейн — прошепна тя.

— Джейн?

— Шшт, по-тихо. Да не искаш да те чуе Емили?

— Защо мислиш, че е тя?

— Това е единственото логично обяснение. Кой иначе ще нахлуе и няма да вземе нищо? Защо ще реже жицата, освен ако не я е страх, че някой ще се обади да ни предупреди за идването ѝ? Мисли, Бърт. Няма кой друг да е, освен Джейн. Дошла е да вземе Емили.

— Ако е била тук, видяла е, че ни няма и си е отишла.

— Не може да си е тръгнала — отсече Дорис Уитакър. — Ако е тя, не се съмнявай, че все още е някъде наоколо. Трябва да се махнем, преди да се е върнала. Емили! Емили!

— Събирам си багажа, бабо.

— Остави това, тръгваме веднага.

— Искам си зайчето.

— Не сега.

— Ама искам си го!

— Ще ти купим по-хубаво.

— Не ща по-хубаво!

Джейн почувства, че Емили всеки момент ще се разреве. Не плачи, миличка, не плачи, искаше ѝ се да извика.

— Искам си моя Зайко!

— Ще ти купим цял зайчарник, хайде тръгвай!

— Луда работа — измърмори Бърт Уитакър, прекосявайки стаята. — Защо просто не отидем в полицията?

— Първо ще звъннем на Майкъл да разберем какво става. В края на краищата нищо лошо не правим.

— Не ща на острова! — проплака Емили — Искам вкъщи. Искам да ме заведете при мама!

Джейн рязко се изправи. Излезе иззад оранжево-кафявия фатершул и препречи пътя към изхода. Ножицата държеше скрита зад гърба си.

— Ето ме, съкровище!

— Мамо!

Дорис Уитакър едва не падна. Съпругът ѝ също. Джейн не им обърна никакво внимание. Емили се измъкна от ръката на баба си и се хвърли в прегръдките на своята майка. Джейн я притисна с едната си ръка и обсипа личицето ѝ с целувки.

— Хубавото ми детенце. Съкровището на мама! Голямото ми, красиво момиче!

Емили обви с ръце врата на майка си и я стисна толкова силно, че тя едва се удържа на краката си.

— Къде беше, мамо? Защо те нямаше?

— Ще ти обясня всичко по-късно, миличка. Обещавам ти!

Емили отметна глава назад, за да се вгледа в очите на майка си.

— Обичам те, мамо!

— И аз, съкровище! — ръката на Джейн вече не издържаше тежестта на Емили и тя я пусна на пода.

— Ела тук, Емили! — изкомандва Дорис Уитакър.

Приблужи се и улови момичето за ръката.

— Не я докосвай! — изкрещя Джейн и вдигна ножицата в юмрука на дясната си ръка. — Не я докосвай, иначе, ей Богу, ще те убия!

— Мамо!

— Ти си луда! — извика Дорис Уитакър. — Виж какво правиш пред детето! Изкара й акъла!

— Съжалявам, миличко, не исках.

— Остави ножицата, Джейн — тихо рече Бърт Уитакър.

— Извинявай, Бърт, няма да стане!

— Всъщност, какво искаш?

— Искам да си взема детето и да се махна оттук.

— Знаеш, че няма да те пуснем — намеси се Дорис Уитакър с фалшива загриженост.

— Това не е твоя работа, Дорис — студено изрече Джейн. — Не се бъркай!

— Емили трябва да остане с нас!

— Емили трябва да е с майка си.

— За да й напълниш главата с лъжи? За да можеш да измислиш нещо още по-ужасно за баща й? Да я накараш да повярва на болната ти фантазия, така ли?

Джейн погледна към дъщеря си. Очите й бяха пълни с объркване и страх.

— Емили, моля ти се, повярвай ми! Знаеш, че никога няма да ти направя нищо лошо, нали?

Детето кимна без колебание.

— Не я слушай, Емили! — обади се й Бърт Уитакър. — Майка ти е болна. Тя вече не е такава, каквато я помниш.

— Искам да ме чакаш в крайслера, паркиран няколко вили преди вашата — продължи Джейн, без да обръща внимание на думите на Бърт.

— А, онази лилавата пред къщата на семейство Стюарт. Баба се чудеше чия е.

— Да, точно тя.

— А ти кога ще дойдеш?

— След две минути.

Емили трескаво оглеждаше ту Джейн, ту баба си и дядо си.

— Страх ме е.

— Не се бой, миличко. Обещавам ти, че няма да се бавя.

Емили се колебаеше. Джейн си помисли, че може би дъщеря ѝ си спомня как последния път ѝ бе казала, че ще я вземе и не беше отишла.

— Добре — най-сетне промълви детето и хукна към вратата.

— Татко ти иска да останеш при нас! — спря я гласа на Дорис Уитакър — Не искаш да го разсърдиш, нали, скъпа?

Емили мълчаливо протегна ръка към дръжката на вратата.

— Няма ли поне да ни целунеш за довиждане с дядо?

Емили погледна към майка си.

— Мисля, че моментът не е подходящ — намеси се Джейн. Не знаеше как да постъпи, ако се стигне до физическа разправа! — И за нас ли ще започнеш да я лъжеш? — настоятелно попита Дорис, докато съпругът ѝ мълчаливо наблюдаваше.

— Хайде, миличка — рече Джейн — идвам след малко!

— Ще ви пратя по една въздушна целувка — реши въпросът Емили.

Вдигна ръце към устата си ѝ звучно измляска с устни. Баба ѝ направи жест, сякаш хваща целувката.

— Довиждане! — усмихна се свенливо на майка си, като умишлено отбягваше да погледне към заплашително стиснатата ножица... После отвори вратата и изтича навън.

Дорис Уитакър опъна рамене и вирна глава.

— Няма да стигнеш далеч. Ще намерим телефон и ще се обадим в полицията. Освен, ако не си решила да ни вържеш? — добави тя с преливащ от сарказъм глас.

Джейн свали ножицата, продължавайки да я държи насочена към старите.

— Знам какво ви е казал Майкъл — започна тя. — Трябва да имате предвид, че...

— Хич не ни интересуват твоите лъжи! — извика Дорис Уитакър, запушвайки с ръце ушите си. — Как смееш да измисляш такива ужасни гадости! Как смееш да мърсиш името на сина ни!? Само луд човек е способен на подобно нещо.

— Не аз, а синът ви лъже!

— Не желая да слушам твоите брътвежи!

— Говорихте ли с Емили? Попитахте ли я?

Дорис Уитакър сякаш не чу въпроса.

— Не си въобразявай, че ще се отървеш току-така! Ние ще те спрем. Ти си побъркана! Това, което правиш сега, прогонва всякакво съмнение. Синът ми ще запази репутацията си! Както и дъщеричката си. Следващата ни среща ще бъде в съда.

Джейн Уитакър пое към вратата и я отвори.

— Очаквам я с нетърпение — рече тя.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Имаш ли вале?

— Вале? — Джейн огледа картите в ръката си и отново вдигна очи към Емили, която я наблюдаваше от другия край на масата. — Не, нямам. Вземи си една карта.

— Трябва да кажеш „Върви за риба!“

— Извинявай, все забравям. Върви за риба!

По нежното лице на Емили се появи смут.

— Какво има, миличко?

— Да не започнеш пак да забравяш? — попита детето.

Джейн занемя. Остави картите на масата. Взе ръцете на Емили в своите.

— Няма, съкровище. Нищо ми няма. Обещавам повече никога да не забравям.

— Честна дума ли?

— Честна дума. Заклевам се.

— Понякога и аз забравям — опита се да окуражи, както майка си, така и себе си Емили.

— Всеки забравя от време навреме — каза Сара Таненбаум и влезе в стаята.

Носеше розов халат. Косата ѝ бе прибрана с две кокалени гребенчета.

— Майка ти вече е много добре. Не се тревожи за нея. Кой е готов за закуска?

Емили се засмя.

— Искаш да кажеш за обяд — рече Джейн на приятелката си. Седяха в нейната кухня.

— Защо не ме събудихте? — изръмжа Сара.

Решихме, че имаш нужда от сън. Не е лесно непрекъснато да обслужваш квартиранти.

— Шегуваш ли се? Толкова ми харесва. — Сара си наля портокалов сок и го изгълта на един дъх. — Надявам се да останете

тук завинаги.

— В каната има кафе. С Питър сте страшно мили. Не знам как да ти благодаря.

— Толкова е хубаво, че сте тук. Никога в тази кухня не е стъпвало момиче. — Сара взе чашата си, седна на масата и се обърна към Емили. — Моите момчета са вече големи. Поне така си мислят.

— Ще освободим терена, още преди да се върнат от лагера — увери я Джейн.

— Докато не се уредят нещата, никакво мърдане! Край на спора!
— Сара отпи от кафето и попита: — Е, каква е програмата за днес?

— Даян ще води Емили на кино.

— И в Макдоналдс — добави радостно Емили.

Джейн леко подскочи, припомняйки си своето кратко превъплъщение в Синди Макдоналд.

— Сали Бедоус ще дойде след около час. Даниел също може да се отбие — рече Джейн.

Искаше да овладее нервите си. Знаеше, че бъдещето ѝ зависи най-вече от това.

Сара набързо допи кафето.

— Тогава да се обличам. Не мога да се появя пред мъж в този вид.

— Ами Питър? — попита Емили. — Нали е мъж?

— Питър ми е съпруг. Той не влиза в сметката. Освен това отиде да играе голф. Представяте ли си, да тръгнеш да блъскаш топката още преди осем сутринта! — Сара поклати глава — Пустите му мъже и пустите им игри!

Двете с Джейн се погледнаха тъжно. После Сара излезе.

Бяха минали точно две седмици, откакто Джейн промени своя живот и живота на Емили. Сара и Питър любезно ги приеха в своя дом. Майкъл отказа да напусне къщата на улица Форест. Но Джейн и без друго дълбоко се съмняваше, че някога ще може да се върне там. Имам прекалено много спомени, помисли си тя и се изсмя на глас.

— На какво се смееш? — попита Емили.

Джейн се поколеба и взе картите си от масата.

— Смя се, защото наистина държа вале — тя подаде картата на дъщеря си.

Момичето сякаш не забеляза, че майка ѝ се беше изсмяла преди да вземе картите. Емили веднага извади още три валета и ги сложи на купчинка до няколкото други карета.

Същински пачки от стодоларови банкноти, помисли си Джейн. Успя да потисне неволното потръпване. Започваше да се дразни от навика да свързва всичко с близкото си минало. Цял живот ли сандвичите „Мақдоналд“ ще са синоним на нейните изпитания? Във всяка детска игра ли ще съзира пачки с банкноти? Ще може ли някога да гледа снимки на модела Синди Крауфорд без да се изпотява?

— Имаш ли шестици? — попита я Емили.

Джейн внимателно разгледа картите си.

— Върви за риба! — каза тя решително, усещайки как самочувствието ѝ расте.

След като се върна паметта ѝ, лекарите я подложиха на цяла поредица медицински прегледи. Наблюдаваха я отблизо, докато организмът ѝ постепенно се отучваше от лекарствата. Ходеше на консултации два пъти седмично. Твърдяха, че върви към пълно възстановяване. Благодарение изключителните гастрономически умения на Сара, дори беше наваксала няколко килограма от изгубеното тегло. Кожата ѝ доби човешки цвят. Слюнката в ъгъла на устните се превърна в горчив спомен. Нарушената координация на движенията бе преодоляна. Повече не ѝ бяха нужни усилия, за да стои будна. Макар че се уморяваше лесно и често си лягаше заедно с Емили. Подстрига косата си до брадичката. Новата фризура ѝ отиваше повече, отколкото дългата коса, с която я харесваше Майкъл.

Тялото ѝ се напрегна при мисълта за предпочитанията на съпруга ѝ. Как не ѝ бе направило впечатление, че той се разнежва най-силно, когато тя изглежда безпомощна като момиченце? Онези ужасни момичешки рокли, които ѝ купуваше... Желанието му да я вижда облечена в меки пастелни тонове... Кошмарната памучна страстоубийка, смятана от него за много по-секси от коприненото дамско бельо...

На вратата се позвъни. Емили скочи.

— Аз ще отворя.

— Не, Емили. Аз ще отида — настоя Джейн и хвана детето за ръка. — Искам да се пораздвижа.

Стана и напусна модерната, цялата в стъкло и никел кухня. Коленете ѝ се разтрепериха.

Всеки път, когато се позвънеше на вратата или по телефона, Джейн се страхуваше да не би да е Майкъл. Макар че чрез адвокатата си се бе съгласил да стои настрана, докато областният съдия не реши, че са налице достатъчно доказателства за предявяване на обвинение. Все ѝ се струваше, че той наднича отнякъде. Знаеше добре колко е коварен. Не се съмняваше, че няма да я остави за дълго на спокойствие. Това, че цели две седмици ги бе оставил намира, можеше да означава само едно — явно мътеше нещо. Само ако е абсолютно сигурен, че не може да бъде обвинен в нищо и ще получи родителските права, би могъл да си позволи да се прави на спокоен и сговорчив.

Джейн погледна през шпионката. На прага стоеше униформен пощальон. Тя бавно откряна вратата и спря поглед на елегантния младеж. Беше сигурна, че не го е виждала досега.

— Пакет за Джейн Уитакър — носово каза той и ѝ подаде да разпише квитанцията. — Напишете си името до подписа, моля.

Джейн пое с отвращение малкия пакет, поблагодари и затвори вратата. Тръгна по облицованото с копринен тапет антре. Държеше пакета в протегнатата си напред ръка, сякаш се боеше да не избухне.

— Даян ли е? — провикна се Сара, докато слизаше по стълбите.

Беше облечена в бежови панталони и бяла фланелка. Наведе се над приятелката си. Току-що сресаната ѝ коса докосна Джейн по бузата.

— Какво е това? — попита Сара.

Джейн поклати глава недоумяващо. Влязоха в хола.

— Не тиктака — каза Джейн и се засмя, за да прикрие мрачното си предчувствие.

— Мислиш, че е от Майкъл ли?

Джейн кимна.

— От кой друг?!

— Искаш ли да го отворя?

Джейн се поколеба.

— Не — отвърна след пауза. — Няма да се разтрепервам всеки път, когато получа неочаквана поща. Няма да му позволя отново да си играе с живота ми.

— Страхотна си! — възкликна Сара, докато приятелката ѝ отваряше пакета.

Под обикновената хартия имаше нещо в станиол, завързано със синя панделка. Под нея — картичка. „Извинявай, че пропуснах рождения ти ден“ — беше написано на машина. Нямаше подпис. Веждите на Джейн се повдигнаха от изненада. Тя бързо свали станиола и отвори кутията. Вътре се мъдреше друга — по-малка.

— Е, не е автомобил — пошегува се Сара.

Джейн извади малка кутийка за бижута. Леко открехна капачето и възкликна.

— О, Господи! — погледът ѝ прикова красива халка от ситни сърцевидни диаманти.

— Халка от диаманти! — прошепна Сара.

— Какво се опитва да направи? — учуди се Джейн.

Спомни си онази сутрин, когато Майкъл я беше замъкнал до бижутерския магазин на улица Нюбъри. Случайната ѝ среща с Ан Халорен-Гимблет промени всичко. Тази улица се бе превърнала в нейния спасителен път.

Защо ѝ пращаше този пръстен? За да потвърди своето господство над нея ли? За да ѝ напомни за своята власт и сила?

— Готова съм! — викна Емили и се появи в хола.

Огледа се недоумяващо и попита:

— Къде е Даян?

— Още я няма — рече Сара, а Джейн затвори кутийката.

— Кой беше тогава?

— Момчето от пощата. Сбъркало адреса — Джейн върна малката кутийка в опаковката и остави пакета на масичката.

На вратата отново се позвъни.

Никой не помръдна.

— Няма ли да отворите? — попита Емили.

Сара прекоси хола и погледна навън.

— Я гледай ти. Двама наведнъж — тя отвори и пред нея се изправиха Даян и Даниел.

— Пристигнахме едновременно — рече Даян и целуна Джейн. — Изглеждаш страхотно. Харесва ми косата ти.

Даниел пристъпи бавно — почти срамежливо.

— Как си, Джейн?

— Добре съм — отвърна откровено тя.

Даян се обърна към Емили.

— Готова ли си да тръгваме по живот?

— Готова съм от сто часа.

— Наистина ли?

— Още от закуска. Играхме с мама на карти. Сара стана преди малко.

— Благодаря ти, малката. Бях забравила, че щом има дете вкъщи, тайни няма.

Настана неловка тишина.

— Хайде целуни мама и да тръгваме.

Емили се надигна и целуна майка си. Бавно и неохотно се откъсна от нея.

— Нали няма пак да ти стане лошо без мен? — попита тя.

— Разбира се.

— Не се притеснявай, миличка — успокои я Сара. — Ние ще се грижим за майка ти.

— Ще ме чакаш ли да се върна? — попита Емили.

— Няма да мърдам от тук.

— Обещай, че няма да излизаш.

— Обещавам.

— Хрумна ми нещо. Защо не дойдеш с нас? — Емили хвана Джейн за ръката и започна да подскача.

Джейн безпомощно впери очи в Даян.

— Майка ти ще дойде с нас другия път. Ще ми се поне веднъж да сме сами. Само ти и аз.

— Освен това тук не можем да останем само аз и Даниел — намеси се Сара с намусено лице...

Даниел се изсмя.

— Може да дойде и той.

Джейн коленичи.

— Не може, съкровище. Чакам един човек, с който имам важен разговор. Но вие вървете — продължи тя. — И ти и Даян очаквахте този ден с толкова нетърпение.

— Но... — опита се да протестира дъщеря ѝ.

— Аз съм добре. Няма да ходя никъде. Обещавам, че ще съм тук, като се върнете. А сега тръгвайте, защото ще закъснеете.

Емили целуна майка, си по бузата, гушна се още веднъж в нея и хвана Даян за ръката.

— Ще ти я върна жива и здрава — увери Даян и поведе Емили към улицата.

— Приятно прекарване! — провикна се след тях Джейн.

Емили се настани в колата и веднага закопча предпазния колан.

— Ще направя още кафе — рече Сара, затвори входната врата и въздъхна.

— Да ти помогна ли? — попита Джейн.

— Не, ти си гледай госта — в следващия миг Сара изчезна, а Джейн и Даниел се озоваха на двата края на дивана.

— Винаги ли се бои толкова, като се разделяте? — попита Даниел.

— Тя е като моя сянка. Съвсем обяснимо е, след всичко, което преживя. Спим в една стая. Седя вечер до леглото ѝ, докато не я надвие съня. Понякога капитулирам преди нея — усмихна се Джейн. — Право да си кажа, не знам кой от кого се нуждае повече. Тя от мен или аз от нея.

— Задава ли много въпроси?

— Отначало питаше. Искаше да знае точно какво е станало, защо не съм я взема след училище, както бях обещала, къде съм ходила, как е възможно да забравя коя съм, как се чувства човек в такава ситуация.

— И ти какво ѝ каза?

— Истината. Или поне част от нея — толкова, колкото би могла да разбере. Аз самата още не съм наясно с всичко, което се случи — Джейн замълча. — Когато си живял с един човек толкова години, неизбежно си изграждаш някакъв образ. Много е тежко да разбереш, че представата ти е била грешна. Това нарушава душевното ти равновесие, кара те да се съмняваш във всичко.

Тя се загледа в сините очи на Даниел.

— Знаеш ли какво ѝ е казал Майкъл?

Даниел поклати глава.

— Казал ѝ, че това, което ми е разказала, толкова ме е разстроило, че съм се разболяла и се наложило да отида в болница. Представяш ли си? Да стовариш на гърба на седемгодишно дете такова чувство за вина?! — възмути се Джейн. — Като всичко останало, което ѝ е направил...

Тя избърса една неволна сълза от окото си.

— Но ние ще се справим. И двете се лекуваме при една лекарка. Препоръча ни я д-р Мелоф. Много е добра. Мисля, че ще ни помогне — Джейн замълча, загледана към кухнята. Сара се бавеше с кафето повече от обикновено. — А ти как си? Как я караш?

— Добре съм. Е, не съвсем — продължи той на един дъх. — Чувствам се малко виновен. Още тогава, сутринта, трябваше да се сетя, че имаш сериозни проблеми. Сбърках, че звъннах на Карол, след твоето обаждане...

— Как би могъл да се сетиш? Да не си лекар? Не, това е изключено. Няма нищо неестествено, че си се обадил на Карол...

— Можех да опропастя всичко — Даниел стана от дивана, приближи до прозореца и се загледа към улицата. — Моето обаждане е накарало Карол да потърси прислужницата ви. Късмет, че не са успели да се свържат с Майкъл. Иначе щеше да те спре.

— Добре че не успяха. Не ме спряха. Няма да ме спрат и сега.

Даниел се отдръпна от прозореца и седна в един фотьойл.

— Докъде стигнахте с делото?

— Трудно е да се каже — призна Джейн. — Областният прокурор още проучва. Не могат да открият Пат Ръдърфорд. Шляе се някъде из Европа и ще се върне чак след една седмица. А г-н Секорд, директорът на училището, е на страната на Майкъл. Имали дълъг разговор, когато Майкъл отишъл да вземе Емили. Дори му превързвал главата — тя вдигна рамене. — Няма да е лесно.

— Но ти си сигурна, нали?

— Има една жена, която може би ще подкрепи обвиненията ми с показания — Джейн погледна часовника си. — Казва се Сали Бедоус. Дъщеря ѝ е пациентка на Майкъл. Трябва да дойде след един час.

— Кафето е готово — обяви Сара, появявайки се с голяма табла в хола. Сложи я на масата и избута настрана станиоления пакет.

— Аз ще го дръпна — Даниел премести кутията, прочитайки написаното на картичката. — Някой има рожден ден, така ли?

— Майкъл решил да се шегува — каза Сара и му показа диамантената халка.

— Ама че шега! — Даниел затвори кутийката със същото презрение, с което я беше погледнала и Джейн. — Не разбира ли, че си подаде молба за развод?

— Според мен, това е част от играта му. Любящ и предан съпруг до самия край.

— Но не отстъпва родителските права — Даниел не питаше, по-скоро констатираше.

— В понеделник имаме среща с адвокатите. Ще видим дали не можем да се споразумеем — Джейн пое чашата от ръката на Сара.

— Учудвам се, че си готова да се срещнеш с него след всичко, което направи!

— Какво е направил? — попита Джейн с престорена изненада — Аз съм тази, която си изгуби паметта. Аз съм тази, която бе на път да откачи. Аз съм грубиянката. Не стига, че се опитах да убия Майкъл, ами налетях с нож на прислужницата, а родителите му заплаших с ножица. Всички ще свидетелстват в негова полза.

— А лекарствата, с които те е тъпчел...

— Аз ги откраднах от чантата му. Той само ми биеше инжекции, когато буйствах.

— А лекарите...

— Те ще потвърдят, че съм страдала от хистерична амнезия, което едва ли ще ми спечели точки в очите на съдията. Те не са видял и как Майкъл ми дава погрешните лекарства. Въпросът е чия дума ще натежи повече — неговата или моята. Ако питаш тях, той е най-грижовният съпруг. Което е факт, недей забравя. Едва ли ще имат желание да zlepоставят един толкова уважаван колега.

— Дори и д-р Мелоф, така ли? — попита Сара.

— Той знае само, че жената, която прегледа, беше в състояние на хистерично бягство, казано на техен език, пориомания. Когато се сваляха маските, беше в отпусका.

— Искаш да кажеш, че Майкъл може да спечели делото?

— Искам да кажа, че шансът е на негова страна.

Чу се звънецът на входа.

— Аз ще отворя — каза Джейн, усещайки неприятно присвиване в стомаха.

Дали Даян и Емили не се връщаха вече? Дали детето не се е разстроило, че цял следобед няма да е при майка си? Дали не я води, за да се увери, че майка ѝ я чака, точно както обеща?

Или беше някаква нова изненада от Майкъл?

Позна жената на прага. Беше Сали Бедоус, майката на изплашеното момиченце от чакалнята пред кабинета на Майкъл.

Джейн бързо отвори вратата.

— Госпожа Бедоус? — покани я да влезе Джейн и погледна часовника си. — Извинете. Очаквах ви след около час.

Жената неспокойно погледна към улицата.

— Знам, че идвам по-рано. Но нямам никакво време. Мъжът ми чака в колата — тя посочи с ръка един черен форд на алеята.

— Защо трябва да чака отвън? — учуди се Джейн.

— Така предпочита. Казах му, че идвам тук само за минутка.

— За минутка? Госпожо Бедоус, имаме да говорим за доста неща.

— Няма ли да влезете, госпожо Бедоус? — приближи и Сара.

В този момент иззвъня телефонът.

— Току-що направих кафе.

— Благодаря, но наистина не мога.

Беше ясно, че жената няма да мръдне и крачка от входното антре.

— Трябва да се обадя — рече Сара и подкани Даниел. — Ще дойдеш ли да ми помогнеш?

Той скочи и я последва в кухнята.

— Госпожо Бедоус, боя се, че не ви разбирам...

— Напротив, разбирате много добре.

— Моля ви, не казвайте това, от което се опасявам.

— Съжалявам. Знам, че разчитате на мен и ми е много неприятно да ви разочаровам...

— Тогава недейте. Моля ви! — настоятелно прошепна Джейн.

— Снощи с мъжа ми цяла вечер спорихме. Боя се, че той е непреклонен. Не разрешава Лиза да свидетелства.

— Но д-р Уитакър е блудствал с детето ви!

— Нямаме никакви доказателства.

— Не вярвате ли на онова, което ви казва?

Сали Бедоус виновно наведе глава.

— Аз ѝ вярвам. Но кой друг ще ѝ повярва? Кой ще повярва на четиригодишно дете с доказан страх от лекари?

— Пропускате, че тя няма да е сама. Дъщеря ми също ще свидетелства. Съдът ще погледне с друго око, ако сме две. Прокурорът преглежда документацията на мъжа ми — опитва се да разбере дали

няма и други момиченца, на които е посегнал — Джейн усети как отчаянието се прокрадва в гласа ѝ. Знаеше, че до този момент при прокурора не се е явил нито един доброволец за съда.

— Лайза преживя толкова изпитания досега — прошепна Сами Бедоус, като едва удържаше сълзите си. — Шест тежки операции. Не разбирате ли? Ще бъде грешка от наша страна да я подложим на нови изследвания. На разпити от прокурора. От лукави адвокати... И без това е травмирана.

Жената вдигна очи към Джейн.

— Моля ви, опитайте се да ни разберете.

— Разбирам ви — искрено каза Джейн. — Наистина ви разбирам.

— Ужасно съжалявам — Сали Бедоус се завтече по пътеката към колата.

— О, Божичко! — простена тя, докато колата потегляше.

Чу, че Сара и Даниел приближават, обърна се и отчаяно се хвърли в ръцете на Даниел.

— О, Божичко, без нея съм загубена!

— Не се отказвай, Джейн — окуражи я Сара. — Истината е на твоя страна.

— Истината е, че ще ми отнемат малката дъщеря!

— Не, Джейн, ние няма да позволим!

— Наистина? Какво ще кажете, когато адвокатът на Майкъл ви накара да свидетелствате под клетва за нашия брак? Ще кажете, че винаги сте смятали бракът ни за идеален, че Майкъл е най-внимателният съпруг на света, че сама съм ви се хвалила, колко съм щастлива, колко го обичам... А онази вечер, когато дойдохте на гости, аз припаднах. Трябваше да ме занесат на ръце до леглото? Как мислите, че ще погледне на, това съдията?

— Ще му обясним — започна Даниел, но му липсваше убедителност.

— Да не мислите, че Майкъл няма да иска да се възползва от помощта ви? Хич не си правете илюзии. Той ще използва всичките ми приятели срещу мен.

— Карол ще свидетелства, че Майкъл я е излъгал за нас двамата — напомни ѝ Даниел.

— Лъгал, или просто повтарял онова, което е чул от мен? — контрира Джейн. — Повярвайте ми. Той се е осигурил по всички линии.

— Все трябва да има нещо, което можеш да направиш — промърмори Сара.

— Има, наистина — каза Джейн и се упъти към стаята си.

— Къде отиваш, Джейн? Какво си намислила?

— Крайно време е пак да изчезна. Само че този път ще взема и Емили.

— Джейн, не прави това — последва я Даниел и я хвана за ръката. — Майкъл ще те намери. Ще те върне обратно. Тогава вече правата наистина не му мърдат.

— Това все пак е една възможност. Трябва да се възползвам.

— Джейн, хайде да седнем да обсъдим цялата работа — настоя Сара.

— Не можеш да прекараш живота си в бягство. Все да се озърташ. Какъв живот ще е това за Емили? — попита Даниел.

— А ако Майкъл спечели родителските права?

— Къде можеш да отидеш? — продължи Сара. — Как ще живееш?

Джейн нямаше отговор. Обори отчаяно глава.

По входната врата се разнесе чукане.

— Прощавайте, има ли някой?

— Кой е, дявол да го вземе?! — учуди се Сара.

Джейн се втурна към антрето, привлечена от познат глас. Не може да бъде, мислеше си тя. Не може да бъде.

На вратата стоеше Паула Маринели със сериозно както винаги лице.

— Беше отворено... — изрече тя.

— Какво правиш тук? — попита Джейн.

Дали не ги беше подслушвала.

— Майкъл ми каза, че сте тук. Трябва да поговорим.

— Нямам какво да ти кажа.

Тази жена не познаваше граници. Беше готова на всичко за мъжа — идол на своя живот.

— Съветвам ви да си вървите, преди да съм извикала полиция — намеси се Сара. Можеш да докладваш на своя работодател, че Джейн

се чувства отлично.

— Добре — каза Паула.

Джейн едва се въздържаше да не скочи и да не я удуши.

— Първо трябва да кажа това, за което дойдох.

— В такъв случай — в Джейн се събуди неочаквано любопитство, — да седнем.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Първото, което забеляза, когато видя Майкъл при адвокатата му, бе неговата самоувереност и добър външен вид. Нямаше торбички под очите. Явно не страдаше от безсъние. Ръцете му не трепереха. Гласът му бе дружелюбен.

— Здравей, Джейн — топло поздрави той.

— Здравсти, Майкъл — хладно отвърна Джейн.

Приглади гънките на бежовия си костюм „Армани“ — едва се сдържа да не се изплюе в лицето му. Не биваше да идвам тук, помисли си тя. Искаше й се да избяга от този скъпо мебелиран адвокатски офис, но се въздържа. Напразно послуша приятелите си. Напразно пое такъв огромен риск. Трябваше да грабне Емили и да изчезнат. Сега какво можеше да направи? Наистина ли очакваше Майкъл да се предаде без бой?

— Как я караш? — Майкъл доста убедително се правеше на човек, загрижен за спокойствието й.

— Значително по-добре от преди — отвърна тя през зъби. Неговият адвокат — Том Уейдъл — внимателно я изучаваше иззад голямото си мраморно писалище.

Дебне дали няма да направя грешка, каза си Джейн. Да си изтърва нервите, да избухна, да му дам още едно оръжие срещу мен в съда.

— Ще пиете ли едно кафе, докато чакаме да дойде г-жа Бауър? — попита адвокатът, пригладвайки плешивата си глава с тънки, добре поддържани пръсти.

— Не, благодаря.

— Тъй като адвокатката на моята съпруга за съжаление закъснява — започна Майкъл, — ние с Джейн бихме могли да поговорим насаме.

Джейн стисна устни с всичка сила, за да не изкрещи. С недоумение поклати глава. Какво се опитва да постигне този човек?

— Смятам, че идеята ми е доста разумна — добави след миг той, поглеждайки към адвокатката си.

— Г-жо Уитакър? — обърна се Том Уейдъл към Джейн.

— Не бих искала в никакъв случай да ви се сторя неразумна — Джейн не скри сарказма си.

Том Уейдъл стана от високия кожен стол.

— Ще бъда в заседателната зала. Ако имате нужда от нещо — секретарката ми е отвън пред вратата.

В случай, че се наложи помощ, ако тази побъркана жена започне да те заплашва, схвана подтекста му Джейн. Изглежда го как затваря вратата и по навик отстъпи крачка назад.

Майкъл се засегна.

— Боиш се, че ще ти направя нещо, а, Джейн?

— Какво има още?

— Мислех, че можем да поговорим като двама възрастни...

— Интересно виждане за мъж, който налита на деца.

Майкъл наведе глава.

— Така не улесняваш нещата.

— Сигурно съм забравила да си взема „Халдол“ тази сутрин.

Майкъл бавно вдигна очи, имаше мрачен вид.

— Знам какво си мислиш, Джейн, но...

— О, спести ми обясненията си, Майкъл. Запази лъжите си за съдебната зала. Ако искаш да говориш...

— Искам жена си.

— Какво?!

— Обичам те, Джейн. Знам, че не ми вярваш. Знам, че ме смяташ за чудовище, но трябва да разбереш, че те обичам. Повярвай, единственото, за което мечтая, е да се върне онова, което имахме преди. Да изчезне този кошмар. Ти и Емили да се приберете вкъщи, където ви е мястото.

Джейн седна на кожения диван срещу бюрото. Въздухът излезе със свистене от широката възглавница. Пак ли започва нещо да й се губи? Наистина ли Майкъл изрича тези думи?

Той бръкна в джоба си и извади малката кутийка за бижута, която му беше върнала по същата куриерска служба.

— Купих го за теб, Джейн. Не мога да живея без теб, нито без дъщеря ни.

— Която, както ми каза, била умряла.

Майкъл уверено прокара ръка през косата си.

— Знам, мислиш, че си го чула от мене.

— Ясно. Време е и слухът ми да се подложи на съмнение.

— Джейн, ти беше напълно обезумяла. Намираше се в истерия.

Как можеш да си сигурна какво ти е казал, който и да било?

Джейн затвори мълчаливо очи. Наистина, би ли могла да е сигурна?

— Обичам те, Джейн — повтори той и седна до нея. — Знам какво си мислиш. Знам, че според теб съм направил много лоши неща. Не се съмнявам нито за миг обаче, че с времето и съответното лечение ще започнеш да разбираш. Нещата нямат нищо общо с това, което си въобразяваш. Аз не съм сторил онова, в което, Бог знае защо, ме обвиняваш.

— А Емили? — попита Джейн. — Тя кога ще го разбере?

— Емили е на седем години — търпеливо заобяснява, Майкъл. — Нищо няма да я направи по-щастлива от събирането на нейните родители отново заедно — той понечи да хване ръцете ѝ.

Видя как дългите му пръсти на хирург се протягат към нея. Вдигна очи към лицето му. Огледа носа, пълните устни, русата коса, светлите зелени очи. Опита се да събере всичките черти в един познат образ. Сега Майкъл ѝ бе по-чужд дори от преди два месеца, когато го видя в кабинета на д-р Мелоф.

— Само ако ме докоснеш! Ще те убия! — изрече тя с леден глас.

Майкъл веднага дръпна ръцете си. Стана, явно шокиран... От какво, помисли си Джейн, от думите ѝ или от начина, по който ги бе изрекла?

— Заплашваш ли, Джейн? — попита той и поклати недоумяващо глава.

В този миг ѝ хрумна, че в кабинета може да има скрит микрофон. Дали не провали всичко? О, Божичко, къде е тази адвокатка? Защо се бави толкова?

— Това твое държание ни докара тая каша — оживи се Майкъл. — Ти никога не правиш компромис, никога не се опитваш да изгладиш нещата. А и защо ли ти е нужно, ти винаги си права? Винаги знаеш всичко, нали, Джейн? Не, господине, на Джейн не бива да се възразява! Тя има отговор за всичко. Нищо не може да се направи без

нейно съгласие. Трябва винаги ти да командваш, нали, Джейн!? Да вземаш всички съдбоносни решения: къде да отидем, с кого да се срещнем, какво да правим, кога да се любим, как да се любим...

Джейн се опита да сглоби в едно цяло пъзъла от внезапни обвинения.

— Искаш да кажеш, че аз съм виновна, защото ти посегна на дъщеря си?

— За Бога, Джейн, никога не съм посягал на Емили! — той вдигна ръце към тавана, сякаш отправяше молитва към невидима, далечна сила. — Една нощ тя дойде в банята, докато се къпех. Ти беше на някое от твоите събрания. Тя прояви любопитство, като всяко нормално дете. Попита ме дали може да ме пипне. Не видях нищо лошо в това. Беше съвсем невинно. Нямах представа как ще ѝ се отрази.

— Значи излиза, че Емили е виновна.

— Защо все искаш да припишеш на някого вина?!

— Защо не се пръждосаш по дяволите! В ада ти е мястото! — сръза го Джейн.

Гласът ѝ прозвуча по-силно от очакваното.

На вратата се почука.

— Всичко наред ли е? — попита женски глас.

Майкъл приближи и я отвори с намръщена физиономия.

— Мисля, че вече можете да извикате господин Уейдъл — каза той на секретарката. — Ясно е, че сами не можем да се оправим.

— Добър ход, Майкъл — рече Джейн, изумена от ловката му игра.

Той я погледна като паднал от Марс. Дали въобще имам някакъв шанс пред съда, чудеше се Джейн.

— Вижте кого ви вода! — възкликна Том Уейдъл и въведе адвокатката на Джейн.

После подкани всички да седнат на столовете около бюрото му.

Адвокатката на Джейн се казваше Рини Бауър. Беше се преселила тук от Флорида след кратък престой в Ню Йорк. На вид бе красива и симпатична, но вгледаш ли се, веднага проличаваше чепатият ѝ, твърд характер. Тя кимна окуражително на Джейн. Разкошната обстановка очевидно не ѝ бе подействала затормозяващо.

— Извинявам се за закъснението. Задържах се в прокуратурата.

— Мисля да се заемем директно с проблема — делово рече Майкъл, след като се запознаха.

— Готови сме да изслушаме всяко разумно предложение — отвърна Рини Бауър.

Том Уейдъл се прокашля.

— Моят клиент няма желание за продължителни и мъчителни съдебни схватки. Като грижовен баща, той не иска дъщеря му да бъде отделена от майката в този тежък момент от живота им. Д-р Уитакър намира, че детето е достатъчно травмирано, за да бъде подлагано на допълнителни изпитания. Той е готов да отстъпи на госпожа Уитакър родителските права над Емили.

Джейн стрелна Майкъл с очи. Нима се беше вслушал в съвестта си!? Нима ще им спести кошмарът от разпитите в съда?!

— При какви условия? — попита делово Рини Бауър.

— Ако вашата клиентка оттегли всички свои обвинения за сексуален тормоз, повдигнати срещу него.

— Значи моята клиентка получава пълните права над детето?

— Да, а д-р Уитакър — свободен достъп.

— Какво означава това? — Джейн почувства, че настроението ѝ се изпарява.

— Моят клиент ще взема дъщеря си всяка втора и четвърта събота и неделя и всяка сряда. Също по един месец през лятото и по една седмица за Коледа и Великден. Останалите празнични дни се разделят по равно между двамата родители.

— Никога! — промълви ядосано Джейн, — никога няма да ти разреша безнадзорен достъп до Емили.

— Наистина ли очакваш, че ще се съглася да виждам дъщеря си само за броени часове седмично в компанията на някой социален работник, който ще следи всяко мое движение?! — попита Майкъл.

— Нищо не очаквам!

— Разбирам. Искаш да играем ва банк? Ако отхвърлиш предложението ми, а вярвам и адвокатката ти ще потвърди колко добро е то, ще оспоря всичко. Докато не приключи делото, и през плет няма да можеш да зърнеш Емили — Майкъл замълча, сякаш за да ѝ даде възможност да осмисли какво е казал.

Джейн погледна към Рини Бауър, но тя беше вперила поглед в съпруга ѝ.

— Наистина ли си въобразяваш, че мръсните ти обвинения ще имат ефект? — продължи Майкъл. Изправи се и закричи из стаята. — Как при твоята диагноза „хистерична амнезия“ областният прокурор ще повярва на теб, а не на мен? Той няма да се съгласи дори да ми отпрати обвинение. А когато се изправим лице срещу лице в спора за правата, кой съдия ще вземе под внимание думите на жена, забравила не само коя е, но и с прояви на насилие. Да изброявам ли? Удар с ваза по главата на съпруга... Нападение над непознат... Как ти се струва всичко това? Има ли логика да спечелиш?

Той замълча, но явно не беше приключил.

— А Емили?

— Какво Емили?

— Не разбираш ли злото, което ще причиниш на детето, като го накараш да свидетелства срещу собствения си баща?

Джейн скочи на крака. Столът ѝ се олюля. Адвокатката, се опита да го задържи, но не успя.

— За какво зло говориш тъкмо ти!?

— Ако не те е грижа как ще се отразят ужасните ти обвинения на мен, не можеш ли да пощадиш поне Емили!

— Жалък негодник!

— Джейн! — спря я адвокатката.

— Как смееш! — изсъска тя и стовари юмрук върху хладното мраморно писалище.

Том Уейдъл изплашено се дръпна.

— С какво право си позволяваш така да извърташ нещата!

— Юмрук по писалището. Добре започваш, Джейн. Какво да очакваме след това?

— Джейн! — намеси се отново Рини Бауър. — Овладей нервите си!

Може би трябва да отложим срещата, за да обмислите предложението ни? — рече Том Уейдъл и се изправи.

— Момент само — каза Джейн. — Искам да съм сигурна, че съм ви разбрала правилно.

Тя нервно закричи из кабинета. Майкъл седна, за да не е на пътя ѝ.

— Значи ти избягваш шумотевницата около един неприятен за тебе процес. Запазваш мястото си в клиниката и своето блестящо

реноме. В замяна аз получавам пълните права, поемам всекидневните грижи, а на теб ти се дава възможност да злоупотребяваш с нея в сряда вечерта и през седмица в събота и неделя...

— Джейн, за Бога! — Майкъл отметна косата от челото си.

— ... Да не забравяме седмицата около Коледа и Великден, а също и целият месец през лятото.

— Така до никъде няма да стигнем — Том Уейдъл започна да събира книгата си.

— Ти очакваш да приема тези условия, нали? — Джейн застана точно пред съпруга си.

Да го удари ли смяташе? Бог е свидетел — нищо друго не можеше да й достави по-голямо удоволствие!

Майкъл бавно вдигна поглед към нея. Опитваше се да я предизвика.

— А аз, глупакът, помислих, че един компромис ще бъде от полза за всички ни.

Джейн с усилие сдържаше ръцете си. Искаше й се да му издере очите. Изведнъж, сякаш от тях я погледна Емили. Разбра, че единственият й шанс да победи, единственият й начин да си отмъсти, е да запази спокойствие. Странно, каза си тя. В един момент надеждата и отмъщението се свеждат до едно и също нещо.

— От полза за теб — да! Може би дори от полза и за мен — каза Джейн и се върна на мястото си. — Само не и за Емили.

Погледна към адвокатката си. Тя протегна ръка и я постави върху нейната.

— Освен това, вече е много късно за компромиси.

Майкъл се изсмя с горчивина.

— И какво означава това?

Джейн остави да говори нейната адвокатка.

— Идвам от канцеларията на областния прокурор — заяви Рини Бауър. — Той е готов с обвинителния акт за углавно престъпление.

Майкъл погледна адвокатката си.

— Прокурорът знае, че подобни обвинения са недоказуеми — уверено каза Том Уейдъл. — Не мога да си представя, че ще започне дело въз основа на показанията на едно впечатлително дете и неговата, извинете за израза, напълно неуравновесена майка.

Той се усмихна на Джейн, сякаш ѝ бе направил изключителен комплимент.

— Не става въпрос само за техните показания — уточни Рини Бауър.

Джейн видя как усмивката замръзна на лицето му.

— Какво означава това? — попита Майкъл.

— Ако ме извините за минутка — вежливо каза адвокатката, — мисля, че ще бъде конкретна.

Тя стана и излезе от кабинета.

— Какво е намислила, дявол да го вземе? — обърна се Майкъл към Джейн.

— Спокойно! — намеси се адвокатът: — Госпожа Бауър е прочута с театралните си номера.

Адвокатката се върна заедно с Паула Маринели.

— Паула!? Слава, Богу! — възкликна Майкъл. — Опитвам се да те открия цяла седмица.

Той скочи, хвана я за ръката и я поведе към бюрото на адвоката си.

— Том, това е Паула Маринели, моята, домашна помощница. С нея се грижихме за Джейн. Тя знае по-добре от всеки друг в какво състояние беше жена ми.

— Сигурно искате да чуете какво има да ни каже госпожа Маринели — Рини Бауър кимна към Паула.

— Как можахте да го направите, д-р Уитакър?! — с равен глас произнесе прислужницата. — Аз ви вярвах. Мислех ви едва ли не за Бог! Как можахте да ме измамите толкова подло!? Как си позволихте да посегнете на малката ми дъщеря?

Лицето на Майкъл посивя.

— Какво?! Господи, аз ѝ спасих живота.

— Да, така е — призна Паула, — и за това ще съм ви благодарна до гроб.

— Защо не ни съобщите какво точно казахте на прокурора? — намеси се властно Том Уейдъл.

— Когато дъщеря ми Кристин започна да сънува кошмари — започна Паула, — помислих си, няма страшно, случва се при повечето деца. Не обърнах особено внимание, дори след като майка ми ме убеждаваше, че има нещо нередно. Кристин ми заяви, че не иска да

ходи на преглед при доктора, защото я пипал смешно. Аз не обърнах внимание. Тя обаче настояваше и аз ѝ казах, че д-р Уитакър пипа само там, където има нещо за лекуване. Отказах да слушам какво говори. Веднъж, дори я плеснах, задето си измисля разни ужасни работи.

— Том, това е абсурд — прекъсна я Майкъл, — защо трябва да слушам тези дрънканици?

— По-добре седни — посъветва го адвокатът му.

Майкъл се отпусна във фотьойла като спукана надуваема кукла. Джейн почти долови как просъсква въздухът от дупката.

— Когато чух историята на Джейн — продължи Паула, — и научих какво е правил д-р Уитакър със собствената си дъщеря, разбрах, че Кристин казва истината. Толкова бях покъртена, че не можах да мръдна. Сякаш някой беше бръкнал в гърдите ми и бе извадил сърцето ми — Паула поклати изумено глава. — Не повярвах на детето си, повярвах на този човек. Пренебрегнах зова ѝ за помощ. Нали му имах пълно доверие. Изпълнявах всичките му нареждания без въобще да се замислям. Тъпчех жена му с лекарства, не пусках до нея нито роднините ѝ, нито приятелите ѝ. Давах ѝ лекарства, денонощно ѝ биех инжекции, стига само той да ми заръчаше. Виждах я, че страда, но не се притеснявах, защото му вярвах. Твърдеше, че било за нейно добро и аз вярвах. Сега вече знам. Той е лъжец. Той е посягал на дъщеря си и на моята дъщеря. Готова съм да го потвърдя под клетва. Чакам с нетърпение да свидетелствам. Това казах на прокурора.

Настъпи абсолютна тишина. Сякаш бяха забравили да дишат.

Рини Бауър наруши първа мълчанието.

— Мисля, че дадохме на господата достатъчно материал за размисъл — тя се изправи. — Да им оставим време, за да обмислят нещата.

После се обърна към адвоката на Майкъл.

— Ти ли ще се обадиш?

Том Уейдъл кимна мълчаливо.

Майкъл закри лицето си с длани. Рини Бауър поведе Джейн и Паула към вратата. Мълчаха чак до улицата.

— Как да ти се отблагодаря? — обърна се Джейн към Паула.

— Шегувате ли се?! Аз съм ви задължена.

Джейн протегна ръце и я прегърна.

— Грижи се за дъщеричката си.

— Вие също — прошепна Паула и тръгна по улицата.

Джейн я гледа, чак докато не се изгуби зад един ъгъл.

— А сега? — попита тя Рини Бауър.

— Смятам, че обвинителният акт вече не е проблем.

— А Емили?

— Убедена съм, че нещата ще се уредят — адвокатката погледна часовника си. — Малко е рано за обяд, не съм доста гладна. А ти?

Джейн усети как се усмихва.

— Криво ли ти е, налапай се! — рече тя, отметна глава и се изсмя с пълен глас. — Да вървим, гладна съм като вълк.

Издание:

Джой Филдинг. Виж Джейн бяга...

Американска Първо издание

Редактор Вихра Манова

Художник: Росица Крамен, 1994

Печатни коли 21,5

формат 84×108/32

Издателство Весела Люцканова София, 1994

Предпечатна подготовка: Компютър Арт — Бояджиев

Печат: АБАГАР ЕООД — Велико Търново

ISBN 954-8453-05-3

Книгата се издава с подкрепата на Стефан Кънев, ЕТ и на Нели Даскалова, на които издателят изказва сърдечна благодарност.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.